

ΓΕΦΥΡΕΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
ΓΙΑ ΝΕΟΥΣ

Οι άρχοντες των σκουπιδιών

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ



ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

ΓΕΦΥΡΕΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
ΓΙΑ ΝΕΟΥΣ

Οι άρχοντες των σκουπιδιών

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΕΚ





**ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ
ΣΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ**



Το μήνυμα, 2001

Οι Εννέα Καίσαρες, 2004

Ποιος απήγαγε τον Αϊ-Βασίλη;, 2007

Το μεγάλο ταξίδι της κινέζικης πάπιας, 2008
ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΥΚΛΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Στη διαπασών, 2009
ΚΡΑΤΙΚΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΔΙΑΒΑΖΩ
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ

Άλφα, 2009
ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ

Μια αστεία επιδημία, 2010

Ιπτάμενες σελίδες, 2011
ΕΠΑΙΝΟΣ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Οι άρχοντες των σκουπιδιών, 2012

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ
ΤΩΝ ΣΚΟΥΠΙΔΙΩΝ



ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ



© Copyright Βασίλης Παπαθεοδώρου – Εκδόσεις Καστανιώτη Α.Ε., Αθήνα 2012

Έτος 1ης έκδοσης: 2012

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σε λιθοποίηση, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ Α.Ε.

Ζαλόγγου 11, 106 78 Αθήνα

T: 210-330.12.08 – 210-330.13.27 F: 210-384.24.31

e-mail: info@kastaniotis.com

www.kastaniotis.com

ISBN 978-960-03-5467-6

Ex Libris





*Το Κακό βρίσκεται παντού.
Το Καλό πρέπει να φωτιστεί για να έρθει στην επιφάνεια.*

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

*Τρεις βδομάδες
πριν από την Ώρα Μηδέν*

«Τ ΖΟ... Τζο... βιάσου... δεν έχουμε πολλή ώρα...»

Ο μεσήλικας ρακοσυλλέκτης τράβαγε από το σκοροφαγωμένο, τρύπιο, βρομιάρικο παντελόνι τον ηλικιωμένο φίλο του, που είχε σκαρφαλώσει σε έναν κάδο σκουπιδιών, μισός μέσα και μισός απέξω, και τεντωνόταν να πιάσει ένα μπουκάλι.

«Έλα, δώσ' μου κι εμένα λίγο...» του έλεγε για να τον κάνει να βγει.

Ο ηλικιωμένος Τζο, με όσες δυνάμεις τού είχαν απομείνει, σύρθηκε προς τα πίσω κι έπεσε στην άσφαλο. Στα χέρια του κρατούσε δυο μπουκάλια· το ένα περιείχε ένα απροσδιόριστο μείγμα από όλων των ειδών τις αλκοόλες, που είχε μαζέψει τις τελευταίες μέρες από τα σκουπίδια, το δεύτερο μόλις κάποιες ελάχιστες σταγόνες ποτού. Ανακάθισε στο οδόστρωμα και, με το θρίαμβο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του, βάλθηκε να αδειάσει το περιεχόμενο του ενός μπουκαλιού στο άλλο. Οι σταγόνες χύθηκαν· ο Τζο έγλειψε τα χέρια του για να μην πάνε χαμένες. Κατόπιν, πίνοντας μια τεράστια γουλιά από το μισοάδειο μπουκάλι του, γύρισε προς το φίλο του, ρεύτηκε και χαμογελώντας με κακία τού πέταξε:

«Ο... όχι σ' εσένα... είναι δικό μου...»

«Εντάξει, εντάξει», του απάντησε ο άλλος, «είναι δικό σου, δε θα σ' το πάρω. Σήκω μόνο να φύγουμε. Σε λίγο θα εμφανιστούν οι σκουπιδοφύλακες...»

Ο ηλικιωμένος ζητιάνος άρχισε να γελά υστερικά, με ένα γέλιο που όσο πήγαινε και δυνάμωνε. Ο άλλος κοίταξε νευρικά αριστερά και δεξιά, φοβούμενος μήπως τους καταλάβουν. Μπορεί να ήταν νύχτα, μπορεί η λάμπα του δρόμου να μην έφεγγε καλά σε εκείνο το σημείο, αλλά παρ' όλα αυτά έπρεπε να είναι προσεκτικοί. Και να μη δίνουν στόχο. Οι

σκουπιδοφύλακες δεν αστειεύονταν... Κάποια σπιτονοικοκυρά που είχε βγει για να πετάξει τα σκουπίδια και πλησίαζε στον κάδο τούς αντιλήφθηκε, παρόλο που ήταν σκοτεινά σε εκείνο το σημείο, και με βιαστικά βήματα ξαναγύρισε στο σπίτι της, κρατώντας τα σκουπίδια.

«Είδες τι έκανες; Μας πήραν χαμπάρι», είπε αυστηρά ο νεότερος στο μεθυσμένο Τζο.

Αυτός όμως συνέχισε να γελά, αδιαφορώντας για το αν ακούγεται ή όχι, χωρίς να τον νοιάζει αν τον παρακολουθούσαν οι γείτονες πίσω από τα κλειστά παραθυρόφυλλα.

Ο πιο νέος ζητιάνος, Τζο κι αυτός, όπως και όλοι οι ζητιάνοι της πόλης, βοήθησε το φίλο του να σηκωθεί. Ο τελευταίος, με το που στάθηκε στα πόδια του, κι έπειτα από κάποια παραπατήματα, έσπρωξε τον πρώτο και βάλθηκε να ξανασκαρφλώνει στον κάδο.

«Είδα χαρτί με λιωμένο τυρί...» μονολόγησε κι έριξε όλο του το βάρος ώστε να πέσει μέσα στον τεράστιο κάδο με τα σκουπίδια. Εκεί βολεύτηκε πάνω στις πλαστικές σακούλες, πήρε το περιτύλιγμα με τα ελάχιστα υπολείμματα φαστφούντ που είχε ξεχωρίσει κι άρχισε να το γλείφει με βουλιμία, τραβώντας παράλληλα και κάνα δυο μεγάλες ρουφηξιές από το μπουκάλι του. Τα μάτια του είχαν θολώσει κι έκλειναν. Ο ηλικιωμένος Τζο, με το μεθυσμένο χαμόγελο στα χείλη, άρχισε να βυθίζεται μέσα στον κάδο· οι σακούλες σιγά σιγά υποχωρούσαν από το βάρος του και από την κάθε του κίνηση.

Μια γάτα που βρισκόταν πιο 'κει πήδησε μέσα στον κάδο και άρπαξε το χαρτί με τα υπολείμματα τυριού από τα χέρια του ηλικιωμένου. Αυτός δεν της έδωσε καμιά σημασία, είχε ήδη αποκοιμηθεί.

«Έλα 'δω εσύ...» βούτηξε τη γάτα ο μεσήλικας Τζο, με το που ξεπρόβαλε το κεφάλι της από τα σκουπίδια.

Της πήρε το χαρτί, το έγλειψε, έκλεισε για κλάσμα του δευτερολέπτου τα μάτια του για να το απολαύσει. Η γάτα τον κοιτούσε, με αυτά τα απορημένα μάτια που έχουν οι γάτες, κι έκλινε το κεφάλι της μια δεξιά και μια αριστερά.

Ο Τζο ο νεότερος έβαλε το χαρτί στην τσέπη του, κρατώντας το για αργότερα, και γλιστρώντας με χίλιες προφυλάξεις από πόρτα σε πόρτα, σύρριζα στους τοίχους των σπιτιών, άρχισε να κατευθύνεται προς τη

μεγάλη διασταύρωση, κάποια τετράγωνα πιο 'κει. Από τη γωνία εκείνη θα έβλεπε, δυο δρόμους παρακάτω, αν είχαν περάσει οι σκουπιδοφύλακες, αν είχαν αδειάσει τους κάδους. Αυτό θα τον έκανε να υπολογίσει την ώρα που θα χρειάζονταν για να περάσουν και από το δρόμο τους. Ήξερε σχεδόν το δρομολόγιό τους απέξω, τι ώρα περνούσαν και από ποιο δρόμο, χωρίς να έχει ρολόι, μόνο από τη θέση των κάδων, από κάποια σκουπιδάκια που είχαν παραπέσει στο πέρασμά τους, από το πόσο μακριά είχαν παρασυρθεί τα άχρηστα χαρτιά.

Έχοντας διασχίσει το ένα τετράγωνο όμως, άκουσε έναν πυροβολισμό. Το αίμα του πάγωσε.

Είναι εδώ! σκέφτηκε αστραπιαία. Έχουν αλλάξει το δρομολόγιό τους!

Για κλάσμα του δευτερολέπτου έμεινε ακίνητος στη θέση του. Στο βάθος του δρόμου έβλεπε κάποιους ιδιοκτήτες σπιτιών να διασχίζουν βιαστικοί το οδόστρωμα για να ξαναγυρίσουν στα διαμερίσματά τους, άκουγε παράθυρα να κλείνουν, όσα τουλάχιστον είχαν μείνει ανοιχτά, έβλεπε τα φώτα πίσω από τα κλειστά παντζούρια να σβήνουν...

«Έρχονται!» μονολόγησε κι έστριψε το κεφάλι του για να δει αν ο φίλος του είχε βγει από τον κάδο. Μάταια!

Η γάτα που τον είχε ακολουθήσει συνέχισε να τον κοιτά παράξενα, ξέροντας ότι είχε το χαρτί με το λιωμένο τυρί στην τσέπη του.

Ο Τζο άρχισε να βαδίζει γρήγορα προς τη μεριά του κάδου.

Ακούστηκαν κι άλλοι πυροβολισμοί στον αέρα, ενώ τα γέλια των μισθοφόρων στρατιωτών που συνόδευαν τη σκουπιδιάρρα, των σκουπιδοφυλάκων, έφταναν στα αυτιά του. Δεν μπορούσε να γυρίσει να δει πού βρίσκονταν, αυτό θα τον καθυστερούσε.

«Έι... τι είναι αυτό εκεί μπροστά;» άκουσε ένα μισθοφόρο να φωνάζει και νόμισε ότι τον είχαν καταλάβει.

Έντρομος έστριψε στη γωνία και κόλλησε το σώμα του σε μια σκοτεινή είσοδο, έχοντας γίνει ένα με την πόρτα.

Από την άκρη του τετραγώνου η γάτα ακόμα τον παρατηρούσε.

«Τσος... τσος... ζουτ...» της έκανε για να φύγει.

Αυτή όμως στεκόταν ακόμα εκεί να τον κοιτά επίμονα. Ο Τζο έβγαλε το χαρτί με το λιωμένο τυρί από την τσέπη του, το τσαλάκωσε και το πέταξε στη γάτα. Αυτή άρχισε να το ξεδιπλώνει με τα πόδια της.

Ακούστηκε κι άλλος πυροβολισμός, αυτή τη φορά όχι στον αέρα. Ένα νιαούρισμα ακολούθησε τον ήχο του όπλου. Ο Τζο δεν τολμούσε να κοιτάξει, η σκουπιδιάρα με τους μισθοφόρους ήταν τώρα στη γωνία.

«Μια γάτα...» άκουσε έναν άντρα να απευθύνεται στους υπολοίπους.

Ακολούθησαν γέλια.

«Πέτα τη μέσα...» του απάντησε ένας άλλος ανόρεχτα.

Ο Τζο έκλεισε τα μάτια του· οι μύες του προσώπου του είχαν τεντωθεί, θαρρείς θα έσπαγαν σε λίγο.

Η σκουπιδιάρα απομακρύνθηκε από τη γωνία, συνεχίζοντας να κάνει στάσεις καθ' όλη τη διαδρομή της, ενώ οι εργάτες προσάρμοζαν τους κάδους στις δαγκάνες της για να αναποδογυρίζουν.

«Τττ... Τζο... Τζοοο...» πήγε να φωνάζει ο μεσήλικας ζητιάνος, αλλά ήταν σαν να είχε καταπιεί τη φωνή του.

«Όχι, Θεέ μου... όχι το φίλο μου... Τζο...» άρχισε να βγαίνει η φωνή, αλλά μόλις που την άκουγε κι ο ίδιος.

Ο Τζο ο νεότερος ξεκόλλησε από την πόρτα· έτρεξε προς τη γωνία για να δει πού βρισκόταν η σκουπιδιάρα. Η γάτα δεν υπήρχε πια να τον παρατηρεί με τα υγρά της μάτια.

Έφτασε στη γωνία και άρχισε να κρυφοκοιτάζει.

Εκατό μέτρα πιο μακριά του, η σκουπιδιάρα άδειαζε εκείνη τη στιγμή μέσα της τον κάδο όπου βρισκόταν ο φίλος του: ο μεθυσμένος και κοιμισμένος και γκρινιάρης γερο-Τζο.

«Μη... Τζο...» άρχισε να φωνάζει πλέον, ενώ δάκρυα ανέβλυσαν από τα μάτια του.

Οι εργάτες έσπρωξαν τον άδειο κάδο προς το πεζοδρόμιο, η σκουπιδιάρα ξαναξεκίνησε. Ένας μισθοφόρος γύρισε το κεφάλι του προς τα πίσω για να ελέγξει το δρόμο. Κάτι είχε ακούσει...

Το σκοτάδι ήταν πυκνό σε εκείνο το σημείο κι έτσι δεν είδε τον Τζο που είχε ξεπροβάλει από τη γωνιά του. Ο τελευταίος πάγωσε στη θέση του.

Για λίγα δευτερόλεπτα οι δυο άντρες κοίταγαν ο ένας προς τη μεριά του άλλου. Κατόπιν ο στρατιώτης σήκωσε το χέρι του, κάνοντας νόημα στη σκουπιδιάρα να προχωρήσει.

Από τη σκοτεινή γωνία όπου βρισκόταν, ο Τζο ένιωσε ένα ζεστό υγρό να μουσκεύει τα μπούτια του, το παντελόني του. Κοίταξε στην άσφαλτο. Μια

λιμνούλα από κάτουρο είχε μουλιάσει το χαρτί με τα υπολείμματα του λιωμένου τυριού.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ
ΕΔΩ ΚΑΙ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΡΙΠΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΟΤΑΝ ο καθηγητής Μάριο Πελεγκρίτι ανέβηκε πάνω στο βήμα κι άρχισε να ετοιμάζει την προβολή της εισήγησής του, με τη βοήθεια του μεταπτυχιακού φοιτητή του και πιο στενού βοηθού του ίσως, του Γιόνας, δε βρίσκονταν πάνω από πενήντα άτομα στο μεγάλο αμφιθέατρο εκδηλώσεων του πανεπιστημίου. Ο καθηγητής Πελεγκρίτι ήταν ενθουσιασμένος με την προοπτική της ανακοίνωσης των αποτελεσμάτων της πολυετούς έρευνάς του και δεν έδωσε την παραμικρή σημασία σε καμιά δεκαριά συνέδρους που σηκώθηκαν από τις θέσεις τους και αποχώρησαν, προτιμώντας να πιουν έναν καφέ στον προθάλαμο παρά να ακούσουν ακόμα μια ατέλειωτη ομιλία. Δεν πτοήθηκε ακόμα ούτε από την αποκαρδιωτική εικόνα της υπόλοιπης αίθουσας, όπου οι μισοί είχαν βουλιάξει στα αναπαυτικά καθίσματά τους, έτοιμοι να κοιμηθούν, ενώ κάποιοι φοιτητές στις πίσω σειρές ασχολούνταν με τα κινητά τους κι έκαναν πλάκες. Και βέβαια, δεν έφταναν στα αυτιά του οι φωνές από το προαύλιο του πανεπιστημίου, όπου άλλοι φοιτητές, με τηλεβόα και μικροφωνικές εγκαταστάσεις, καλούσαν τον κόσμο να διαμαρτυρηθεί και να ξεσηκωθεί για τις περικοπές στο διδακτικό προσωπικό του πανεπιστημίου και για την ανεργία. Ο καθηγητής Πελεγκρίτι ζούσε για εκείνη τη μέρα και τίποτα δε θα του τη χαλούσε. Είχε περάσει και δυσκολότερες μέρες στο ίδρυμα, τότε που ήταν ακόμα φοιτητής.

Ο Γιόνας έτρεχε και συνέδεε τα καλώδια, φόρτωνε αρχεία κι ετοίμαζε τις διαφάνειες. Όλα έπρεπε να είναι όπως ακριβώς είχαν σχεδιαστεί, όπως τα είχαν προβάρει φορές και φορές, όπως τα φαντάζονταν και τα ονειρεύονταν. Βρισκόταν κι αυτός σε έναν παροξυσμό, γιατί ένιωθε ότι ο κόπος τόσων ετών ήταν και δικός του. Κι εκείνη τη μέρα θα ανταμειβόταν.

«Ναι... γλείψε κι άλλο...» ακούστηκε μια φωνή από τα πίσω καθίσματα και αμέσως μετά κάτι πνιχτά γέλια.

Ο Γιόνας δεν έδωσε σημασία· έτσι κι αλλιώς, αυτός είχε προσπαθήσει για κάτι, ενώ οι συμφοιτητές του το μόνο που ήξεραν ήταν να φωνάζουν και να ειρωνεύονται. Παρ' όλα αυτά, τον πίκραινε το γεγονός ότι αισθανόταν, τόσα χρόνια μετά, σαν ξένο σώμα μέσα στο πανεπιστήμιο, σαν να μην κόλλαγε με τους υπολοίπους. Και όσο κι αν το ήθελε να ζήσει κι αυτός σύμφωνα με την ηλικία του, οι επιλογές του, αλλά και η ατολμία του τον είχαν απομονώσει.

«Αγαπητοί σύνεδροι...» άρχισε την ομιλία του ο καθηγητής και κανείς δεν ανασηκώθηκε από το κάθισμά του.

«Με την εισήγηση που θα παρακολουθήσετε, θα καταλάβετε μέσω απλών μαθηματικοποιημένων μοντέλων τη σχέση ανάμεσα...»

Μια παρέα από δυο τρία άτομα σηκώθηκε και βγήκε από το αμφιθέατρο.

Ο καθηγητής Πελεγκρίτι άρχισε να εξηγεί και να παρουσιάζει το μοντέλο που είχε αναπτύξει τα τελευταία χρόνια, ένα μοντέλο που προέβλεπε, ανάλογα με τις μεταβλητές και τα στοιχεία με τα οποία το τροφοδοτούσε, την εξέλιξη σε διάφορους δείκτες της οικονομίας, αφήνοντας περιθώριο ακόμα και για κοινωνικές, ανθρωπολογικές ή πολιτικές ερμηνείες. Δείκτες ανεργίας, διείσδυση τεχνολογίας, γήρανση του πληθυσμού, μεταβολές στις συνήθειες των ανθρώπων, αρρώστιες, δημοσκοπήσεις, εγκληματικότητα, πληθωρισμός ήταν μερικές από τις δεκάδες ή κι εκατοντάδες συνιστώσες τις οποίες επεξεργαζόταν το μοντέλο.

«Το αποτέλεσμα είναι ήδη ορατό...» συνέχιζε ο καθηγητής κάνοντας νεύμα στον Γιόνας, που καθόταν στην πρώτη σειρά και χειριζόταν το λάπτοπ, να προβάλλει το επόμενο βίντεο.

«Με βάση στοιχεία που είχαν συλλεχθεί πριν από τέσσερα περίπου χρόνια, το υπόδειγμα έδωσε, με θαυμαστή ακρίβεια, την κατάσταση που ζούμε τώρα...»

Στο βιντεάκι άρχισαν να προβάλλονται πρόσφατες εικόνες από τη ζωή στις μεγαλουπόλεις. Άνθρωποι να σέρνουν καρότσια από τα σουπερμάρκετ, να πλησιάζουν στους κάδους των σκουπιδιών και να μαζεύουν όποιο αντικείμενο τους φαινόταν χρήσιμο, σωρεύοντάς το στα καρότσια. Δρόμοι με άδεια μαγαζιά ή καταστήματα που είχαν κλείσει,

ελλείψεις στα παντοπωλεία, διαδηλώσεις για την ανεργία και για την ακρίβεια, ταραχές. Επίσης, έδειχνε εικόνες από ξεσπάσματα βίας στους δρόμους, λιντσαρίσματα πολιτικών προσώπων, φυλετικές συγκρούσεις.

«Όπως βλέπετε στις εικόνες», ανέλυε, απορροφημένος, το βίντεο ο καθηγητής, «καθώς και στα διαγράμματα που θα ακολουθήσουν...» –ο καθηγητής έριξε μια πλάγια ματιά στον Γιόνας που είχε αφαιρεθεί– «... καθώς και στα διαγράμματα που θα ακολουθήσουν, λέω», είπε πιο έντονα και κοίταξε το φοιτητή του, μέχρι εκείνος να καταλάβει πως έπρεπε να προβάλει το επόμενο διάγραμμα, «... το μοντέλο είχε προβλέψει με θαυμαστή ακρίβεια όλα αυτά τα φαινόμενα της σύγχρονης εποχής», τέλειωσε ο κύριος Πελεγκρίτι την πρότασή του με ένα χαμόγελο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του.

Σιώπησε για λίγο για να αφουγκραστεί την εντύπωση που είχαν προξενήσει τα λόγια του στους συνέδρους. Από το ακροατήριο δεν κουνήθηκε κανείς.

Ο Πελεγκρίτι απογοητεύθηκε κάπως, αλλά προσπάθησε να μην το δείξει. Ατάραχος έκανε να συνεχίσει την εισήγησή του. Από τα πίσω καθίσματα πετάχτηκε ένας φοιτητής.

«Ωραία τα λες... Για βγες και λίγο έξω να δεις τι γίνεται. Όλο μοντέλα και μαντεψιές είσαι...»

Στο αμφιθέατρο ακούστηκαν μερικά γέλια, κυρίως από τους υπόλοιπους φοιτητές. Οι σύνεδροι που είχαν απομείνει ανασηκώθηκαν παραξενεμένοι και κοίταγαν προς τα πίσω, προς τα εκεί από όπου ερχόταν η φωνή.

«Ναι... δίκιο έχει... ερχόμαστε εδώ για να μας πεις αυτά που δήθεν είχες δει τέσσερα χρόνια πριν...»

«Τι κοροϊδία είναι αυτή;»

Οι φωνές όσο πήγαιναν και πύκνωναν, οι φοιτητές και οι φοιτήτριες, λιγοστοί έστω, άρχισαν να κάνουν φασαρία και να διαμαρτύρονται. Ο Γιόνας κοίταξε προς την κεντρική είσοδο του αμφιθεάτρου, από όπου είχαν μπει άντρες της ασφαλείας του πανεπιστημίου αναλαμβάνοντας να απομακρύνουν τους φοιτητές.

«Δεν πάμε πουθενά... να δούμε τι άλλο θα μας πει...» συνέχιζαν αυτοί με μεγαλύτερη ένταση.

Ο καθηγητής Πελεγκρίτι, αιφνιδιασμένος και δυσαρεστημένος από την τροπή που είχε λάβει το όνειρό του, προσπάθησε να καθησυχάσει τα πνεύματα. Με τα χέρια του έγνεφε να σταματήσουν οι φωνές, το βεβιασμένο του χαμόγελο όμως δεν ήταν αρκετό για να ηρεμήσει τα πράγματα.

«Πού είστε όλοι εσείς οι επιστήμονες όταν σας χρειάζονται; Μέσα στα εργαστήρια;»

Ο Γιόνας είχε αναλάβει να μιλήσει στους άντρες της ασφαλείας και να τους ζητήσει να απομακρυνθούν για να μην οξυνθεί περαιτέρω η κατάσταση. Μετά είκοσι περίπου λεπτά, κι ενώ οι φοιτητές φώναζαν, αναγκάζοντας κάποιους από τους συνέδρους να αποχωρήσουν, αλλά παράλληλα κεντρίζοντας το ενδιαφέρον αυτών που έπιναν καφέ στον προθάλαμο να μπουν στην αίθουσα για να δουν τι γίνεται, τα πράγματα ηρέμησαν. Ο κόσμος τώρα ήταν πολύ περισσότερος από πριν.

Ο καθηγητής προσπάθησε να αποκτήσει ξανά τον έλεγχο της κατάστασης. Πήγε προς την πρώτη σειρά των καθισμάτων, κι αφού ψιθύρισε κάτι στο αυτί του βοηθού του, ξαναγύρισε στην έδρα του.

Ο Γιόνας έψαχνε την εισήγηση και πρόβαλε αμέσως μετά μια εικόνα.

«Σκουπίδια!» είπε αποφασιστικά ο καθηγητής. «Το μέλλον μας είναι τα σκουπίδια».

Σταμάτησε για λίγο, έχοντας καταφέρει να κεντρίσει το ενδιαφέρον όλου του αμφιθεάτρου. Οι σύνεδροι, οι φοιτητές, οι περίεργοι που είχαν μπει στο χώρο είχαν σταματήσει τις φωνές, τους μεταξύ τους ψιθύρους και τα μηνύματα στα κινητά, και αφοσιωμένοι κοιτούσαν τις εικόνες που προβάλλονταν μπροστά στα μάτια τους: Άνθρωποι που μάζευαν παλιά αντικείμενα από χωματερές, εργοστάσια επεξεργασίας απορριμμάτων, επεισόδια σε διάφορες περιοχές με αίτημα να φύγουν τα σκουπίδια από τον τόπο τους, επεισόδια σε άλλες περιοχές που ήθελαν να αναλάβουν τη διαχείριση των σκουπιδιών και τέλος μια απέραντη γαλάζια έκταση, μια θάλασσα, ένας ωκεανός από πλαστικές σακούλες, ένα τεράστιο νησί απορριμμάτων που πήγαινε κι ερχόταν, ανάλογα με τα θαλάσσια ρεύματα.

«Στο χέρι μας είναι αν με τα σκουπίδια θα κάνουμε κάτι για την ανθρωπότητα ή αν η ανθρωπότητα γίνει ένα με τα σκουπίδια»,

αποτελείωσε την ομιλία του, για να δεχτεί ένα χλιαρό στην αρχή, πιο ζεστό όμως μετά χειροκρότημα, που προερχόταν από αρκετούς συνέδρους.

Ο Γιόνας γύρισε ικανοποιημένος και κοίταξε το πλήθος που παρακολουθούσε την ομιλία. Τελικά, είχαν καταφέρει να δημιουργήσουν αίσθηση με την εργασία τους, με την έρευνά τους. Πήγε να σηκωθεί για να κατευθύνει τη συζήτηση που θα επακολουθούσε, κι εκείνη τη στιγμή, ένα τσαλακωμένο χαρτί πετάχτηκε από πίσω και τον βρήκε στο πρόσωπο. Το άνοιξε ντροπιασμένος.

«Γλείφτη! Σκουπίδι!» έγραφε μέσα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ Τζέφερσον, καθισμένος αναπαυτικά στο πίσω μέρος της αλεξίσφαιρης κρατικής λιμουζίνας, ήταν απορροφημένος από το να διαβάσει τον πρωινό Τύπο, ενώ το λάπτοπ, ανοιχτό δίπλα του, μετέδιδε ειδήσεις των τελευταίων ωρών. Ο υπουργός ενημερωνόταν για την κλιματολογική αλλαγή που συντελέστηκε το προηγούμενο σαρανταοχτάωρο στη Σαχάρα –διαρκείς βροχοπτώσεις μεγάλης έντασης, με αποτέλεσμα τη μετατροπή τεράστιων εκτάσεων της ερήμου σε λασπότοπους– έτσι ώστε δεν έδινε σημασία στα λόγια του οδηγού του για δυσκολίες στην κίνηση.

«Πήγαινε απ' όπου νομίζεις εσύ, Κλαούντιο...» του απάντησε σε μια στιγμή αδιάφορα και συνέχισε την ανάγνωση του Τύπου.

Σε κάποιες φάσεις, ανασήκωνε το κεφάλι του γιατί το υπουργικό αμάξι έκανε ασυνήθιστα σλάλομ για την καθημερινή διαδρομή που ακολουθούσε, πράγμα που τον παραξένεψε. Όταν όμως έβλεπε στο δρόμο ότι απλώς κάποιοι διαδηλωτές είχαν κλείσει μεμονωμένα σημεία του, ηρεμούσε. Οι διαδηλώσεις ήταν πλέον εδώ και πολλούς μήνες καθημερινό φαινόμενο σε όλες τις πρωτεύουσες και μεγάλες πόλεις του Δυτικού Κόσμου, τόσο καθημερινό, που πλέον είχε γίνει αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής όλων των κατοίκων.

«Δώστε μας δουλειές!»

«Κλέφτες! Τα λεφτά μας!»

«Παραιτηθείτε...»

Ο υπουργός τα είχε μάθει όλα αυτά απέξω, δεν του προξενούσαν καμία εντύπωση πλέον· το μόνο περίεργο για αυτόν ήταν πού στο καλό έβρισκαν τόση όρεξη οι διαδηλωτές, ώστε να επαναλαμβάνουν κάθε μέρα τα ίδια, με θρησκευτική σχεδόν ευλάβεια.

Δυο φανάρια μετά, η υπουργική λιμουζίνα αναγκάστηκε να σταματήσει.

«Υπουργέ, υπάρχει πρόβλημα...» γύρισε ανήσυχος ο Κλαούντιο προς τη μεριά του υπουργού και ο κύριος Τζέφερσον, ανασηκώνοντας το βλέμμα του από την εφημερίδα, το πρώτο πράγμα που είδε ήταν μια σακούλα με γιαούρτι να προσγειώνεται στο παρμπρίζ του αυτοκινήτου. Αιφνιδιάστηκε και ασυναίσθητα τινάχτηκε προς τα πίσω, φοβούμενος μην τον πετύχει. Όταν το γιαούρτι άρχισε να κυλάει προς τα κάτω, είδε αυτό που όντως ήταν ασυνήθιστο: Οι διαδηλωτές να έχουν περικυκλώσει το αμάξι του και, οργισμένοι και κραδαίνοντας μαδέρια και λοστούς, να φωνάζουν στους επιβάτες να βγουν έξω. Παράλληλα, αυγά, ντομάτες και γιαούρτια άρχισαν να εκσφενδονίζονται απ' όλες τις μεριές, τόσο πολλά που σε λίγα λεπτά ο υπουργός και ο οδηγός του δεν μπορούσαν να δουν τι συνέβαινε απέξω.

«Τις ασφάλειες, έχεις βάλει τις ασφάλειες;» ρώτησε ο κύριος Τζέφερσον, ξέροντας ότι σε μια αλεξίσφαιρη λιμουζίνα οι ασφάλειες μπαίνουν αυτόματα, αλλά προσπαθώντας παράλληλα να επανακτήσει την αυτοκυριαρχία του και να αποδείξει στον εαυτό του ότι ήταν κύριος της κατάστασης.

Κάποιοι διαδηλωτές είχαν πηδήσει πάνω στο καπό του αυτοκινήτου, το χτύπαγαν με τους σιδερολοστούς που κρατούσαν. Κάποιοι άλλοι κοπανούσαν τα τζάμια. Οι δυο άντρες είχαν πανικοβληθεί, δεν υπήρχε οδός διαφυγής.

«Βάλε μπρος να φύγουμε...» ξεστόμισε σε μια στιγμή ο υπουργός, αλλά μετά το πήρε πίσω, «όχι, είναι επικίνδυνο, με τόσο κόσμο...»

Ο Κλαούντιο είχε πάρει το κινητό του προσπαθώντας να μιλήσει με την Αστυνομία.

Ένα δυνατό χτύπημα από σφυρί στο παράθυρο του οδηγού τον έκανε να τρομάξει και να του πέσει το τηλέφωνο από τα χέρια.

Και τότε τα πράγματα ηρέμησαν. Ξαφνικά, όπως είχαν αρχίσει. Οι διαδηλωτές οπισθοχώρησαν κάποια βήματα, ενώ μερικοί από τους διοργανωτές της συγκέντρωσης πλησίασαν στο αυτοκίνητο και ζήτησαν από τον υπουργό να βγει έξω.

«Υπουργέ, δε θα σε πειράξουμε, μη φοβάσαι...» του έλεγαν και ο κύριος Τζέφερσον κοιτούσε απορημένος και ανήξερος τον οδηγό του.

«Νομίζω πως πρέπει να το τολμήσετε, κύριε», του έκανε ο Κλαούντιο αποφασιστικά.

Ο υπουργός τον κοίταξε φοβισμένος και μετά, με μεγάλο δισταγμό, άρχισε να ανοίγει την πόρτα.

Το πλήθος φώναζε κι έβριζε· οι υπεύθυνοι της συγκέντρωσης μετά βίας τούς κρατούσαν να μην ορμήσουν και λιντσάρουν τον Τζέφερσον. Από την άλλη μεριά του αυτοκινήτου, κάποιος άνοιξε την πόρτα, άρπαξε το λάμπτοπ και το κοπάνησε στο οδόστρωμα να σπάσει. Το πλήθος άρχισε να γελά και να επιδοκιμάζει. Μερικά γιαούρτια εκτοξεύτηκαν και πέτυχαν τον υπουργό στο κουστούμι του. Ο κύριος Τζέφερσον είχε μετανιώσει ήδη που βγήκε από το αλεξίσφαιρο αμάξι.

Οι διοργανωτές με τα πολλά κατάφεραν να επιβάλουν μια στοιχειώδη ηρεμία, που απ' ό,τι φαινόταν δε θα κρατούσε και πολύ.

«Κύριε Τζέφερσον, εδώ είναι ένα χαρτί με τις υπογραφές μας, ένα κείμενο που θα θέλαμε να το διαβάσετε και να μας απαντήσετε. Οι πιο πολλοί από εμάς δεν έχουν δουλειές, έχουν οικογένειες να φροντίσουν, είναι απελπισμένοι».

Οι υπεύθυνοι συνέχιζαν να μιλάνε προς τον υπουργό, ενώ οι υπόλοιποι συγκεντρωμένοι είχαν σιωπήσει και κουνούσαν τα κεφάλια τους, συμφωνώντας με τους ομιλητές. Ο υπουργός χαμογελούσε συγκαταβατικά, προσποιούμενος ότι συμεριζόταν τα προβλήματα των διαδηλωτών. Από μέσα του όμως, ένιωθε ήδη πως ήταν κύριος της κατάστασης, παρόλο που τσαλακώθηκε η εικόνα του. Άλλωστε, τέτοιου είδους προκηρύξεις κι αιτήματα είχε δει ένα σωρό.

«Σας υπόσχομαι πως θα είναι το πρώτο πράγμα που θα κάνω, φτάνοντας στο Υπουργείο. Τα αιτήματά σας θα γίνουν γνωστά και θα προσπαθήσουμε να δώσουμε λύση. Εγώ ο ίδιος δεσμεύομαι να τα θέσω υπόψη των συναδέλφων μου...»

Ο κύριος Τζέφερσον συνέχισε να υπόσχεται και να δίνει ελπίδες στους συγκεντρωμένους κι αυτό το έκανε με τόση επιτυχία, ώστε ακούστηκαν και μερικά σκόρπια χειροκροτήματα.

«Λοιπόν, Κλαούντιο, πάμε. Έχουμε δουλειά να κάνουμε...» απευθύνθηκε στον οδηγό του και το πλήθος άρχισε να οπισθοχωρεί, κάνοντας χώρο να περάσει το υπουργικό αυτοκίνητο.

Ο υπουργός Τζέφερσον πήγε να μπει στη λιμουζίνα χαμογελαστός. Και τότε την είδε και το χαμόγελο πάγωσε στα χείλη του.

Στο παρμπρίζ του υπουργικού βρισκόταν μια γριούλα που έγλειφε το γιαούρτι με τα δάχτυλά της, ενώ σε ένα κεσεδάκι που είχε μαζέψει από το δρόμο άρχισε να βάζει τον πολτό από αυγά, γιαούρτι και ντομάτες, που είχαν εκτοξευτεί στο αμάξι.

Ο κύριος Τζέφερσον σοκαρίστηκε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Ο ΓΙΟΝΑΣ έσπρωξε την πόρτα του διαμερίσματος πίσω του κι έτρεξε να ανοίξει τον υπολογιστή, χωρίς να βγάλει το μπουφάν, χωρίς να αφήσει το σακίδιο, χωρίς καν να σταθεί να ξελαχανιάσει. Έτρεξε όσο μπορούσε γρηγορότερα την απόσταση από το πανεπιστήμιο στο σπίτι του, με την καρδιά του να χτυπά σαν τρελή από τα νέα που είχε μάθει. Δεν είναι και λίγο πράγμα η επιστημονική έρευνα που επί χρόνια τον απασχολούσε, είχε κυριέψει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του, του είχε στοιχίσει κόπο και μόχθο και του είχε στερήσει μικρές χαρές της καθημερινότητας, αυτή η προσπάθεια που τελικά είχε παρουσιαστεί από τον καθηγητή Πελεγκρίτι, να κυκλοφορήσει τόσο γρήγορα σε επιστημονικό περιοδικό. Και μάλιστα, όταν γενικά τέτοιου είδους μελέτες και ανακοινώσεις κάνουν χρόνια για να εγκριθούν και να παρουσιαστούν... Η έξαψη του Γιόνας δε ήταν ακόμα μεγαλύτερη επειδή αυτή η έρευνα φιγουράριζε στο εξώφυλλο του περιοδικού, ως ένα από τα κύρια θέματά του, ενώ στο εσωτερικό υπήρχε φωτογραφία του καθηγητή μαζί με την ερευνητική του ομάδα, μέλος της οποίας ήταν βέβαια και ο ίδιος. Και φυσικά, υπήρχαν κάνα δυο αναφορές και στο όνομά του.

«Έλα... έλα... άναψε επιτέλους!» μονολογούσε σφίγγοντας τις γροθιές του, καθώς έβλεπε τον υπολογιστή να ανοίγει.

Κατόπιν μπήκε στο facebook και στο twitter, ενώ παράλληλα κατέβαζε τα e-mail του, έτσι ώστε να κάνει ανάρτηση το σκαναρισμένο εξώφυλλο του περιοδικού και τις εσωτερικές σελίδες του. Κι όταν, μετά περίπου πέντε λεπτά αγωνίας, ανέβασε τις φωτογραφίες του εντύπου στα social networks, έγραψε στο status του: «Η έρευνα, στην οποία συμμετείχα επί έξι περίπου χρόνια, δημοσιεύτηκε. Η χαρά μου είναι απίστευτη... Νιώθω πως οι κόποι μου δικαιώθηκαν». Την ίδια πρόταση την κόπιαρε σε όλες τις σελίδες και στο τέλος άρχισε να πατά like στην κατάστασή του. Ο Γιόνας ονειρευόταν πως ακόμα και άγνωστοι φοιτητές ή ενδιαφερόμενοι θα τον

έκαναν αμέσως φίλο, θα του έστελναν αιτήματα φιλίας ή θα πάταγαν το «μου αρέσει» στην κατάστασή του. Φαντασιωνόταν δε ότι σωρεία συγχαρητήριων σχολίων θα ακολουθούσε τη δήλωσή του, ενώ αυτός θα ευχαριστούσε ταπεινά.

Σηκώθηκε αφήνοντας το σακίδιό του στο πάτωμα και, βγάζοντας το μπουφάν του, κατευθύνθηκε προς το ψυγείο, πήρε μια πίτσα και την έβαλε στο φούρνο μικροκυμάτων. Η ματιά του βρισκόταν συνέχεια στον υπολογιστή του, μήπως δει το πρώτο σχόλιο να ξεπροβάλλει. Ο Γιόνας περνούσε τις περισσότερες ελεύθερες ώρες του στο facebook και το twitter, αναζητώντας –απεγνωσμένα ίσως– την κοινωνική επαφή που δεν είχε στη σχολή, τη φιλία που δεν είχε αναπτύξει με κανέναν από τους συμφοιτητές του ή τους υπόλοιπους μεταπτυχιακούς, και –γιατί όχι;– τον έρωτα. Αντί γι' αυτό, όλοι οι «φίλοι» και γνωστοί του στα κοινωνικά δίκτυα –και σίγουρα δεν ήταν πολλοί αυτοί– ήταν άλλοι επιστήμονες, οι πιο πολλοί ανταγωνιστές του, που προσπαθούσαν να κερδίσουν την εύνοια των καθηγητών, που πρόβαλλαν συνέχεια τα «κατορθώματά» τους στο Ίντερνετ, διαφημίζοντας τον εαυτό τους, που δεν αντάλλασσαν ούτε ένα χαιρετισμό όταν συναντιόνταν στο πανεπιστήμιο, που ζήλευε ο ένας τον άλλο...

Πήρε τη ζεστή πίτσα και κάθισε μπροστά στον υπολογιστή. Κανένα σχόλιο δεν είχε εμφανιστεί στην οθόνη· ακόμα και η ανάρτηση που είχε κάνει προηγουμένως του φαινόταν τώρα πολύ μίζερη. Η ζέση που είχε πιο πριν, όταν μπήκε στο διαμέρισμά του, είχε πέσει κατακόρυφα. Αυτό που νόμιζε ως έργο ζωής δεν ενδιέφερε τελικά κανέναν άλλο εκτός από τον ίδιο... Απογοητεύτηκε.

Από το μυαλό του πέρασε η εικόνα του συνεδρίου πριν από καιρό, το χαρτάκι με τη λέξη «γλείφτης», η χλεύη των γνωστών του και των συμφοιτητών του. Άραγε, άξιζε να έχει δοθεί και να τα έχει δώσει όλα σε μια έρευνα, όσο ενδιαφέρουσα και πρωτότυπη και να ήταν αυτή, χάνοντας μέρος από την πραγματική του ζωή;

Ξανακοίταξε με επιμονή την οθόνη. Τα αιτήματα φιλίας που είχε στείλει σε αρκετούς γνωστούς και γνωστές από το πανεπιστήμιο έμεναν αναπάντητα, κανείς δεν τον αποδεχόταν ως φίλο, εκτός από τα «τσιράκια» των υπόλοιπων καθηγητών ή από τους φοιτητές που έκαναν

εργασία υπό την επίβλεψη του. Αλλά ούτε κι αυτοί του ευχήθηκαν συγχαρητήρια. Ίσως βρίσκονταν σε κάποια μπιραρία και γλένταγαν, ίσως δεν είχαν τσεκάρει το status του επιβλέποντός τους, ίσως...

Έσπρωξε βαριεστημένα το πιάτο με την πίτσα από μπροστά του. Σηκώθηκε κι έβγαλε από το σακίδιο μια μπίρα που είχε πάρει για να γιορτάσει τη μέρα. Την άνοιξε και την ήπια σχεδόν μονορούφι. Δεν ήταν καθόλου μαθημένος στο ποτό, ό,τι κι αν ήταν αυτό, ακόμα και μια απλή μπίρα, και άρχισε να ζαλίζεται κάπως. Τα μάτια του βάραιναν. Έσπρωξε κάποια αντικείμενα στο πλάι του γραφείου κι έβαλε το χέρι του για να αποκοιμηθεί για λίγο.

Έτσι δεν είδε το πρώτο like που έγινε στην κατάστασή του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Ο ΗΧΟΣ από τζάμια που έσπαγαν ακούστηκε δυνατά κάποιες δεκάδες μέτρα μπροστά τους, παρ' όλη τη φασαρία που γινόταν στο δρόμο. Ο Τζο ο νεότερος διαισθάνθηκε αμέσως τι θα επακολουθούσε και κράτησε από το μπράτσο το φίλο του, τον πιο ηλικιωμένο Τζο, προκαλώντας του την απορία και τη δυσφορία. Λίγα δευτερόλεπτα μετά, ο γδούπος από κάτι που έσκαγε στο οδόστρωμα, καθώς και οι φωνές πανικού των περαστικών ανάγκασαν το γερο-Τζο να μαλακώσει.

«Πάμε, πάμε γρήγορα... μην κοιτάς», είπε ο φίλος του και τον τράβηξε να περάσουν απέναντι για να μη δουν τον αυτόχειρα που έπεσε από κάποιον όροφο του ψηλού κτηρίου που στέγαζε τα γραφεία κάποιας εταιρείας. Ο ηλικιωμένος όμως έφερνε αντίσταση.

«Άσε με, ξέρω, τα έχω ξαναδεί».

«Πρέπει να φύγουμε, μην κοιτάς».

«Παράτα με, έχω ξαναδεί ανθρώπους να αυτοκτονούν. Κάθε μέρα συμβαίνει αυτό».

Στη στιγμή μαζεύτηκαν πάνω από το πτώμα, άγνωστο από πού, πολλοί άλλοι «Τζο» και άρχισαν να ψάχνουν στις τσέπες του, να παίρνουν όποια αντικείμενα είχε, να του βγάζουν το παντελόνι και το πουκάμισο.

«Άσε με, σου λέω, άσε με, θέλω τα παπούτσια...» συνέχιζε ο γερο-Τζο πιο έντονα, αναγκάζοντας το φίλο του να τον τραβήξει πιο πιεστικά, βίαια σχεδόν.

Πέρασαν στην απέναντι μεριά του δρόμου και χώθηκαν στην είσοδο μιας πολυκατοικίας. Εκεί πήραν μερικές ανάσες, βλέποντας μια μάζα ανθρώπων, ένα πλήθος ανώνυμων «Τζο», σαν κι αυτούς, να τραβολογούν αυτόν που είχε θέσει τέρμα στη ζωή του από απελπισία και να βουτάνε ό,τι έβρισκαν. Ο υπόλοιπος κόσμος, ξεπερνώντας το αρχικό τρόμαγμα, συνέχιζε να περνά από δίπλα, χωρίς να δίνει σημασία στο γεγονός. Άλλωστε, όλοι διάβαζαν συχνά στα πρωτοσέλιδα, έβλεπαν στις ειδήσεις ή

άκουγαν ότι, λόγω της κατάστασης και του οικονομικού αδιεξόδου, οι αυτοκτονίες ήταν πλέον στην ημερήσια διάταξη· κανείς δε σοκαριζόταν πια.

Σειρήνες περιπολικού ακούστηκαν. Οι δυο Τζο κοιτάχτηκαν μεταξύ τους και, καταλαβαίνοντας πια, έπειτα από τόσον καιρό, ο ένας τον άλλο απλώς με ένα βλέμμα, περίμεναν την κατάλληλη στιγμή που θα σταμάταγε το όχημα, θα κατέβαιναν οι αστυνομικοί και θα τους είχαν γυρισμένη την πλάτη εξετάζοντας το περιστατικό. Τότε θα έφευγαν, τότε θα ξεγλιστρούσαν· αυτά τα λίγα δευτερόλεπτα θα τους ήταν αρκετά για να εξαφανιστούν.

Όπως κι έγινε. Οι υπόλοιποι «Τζο» είχαν ήδη διασκορπιστεί στα γύρω στενά, χάθηκαν το ίδιο αστραπιαία και απότομα όσο είχαν εμφανιστεί πιο πριν. Κάποιοι είχαν χώσει τη λεία τους κάτω από το βρομιάρικο πανωφόρι που φορούσαν, άλλοι είχαν πάρει τους πρώτους από πίσω για να τους τη βουτήξουν όταν θα έβρισκαν την ευκαιρία. Στον τόπο του περιστατικού όμως δεν είχε μείνει κανείς, μόνο ο νεκρός άνθρωπος και μια κηλίδα αίματος, που όσο πήγαινε κι εξαπλωνόταν. Ακόμα και οι περαστικοί είχαν κάνει μια νοητή περίμετρο γύρω από το σημείο και πέρασαν αδιάφοροι, προσπαθώντας να μην κοιτάνε από περιέργεια, για να μην μπλέξουν.

«Τώρα!» είπαν και οι δυο με μια φωνή σχεδόν κι έφυγαν από την είσοδο της πολυκατοικίας, στρίβοντας αριστερά στο πρώτο στενό που βρήκαν.

Αρκετά τετράγωνα πιο πέρα, ξανάπιασαν την αρχική τους πορεία, σαν να μην τους είχε διακόψει τίποτα, σαν να μην τους την είχε χαλάσει κανένα περιστατικό. Άλλωστε, έτσι είχαν μάθει να κινούνται κάθε μέρα, εδώ και μήνες, εδώ και χρόνια.

Πέρασαν από μια στάση. Καμιά τριανταριά άνθρωποι περίμεναν υπομονετικά, ποιος ξέρει για πόση ώρα; Εκείνη τη στιγμή φάνηκε από μακριά το λεωφορείο. Η υπομονή μετατράπηκε σε ανησυχία με τη θέα του. Ο συγκεντρωμένος κόσμος άρχισε να σπρώχνεται, να παίρνει θέση ποιος θα είναι πιο μπροστά για να ανέβει πρώτος. Κάποιοι βρίζονταν μεταξύ τους. Δυο τρεις γριούλες κάθονταν στωικά στο παγκάκι, μην μπορώντας να σπρωχτούν, μην έχοντας δυνάμεις. Ίσως να το έχαναν τελικά το λεωφορείο, ίσως να είχαν χάσει και το προηγούμενο. Κάτω από

το παγκάκι, πίσω από τα πόδια τους, βρισκόταν ξαπλωμένος ένας άλλος Τζο.

«Φύγετε! Μην πλησιάζετε! Είναι δικό μου!» πετάχτηκε στη στιγμή, σαν να είχε ξυπνήσει από εφιάλη, με το που είδε τους δυο φίλους να πλησιάζουν.

Φοβήθηκε για το παγκάκι του. Τους πέταξε ένα κονσερβοκούτι που κρατούσε.

Ο γερο-Τζο το άρπαξε κι έχωσε μέσα το δάχτυλό του, το έφερε μια γύρα στο αλουμίνιο και μετά το έβαλε στο στόμα του.

«Είναι δικό μου! Φέρ' το πίσω!» άρχισε να ουρλιάζει ο άγνωστος Τζο, εννοώντας αυτή τη φορά την κονσέρβα.

Είχε σηκωθεί όρθιος κρατώντας το χαρτόνι όπου ήταν ξαπλωμένος, το μόνο περιουσιακό του στοιχείο. Φοβόταν μην του το πάρει κανείς κι αυτό. Κανείς από τον κόσμο δεν έδινε την παραμικρή σημασία, ο ένας τραβούσε τον άλλο με το που έφτασε το όχημα. Αλλά και να μην ήταν εκεί το λεωφορείο, πάλι κανείς δε θα έδινε σημασία.

«Έλα, μην κάνεις σαν παιδί», είπε νευριασμένα ο νεότερος στον ηλικιωμένο και ο δεύτερος πέταξε την κονσέρβα στον άγνωστο Τζο.

Ο τελευταίος τη βούτηξε από κάτω και ξαναγύρισε στο παγκάκι του. Οι δυο άντρες συνέχισαν την πορεία τους.

Ύστερα από κάμποση ώρα που περπατούσαν αμίλητοι, ο γερο-Τζο στράφηκε στο φίλο του γεμάτος απορία.

«Τόσα άδεια και κλειστά μαγαζιά είδαμε. Και η γειτονιά είναι καλή. Γιατί να μη μείνουμε εδώ;»

Ο άλλος δεν απάντησε.

«Ή εκεί απέναντι; Αυτό πρέπει να έκλεισε χθες ή προχθές».

Ο κεντρικός δρόμος ήταν διάσπαρτος από κλειστά καταστήματα. Στα περισσότερα από αυτά είχαν ήδη εγκατασταθεί κάποιοι «Τζο», υπήρχαν όμως κι άλλα, στα οποία δεν είχε πάει ακόμα κανείς. Αλλά και στα λίγα μαγαζιά, μικρά στην πλειονότητά τους, που λειτουργούσαν, ακόμα κι εκεί είχαν πάει να ξαπλώσουν μερικοί «Τζο», αυτοί με το μεγαλύτερο θράσος. Τα πολυκαταστήματα δεν τα πλησίαζε κανείς, εκεί υπήρχαν άντρες ασφαλείας.

«Θα πάρουμε ένα τούβλο να σπάσουμε την τζαμαρία και όλοι θα νομίζουν ότι το κατάστημα έχει κλείσει από καιρό. Κανείς δε θα μας διώξει».

«Είσαι εντελώς βλάκας;» ξέσπασε ο νεότερος που δε μιλούσε τόσην ώρα. «Πόσες φορές πρέπει να τα πούμε αυτά; Τόσον καιρό έψαχνα μια γειτονιά που θα είναι πιο ήσυχη, που δε θα έχει ούτε “Τζο”, ούτε Αστυνομία, ούτε τίποτα. Τα συμφωνήσαμε αυτά. Σκάσε λοιπόν με την γκρίνια και προχώρα».

Ο γέρος λούφαξε. Τον ήξερε το φίλο του όταν νευρίαζε, συνήθως το έκανε έχοντας το δίκιο με το μέρος του. Του ίδιου του άρεσε να γκρινιάζει, έτσι απλά, για να του δίνει κάποιος σημασία. Δεν ήθελε όμως να τον παραζορίζει τον νεότερο, τον είχε ανάγκη. Ήταν το μόνο του στήριγμα, ο μοναδικός του άνθρωπος. Μόνο αυτόν είχε· στην ηλικία που βρισκόταν, ο άλλος του σύντροφος ήταν πλέον ο φόβος. Και ο γερο-Τζο δεν ήθελε το φόβο, προτιμούσε τον νεότερο, όσο απότομα και να του μίλαγε. Κατέβασε το κεφάλι και συνέχισε να προχωρά χωρίς να λείπει την παραμικρή κουβέντα.

Περπάτησαν κάμποση ώρα ακόμα, είχαν αφήσει το κέντρο προ πολλού. Οι γειτονιές άρχισαν να αλλάζουν, ο κόσμος ήταν λιγότερος, ορισμένα τετράγωνα ήταν ακόμα και πιο καθαρά. Ο γέρος άρχισε να νιώθει μια περίεργη ευχαρίστηση, σαν να άλλαζε η ζωή του, σαν να αισθανόταν πιο αισιόδοξος και πιο... νέος. Και όλα αυτά επειδή ο φίλος του εξερευνούσε για μήνες τώρα την πιο κατάλληλη περιοχή για να μείνουν. Πολλά βράδια, ο νεότερος χανόταν κι εμφανιζόταν πολλές ώρες μετά, το χάραμα σχεδόν, αφήνοντας μόνο του το γέρο να ζει μαζί με τους φόβους του. Και ο γέρος γκρινίαζε όταν τον έβλεπε να επιστρέφει κι έκλαιγε όταν ήταν μονάχος. Αλλά να που τελικά όλα αυτά ήταν για καλό, όλα είχαν πιάσει τόπο.

«Εδώ είμαστε», είπε ξαφνικά ο νέος στον ηλικιωμένο.

Έβγαλαν τα χαρτόνια από τα πανωφόρια τους και τα έστρωσαν σε ένα άδειο και κλειστό εμπορικό. Είχαν συναντήσει ελάχιστους άλλους «Τζο» στη γειτονιά. Ο νεότερος περιεργαζόταν την περιοχή, αλλά κυρίως κάρφωνε το βλέμμα του σε μια πολυκατοικία που βρισκόταν κάποιες δεκάδες μέτρα παρακάτω.

«Μια καινούργια ζωή, λοιπόν», είπε γελαστά ο γέρος νιώθοντας ευγνωμοσύνη για το φίλο του.

Ο άλλος συνέχιζε να κοιτά την πολυκατοικία, να περιεργάζεται τους ορόφους, τα διαμερίσματα, τα κλειστά παράθυρα.

«Ή μια παλιότερη...» μουρμούρισε τελικά, χωρίς να τον ακούσει ο γερο-Τζο, αλλά και χωρίς να πάρει το βλέμμα του από το κτήριο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ που είδε ο υπουργός στην οθόνη του υπολογιστή του ήταν το πρώτο πράγμα που τον έκανε να ευθυμήσει εδώ και βδομάδες.

«Είμαι με τη Νίκυ Τζέφερσον και τη Νάταλι στο υπουργικό και κάνουμε βόλτα στους δρόμους της άδειας πόλης. Όλοι μάς κοιτάνε. Ουάου!» έγραφε η κολλητή της έφηβης κόρης του, Νίκυ, σε μια από τις πάμπολλες αναρτήσεις της στο twitter.

Ο Χάρυ Τζέφερσον αναγκαστικά είχε γίνει «φίλος» με όλους τους κολλητούς και τις κολλητές της κόρης του, κυρίως για να προσέχει τις παρέες της.

Και αμέσως μετά, ακολούθησε το σχόλιο της Νίκυ:

«Έπειτα από τη βόλτα με τις κολλητές μου, θα πάμε με τη μαμά για ψώνια στα μαγαζιά. Ποια μαγαζιά; Μα... αυτά που είναι ακόμη ανοιχτά, στο κέντρο...»

Ο υπουργός κούνησε ελαφρά αποδοκιμαστικά το κεφάλι του.

«Τι να κάνουμε; Παιδιά...» γύρισε και είπε στο γραμματέα του Υπουργείου, Άντονυ Τόμπιας, που βρισκόταν εκείνη τη στιγμή πάνω από το γραφείο του, δείχνοντάς του κάτι έγγραφα προς υπογραφή, και που μοιραία είχε δει τα μηνύματα.

«Συμφωνώ μαζί σας, υπουργέ. Τα παιδιά χρειάζονται να ζήσουν άνετα τη ζωή τους και να έχουν τα καλύτερα».

Ο Χάρυ Τζέφερσον έριξε μια ματιά στην τηλεόραση, ακούγοντας αυτή τη φράση. Εκείνη την ώρα, σε ένα από τα κανάλια παιζόταν μια είδηση που έδειχνε παιδιά στους δρόμους να μαζεύουν σκουπίδια, να τρώνε από αυτά, να τα πουλάνε για παλιομέταλλο ή οτιδήποτε άλλο χρήσιμο, για να ζήσουν. Παιδιά που παρατούσαν τα σχολεία τους και άρχιζαν από μικρά να δουλεύουν ακόμα και σε βιομηχανίες ή όπου έβρισκαν δουλειά. Θυμήθηκε το περιστατικό που είχε ζήσει, με τη γριά να μαζεύει τα

γιαούρτια και τα αυγά από το αμάξι. Του ήταν κάπως γνώριμη αυτή η εικόνα, ή μάλλον, τόσο γνώριμη, αλλά δε θυμόταν από πού. Και όσο οικεία τού ήταν, άλλο τόσο θλιβερή την ένιωθε.

Ο γραμματέας εξαφάνισε με το τηλεκοντρόλ το κανάλι από την τηλεόραση, βάζοντας στη θέση του ένα άλλο που μιλούσε για μόδα.

«Εμείς πρέπει να κάνουμε τη δουλειά μας, όσο πιο καλά μπορούμε, και να μη δίνουμε σημασία σε όλα αυτά, τα περισσότερα από τα οποία είναι και φτιαχτά», δικαιολογήθηκε στον ανώτερό του για την πρωτοβουλία του. «Άλλωστε, δε συμβαίνουν μόνο εδώ αυτά. Είναι πλέον παγκόσμιο φαινόμενο», συμπλήρωσε τα λεγόμενά του, αντιφάσκοντας με αυτό που μόλις είχε πει.

Ο κύριος Τζέφερσον έφερε ανόρεχτα μπροστά του το επόμενο έγγραφο. Ήταν αίτηση για αποψίλωση του δάσους που βρισκόταν έξω από την πόλη, και τη δημιουργία στη θέση του υπερσύγχρονης μονάδας κατεργασίας αποβλήτων και απορριμμάτων. Είχε ακούσει να γίνεται κουβέντα για αυτό, αλλά γούρλωσε τα μάτια του επειδή δε φανταζόταν πως θα ακολουθούσε κάποτε κι επίσημο αίτημα.

Κοίταξε γεμάτος απορία τον υφιστάμενό του.

«Είναι σχέδιο του Ακίνο», έκανε εκείνος αναφέροντας με έμφαση το όνομα του μεγαλύτερου οικονομικού παράγοντα της χώρας, του χρηματοδότη των κομμάτων και χορηγού των πολιτικών, συμπεριλαμβανομένου του υπουργού Τζέφερσον.

«Μα... να καταστραφεί το δάσος;» αναρωτήθηκε ο Τζέφερσον.

«Θα δημιουργηθούν εκατοντάδες νέες θέσεις εργασίας», έσπευσε να απαντήσει ο Τόμπιας, «και θα είστε εσείς αυτός που θα συμβάλετε σε αυτό...»

Ο Άντονι Τόμπιας δυνάμωσε την ένταση του ήχου σε ένα από τα κανάλια της τηλεόρασης, αυτό που έδειχνε εκείνη την ώρα μια συνέντευξη του Ακίνο. Ο υπουργός έριξε μια φευγαλέα ματιά. Ο Ακίνο δεν ήταν κάποιος τυχαίος, δεν μπορούσε να παραβλέψει κανείς τις επιθυμίες του τόσο εύκολα, ούτε να τον αγνοήσει. Η «αυτοκρατορία Ακίνο» ήταν από τις πιο μεγάλες αλυσίδες επιχειρήσεων παγκοσμίως πλέον.

«Ε... να το δούμε αργότερα αυτό... ίσως θα έπρεπε να δημιουργήσουμε κάποιους άλλους χώρους με πράσινο», είπε αμήχανα ο Τζέφερσον.

«Όπως επιθυμείτε», απάντησε στριφνά ο γραμματέας και αποχώρησε από το γραφείο.

Ο υπουργός έβγαλε τα γυαλιά του, έπιασε το μέτωπό του κι έκλεισε τα μάτια. Οι τελευταίες βδομάδες τού ήταν πολύ δύσκολες. Άκουγε συναδέλφους του να διηγούνται πώς τους είχαν λιντσάρει εκεί όπου εμφανίζονταν, άλλους να αναφέρουν σωματικές επιθέσεις· στο εξωτερικό, κάποιους βουλευτές τούς είχαν στείλει στο νοσοκομείο. Και όλα αυτά ήταν στην καθημερινή ειδησεογραφία, γίνονταν τόσο συχνά που πλέον δεν είχε και μεγάλο νόημα να προβάλλονται με τόση ζέση. Αυτός όμως το ένιωθε, όπως το αισθάνονταν και όλοι οι συνάδελφοί του: Η κατάσταση γινόταν πλέον πολύ επικίνδυνη για αυτούς.

Ο Τζέφερσον άνοιξε το συρτάρι του γραφείου του κι έβγαλε ένα απόκομμα που είχε κρατήσει εδώ και καιρό.

«Η Ώρα Μηδέν» έγραφε ως τίτλο και το άρθρο ενημέρωνε για κάποια ανακοίνωση σε ένα συνέδριο από έναν καθηγητή που, με βάση κάποια μαθηματικοποιημένα μοντέλα, είχε προβλέψει με αρκετή ακρίβεια γεγονότα που θα συνέβαιναν. Άρχισε να το ξαναδιαβάζει με ενδιαφέρον, ενώ την προσοχή του τραβούσαν έννοιες όπως «χρήσιμα σκουπίδια», «ραγδαία καταστροφή του περιβάλλοντος», «κοινωνική δυσφορία», «Το Μεγάλο “Μπαμ”». «Το Μεγάλο “Μπαμ”» ήταν «Η Ώρα Μηδέν» του τίτλου, όπου, όπως και στην έννοια της φυσικής εντροπίας, έτσι και στην κοινωνία, το κάθε συστατικό θα κινιόταν άναρχα προς τα εκεί όπου θα έβρισκε μεγαλύτερη ελευθερία και ανοχή, προς τα εκεί όπου δε θα υπήρχε πλέον κανένας φραγμός, κανένα όριο.

Κανένας φραγμός, κανένα όριο...

Ο υπουργός κάλεσε ξανά το γραμματέα του Υπουργείου, του έδειξε το άρθρο και του ζήτησε να έρθει σε επαφή με τον καθηγητή Μάριο Πελεγκρίτι και να του κλείσει ένα ραντεβού στο γραφείο του.

«Μάλιστα, κύριε υπουργέ, αμέσως, όπως επιθυμείτε», απάντησε πρόθυμα ο Άντονι Τόμπιας και, βγαίνοντας από το γραφείο του υπουργού, απομακρύνθηκε όσο μπορούσε από την ιδιαιτέρα του και τους σωματοφύλακές του. Κατευθύνθηκε προς το μεγάλο διάδρομο του Υπουργείου, χώθηκε στην εσοχή της εισόδου κάποιου γραφείου κι έβγαλε

το κινητό του. Κοιτώντας αριστερά και δεξιά, μην τον έβλεπε κανείς, πάτησε ένα πλήκτρο της μνήμης και κάλεσε έναν αριθμό.

Αυτός ο αριθμός δεν ανήκε στον καθηγητή Μάριο Πελεγκρίτι, φυσικά...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

«ΠΑΜΕ», είπε ο Μαξ και με ένα απλό νεύμα του ο Πολ με τον Ντιέγκο άρπαξαν τα αυτόματά τους και βγήκαν έξω από το αντίσκηνο.

Η ζέστη ήταν αφόρητη, αν και νύχτα, που υποτίθεται η θερμοκρασία θα έπεφτε, αλλά είχαν συνηθίσει σε αυτές τις παραξενιές του καιρού. Χρόνια τώρα ο Μαξ και ο Πολ, πληρωμένοι μισθοφόροι, σάρωναν σχεδόν όλες τις περιοχές του πλανήτη για διάφορες δουλειές και τα μάτια τους είχαν δει πολλά: χιόνια στη ζούγκλα της Αφρικής, καύσιμα στους πόλους, πλημμύρες σε ερήμους. Τίποτα δεν τους έκανε εντύπωση πια· η ανυπέβλητη ζέστη στις δύο τα ξημερώματα σε έναν κεντροαφρικανικό καταυλισμό, δίπλα σε μια τεράστια έκταση εκατοντάδων στρεμμάτων από σκουπίδια, απλώς τους άφηνε αδιάφορους. Το ίδιο και η βρόμα της περιοχής, και η μπόχα των απορριμμάτων που ήταν σε στάδιο προχωρημένης αποσύνθεσης. Αυτοί ήταν στρατιώτες και οι στρατιώτες πάνε όπου τους διατάζουν και όπου θα βγάλουν τα περισσότερα λεφτά. Κι αυτά βγαίνουν συνήθως σε αυτές τις συνθήκες...

«Αφεντικό, να καθαρίσω εγώ;» ρώτησε ο δεκαοχτάχρονος Νοτιοαμερικανός Ντιέγκο τον Μαξ.

Για τον Ντιέγκο αυτή ήταν η δεύτερη αποστολή του, μόνο λίγες βδομάδες στο Αφγανιστάν ήταν η πρώτη του εμπειρία, που δεν του αρκούσε, και γι' αυτό ήθελε με ζέση να αναλαμβάνει ολοένα και δυσκολότερες αποστολές.

«Θα δούμε...» απάντησε ο αρχηγός αδιάφορα, πετώντας το τσιγάρο του.

Ο Ντιέγκο σώπασε και ξαναβρέθηκε δυο τρία βήματα πίσω από τον ανώτερό του.

Ο Πολ έμενε αμίλητος.

«Έχουμε πρόβλημα», τους είχε πει ο πιλότος του απορριματοφόρου αεροπλάνου νωρίς το απόγευμα, όταν διαπίστωσε ότι δεν μπορούσαν να

επιστρέφουν πίσω στην Ευρώπη λόγω ενδεχόμενης δολιοφθοράς στους τροχούς προσγείωσης του αεροσκάφους.

«Θα μας φάει κάποιες ώρες να το φτιάξω, αλλά σήμερα δεν πετάμε».

Αυτό για τον Μαξ ήταν αρκετό.

«Αναλαμβάνω εγώ», είπε ξερά στον πιλότο και γυρνώντας στους άντρες του φώναξε οργισμένα: «Τους μπάσταρδους, τους σκατόμαυρους! Οι αντάρτες είναι, έχουν κάποιον δικό τους μέσα στους σκουπιδιάρηδες».

Οι άλλοι δυο κατάλαβαν τι θα επακολουθούσε, το μόνο που ρώτησε ο Πολ ήταν:

«Πότε;»

«Το βράδυ, όταν θα κοιμούνται».

Η βλάβη του αεροσκάφους πήγαινε πίσω τη δουλειά, ίσως να έπαιρνε και δυο μέρες μέχρι το αεροπλάνο να ξαναδειάσει σκουπίδια στην αχανή αυτή έκταση της Αφρικής· δυο μέρες πίσω θα πήγαινε η πρώτη διαλογή τους από τους ντόπιους σκουπιδανθρώπους, τους μαύρους που τα ξεδιάλεγαν με αντάλλαγμα λίγο φαΐ και ακόμα λιγότερο νερό. Αλλά το σημαντικότερο ήταν ότι θα πήγαινε δυο μέρες πίσω και η πληρωμή από τους φύλαρχους, πληρωμή τοις μετρητοίς για τα μέταλλα που έβγαζαν, αλλά και από την αφρικανική μαφία, για όλα τα υπόλοιπα υλικά, όπως χαρτί, γυαλί και άλλα, που τα μοσχοπουλούσαν μετά σε κυβερνήσεις της περιοχής και θησαύριζαν όλοι.

«Σκατά! Έπρεπε να τύχει σ' εμένα αυτό;» ούρλιαζε για ώρα ο Μαξ.

Ήταν επαγγελματίας, όλα τα είχε υπό τον έλεγχό του, δεν επέτρεπε ο ίδιος στον εαυτό του να του κάτσει και η παραμικρή στραβή.

«Ετοιμαστείτε, σήμερα το βράδυ θα γλεντήσουμε», έκανε στους άντρες του όταν ηρέμησε.

Στην ουσία, κανέναν δε χαλούσε και λίγη δράση, ίσα ίσα την επιδίωκαν κιόλας. Τόσους μήνες σε αυτό το αφρικανικό κράτος, να συνοδεύουν εναλλάξ τα φορτία των σκουπιδιών από και προς την Ευρώπη, να επιτηρούν τους εργάτες, να ελέγχουν τις εμπορικές συμφωνίες, να επιθεωρούν τις τεράστιες εκτάσεις απορριμμάτων, τους είχαν κουράσει. Ο Μαξ και ο Πολ είχαν συνηθίσει να πολεμούν, να κρύβονται στα βουνά, να εκτελούν επικίνδυνες αποστολές. Αυτό τούς φαινόταν σαν δουλειά γραφείου, καλοπληρωμένη βέβαια, έχοντας και τα επιπλέον χρηματικά

τυχερά της, αλλά παρ' όλα αυτά, στατική. Από την άλλη, ο Ντιέγκο διψούσε για δράση, έβραζε το αίμα του, ήθελε να αποδείξει στους μεγαλύτερους του την αξία του, ήθελε να πείσει και τον ίδιο του τον εαυτό για αυτήν.

Οι τρεις στρατιώτες πλησίασαν στη σκουπιδούπολη, εκεί όπου έμεναν οι μαύροι, Αφρικανοί εργάτες με τις οικογένειές τους. Κάτι χαρτόνια και κάτι ξύλα, που είχαν σκεπαστεί με κουρέλια και χόρτα, χρησίμευαν σαν καταλύματα. Ο Ντιέγκο, έπειτα από νεύμα του αρχηγού, μάζεψε ένα ξύλο από κάτω, το τύλιξε με κάτι παλιοϋφάσματα και το άναψε να καίει σαν δάδα.

«Εδώ», είπε ξερά ο Μαξ, δείχνοντας στους άλλους δυο ένα «χαμόσπιτο».

Ο Πολ τράβηξε απότομα την κουρελού κι εισέβαλαν μέσα.

«Πες μου αμέσως ποιος το 'κανε», άρχισε να ουρλιάζει ο αρχηγός, καθώς ο εργάτης και η γυναίκα του πετάχτηκαν από τον ύπνο τους.

Το ζευγάρι τα είχε χαμένα, ο φόβος τούς κυρίεψε μόλις συνειδητοποιήσαν πως οι τρεις στρατιώτες κρατούσαν τα αυτόματά τους.

«Λέγε! Δε θα περιμένω πολύ».

Ο ντόπιος άντρας κοιτούσε σαν χαμένος, μην καταλαβαίνοντας τι τους έλεγε ο Μαξ. Άρχισε να κουνά τους ώμους του και το κεφάλι του δεξιά κι αριστερά, για να δείξει πως δεν ήξερε τίποτα, πως δεν καταλάβαινε ούτε λέξη.

«Αλλού αυτά!» ούρλιαζε ο Μαξ και ακουγόταν στην εκκωφαντική σιωπή της αφρικανικής νύχτας.

Έριξε μια ματιά στον Πολ. Ο τελευταίος χαμογελώντας σήκωσε το αυτόματο και με τον υποκόπανο χτύπησε τον ντόπιο στο πρόσωπο. Ο άντρας έπεσε, η γυναίκα του άρχισε να τσιρίζει.

«Σκάσε εσύ!» της φώναξε ο Μαξ.

Η γυναίκα το βούλωσε, διαισθανόμενη τι της είχε πει ο μεγαλόσωμος στρατιώτης, το αφεντικό. Έριχνε πλάγιες, φοβισμένες ματιές δεξιά της· ο Πολ ακολούθησε τη ματιά της και είδε πως κοιτούσε κάτι άλλες κουρελούδες που κρέμονταν κι έκοβαν το χώρο στα δυο. Οι σκιές όλων τους υπό το φως της δάδας τρεμόπαιζαν στην κουρελού σε ένα ασυνήθιστο θέατρο σκιών.

«Κι εγώ θέλω. Αρχηγέ, με αφήνεις;» πετάχτηκε ο Ντιέγκο. Τα μάτια του είχαν υγρανθεί, σε αυτά καθρεφτιζόταν μια απίστευτη ηδονή.

Ο Μαξ δεν του 'δωσε σημασία. Άρπαξε τον μαύρο και τον έστησε γονατιστό στο έδαφος.

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή. Ποιος σε έβαλε να το κάνεις;»

Ο δύστιχος εργάτης δεν καταλάβαινε, τα αίματα είχαν ανακατευτεί με τα δάκρυά του και τα σάλια του.

Ο Μαξ του έδωσε μια γροθιά και τον ξανασήκωσε.

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή. Ήταν οι αντάρτες;»

Ο Πολ ακολουθούσε το βλέμμα της έντρομης γυναίκας του, που είχε καρφωθεί δεξιά, στο χώρισμα. Σίγουρα κάτι θα κρυβόταν εκεί πίσω. Σίγουρα κάποιος θα παρακολουθούσε τις σκιές τους...

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή...»

Ο Ντιέγκο άρχισε να γελά νευρικά.

«Πάω να ρίξω μια ματιά εκεί, πίσω από το χώρισμα», έκανε ο Πολ στον Μαξ.

Ο αρχηγός δεν του έδωσε σημασία.

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή...»

Ο Ντιέγκο άρχισε να κουνά νευρικά τη δάδα και να φωνάζει κάτι στρατιωτικές ιαχές με τη νέα γροθιά του Μαξ.

Ο Πολ παραμέρισε τα κουρέλια και μπήκε στον άλλο χώρο.

Στην άκρη του χαμόσπιτου, κρυμμένο πίσω από ένα χαρτόνι, διέκρινε κάτι, κάποιον. Στη στιγμή, πρότεινε το αυτόματό του. Ο κάποιος κουνήθηκε σιγά, ξεπρόβαλε το κεφάλι του.

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή...»

Ήταν ένα μικρό κοριτσάκι, ένα μωρό σχεδόν, όχι πάνω από τεσσάρων πέντε χρόνων. Ο Πολ σάστισε, ούτε που του είχε περάσει από το μυαλό πως θα βρισκόταν ένα παιδί-μάρτυρας της σκηνης.

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή...»

Στο ελάχιστο φως που έμπαινε ως αντανάκλαση από τα κουρέλια, και καθώς άρχισε να συνηθίζει στο σκοτάδι, ο Πολ διέκρινε το παραμορφωμένο από τα κλάματα πρόσωπο του κοριτσιού.

«Σσς...»

Έσκυψε προς το μέρος της.

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή...»

Ο Ντιέγκο συνέχιζε να φωνάζει στρατιωτικά συνθήματα.

Ο Πολ άρπαξε το παιδί στην αγκαλιά του.

«Τι γίνεται εκεί πίσω;» άκουσε τον Μαξ να τον καλεί.

«Τίποτα, ένα ζώο είναι, θα το κυνηγήσω».

«Κάτσε, έρχομαι εγώ να το σκοτώσω», φώναξε ο Ντιέγκο, που ήθελε οπωσδήποτε να λάβει μέρος σε κάτι.

Ο Ντιέγκο είχε φτιαχτεί για αίμα εκείνο το βράδυ.

«Εσύ εδώ», τον διέταξε ο Μαξ και ο νεαρός στρατιώτης σώπασε.

Ο Πολ βγήκε με το παιδί έξω από το χαμόσπιτο. Έτρεξε κάποιες δεκάδες μέτρα πιο 'κει, κάπου που υπήρχε λίγη βλάστηση και κάποια χαρτόνια. Άφησε το παιδί από την αγκαλιά του.

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή...» άκουσε τον Μαξ να φωνάζει από μακριά και ύστερα από λίγο ακούστηκαν δυο πυροβολισμοί.

Ο Πολ γούρλωσε τα μάτια του.

«Μείνε εδώ, μείνε εδώ», είπε στο παιδί που είχε σωπάσει και κοίταζε γύρω του φοβισμένα.

Ο Πολ ανασηκώθηκε κι άρχισε να απομακρύνεται. Το μικρό κορίτσι έβαλε τα κλάματα.

Έφτασε στο χαμόσπιτο όσο πιο γρήγορα μπορούσε, την ώρα που έβγαιναν οι σύντροφοί του σκουπίζοντας τα πρόσωπά τους από τον ιδρώτα. Τα ρούχα τους ήταν βρόμικα.

«Ένα ζώο ήταν, το κυνήγησα και το έδιωξα», είπε ο Πολ κάπως ταραγμένα.

Ο Μαξ πήρε το δρόμο της επιστροφής στο αντίσκηνό τους. Οι άλλοι δυο τον ακολούθησαν.

«Καλά ήταν», μονολόγησε στα μισά της διαδρομής.

«Γιατί;» ρώτησε ο Πολ. «Δεν καταλάβαιναν τίποτα, ούτε είχαν κάνει κάτι...»

Ο Μαξ κοντοστάθηκε, άναψε τσιγάρο και απάντησε ξερά στον άλλον άντρα:

«Έχει καμιά σημασία;»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

Ο ΓΙΟΝΑΣ άνοιξε την πόρτα του διαμερισμάτός του, πέταξε το σακίδιό του κι έτρεξε αμέσως στο νιπτήρα. Έβαλε το πρόσωπό του κάτω από τη βρύση και άφησε το νερό να τρέξει για αρκετή ώρα, να του ξεπλύνει τα μάτια, που είχαν κοκκινίσει κι έτσουζαν. Τα περιστατικά που είχε ζήσει πριν από λίγο θα τα θυμόταν για όλη του τη ζωή. Επαναστατημένοι φοιτητές να εισβάλλουν σε όλους τους πανεπιστημιακούς χώρους, να διώχνουν ερευνητές από τα εργαστήρια, να διακόπτουν τις εργασίες που εκτελούνταν. Όσοι είχαν τολμήσει να αντισταθούν, προπηλακίστηκαν. Ο Γιόνας δεν ανήκε σε αυτούς, δεν αντιστάθηκε. Πήρε το σακίδιό του, αφού μάζεψε βιαστικά τα πράγματά του, κι έκανε να βγει έξω. Η εικόνα όμως που αντίκρισε τον έκανε να φοβηθεί ακόμα περισσότερο. Είδε από μακριά την Αστυνομία να εισβάλλει στο χώρο, να χτυπά με τα κλομπ της όποιον έβρισκε στο δρόμο της. Οι αστυνομικοί φορούσαν αντιασφυξιογόνες μάσκες.

«Δώστε δουλειά στους νέους, δώστε μας την ελπίδα», άρχισαν να φωνάζουν οι καταληψίες φοιτητές και οι άντρες της ασφαλείας απάντησαν με δακρυγόνα και χημικά.

Ο Γιόνας δεν είχε ξαναβρεθεί σε παρόμοια κατάσταση, δεν ήξερε πώς να αντιδράσει. Ενστικτωδώς ύψωσε το πουκάμισό του να του καλύπτει το πρόσωπο, χωρίς να το έχει βρέξει. Πώς θα μπορούσε άλλωστε, πού να πρόφτανε; Ένιωθε να τον σπρώχνουν πανικόβλητοι φοιτητές· κόντεψε να χάσει την ισορροπία του. Οι συμπλοκές επεκτάθηκαν σε αρκετές αίθουσες· υπολογιστές και άλλα ηλεκτρονικά μηχανήματα τελευταίας τεχνολογίας έπεφταν κι έσπαγαν, κάποια τα βουτούσαν ρακοσυλλέκτες που είχαν ξεφυτρώσει, άγνωστο από πού, τα έχωναν στα πανωφόρια τους κι εξαφανίζονταν στους διαδρόμους. Τα βαρύτερα αντικείμενα μεταφέρονταν από δυο και τρία άτομα, ενώ κάποιοι είχαν φέρει και καροτσάκια από σουπερμάρκετ για να φορτώσουν ό,τι έβρισκαν. Ο Γιόνας

ήθελε να φωνάξει, αλλά φοβήθηκε μη δώσει στόχο, τόσο στους αστυνομικούς, όσο και στους εξαγριωμένους φοιτητές.

«Έξω τα τσιράκια των καθηγητών!» φώναξε μια ομάδα δευτεροετών και σαν απάντηση έλαβε χειροβομβίδες κρότου λάμψης.

Τα πράγματα είχαν εντελώς ξεφύγει.

«Γιόνας, παιδιά, φύγετε τώρα», είδε στο προαύλιο τον καθηγητή Πελεγκρίτι να φωνάζει από το ανοιχτό παράθυρο του αυτοκινήτου ενός συνεργάτη τους.

Έπειτα το έκλεισε αμέσως και το αμάξι εξαφανίστηκε σπινιάροντας από την πίσω είσοδο του πανεπιστημίου.

Ο Γιόνας το έβαλε στα πόδια· δεν τον κυνηγούσε κανείς βέβαια αυτόν προσωπικά, αλλά δεν μπορούσε να κάτσει και στο χώρο. Τα πνευμόνια του έκαιγαν, ένα αίσθημα δυσφορίας είχε απλωθεί σε όλο του το σώμα, δεν μπορούσε να αναπνεύσει, ασφυκτιούσε. Δεν έβλεπε πολύ καλά πού πάταγε και πού πήγαινε, έπεσε δυο τρεις φορές πάνω σε ρακοσυλλέκτες που είχαν κατακλύσει το χώρο και ξήλωναν ό,τι έβρισκαν μπροστά τους: τις σανίδες από τα παγκάκια του προαυλίου, τις μεταλλικές πινακίδες που έδειχναν σε ποιον τομέα βρίσκονταν τα τμήματα, τα κάγκελα από τα παρτέρια.

Δε στάθηκε ούτε λεπτό να περιμένει το λεωφορείο, ήταν σίγουρο πως θα αργούσε, όπως πάντα, είχαν άλλωστε αραιώσει απελπιστικά τα δρομολόγια. Αλλά και να το περίμενε, το μόνο σίγουρο ήταν πως τελικά δε θα κατάφερνε να μπει μέσα, από την πολυκοσμία που βρισκόταν στη στάση. Άρχισε να τρέχει. Στο επόμενο στενό είδε κάποιους ζητιάνους να ρίχνουν από το ποδήλατό της μια φοιτήτριά του, να διαλύουν το ποδήλατο, σέλα, ρόδες, αλυσίδα, και να παίρνουν τα υλικά.

«Βοήθεια!» φώναζε η φοιτήτρια.

Η φωνή της τρυπούσε τα αυτιά του Γιόνας, παρόλο που η ακοή του είχε αισθητά μειωθεί λόγω της φασαρίας και των κρότων.

Αυτός όμως την προσπέρασε χωρίς καν να την κοιτάξει, προσποιήθηκε πως δεν την είδε. Ούτε γύρισε να δει τι απέγινε μετά. Το πιθανότερο θα ήταν να την είχαν κλέψει.

Πήρε δυο βαθιές ανάσες και κάθισε στον υπολογιστή του. Όλα αυτά που έζησε ήθελε να τα βγάλει από μέσα του, να τα πει σε άλλο άτομο, να τα

διηγηθεί στην Κορίνα.

«Είσαι μέσα;» της έστειλε ένα μήνυμα και περίμενε να δει αν θα του απαντήσει. «Σε παρακαλώ, αν είσαι, απάντησέ μου, έχω ανάγκη να μιλήσω σε κάποιον».

Η Κορίνα ήταν η καλύτερή του φίλη, τουλάχιστον διαδικτυακώς. Ήταν μάλλον η μοναδική του φίλη. Ήταν το μόνο like που του είχε γίνει ποτέ στο Διαδίκτυο, το πρώτο και μοναδικό. Όταν πριν από πολλές βδομάδες είχε ανακοινώσει την εργασία του και περίμενε γεμάτος αγωνία την ανταπόκριση των συναδέλφων του, μόνο αυτή, μια άγνωστη, βρέθηκε να του μιλήσει, να του δώσει συγχαρητήρια, να του πει ένα «μπράβο». Κι έτσι έγιναν φίλοι έκτοτε. Και μιλούσαν κάθε μέρα στο Ίντερνετ. Για την Κορίνα δεν ήταν το τσιράκι των καθηγητών, ήταν ο Γιόνας, ο φίλος της. Δεν ντρεπόταν να της μιλήσει για τις ασχολίες του, ούτε για το γεγονός πως είχε μόνο μια ασχολία, το πανεπιστήμιο.

«Φοβάμαι μη σε κουράζω με τα δικά μου» της είχε γράψει πριν από μέρες, αλλά αυτή τον έκοψε:

«Σε παρακαλώ, μπορεί να μην έχω σπουδάσει και να δουλεύω ως γραμματέας, αλλά αυτό δε σημαίνει πως δεν καταλαβαίνω τα όνειρα και τις σκέψεις του άλλου. Ίσα ίσα, εγώ δεν έχω πολλά να σου πω».

Ο Γιόνας δε ρωτούσε, κατά βάση φοβόταν μην τυχόν τον ρωτήσει αυτή περισσότερο για τη ζωή του και δεν είχε τι να της απαντήσει. Μια φορά μόνο ξεθάρρεψε κάπως, όταν της μιλούσε για το μοντέλο που κάνει τις προβλέψεις και της είχε γράψει: «Πάντως, εγώ προβλέπω πως θα τα περάσουμε πολύ καλά όταν βρεθούμε και τα πούμε από κοντά». Αμέσως το μετάνιωσε, είχε ανοιχτεί πολύ.

Η Κορίνα ήταν αρκετά νόστιμη, δηλαδή ένα κορίτσι που θα του κέντριζε το ενδιαφέρον. Και ο ίδιος όμως δεν ήταν κακός, μάλλον συμπαθητικό θα τον έλεγε κανείς, αρκετά συμπαθητικό μάλιστα. Είχε αναρτήσει στις φωτογραφίες του πόζες από κάποια χρόνια πιο πριν, από διακοπές που είχε πάει και ήταν μαυρισμένος από τον ήλιο. Απ' ό,τι φαίνεται, της άρεσε και της Κορίνας, από τα like που είχε κάνει στις φωτογραφίες. Ναι, αυτή η κοπέλα σίγουρα θα μπορούσε να είναι αυτό που έψαχνε. Κι ας μην είχε σπουδάσει...

«Έλα, Γιόνας, τι τρέχει; Συμβαίνει τίποτα;» είδε το μήνυμα της Κορίνας.

«Περίμενε, έχω κάτι να σου δείξω» έγραψε με βιάση και σηκώθηκε να φέρει από το σακίδιο το κινητό του για να της στείλει κάποιες φωτογραφίες του εργαστηρίου όπως ήταν πριν από την καταστροφή.

Άνοιξε την τσάντα, και βγάζοντας το τηλέφωνο, έπεσε ένα χαρτάκι στο πάτωμα, ένα μισοσκισμένο και τσαλακωμένο χαρτί.

«Βρήκαμε και κοπέλα τώρα, γλείφτη; Πολλή σου πέφτει...» το άνοιξε και διάβασε.

Ο Γιόνας κοκκίνισε και νευρίασε. Κάποιοι έβλεπαν τα likes της Κορίνας και τις φωτογραφίες της. Κατά βάση όμως, χάρηκε και λιγάκι.

Σε λίγο καιρό, όλο το πανεπιστήμιο θα ήξερε πως η ζωή του Γιόνας δεν είναι μόνο μοντέλα, εξισώσεις, εργαστήρια και προβλέψεις, αλλά ότι χωράει και μια κοπέλα σε αυτήν, η Κορίνα.

Ασχέτως που δεν την είχε δει ποτέ του από κοντά...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

Ο ΤΖΟ ο νεότερος πετάχτηκε από τον ύπνο του και σύρθηκε μέχρι την άκρη της εισόδου της πολυκατοικίας να ελέγξει τι γινόταν. Δεν κοιμόταν βαριά, ποτέ δεν είχε επιτρέψει στον εαυτό του τα τελευταία χρόνια να βυθιστεί σε λήθαργο, σε αντίθεση με τον ηλικιωμένο φίλο του, που με δυο τρεις σταγόνες αλκοόλ άρχιζε να μπερδεύει τα λόγια του και να χάνει σιγά σιγά τις αισθήσεις του. Ο νεότερος δεν έχανε ποτέ τον έλεγχο γιατί αυτό θα ήταν πολύ επικίνδυνο. Και για τους δυο τους.

Αυτό που είδε τον τρόμαξε· προς στιγμήν δεν ήξερε πώς να αντιδράσει όταν σε λίγα λεπτά θα κατέβαιναν οι διαρρήκτες από το διαμέρισμα της πολυκατοικίας, λίγες δεκάδες μέτρα πιο 'κει από αυτούς. Αυτό που φοβόταν τόσο καιρό, γινόταν εκείνη τη στιγμή πραγματικότητα. Και ο Τζο, σαν από διαίσθηση, είχε ανοίξει τα μάτια του, είχε σταματήσει να λαγοκοιμάται, σαν να τον είχε καλέσει μια εσωτερική φωνή, σαν κάποιος να του έλεγε: «Τώρα γίνεται η ληστεία...»

Ληστείες γίνονταν βέβαια κάθε μέρα, διαρρήκτες έμπαιναν πλέον με θράσος σε όλα τα σπίτια, αδιαφορώντας για τυχόν συναγερμούς, για ενοίκους που ήταν μέσα και κοιμόνταν ή έπαιζαν με τα παιδιά τους ή είχαν επισκέψεις. Ληστείες γίνονταν μέρα μεσημέρι, βράδυ, νύχτα, πρωί, πάντα. Κανείς από τους κλέφτες δεν έδειχνε ποτέ να φοβάται, τον τελευταίο καιρό κάποιοι κυκλοφορούσαν και χωρίς μάσκα, οι προφυλάξεις τους είχαν ατονήσει, ήξεραν πως δε θα τους κυνηγούσε κανείς, ούτε καν η Αστυνομία. Γιατί να διακινδύνευαν κι αυτοί τις ζωές τους για ελάχιστα χρήματα;

Και πριν από κάνα δυο ώρες είχε γίνει διάρρηξη σε κοντινό διαμέρισμα. Η σπιτονοικοκυρά άρχισε να φωνάζει για βοήθεια, να ουρλιάζει. Κάποια φωτισμένα δωμάτια άλλων σπιτιών σκοτείνιασαν ξαφνικά, κάποια παράθυρα έκλεισαν, κάποιοι διαβάτες έσπευσαν να εξαφανιστούν για να μην έρθουν σε επαφή με τους κλέφτες όταν αυτοί θα κατέβαιναν. Κανείς

δε βοήθησε τη δύστυχη κυρία που κατέβηκε με τη νυχτικιά στο δρόμο, όταν πλέον είχαν εξαφανιστεί οι κλέφτες, και φώναζε για βοήθεια. Και ο άντρας της, που εμφανίστηκε κι αυτός με τις πιτζάμες ύστερα από λίγο, παρά το τσουχτερό κρύο, την τράβηξε να μπουνε μέσα λέγοντάς της:

«Έλα, δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα».

Ο Τζο το άκουσε αυτό, είχε συνηθίσει να ακούει και τον παραμικρό θόρυβο και τον πιο σιγανό διάλογο. Η γυναίκα όμως συνέχισε να φωνάζει και να κλαίει, μέχρι που από ένα διαμέρισμα ακούστηκε μια νευριασμένη φωνή να ουρλιάζει:

«Κι εμάς μας έκλεψαν προχθές, δε σε είδαμε να μας βοηθάς. Σκάσε λοιπόν τώρα γιατί κοιμόμαστε!»

Οι ληστές είχαν περάσει, όπως και τόσοι άλλοι, μπροστά από την είσοδο της πολυκατοικίας όπου βρίσκονταν ξαπλωμένοι οι δυο Τζο. Τους είδαν και τους αγνόησαν, σαν να μην υπήρχαν. Ο καθένας έκανε τη δουλειά του και δεν έμπλεκε στα χωράφια του άλλου. Μάλιστα, αρκετές φορές είχαν διασταυρωθεί τα βλέμματα του Τζο και των ληστών κάποιας μέρας, και ο Τζο ο νεότερος διαπίστωσε το πόσο κενά ήταν τα βλέμματα αυτά. Αλλά και το πόσο κενό ήταν το δικό του βλέμμα...

«Τι σηκώθηκες; Πού πας; Είσαι τρελός;» του φώναξε ο ηλικιωμένος φίλος του που μόλις είχε αρχίσει να ξυπνά, μη νιώθοντας τον άλλο να βρίσκεται δίπλα του.

Ο Τζο ο νεότερος είχε σταθεί καλά κρυμμένος στην είσοδο της πολυκατοικίας, περιμένοντας να δει προς τα πού θα κατευθύνονταν οι διαρρήκτες.

«Μα τι κάνεις; Έλα εδώ... Τζο... σε παρακαλώ, μη μ' αφήνεις μόνο μου».

Ο Τζο ο νεότερος όμως δεν είχε αυτιά για το γέρο. Είδε ότι οι ληστές τράβαγαν τον αντίθετο δρόμο και ξεμύτισε από την κρυψώνα τους· άρχισε να τους ακολουθεί.

«Τζο...»

Οι διαρρήκτες προχωρούσαν αμέριμνοι, περνώντας τα οικοδομικά τετράγωνα, χωρίς να έχουν αντιληφθεί ότι κάποιος τούς παρακολουθούσε, κάποιος έστριβε όπου έστριβαν κι αυτοί, σταματούσε όταν οι άλλοι επιβράδυναν, και βιαζόταν όταν αυτοί επιτάχυναν. Ο Τζο είχε γίνει η σκιά τους, μέχρι που απομακρύνθηκαν από τη γειτονιά, μέχρι

που πήγαν πέντ' έξι γειτονιές παρακάτω, μέχρι που τίποτα δεν τους συνέδεε πια με τον τόπο της ληστείας που είχαν κάνει προηγουμένως. Ο Τζο ο νεότερος, επιδέξιος στο να κρύβεται, να γίνεται ένα με τον τοίχο, να τρυπώνει σε εσοχές και να καμουφλάρεται πίσω από κάδους σκουπιδιών, θάμνους και παγκάκια, τους είχε όλη την ώρα στο οπτικό του πεδίο. Γνωρίζοντας πολύ καλά την περιοχή, αφού την είχε φέρει γύρα πάμπολλες φορές, κατάλαβε τελικά προς τα πού θα κατευθύνονταν οι διαρρήκτες. Έσπευσε λοιπόν να κάνει μια βόλτα στο τετράγωνο, όσο πιο γρήγορα μπορούσε, για να πάρει θέση δυο τρία στενά πιο κάτω και να τους περιμένει. Κρυμμένος, χωρίς να τον καταλάβουν. Αλλά και πάλι, έστω κι αν χάλαγε το σχέδιό του, ποιος θα υποπτευόταν ένα ρακοσυλλέκτη, ένα σκουπιδάνθρωπο; Ποιος θα τον θεωρούσε απειλή;

Η μπουνιά στο πρόσωπο βρήκε τους διαρρήκτες εντελώς απροετοίμαστους. Και αιφνιδιασμένους. Αυτός που τη δέχτηκε παραπάτησε κάποια βήματα προς τα πίσω, έχασε την ισορροπία του. Η πλαστική τεράστια σακούλα που κουβαλούσε έπεσε από τα χέρια του, το περιεχόμενό της σκορπίστηκε στο πεζοδρόμιο. Ήταν μετανάστες, από αυτούς που σέρνουν κάθε μέρα τα καροτσάκια των σουπερμάρκετ στο δρόμο, ήταν σχετικά μικροκαμωμένοι.

Μήπως έκανα λάθος; σκέφτηκε ο Τζο προς στιγμήν.

Ο δεύτερος διαρρήκτης έκανε να χιμήξει στον Τζο το νεότερο. Σπρώχτηκαν κι άρχισαν να δέρνονται πεσμένοι στο οδόστρωμα. Ο Τζο δε νοιαζόταν για το ξύλο, αν και ήταν αρκετά μεγάλος πια για αυτό. Με την άκρη του ματιού του έβλεπε το χυμένο περιεχόμενο της σακούλας. Ο πρώτος μετανάστης άρχισε να συνέρχεται και να προσπαθεί να σηκωθεί. Ο Τζο σύρθηκε με όση δύναμη είχε στην άσφαλτο, καθώς ο άλλος άντρας τον κράταγε κάτω από τη μέση. Όταν πήρε μια πιο βολική στάση, του έδωσε μια κλοτσιά στο πρόσωπο. Κατόπιν σηκώθηκε κι έτρεξε προς τη σακούλα. Το περιεχόμενό της ήταν κάτι άχρηστα αντικείμενα που είχαν πεταχτεί στα σκουπίδια, ένα ξυπνητήρι, μερικά μαχαιροπίρουνα, ένα σωρό σαβούρες, ένας φάκελος. Άρπαξε το φάκελο τη στιγμή που ο πεσμένος άντρας τον βούταγε από το πανωφόρι του. Ο Τζο το έβγαλε χωρίς να το σκεφτεί καν για δεύτερη φορά, παρ' όλο το τσουχτερό κρύο,

και άρχισε να τρέχει. Στο επόμενο στενό σταμάτησε και άνοιξε το φάκελο.
Ήταν γεμάτος χαρτιά και σημειώσεις.

Οι ληστές δεν του έδωσαν καμιά σημασία πλέον, δεν προσπάθησαν καν να τον κυνηγήσουν. Τους άκουσε να γελάνε πίσω του από τη χαρά τους που είχαν αποκτήσει ένα πανωφόρι.

Κι αυτός όμως είχε αποκτήσει ένα φάκελο γεμάτο χαρτιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

«**Ε**ΙΜΑΙ στο πάρτι του Τιμ Άνταμς με τις κολλητές μου. Πριν από λίγα λεπτά έριξε μια καταιγίδα, τώρα έχει καύσωνα και είμαστε στην πισίνα. Ουάου!» έγραψε η Νίκυ Τζέφερσον στο λογαριασμό της. Οι εκατοντάδες followers που είχε θα άφηναν σε ελάχιστα δευτερόλεπτα τα σχόλιά τους. Αυτή όμως δε θα απαντούσε, δεν είχε κανένα λόγο να το κάνει, άλλωστε. Ήταν η πριγκίπισσα όπου και να πήγαινε, όπου και να εμφανιζόταν, κι αυτό της αρκούσε... προς το παρόν. Οι συμμαθητές της επιδίωκαν να μιλήσουν μαζί της, οι συμμαθήτριές της τη ζήλευαν, αλλά ήθελαν σαν απεγνωσμένες την παρέα της. Αυτή όμως ήταν επιλεκτική· άλλωστε, ήταν κόρη υπουργού, δεν μπορούσε να κάνει παρέα με τον οποιονδήποτε.

«Έι, Νίκυ, γεια σου...»

«Νίκυ, χαίρομαι που ήρθες, τι κάνεις;»

Η Νίκυ άκουγε όλα τα σχόλια, διάβαζε τις πρώτες αναρτήσεις στο κινητό της, αλλά δεν έδινε σημασία. Προτιμούσε να απαντάνε οι κολλητές της στους ενοχλητικούς. Κι αυτές το έκαναν με μεγάλη τους ευχαρίστηση.

«Έχει δουλειά, δε βλέπετε;» έλεγαν σε όποιον τις πλησίαζε και ήθελε να σταθεί δίπλα τους για να δουν οι γνωστοί του πως είχε γνωριμίες, μήπως καταφέρει να βγάλει έστω μια τυχαία φωτογραφία με αυτές.

Η Νίκυ παράτησε τις κολλητές της και πήγε να χαιρετηθεί και να μιλήσει με μια παρέα αγοριών. Ήταν ο Μπρους, ο αρχηγός της ομάδας μπάσκετ του σχολείου της και γιος ιδιοκτήτη καναλιών, μαζί με τους φίλους του.

«Γεια σου, Μπρους. Τι κάνεις;» είπε με νάζι και ο Μπρους τράβηξε μια ρουφηξιά από το μπουκάλι μπίρας που κρατούσε και της απάντησε:

«Ό,τι θες εσύ, Νίκυ...»

Τα άλλα αγόρια κοιτάχτηκαν μεταξύ τους κι έβαλαν τα γέλια. Η Νίκυ το έπαιξε σοκαρισμένη για λίγο και μετά τους γύρισε την πλάτη κι έφυγε.

«Μου φαίνεται ότι ο Μπρους με γουστάρει. Νοστιμούλης είναι, αλλά... δεν ξέρω» πόσταρε από το κινητό της.

Το πάρτι κατά τα άλλα κυλούσε όπως και κάθε σαββατιάτικο πάρτι. Ακριβά αυτοκίνητα και ρούχα, εκκωφαντική μουσική, ζευγαράκια να φιλιούνται, χάπια να κυκλοφορούν, πλάκες στην πισίνα, υπηρέτες να προσπερνάνε τα ξένοιαστα παιδιά και να πετάνε στα σκουπίδια σωρούς από φαγητά. Τίποτα δεν έδειχνε ότι κάτι θα διέφερε από τις προηγούμενες φορές. Η Νίκυ είχε αρχίσει να πλήττει.

«Βαριέμαι...» ξαναπόσταρε από το κινητό της.

Εκείνη τη στιγμή ακούστηκαν φωνές και γέλια από το δρόμο. Οι καλεσμένοι γύρισαν παραξενεμένοι να δούνε τι συμβαίνει. Άρχισαν να μαζεύονται σιγά σιγά στην καγκελόπορτα και να γελάνε.

«Έι, Νίκυ... πώς σου φαίνεται αυτό;»

Ο Μπρους και η παρέα του είχαν περικυκλώσει ένα γέρο ρακοσυλλέκτη που μάζευε τις πεταμένες τροφές από τον κάδο. Τα αγόρια είχαν αρπάξει τα πεταμένα πλαστικά πιάτα από τα σκουπίδια, βούταγαν με τα χέρια τους την τούρτα και τα άλλα πολτοποιημένα φαγητά και τα έτριβαν στο πρόσωπο και στα ρούχα του ζητιάνου. Αυτός τα είχε χαμένα, δεν ήξερε από πού να ξεφύγει.

«Φάε κι αυτό, αφού πεινάς...» ούρλιαξε ένας από τους φίλους του Μπρους και πέταξε στο ζητιάνο ένα πιάτο με αναμειγμένα φαγητά.

Κάποιος άλλος πήγε από πίσω του και του άδειασε στα μαλλιά ένα μισοτελειωμένο μπουκάλι Κόκα-Κόλα. Όλοι γελούσαν υστερικά.

«Μπλιαχ!» έκανε η Νίκυ κι έβαλε με τις κολλητές της τα γέλια. «Τι σιχαμένος που είσαι, Μπρους», είπε επίτηδες δυνατά για να τον πειράξει, κι αυτός με μια θεατρική κίνηση άπλωσε τα χέρια του, που ήταν γεμάτα τούρτα, και της απάντησε:

«Μα εγώ νόμιζα πως με θεωρούσες γλυκούλη...»

Οι καλεσμένοι άρχισαν ξανά να γελάνε ασταμάτητα και να βγάζουν φωτογραφίες με τα κινητά τους.

«Εδώ, εδώ, βγάλε μας μια πόζα και με το φίλο μας», είπε κάποιος από τους κολλητούς του Μπρους και η παρέα αγκάλιασε το ζητιάνο. Τον

έβαλαν στη μέση, τον χλεύαζαν, ενώ αυτός κρατούσε το κεφάλι του σκυφτό, το βλέμμα του στην άσφαλτο.

Τα γέλια των παιδιών ακούγονταν σε όλη την περιοχή, το πάρτι είχε ξαφνικά μετακομίσει προς τα έξω.

«Κάτι μυρίζει... σαν καμένο...» άκουσε για μια στιγμή η Νίκυ ένα κορίτσι να μονολογεί από πίσω της.

Προσπάθησε κι αυτή να μυρίσει, αλλά δεν της ερχόταν τίποτα. Σε λίγο, δυο τρία μικρά στίγματα κάθισαν στην οθόνη του κινητού της, την ώρα που πληκτρολογούσε νέο μήνυμα. Ήταν στάχτες. Η Νίκυ άρχισε να μυρίζει κι αυτή κάτι καμένο.

Τα παιδιά σήκωσαν τα βλέμματά τους και είδαν στάχτες να στροβιλίζονται πάνω από τα κεφάλια τους.

«Κάτι καίγεται...» άρχισαν να λένε.

Και τότε είδαν τις φλόγες, τη φωτιά που είχε τυλίξει το δάσος, στο βουνό στην άκρη της πόλης. Πύρινα μέτωπα έκαιγαν τα δέντρα, μια ατελείωτη κοκκινοκίτρινη ζώνη που εξαπλωνόταν με ταχύτητα, άπειρες εστίες που άναβαν εδώ κι εκεί, ατελείωτα φωτεινά αστέρια στις πλαγιές. Μόνο που αυτά τα αστέρια έκαιγαν.

«Ουάου!» έκανε μια φωνή. «Γαμάτο!»

Ο Μπρους και οι κολλητοί του παράτησαν το ζητιάνο, που έσπευσε να εκμεταλλευτεί την ευκαιρία και να τρέξει μακριά από την έπαυλη. Όλα τα παιδιά είχαν βγάλει τα κινητά τους και τράβαγαν φωτογραφίες. Κάποια στήνονταν κι έδιναν το κινητό τους στους φίλους τους για να ποζάρουν με τις φλόγες.

«Τέλειο! Καλύτερο από πυροτεχνήματα!»

Βρίσκονταν όλα σε παροξυσμό, έπιναν μπίρες και ποτά κοιτώντας τη φωτιά.

«Κινδυνεύουμε;» ρώτησε ένα κορίτσι και άκουσε γέλια να συνοδεύουν την ερώτησή της.

«Ναι, κινδυνεύουμε να κολλήσουν τα ρούχα μας στάχτες», της απάντησε κάποιος γνωστός της, και τα παιδιά άρχισαν να απομακρύνονται γρήγορα από την εξώπορτα του κήπου και να κατευθύνονται προς το σπίτι, φοβούμενα μη λερωθούν.

Οι μπαλκονόπορτες έκλεισαν.

Το πάρτι συνεχίστηκε για αρκετές ώρες ακόμα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

ΜΕ ΤΟ ΠΟΥ προσγειώθηκε το αεροπλάνο-σκουπιδιάρα, άνοιξε η πόρτα του κι εμφανίστηκε ο Πολ, ένα τσούρμο παιδιά έτρεξαν γεμάτα χαρά και φωνές να τον υποδεχτούν. Χόρευαν καθώς αυτός κατέβαινε τα σκαλιά, βλέποντάς τον να κρατά μια πλαστική σακούλα σκουπιδιών απ' όπου θα έβγαζε και θα μοίραζε τα δώρα: σπασμένες κούκλες, ξεφούσκωτες μπάλες, ξηλωμένα αρκουδάκια, πεταμένα παιχνίδια από την Ευρώπη, που είχαν ολοκληρώσει τον κύκλο ζωής τους εκεί, είχαν πεταχτεί στα σκουπίδια κι έδιναν τώρα χαρά σε μικρά μαύρα παιδάκια από την Αφρική.

«Ο Αϊ-Βασίλης με το πολυβόλο», είπε σαρκαστικά ο Μαξ, βλέποντάς τον να έχει καθιερώσει αυτό το «έθιμο» εδώ και αρκετό καιρό, όταν είχε συνοδευτική υπηρεσία στο αεροπλάνο.

Κατόπιν ο Μαξ ασχολήθηκε με το κινητό του, παίζοντας παιχνίδια ή σερφάροντας, ενώ έβαζε συχνά πυκνά τα γέλια. Αυτές ήταν οι μόνες φορές που γελούσε ο Μαξ, όταν έπαιζε με το κινητό του.

«Αφεντικό, τι είναι; Να δω κι εγώ;» είχε τολμήσει να του πει κάποτε ο Ντιέγκο, θέλοντας να μοιραστεί το ίδιο αστείο με τον ανώτερό του, αλλά ο Μαξ του έριξε μια τέτοια ματιά και του μίλησε με τέτοιο τρόπο, που ο νεαρός δεν ξανατόλμησε να τον προσεγγίσει έτσι.

Αντίθετα, ο Ντιέγκο έβρισκε χαρά στο να διατάζει τους μαύρους εργάτες, να τους σπρώχνει και να τους φέρεται απαίσια, χωρίς να υπάρχει καν λόγος. Από το περιστατικό με τους πυροβολισμούς και μετά, όλοι ήταν φοβισμένοι μέχρι θανάτου. Ήξεραν ότι, αν έκαναν και την παραμικρή κίνηση πέρα από αυτές που τους επιτρέπονταν, μπορούσε το λάθος τους αυτό να αποβεί μοιραίο, να βρεθούνε πεταμένοι κι αυτοί στα σκουπίδια, όπως οι συγχωριανοί τους, οι γονείς του μικρού κοριτσιού.

Αφού είχε μοιράσει δεξιά κι αριστερά τα παιχνίδια-σκουπίδια, ο Πολ καλούσε κοντά του το μικρό κορίτσι, που τον έβλεπε να μιλά και να

χαμογελά στα άλλα παιδιά και να τους δίνει παιχνίδια. Το μικρό μαύρο κορίτσι στεκόταν πάντα αρκετά βήματα πίσω από το τσούρμο των υπόλοιπων παιδιών, δεν έτρεχε, δεν τραγουδούσε, δε γελούσε, δε χόρευε, αλλά προπάντων δε μιλούσε. Ο Πολ δεν την είχε ακούσει ποτέ να λέει την παραμικρή λέξη.

Θα είναι το μετατραυματικό σοκ, σκεπτόταν, ξέροντας ότι και στρατιώτες ακόμα στο Ιράκ και το Αφγανιστάν παθαίνουν αυτού του είδους το σοκ, χωρίς να μιλάνε για μήνες σε κανέναν, έχοντας παράξενη συμπεριφορά και βίαια ξεσπάσματα κάποιες φορές. Αρκετοί φίλοι του, σύντροφοί του, άνθρωποι που τους ήξερε από την καλή και την ανάποδη στις μάχες, το είχαν πάθει και ο Πολ δεν τους αναγνώριζε.

«Πώς σε λένε;» τη ρώταγε κι αυτή δεν του απαντούσε, απλώς είχε καρφωμένο το βλέμμα της σε κάποιο άσχετο αντικείμενο. Ούτε με τα χέρια έδειχνε να αλλάζει κάτι.

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή. Πώς σε λένε;» της είχε πει μια φορά και αμέσως το μετάνιωσε και δεν το επανέλαβε, γιατί η μικρή ένιωσε να ταραίζεται από τη φράση «πάμε πάλι, ξανά από την αρχή», αυτό που άκουγε συνέχεια μόνη της, κρυμμένη και φοβισμένη, τη νύχτα που ο Μαξ δολοφόνησε τους δικούς της.

Αυτό όμως ήταν κάτι που δεν μπορούσε να το μοιραστεί με κανέναν, μόνο ο ίδιος το ήξερε, αυτός και το μικρό κορίτσι που το είχε ζήσει. Αυτό ήταν το μυστικό τους, που θα παρέμενε κρυφό.

Παρ' όλα αυτά, ο Πολ προσπαθούσε, αλλά και η μικρή δεν έφευγε από κοντά του. Μπορεί να μην του γέλαγε ή να μην του μίλαγε –αυτή τη συμπεριφορά την είχε και προς όλο το χωριό– αλλά τουλάχιστον δεν έφευγε από κοντά του. Δεν είχε άλλωστε και πού αλλού να πάει. Από το περιστατικό και μετά, ο Πολ είχε παρατηρήσει πως πότε κοιμόταν στη μια καλύβα και πότε στην άλλη, αρκετές φορές μόνη της, στο έρημο πια χαρτόσπιτο, ενώ κάποιοι ντόπιοι είχαν αναλάβει εναλλάξ να της δίνουν μια μπουκιά φαΐ. Όταν βρισκόταν ο Πολ στην αφρικανική αυτή χώρα, τότε της πήγαινε αυτός φαΐ· το άφηνε έξω από την κουρελού που χρησίμευε ως πόρτα, και όταν απομακρυνόταν, τότε έβγαινε η μικρή, το βούταγε και ξαναχωνόταν μέσα για να το φάει. Όταν είχε υπηρεσία στο αεροπλάνο κι ερχόταν από την Ευρώπη, τότε είχε στην τσέπη του πάντα

μια σοκολάτα και πέντ' έξι καραμέλες για αυτήν. Γι' αυτό τον βόλευε που η μικρή στεκόταν παράμερα και δεν ερχόταν μαζί με τα άλλα παιδιά, για να μην της βουτήξουν τη σοκολάτα. Στην αρχή, με το που της είχε πρωτοδώσει την πολύχρωμη συσκευασία, αυτή δεν ήξερε τι να την κάνει, δεν είχε ξαναδεί ποτέ της σοκολάτα. Ο Πολ αναγκάστηκε να τη δαγκώσει και να φάει ένα κομμάτι και μετά και δεύτερο και τρίτο, μέχρι να καταλάβει το κοριτσάκι ότι μπορούσε άφοβα να τη φάει κι αυτό. Έτσι, η πρώτη της σοκολάτα ήταν απλώς δυο κομματάκια, όσα δηλαδή είχαν μείνει μετά την επίδειξη του στρατιώτη.

«Τι κόλλημα είναι κι αυτό πάλι που έχεις φάει με τη μαυρούλα», του έλεγε ο Ντιέγκο περιπαιχτικά, μην μπορώντας να κρύψει τη ζήλια του.

Ο Πολ ήταν για αυτόν σαν μεγαλύτερος αδερφός: μαζί κάνανε πλάκες, μαζί γελάγανε, μαζί καπνίζανε, μαζί πίνανε. Πολλές φορές, ο Πολ είχε θυσιάσει χρόνο και κόπο για να σταθεί στον Ντιέγκο όταν το χρειαζόταν. Τον Μαξ τον σεβόταν ο νεαρός, του ενέπνεε φόβο και δύναμη, αλλά τον Πολ τον αγαπούσε κάπως. Ήταν για αυτόν όλη του η οικογένεια, το μοναδικό σταθερό σημείο αναφοράς που είχε. Έτσι, όταν έλειπε ο μεγάλος του φίλος στην Ευρώπη, ο Ντιέγκο κακομεταχειριζόταν τη μικρή, της έδινε πάντα να πιει τελευταία, να φάει ό,τι περίσσευε. Για τον Ντιέγκο αυτή η μικρή ήταν ένας κίνδυνος. Δεν καταλάβαινε το λόγο που ο φίλος του είχε αυτή τη συμπεριφορά απέναντί της. Δεν ήταν το πρώτο ορφανό, δε θα 'ταν ούτε και το τελευταίο, και βαθιά μέσα του ο Ντιέγκο από τη μια χαιρόταν που ήταν ορφανή, από την άλλη θα προτιμούσε να μην είναι για να μην έχει την εύνοια του φίλου του.

Ο Μαξ έβαλε στην τσέπη του το κινητό έπειτα από πολλές ώρες που ασχολιόταν με αυτό. Το χαμόγελο και η ευχαρίστηση εξαφανίστηκαν από το πρόσωπό του, η γνώριμη στρατιωτική μάσκα υπερίσχυσε.

Άρχισε να φωνάζει στους μαύρους να δουλεύουν πιο γρήγορα, πιο σκληρά. Αυτό παρότρυνε και τον Ντιέγκο να βάλει δυνατότερες φωνές.

«Έλα κι εσύ να βοηθήσεις και παράτα την Τζίμπα», γύρισε στον Πολ.

«Την ποια;» έκανε εκείνος απορημένος.

«Την Τζίμπα. Δε θυμάσαι στην Αίγυπτο τους σκουπιδανθρώπους πώς τους λέγανε; Τζιμπαλίν. Τζιμπαλίν... Τζίμπα...»

Αμέσως γέλασε δυνατά – από τις ελάχιστες φορές που το έκανε όταν δεν έπαιζε με το κινητό και δε σέρφαρε στο Ίντερνετ.

Ο Πολ δε γέλασε καθόλου, αντίθετα πήρε μια πιο σοβαρή έκφραση.

«Είναι προσβλητικό να τη λέμε έτσι, όλα τα παιδιά έχουν ένα όνομα», είπε ξερά στον ανώτερο και φίλο του.

Ο Μαξ παραξενεύτηκε με αυτή του την αντίδραση, το έδειξε από την γκριμάτσα του προσώπου του. Παρ' όλα αυτά, συνέχισε ατάραχος να λέει στον Πολ:

«Τζίμπα θα τη λέμε αφού δεν ξέρουμε το όνομά της. Και αφού δεν το ξέρουμε, θα την ονομάσουμε από την ιδιότητά της: Σκουπιδάνθρωπος, Τζίμπα».

Ο Πολ δεν αντέδρασε, αλλά και ο Μαξ έδειξε πως δε σήκωνε κουβέντα.

«Εξάλλου», συνέχισε ο αρχηγός, «κι εσένα, αν δεν ξέρανε το όνομά σου, δολοφόνο θα σε φώναζαν...»

Σηκώθηκε να φύγει χωρίς να τον ενδιαφέρει τι θα πει και πώς θα αντιδράσει ο Πολ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

«**Ε**ΧΟΥΜΕ πρόβλημα», ήταν το πρώτο πράγμα που είπε ο καθηγητής Πελεγκρίτι στο νεαρό βοηθό του, λέκτορα πλέον, Γιόνας, όταν αυτός μπήκε το πρωί μουσκεμένος στο εργαστήριο και άνοιξε την ομπρέλα του για να στεγνώσει.

Οι αφύσικες βροχοπτώσεις του Μαΐου, επί τρεις μέρες τώρα, χωρίς σταματημό, είχαν δυσκολέψει τις ήδη δύσκολες συγκοινωνίες στην πόλη, και γι' αυτό ο κατά τα άλλα πάντα συνεπής Γιόνας αργούσε κάνα δεκάλεπτο το τελευταίο τριήμερο. Βέβαια, θα μπορούσε να ξεκινήσει λίγο πιο νωρίς από το διαμέρισμά του, αλλά τον τελευταίο καιρό το ξενυχτούσε κάπως, ανταλλάσσοντας μηνύματα και τσατάροντας με την Κορίνα, σχεδόν μέχρι τα ξημερώματα. Είχε δε αρχίσει να τον φοβίζει κάπως αυτή η εξέλιξη, αποσπούσε το μυαλό του από τα καθήκοντά του και τις εργασίες του, ίσως θα έπρεπε τελικά να το μειώσει. Αλλά δεν μπορούσε, και δεν ήθελε, τουλάχιστον ακόμα, τουλάχιστον όσο βίωνε κάτι μοναδικό.

«Είναι καλό που έχεις και κάποιον άλλο να μιλάς εκτός από εμένα», του είχε πει σε ανύποπτο χρόνο ο καθηγητής Πελεγκρίτι, όταν τον έπιασε να χαζεύει στο κινητό του και να αφαιρείται στέλνοντας μηνύματα.

Ο Γιόνας τότε είχε κοκκινίσει, είχε ντραπεί τόσο πολύ, νομίζοντας ότι είχε προδώσει την εμπιστοσύνη και την αφοσίωσή του προς το μέντορά του, ώστε προς στιγμήν τα είχε χάσει και δεν ήξερε τι να πει. Όταν όμως είδε πως ο καθηγητής το εννοούσε αυτό που του είχε πει και ότι δεν τον ειρωνεύτηκε ή δεν του έκανε παρατήρηση, τότε ηρέμησε. Και χάρηκε που υπήρχε ένας άνθρωπος να καταλαβαίνει τις ανάγκες του, χωρίς καν να του έχει μιλήσει για αυτές.

«Τι πρόβλημα, καθηγητά; Δεν ανταποκρίνονται τα μηχανήματα;»

Ο Γιόνας θαύμαζε τον Πελεγκρίτι και για έναν ακόμα λόγο: Ήταν εντελώς αφοσιωμένος στο σκοπό του, δεν υπολόγιζε τις όποιες δυσκολίες

και τα τυχόν εμπόδια που θα συναντούσε. Αντιθέτως, προσπαθούσε να τα υπερκεράσει και να μάθει από αυτά, για να μην τα ξαναβρεί μπροστά του. Όταν είχε καταστραφεί το εργαστήριο και χάθηκε δουλειά πολλών μηνών και μηχανήματα μεγάλης αξίας, ο καθηγητής είχε απαντήσει: «Όλοι τα παθαίνουν αυτά, μέσα στο παιχνίδι είναι όλα». Δούλευαν οι τεχνικοί να ξαναστήσουν τα μηχανήματα, έβαζαν οι εργάτες πόρτες ασφαλείας, γινόταν τεράστιος θόρυβος και όλα ήταν ανάστατα, αλλά ο καθηγητής εργαζόταν απερίσπαστος στον φορητό του, σαν να μην υπήρχε κανείς γύρω του. Όταν η όποια ανακοίνωση και προειδοποίησή του αντιμετωπιζόταν αρχικά με ειρωνεία και μετά με σκεπτικισμό, αυτός πρέσβευε ότι «δεν πειράζει, εμείς συνεχίζουμε τη δουλειά μας, και όποιος πειστεί». Και όταν του διέρρηξαν το σπίτι, πάλι αυτός το αντιμετώπισε με ένα «όπως και σε εκατοντάδες άλλους». Ναι, ο καθηγητής Πελεγκρίτι ήταν πρότυπο και για τη στωικότητα και την επιμονή του, μάλλον για τη στάση ζωής που είχε και τη φιλοσοφία του.

«Έβαλα καινούργια δεδομένα στο πρόγραμμα, να, δες...»

Ο Γιόνας έσκυψε και παρατηρούσε τα διαγράμματα. Οι δείκτες ανεργίας αυξήθηκαν ραγδαία σε όλο το Δυτικό Κόσμο, τράπεζες έκλειναν, οι καταθέσεις μειώνονταν, κόσμος σχημάτιζε ουρές για να πάρει τα λεφτά του, είδη πρώτης ανάγκης άρχισαν να σπανίζουν. Κοντά σε αυτά υπήρχαν φονικά καιρικά φαινόμενα ακόμα και σε μέρη που φημίζονταν για την ηρεμία τους, όπως ένας ανεμοστρόβιλος σε λίμνη της Ελβετίας, ξηρασία και καύσωνας στη Σκανδιναβία, παγετός στην Αραβική Χερσόνησο. Οι παραδοσιακές καλλιέργειες παγκοσμίως είχαν υποστεί τεράστιες καταστροφές.

«Με όλο το σεβασμό, καθηγητά, αυτά τα είχαμε ήδη προβλέψει. Δε βλέπω κάτι το εξαιρετικά ανησυχητικό, κάτι το απόλυτα νέο...»

Ο Γιόνας είχε ήδη μετανιώσει για αυτό που ξεστόμιζε. Άραγε, πώς θα το έπαιρνε ο καθηγητής; Σαν ασέβεια ή σαν επιστημονικό ενδιαφέρον, έναν αντίλογο μεταξύ συναδέλφων;

Εκείνη τη στιγμή αισθάνθηκε να δονείται για λίγο το κινητό του στην τσέπη. Η Κορίνα σίγουρα θα του είχε στείλει και άλλο μήνυμα για να δει αν έφτασε καλά στο πανεπιστήμιο. Δεν μπορούσε όμως να της απαντήσει εκείνη τη στιγμή.

«Ναι, δίκιο έχεις...» απάντησε ο καθηγητής, «δεν είχαμε προβλέψει όμως αυτό...»

Ο Γιόνας είδε ένα εντελώς καινούργιο μέγεθος, μια νέα παράμετρο να εισέρχεται στο μοντέλο: τη μείωση των σκουπιδιών λόγω έλλειψης κατανάλωσης.

«Έκανα κι αυτές τις συσχετίσεις», συνέχισε ο καθηγητής κι έδειξε στον προστατευόμενό του ένα βίντεο με ταραχές που είχαν ξεσπάσει σε κάποιες περιοχές του πλανήτη, λόγω έλλειψης σκουπιδιών.

«Ίσως να μην παράγονται σκουπίδια με τους ίδιους ρυθμούς που παράγονταν», συνέχισε ο Πελεγκρίτι.

«Αυτό θα σήμαινε πως οι άνθρωποι θα προσπαθούσαν να δημιουργήσουν και να βρουν περισσότερα σκουπίδια;» ρώτησε ο Γιόνας για να συνεχίσει τη σκέψη του καθηγητή.

«Ακριβώς, τουλάχιστον αυτό βγάζει το μοντέλο, μετά τη συσχέτιση με τις ομαδικές συμπεριφορές και τις ταραχές...»

«Άρα;» ρώτησε δειλά δειλά ο Γιόνας.

«Άρα η Ώρα Μηδέν...» απάντησε ο καθηγητής «... πλησιάζει πολύ πιο σύντομα απ' όσο νομίζαμε. Για την ακρίβεια, δεν έχουμε καθόλου μα καθόλου χρόνο...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12

Ο ΧΑΡΥ Τζέφερσον δεν μπορούσε ακόμα να συνηθίσει το καινούργιο του γραφείο, ούτε το νέο του ρόλο. Παρόλο που βαθιά στο μυαλό του, εδώ και χρόνια, ευχόταν και ονειρευόταν να έρθει αυτή η στιγμή, τη φανταζόταν σίγουρα αλλιώς. Ο ανασχηματισμός της κυβέρνησης, που είχε γίνει πριν από κάποιες μέρες, αποτέλεσμα της καταστροφικής πυρκαγιάς που είχε ξεσπάσει στην άκρη της πόλης και της ανικανότητας των συναδέλφων του να τη χειριστούν, τον έφερε στην Αντιπροεδρία.

«Κύριε Πρόεδρε» τον προσφωνούσαν πια όσοι τον έβλεπαν, ο Κλαούντιο ο οδηγός του, οι θυρωροί του κτηρίου, δημοσιογράφοι, βουλευτές, όλοι. Κι αυτός χαιρόταν μεν, αλλά κατανοούσε ότι η οργή του κόσμου για το τραγικό συμβάν, που κόστισε περιουσίες σε ανθρώπους, θα ξέσπαγε πάνω του αν έκανε και το παραμικρό λάθος. Ή αν έκανε κάποιος άλλος λάθος και το χρεωνόταν αυτός!

«Μα, σου λέω, πλάκα κάναμε!» του έλεγε συνέχεια αυτές τις μέρες η Νίκυ, για τα μηνύματα που έγραφε ασταμάτητα στο λογαριασμό της. «Είχα πει λίγο, δικαιολογούνται και κάποιες χαζομάρες...»

«Χαζομάρες οι φωτογραφίες με το ζητιάνο; Ξέρεις τι θα γίνει αν σας περιλάβουν όλους εσάς και κυρίως εμένα οι εφημερίδες;»

«Δε θα γίνει τίποτα, μπαμπάκα. Ο Μπρους είναι γιος εκδότη, αν θυμάσαι...»

Ίσως τελικά αυτό να τον είχε ζορίσει πιο πολύ απ' όλα, ο φόβος μην τυχόν κι εκτεθεί, μην τυχόν και αρχίσουν να σκαλίζουν την παραμικρή κίνηση αυτού και της οικογένειάς του.

Ο Χάρυ Τζέφερσον ήξερε πως η φωτιά δεν ήταν τυχαία: Δυο μέρες μετά, η περιοχή αποχαρκτηρίστηκε από δασική. Η απόφαση ήταν του διαδόχου του στο Υπουργείο, του Άντονι Τόμπιας, πρώην γενικού γραμματέα του. Τουλάχιστον, δεν είχε βάλει αυτός την υπογραφή του, αυτό τον ηρεμούσε για την ώρα. Η υπογραφή ήταν του Τόμπιας, ας

αναλάμβανε αυτός τις συνέπειες. Παρόλο όμως που η υπόθεση βρόμαγε από παντού, οι εφημερίδες την κάλυψαν. «Λόγω του πρόωρου και αφύσικου για τα δεδομένα της εποχής καύσωνα» έγραφαν.

Και ναι, ήταν αφύσικο πιο πριν να έχει βρέξει και μετά να πιάσει ζέστη, όπως αφύσικο ήταν να ανάψουν με τη μία σε πολλές μεριές τα υγρά κλαδιά των δέντρων και όλο το βουνό να γίνει παρανάλωμα. Αλλά προβλήθηκε μόνο το αφύσικο του καιρού...

Τέλος πάντων, δε βγάζω άκρη, συλλογίστηκε και άνοιξε τον πρώτο φάκελο που είχαν αφήσει οι ιδιαίτεροί του στο γραφείο του.

Έπρεπε να ενημερωθεί το ταχύτερο δυνατό, να δείξει ότι τη θέση την πήρε όχι λόγω ανικανότητας των συναδέλφων του, αλλά λόγω των δικών του χαρισμάτων.

Το μυαλό του όμως δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί στις υποθέσεις που είχε ανοιχτές. Το μυαλό του στριφογύριζε σε εικόνες που πρόβαλλαν τα κανάλια, στις τεράστιες ουρές που σχηματίζονταν στις τράπεζες για να σηκώσουν οι πελάτες τις καταθέσεις τους, στους ανέργους που έψαχναν στα σκουπίδια, στα παιδιά που παρατούσαν τα σχολεία τους για να αρχίσουν να δουλεύουν, στην ηλικιωμένη που μάζευε σε κεσεδάκι το γιαούρτι και τα αυγά. Αυτή η εικόνα τον είχε στοιχειώσει, για πόσο ακόμα;

Σήκωσε το ακουστικό και τηλεφώνησε.

«Ορίστε;» άκουσε τη φωνή μιας γυναίκας στην άλλη άκρη της γραμμής.
«Έλα, μητέρα, εγώ είμαι».

Η φωνή κόμπιασε, έσπασε.

«Χάρυ, αγόρι μου, εσύ; Αχ, να 'ξερες τι περήφανους μας έκανες τον πατέρα σου κι εμένα! Έπαιρνα τηλέφωνο για τα συγχαρητήρια, αλλά όλο μου έλεγαν πως είσαι απασχολημένος και δεν μπορείς...»

«Δεν μπορώ; Ποιος σας το είπε αυτό;» έκανε να δικαιολογηθεί ο Τζέφερσον που είχε να τηλεφωνήσει μήνες στους δικούς του, στο χωριό.

«Δεν πειράζει, δεν πειράζει, μη στενοχωριέσαι. Εσύ να 'σαι καλά...»

Κάθισε και μίλαγε με τη μητέρα του, όπως τότε που έφυγε ως φοιτητής για το εξωτερικό. Και δεν ξαναγύρισε ποτέ στο χωριό· οι λίγες φορές που τους είχε επισκεφτεί είχαν διαρκέσει μόνο ελάχιστες μέρες. Η μητέρα του του έλεγε να τρώει και να κοιμάται καλά, γιατί το απαιτούσαν τα νέα του

καθήκοντα, να προσέχει τον εαυτό του, να τα περνά καλά. Ό,τι του έλεγε και τότε που ήταν φοιτητής.

Έκλεισε το τηλέφωνο με μια γλυκιά αίσθηση από το παρελθόν του· αυτή η συνομιλία τον είχε ηρεμήσει, του είχε πάρει άγχος. Αλλά και με μια πικρία για πράγματα ίσως που είχε παραμελήσει. Έκανε να δει τους φακέλους του με μεγαλύτερη όρεξη, αλλά το βλέμμα του καρφώθηκε στην τηλεόραση, όπου όλα τα κανάλια έπαιζαν σε ταυτόχρονη μετάδοση και ζωντανά το ίδιο θέμα:

Στη μέχρι πριν από λίγο καιρό έκταση που κάλυπτε το δάσος, στην άκρη της πόλης, είχε στηθεί μια τεράστια εξέδρα με επισήμους, όπου και ανέβαινε να μιλήσει ο κύριος Ακίνο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13

«**Α**ΙΣΘΑΝΟΜΑΙ πραγματική χαρά και περηφάνια που μπορώ να πω ότι έκανα κάτι για την πόλη μου, για τη χώρα μου, για τον τόπο που αγαπώ. Σε λίγες βδομάδες, το έργο αυτό θα είναι έτοιμο και θα παραδοθεί σε εσάς, τους κατοίκους της πρωτεύουσας. Εκατοντάδες νέες θέσεις εργασίας θα δημιουργηθούν, η πόλη θα ανασάνει από τον όγκο των σκουπιδιών...»

Ο κύριος Ακίνο έκοβε κάθε τόσο το λόγο του για να αφήσει τα χειροκροτήματα να ακουστούν. Η μέρα ήταν ξεχωριστή, ο ήλιος έλαμπε σε έναν κατακάθαρο ουρανό, το σκηνικό ήταν γιορτινό κι έλαμπε κι αυτό στο πρώην καμένο δάσος. Από κάτω βρίσκονταν στις θέσεις τους όλοι οι επίσημοι, πολιτικοί και βουλευτές, ιερείς και τοπικοί άρχοντες, δημοσιογράφοι κι επιχειρηματίες. Αλλά και πλήθος κόσμου, που είχε πάει με τις οικογένειές του, κατά κύριο λόγο για να βρουν δουλειά στην καινούργια επιχείρηση που στηνόταν. Λίγοι διαδηλωτές με πανό διαμαρτυρίας για το δάσος είχαν αποκλειστεί από την περίμετρο – κανείς δε θα τους πείραζε, εφόσον δε θα έκαναν φασαρίες– και τα κανάλια τούς παρουσίαζαν λίγο πολύ ως γραφικούς. Η κοσμοσυρροή όμως δεν περιοριζόταν εκεί. Σε όλη τη διαδρομή, από τις παρυφές της πόλης έως το βουνό, είχε δημιουργηθεί ουρά ανθρώπων: μετανάστες με τα καρτσάκια τους, ζητιάνοι με σακούλες, έμποροι σιδηρικών, οικογένειες που πήγαιναν να πουλήσουν τα παλιά τους άχρηστα αντικείμενα. Η επιχείρηση είχε ήδη αρχίσει να λειτουργεί, άσχετα αν εκείνη τη μέρα θεμελιωνόταν το εργοστάσιο κατεργασίας απορριμμάτων. Τα σκουπίδια συσσωρεύονταν σε μια τεράστια έκταση εκατοντάδων ή και χιλιάδων στρεμμάτων· άντρες ασφαλείας επέβλεπαν το διαχωρισμό των σκουπιδιών, το ζύγισμα των μετάλλων, την αγοραπωλησία της σαβούρας. Γιατί είχε στηθεί μια κανονική εμποροπανήγυρη, μόνο που αυτή ήταν με σκουπίδια, σκουπίδια που πωλούνταν και αγοράζονταν, στοιβάζονταν και περίμεναν την

κατεργασία τους ή την ταφή τους. Δεν έλειψαν και κάποιες μικροσυμπλοκές που τράβηξαν το ενδιαφέρον των καναλιών, πιο πολύ βέβαια από τους ακτιβιστές με τα πανό. Ο κόσμος, κουρασμένος από το κουβάλημα των σκουπιδιών, από την αναμονή, αλλά και από τη διάψευση των προσδοκιών του να πετύχει κάποια καλή τιμή, άρχισε να εκνευρίζεται και να ξεσπά διαμαρτυρόμενος. Αλλά παρ' όλα αυτά, θα έφευγε με τα λίγα χρήματα που θα εισέπραττε από τα μέταλλα των παλιών οικιακών συσκευών που πουλούσε, για να ξαναγυρίσει κάποιες ώρες αργότερα με άλλα «εμπορεύματα». Μια πλευρά του βουνού είχε γεμίσει από παλιά αυτοκίνητα, οι δρόμοι είχαν αδειάσει από τα εγκαταλειμμένα. Ένα άλλο μέρος προοριζόταν για ψυγεία, πλυντήρια και κουζίνες. Αλλού τοποθετούνταν τα κονσερβοκούτια, αλλού τα ξύλα, σε διαφορετικό μέρος τα χαρτιά και τα υφάσματα. Ένα τεράστιο μπαζάρ, το ίδιο γιορτινό με τα χριστουγεννιάτικα παζάρια, ακριβώς γιατί ο κόσμος έπαιρνε λεφτά, έστω κι ελάχιστα. Άλλωστε, τα ελάχιστα ήταν πλέον πάρα πολλά.

Ένα βήμα πίσω από τον κύριο Ακίνο έστεκε ο Άντονι Τόμπιας, ο νέος υπουργός, αυτός που είχε βάλει την υπογραφή του για το έργο, αυτός που πριν από λίγη ώρα είχε θεμελιώσει μαζί με τον επιχειρηματία το νέο εργοστάσιο.

«Το εργοστάσιο επεξεργασίας απορριμμάτων εγκαινιάστηκε από τον υπουργό Άντονι Τόμπιας» έγραφε η μαρμάρινη επιγραφή και ο νέος υπουργός δε χόρταινε να φωτογραφίζεται σε αυτήν, με όλους τους παράγοντες της χώρας και της πόλης.

Και όταν μιλούσε ο Ακίνο, ο Τόμπιας ήξερε ότι κι αυτός με τη σειρά του θα κέρδιζε από το εργοστάσιο· είχε άλλωστε καθοριστικό ρόλο στις προσλήψεις εργατών, που θα ακολουθούσαν.

«... Όποιος προσφέρει, ζει κάτι πρωτόγνωρο», συνέχισε με έμφαση το λόγο του ο κύριος Ακίνο. «Τα συναισθήματα δεν μπορούν να περιγραφούν με λόγια. Ένα όμως σας λέω μόνο: Αυτός που δίνει επιθυμεί να ξαναδώσει. Έτσι κι εγώ...» –παύση για να κορυφώσει την αγωνία των συγκεντρωμένων– «... έτσι κι εγώ αποφάσισα να προσφέρω στην πρωτεύουσα, αλλά και στις άλλες μεγάλες πόλεις τη δωρεάν αποκομιδή των σκουπιδιών...»

Η αγωνία και η περιέργεια του κόσμου κορυφώθηκε. Ο Άντονι Τόμπιας δεν μπόρεσε να κρύψει το χαμόγελό του για τα κέρδη που θα είχε κι αυτός από τη δωρεάν αποκομιδή. Το είχε χειριστεί άλλωστε πολύ καλά το θέμα, έκανε πολύωρα παζάρια τις τελευταίες μέρες για να βάλει την υπογραφή του. Μια υπογραφή που θα του απέφερε πάρα πολλά.

«... Δικοί μου εργάτες, με δικά μου οχήματα αναλαμβάνουν πλέον να συλλέγουν καθημερινά τα σκουπίδια της πόλης. Αυτό θα ελαφρύνει κατά πολύ τους προϋπολογισμούς των δήμων, κι επειδή προέχει η ασφάλεια των κατοίκων, λόγω βέβαια των κακοποιών στοιχείων, δημιουργείται...»

Ο Ακίνο έστρεψε το κεφάλι του προς τους φωτογράφους, θέλοντας να τους πει με τον τρόπο του ότι εκείνη τη στιγμή έπρεπε να τον φωτογραφίσουν.

«... ο θεσμός των σκουπιδοφυλάκων. Μη φοβάστε πλέον να κατεβάσετε τα σκουπίδια σας στο δρόμο. Οι σκουπιδοφύλακες θα είναι εκεί για να σας προφυλάσσουν...»

Ο επιχειρηματίας τέλειωσε το λόγο του μέσα σε έναν καταιγισμό χειροκροτημάτων. Οι πάντες έσπευσαν να χαιρετηθούν μαζί του, να του σφίξουν το χέρι, να βγάλουν μια αναμνηστική φωτογραφία με αυτόν. Το πλήθος διαγκωνιζόταν ποιος θα βρεθεί δίπλα στον Ακίνο και τον Τόμπιας, στα πρόσωπα της μέρας. Πολλοί τούς έδιναν χαρτάκι με ονόματα και τηλέφωνα για χάρες και ρουσφέτια. Κάνα δυο μόνο βρέθηκαν να τους κατηγορούν πρόσωπο με πρόσωπο για την καταστροφή του περιβάλλοντος, αλλά απομακρύνθηκαν άμεσα.

Οι άντρες της ασφαλείας οδήγησαν τους δυο επισήμους στο χώρο της δεξίωσης.

«Χαίρομαι που πάει τόσο καλά η συνεργασία μας», γύρισε ο Τόμπιας στον Ακίνο με κάποια εμφανή δουλικότητα, αναζητώντας την επιβεβαίωση.

«Δεν τελειώσαμε εμείς οι δυο ακόμα, Τόνυ», του απάντησε ο μεγαλοεπιχειρηματίας. «Έχω και άλλα σχέδια για το μέλλον, που σε περιλαμβάνουν».

Ο Τόμπιας ξεφύσησε με ανακούφιση· η σκέψη του πήγε ασυναίσθητα στον Τζέφερσον. Ακολουθούσε κατά κάποιον τρόπο την καριέρα του, σαν

να τα είχε φέρει η τύχη να βαδίζουν πάνω στο ίδιο μονοπάτι. Γιατί να μη γινόταν κι αυτός Αντιπρόεδρος;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14

«**Α**ΦΕΝΤΙΚΟ, έχω κάτι να σου πω», δίστασε ο Ντιέγκο.

Ο Μαξ γέλαγε παίζοντας με το κινητό του.

Ο αρχηγός έκανε μια γκριμάτσα δυσaréσκειας που τον διέκοπταν, καταλαβαίνοντας όμως πως ο νεαρός Λατινοαμερικάνος δε θα έφευγε από κοντά του πριν του πει ό,τι ήθελε, παρά θα έμενε σιωπηλός μέχρι να του δώσει την άδειά του, αποφάσισε να τον ακούσει για να τον ξεφορτωθεί μια ώρα αρχύτερα.

«Λέγε», είπε ξερά ύστερα από κάμποσα λεπτά σιωπής. Ο Μαξ δε γύρισε να κοιτάξει το στρατιώτη του που μιλούσε, για να μην του δώσει περισσότερο θάρρος.

«Να... σχετικά με τον Πολ».

Ο Ντιέγκο άρχισε να αναφέρει τη συμπεριφορά του Πολ, τόσο όταν ερχόταν από την Ευρώπη, με τα σκουπιδοπαιχνίδια που μοίραζε, τις σοκολάτες και καραμέλες που έδινε στη μικρή μαύρη, όσο και για τη στάση του όταν έμενε στον καταυλισμό, με το να μοιράζει φαγητό. Έλεγε πως δεν αρμόζουν αυτά σε στρατιώτη, φοβόταν πως θα παραμελούσε τα καθήκοντά του, ανέφερε πως δεν πληρωνόταν για να ταΐζει μαύρους.

«Νομίζω...» συνέχισε με φόβο ο μικρός για αυτό που θα ξεστόμιζε «... ότι, αν συνεχίσει έτσι, μπορεί να... μαλακώσει».

Ο Μαξ, φανερά εκνευρισμένος, έβαλε το κινητό στην κωλότσεπη και κοίταξε, για πρώτη φορά, τον Ντιέγκο οργισμένα.

«Άι στο διάολο και οι δυο σας, μπάσταρδοι, σαν γυναικούλες κάνετε!»

Κατόπιν, χωρίς να πει τίποτε άλλο, κατευθύνθηκε προς τον παλιό του σύντροφο, το νεότερο φίλο του, που εκείνη τη στιγμή είχε σκύψει και κοίταγε κάποια σχήματα που είχαν κάνει τα παιδιά με τα σκουπίδια στο χώμα.

«Σαν ζωγραφική είναι...» τον άκουσε να λέει καθώς έκανε μερικά βήματα πιο πίσω για να δει καλύτερα τις χειροτεχνίες στο χώμα.

Τα παιδιά, αν και δεν τον καταλάβαιναν, εντούτοις γέλαγαν μαζί του· με τις εκφράσεις που έπαιρνε το πρόσωπό του, αυτά καταλάβαιναν πολύ περισσότερα από αυτά που ίσως είχε να τους πει. Μόνο η Τζίμπα, το μικρό κορίτσι, στεκόταν παράμερα και κοίταγε ανέκφραστο. Τα παιδιά χόρευαν γύρω από τα σχέδια που είχαν κάνει στο έδαφος, αλλά όταν είδαν τον Μαξ να πλησιάζει, άρχισαν να σκορπίζονται σε όλες τις μεριές τρομαγμένα.

«Τι μαλακίες είναι αυτές πάλι;» ούρλιαξε ο Μαξ κλοτσώντας τα σκουπίδια, χαλώντας τα σχέδια και καταστρέφοντας τη σκουπιδογλυπτική των παιδιών.

«Μου λες τι σκατά είναι αυτά πάλι;»

Βούτηξε τον Πολ από το στρατιωτικό πουκάμισο με τόση ορμή, που τα κουμπιά άνοιξαν.

Ο Πολ θόλωσε, τα μάτια του πετούσαν σπίθες. Ύψωσε το χέρι του να χτυπήσει το φίλο του, αλλά τελευταία στιγμή το μετάνιωσε.

«Κι εσύ ασχολείσαι όλη την ώρα με το σκατοκινητό σου, δε σου λέω τίποτα», προσπάθησε να κατευνάσει την οργή του ο μισθοφόρος.

«Ναι, ηλίθιε, με το κινητό μου έχω κόλλημα, όχι νοιάξιμο. Αυτή είναι η διαφορά, μήπως θες να σ' την εξηγήσω;»

Ήταν από τις σπάνιες φορές που οι δυο άντρες μάλωναν. Όλα αυτά τα χρόνια που βρίσκονταν μαζί σε διάφορες αποστολές –και δεν ήταν λίγα αυτά, θα κόντευαν δεκαπέντε–, ακόμα και να διαφωνούσαν έντονα, πάντα κάποιος έκανε το πρώτο βήμα να υποχωρήσει και ο άλλος σταματούσε να πιέζει, σεβόμενος την κίνηση του πρώτου. Και παρόλο που είχαν μια διαφορά ηλικίας δέκα περίπου ετών –ο Πολ ήταν στα τριάντα έξι, ο Μαξ σαράντα πέντε περίπου–, ο καθένας σεβόταν τις επιλογές του άλλου, γιατί τον σεβόταν σαν στρατιώτη. Έτσι δημιουργήθηκε μια φιλία που άντεξε πολλά χρόνια, κάτω από δύσκολες περιστάσεις και συνθήκες.

Ο Πολ έκανε να υποχωρήσει, να μην αντιμιλήσει, για να μην πάρει έκταση το περιστατικό. Ο Μαξ όμως δεν είχε διάθεση να σταματήσει.

«Σαν γυναικούλες κάνετε κι εσύ κι ο άλλος», είπε εννοώντας τον Ντιέγκο που στεκόταν κάποια μέτρα πιο πίσω, αφήνοντας τους δυο άντρες να λύσουν τους λογαριασμούς τους.

Ο Πολ δεν απάντησε. Με την άκρη του ματιού του διέκρινε κάποια παιδικά πρόσωπα να έχουν ξεπροβάλει από τα χαρτονένια σπίτια τους και να κοιτάνε με δέος τους δυο μεγαλόσωμους καστανόξανθους λευκούς που μάλωναν. Είχαν αψηφήσει το φόβο που ένιωθαν και είχαν στοιβαχτεί το ένα πρόσωπο πάνω στο άλλο, για να ικανοποιήσουν την περιέργειά τους, που εκείνη τη στιγμή ήταν δυνατότερη από το φόβο τους.

«Αν μου θέλεις παιδάκια, Πολ, κάτσε στο σπιτάκι σου, βρες καμιά, παντρέψου την και πηγαίνετε κάθε απόγευμα στο πάρκο με το καρτσάκι βόλτα», συνέχιζε ειρωνικά ο Μαξ.

Ο Πολ είχε αποφασίσει να μην απαντά.

«Αλλά ξέρεις κάτι; Βαθιά μέσα μου σε καταλαβαίνω, γιατί ποτέ σου δε θα κάνεις παιδιά, ούτε θα έχεις. Είσαι στρατιώτης, κατάλαβέ το...»

Ο Μαξ περίμενε να δει τις αντιδράσεις του άλλου, αλλά δεν είχε καμιά απόκριση. Εκνευρίστηκε που ο Πολ δεν έδινε συνέχεια. Αποφάσισε να φύγει και να συνεχίσει να παίζει με το κινητό του.

«Αν παρ' όλα αυτά», είπε κάτι τελευταίο καθώς απομακρυνόταν, «γουστάρεις τα παιδιά, πάρε αυτόν...» έδειξε τον Ντιέγκο που έστεκε καρφωμένος στη θέση του όλη αυτή την ώρα. «Συμφέρει από όλες τις πλευρές. Δε θα τον ταΐζεις και ξέρει να σκοτώνει...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15

Ο ΚΛΑΟΥΝΤΙΟ άνοιξε την πίσω πόρτα της λιμουζίνας και η Σουζάνα Τζέφερσον, φορτωμένη με σακούλες από ψώνια, βγήκε με τη φίλη της Καρολίνα Τόμπιας.

«Κιμ, Κιμ, έλα γρήγορα», φώναξε η κυρία Τζέφερσον στον Ασιάτη υπηρέτη τους και ο Κιμ έσπευσε να τρέξει, για να πάρει τις σακούλες και να τις μεταφέρει μέσα.

«Της κυρίας Τόμπιας άφησέ τις μέσα. Κλαούντιο, θα την πας εσύ την Καρολίνα μετά στο σπίτι της».

Οι δυο φίλες άρχισαν τα γέλια και τα κουτσομπολιά, κατευθυνόμενες στο σπίτι. Πήγαν στα υπνοδωμάτια, έβγαλαν και φόρεσαν τα μαγιό τους και σε λιγότερο από δέκα λεπτά βρίσκονταν έξω, στον κήπο, να λιάζονται στην πισίνα.

«Μα το Θεό, κουράστηκα», είπε η Καρολίνα, «αλλά άξιζε τον κόπο».

«Ναι, ευτυχώς βρήκαμε ωραία πράγματα και σε σχετικά καλές τιμές», απάντησε η Σουζάνα, ξαπλωμένη στη σεζλόνγκ.

Ο Κιμ είχε χαθεί στην κουζίνα, απ' όπου κατέφθασε ύστερα από λίγη ώρα με ένα δίσκο φορτωμένο με καναπεδάκια και απεριτίφ.

Οι δυο γυναίκες έτρωγαν κι έπιναν καθώς απολάμβαναν τον ήλιο και τα περιοδικά που είχαν αγοράσει. Δε μιλούσαν μεταξύ τους, παρά μόνο για να δείξει κάτι η μια στην άλλη, μέσα από τις φωτογραφίες του περιοδικού, ή για να μιλήσουν στα κινητά τους. Ο Κλαούντιο περίμενε στωικά στο αμάξι της Αντιπροεδρίας καπνίζοντας. Αν χρειαζόταν κάτι έκτακτο, ο Αντιπρόεδρος θα μπορούσε να πάει στο κυβερνητικό μέγαρο σε πολύ λίγη ώρα· έτσι κι αλλιώς, η κίνηση στους δρόμους είχε ελαττωθεί απελπιστικά τον τελευταίο καιρό, πράγμα που έκανε τις μετακινήσεις πολύ εύκολες.

Η Καρολίνα Τόμπιας έγειρε κι αποκοιμήθηκε, καθώς νύσταξε από τη λιακάδα. Σε κάποια φάση ένιωσε κάτι να τη βρέχει και ξύπνησε

φωνάζοντας. Η Σουζάνα, που διάβαζε δίπλα της το περιοδικό, γύρισε και την κοίταξε παραξενεμένη. Έβαλε τα γέλια. Ένα σύννεφο βρισκόταν πάνω από την Καρολίνα κι έβρεχε τοπικά, στα λίγα τετραγωνικά που της αναλογούσαν. Ήταν το μοναδικό συννεφάκι σε έναν κατά τα άλλα καταγάλανο ουρανό.

«Φοβερό, δεν το έχω ξαναδεί αυτό», έλεγε γελώντας η Σουζάνα και η Καρολίνα ντράπηκε, αλλά δεν ήθελε να το δείξει, γι' αυτό έμπηξε κι αυτή τα γέλια, συμπληρώνοντας:

«Φαίνεται πως έχω δυνατό μαγνητικό πεδίο, τι να πω; Κρίμα που μου χάλασε τα μαλλιά μόνο».

Το σύννεφο διαλύθηκε σε λίγο. Η Καρολίνα σκουπιζόταν με μια πετσέτα που της έφερε ο Κιμ.

Οι δυο φίλες, έπειτα από αυτό το περιστατικό, ξαναγύρισαν στις ασχολίες τους. Η Καρολίνα θα προτιμούσε να μην είχε συμβεί σε αυτήν όλο αυτό, θα γέλαγε περισσότερο αν το είχε πάθει η Σουζάνα.

«Σου μυρίζει κάτι;» γύρισε σε μια στιγμή η κυρία Τζέφερσον κι είπε στην Καρολίνα.

Η τελευταία πήρε δυο τρεις βαθιές αναπνοές και συμφώνησε ότι όντως κάτι μύριζε. Αλλά τι;

«Σαν σκουπίδια είναι», έκανε η Σουζάνα με μια έκφραση αηδίας.

«Όλη η πόλη μυρίζει από αυτά, δεν είναι τίποτα, θα φουσήξει σε λίγο και θα φύγει η βρόμα».

«Παρ' όλα αυτά, δεν μπορούμε να μείνουμε άλλο εδώ», είπε ενοχλημένη η κυρία Τζέφερσον με τη μυρωδιά που τους χάλαγε την ξένοιαστη μέρα, «θα ποτίσει το δέρμα μας».

«Τι να κάνουμε;»

Η Σουζάνα έριξε ένα πονηρό χαμόγελο στη φίλη της.

«Μη σε νοιάζει, έχουμε κι εσωτερική πισίνα, θα πω στον Κιμ να μας την ετοιμάσει».

«Τίποτα δε θα χαλάσει τη μέρα μας», φώναξε στη φίλη της απομακρυσμένη για να φωνάζει τον υπηρέτη.

Η Καρολίνα της χαμογέλασε, με ένα χαμόγελο ζήλιας που, όσο και να το ήθελε, δεν μπόρεσε να το κρύψει.

Ο Κιμ τις παρακολουθούσε και τις δυο όσο πιο διακριτικά γινόταν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16

«Τ ΖΟ, ΦΟΒΑΜΑΙ, φοβάμαι πολύ. Θέλω να φύγουμε απο 'δω».

«Τρελός είσαι; Και πού να πάμε; Παντού το ίδιο είναι».

Ο τρόμος είχε πλέον κυριέψει την πόλη. Συμμορίες από ρακοσυλλέκτες που δούλευαν για συνοικιακές μαφίες λυμαίνονταν όλες τις περιοχές της πρωτεύουσας, το κέντρο, τις συνοικίες, τα προάστια. Είχαν δημιουργήσει γειτονιές-γκέτο όπου συγκεντρώνονταν και μοιράζονταν τα κέρδη ή διένεμαν μεταξύ τους τα μέταλλα που έβρισκαν στους κάδους. Γιατί το πολυτιμότερο σκουπίδι ήταν πλέον το μέταλλο: ο χαλκός και μετά ο σίδηρος. Ταραχές και φασαρίες ήταν στην ημερήσια διάταξη, το ίδιο και τα μαχαιρώματα. Οι παλιοί ρακοσυλλέκτες είχαν τρομοκρατηθεί, περίμεναν να περάσουν οι συμμορίες και μετά να ορμήσουν στους κάδους για να πάρουν όποιο πεταμένο φαγώσιμο έβρισκαν. Οι κάτοικοι των γειτονιών έβγαζαν με το φως της μέρας τα σκουπίδια τους έξω, για να μην τους επιτεθεί κανείς στο σκοτάδι και, προσπαθώντας να τους κλέψει, τους σκοτώσει. Επιπλέον φοβόνταν μην τυχόν και εισέβαλλαν αυτές οι συμμορίες στα σπίτια τους: όσο καλά σφαισμένα και να ήταν, αυτοί πάντα έβρισκαν τον τρόπο. Η πόλη τη νύχτα ήταν πλέον μια πόλη-φάντασμα: ούτε καν τα διαμερίσματα είχαν ηλεκτρικό, προτιμούσαν το φως των κεριών, τόσο για οικονομία, όσο και για να μη δίνουν στόχο.

Πριν από κάποιες μέρες, ένας ρακοσυλλέκτης είχε επιτεθεί στους δυο Τζο με μαχαίρι, την ώρα που λαγοκοιμόνταν. Ο νεότερος τον πήρε αμέσως χαμπάρι και του έριξε μια κλοτσιά από κάτω. Αυτός διπλώθηκε και του έπεσε το μαχαίρι. Από τη φασαρία άρχισαν να πλησιάζουν και οι φίλοι του, που βρίσκονταν παραπέρα. Οι Τζο το έσκασαν: έπειτα από πολλές ώρες περιπλάνησης, ξαναγύρισαν το πρωί στο λημέρι τους. Δεν ήταν πλέον επικίνδυνα, δε θα το ξαναχτυπούσαν, τουλάχιστον τα ίδια άτομα, αφού δε βρήκαν κάτι να βουτήξουν. Οι δυο Τζο θα μπορούσαν να

κοιμηθούν σχετικά ήσυχοι για δυο τρία βράδια, μέχρι να εμφανιστεί άλλη συμμορία.

Έπειτα από κάποιες μέρες έκαναν την εμφάνισή τους στους δρόμους οι σκουπιδοφύλακες. Η φήμη τους είχε εξαπλωθεί βέβαια πολύ πριν εμφανιστούν οι ίδιοι. Κανείς δεν ήξερε τι ήταν και, το κυριότερο, τι να περιμένει από αυτούς.

Στην αρχή, οι σκουπιδοφύλακες παρουσιάστηκαν σαν κάτι που θα πρόσφερε εγγυήσεις τουλάχιστον για την ηρεμία των γειτονιών. Θα πέρναγαν, θα μάζευαν τα σκουπίδια, μαζί με αυτά και τα μέταλλα, κι έτσι οι συμμορίες δε θα χρειαζόταν να έρθουν, αφού δε θα υπήρχε λεία. Όσο περνούσαν όμως οι μέρες και οι βδομάδες, οι διάφορες σπείρες επιτίθονταν στους σκουπιδοφύλακες· κάποιους από αυτούς τους είχαν ρίξει και στις σκουπιδιάρες, με σκοπό να τους ληστέψουν. Έτσι εμφανίστηκαν και οι πρώτοι φρουροί, που όσο πήγαινε και πύκνωναν. Στο τέλος, κατέληξαν να αποτελούν κράτος εν κράτει, να πυροβολούν για την πλάκα τους στον αέρα, εκφοβίζοντας τους κατοίκους. Οι συμμορίες είχαν μεν μαζευτεί, αλλά οι μισθοφόροι σκουπιδοφύλακες με τα αυτόματα ήταν ακόμα πιο άγριοι.

«Στις άλλες γειτονιές είναι πολύ χειρότερα», προσπαθούσε ο Τζο ο νεότερος να ηρεμήσει τον ηλικιωμένο φίλο του, «πίστεψέ με, ακόμα και τα σκουπίδια τους δεν είναι τόσο πλούσια, όσο αυτά εδώ».

Ο νεότερος κουβαλούσε πάντα μαζί του το φάκελο που είχε αρπάξει από τους διαρρήκτες εδώ και μήνες. Ο άλλος τον πίεζε να του πει τι περιείχε αυτός ο φάκελος, αλλά ο νεότερος δεν έλεγε λέξη. Απλώς τον φύλαγε πολύ καλά κάτω από τα κουρέλια που είχε μαζέψει με τεράστια υπομονή και τα είχε δέσει σε κάτι που θύμιζε πανωφόρι.

«Αν συνεχίζεις να με ρωτάς κάθε τόσο, θα σηκωθώ να φύγω και θα σ' αφήσω μόνο σου», απειλούσε τον ηλικιωμένο, που έβαζε τα κλάματα αν ήταν και λίγο πιωμένος.

«Σε παρακαλώ, συγγνώμη, δε θα το ξανακάνω. Δε θέλω να πεθάνω μόνος μου σαν το σκυλί».

Ο νεότερος λυπόταν αφάνταστα για αυτή την κατάσταση, για το φίλο του που του είχε εμπιστευτεί τη ζωή του, αλλά λυπόταν και για την κατάντια της πόλης. Περισσότερο από την κατάντια τη δικιά τους.

Δεν μπορούσε να φύγει από εκείνο το σημείο, δεν μπορούσε να αφήσει από τα μάτια του τη συγκεκριμένη πολυκατοικία, το συγκεκριμένο διαμέρισμα. Όταν θα ερχόταν η ώρα, θα έκανε το βήμα για να πάει εκεί· κάτι του έλεγε πως αυτή η ώρα ήταν ζήτημα ημερών να έρθει. Ξόδεψε μήνες και χρόνια για να εντοπίσει το διαμέρισμα. Και η τύχη καμιά φορά ανταμείβει με τον καλύτερο τρόπο αυτούς που επιμένουν. Στη δική του περίπτωση, η αμοιβή του ήταν ο φάκελος...

«Τους ακούω να έρχονται, Τζο. Οι σκουπιδοφύλακες. Κάνε πως κοιμάσαι για να μη δίνουμε στόχο. Θα σε σκουνητήσω εγώ μετά να μαζέψουμε ό,τι έπεσε από τη σκουπιδιάρα, προτού έρθουν οι άλλοι...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17

Η βδομάδα πριν από την Ώρα Μηδέν

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Τζέφερσον προσπαθούσε να συγκεντρωθεί στο πίσω κάθισμα της λιμουζίνας και να συντάξει την επιστολή παραίτησής του. Δεν ήταν σίγουρος ότι θα την έδινε τελικά· γνώριζε πως αυτό θα σήμαινε ότι θα περνούσε στην αφάνεια, αλλά το έκανε περισσότερο για να βρει ο ίδιος μια προσωπική διέξοδο από το χάος των τελευταίων ημερών. Οι εικόνες πολιτών να εισβάλλουν σε τράπεζες και να λεηλατούν τα πάντα, να ξεχαρβαλώνουν ΑΤΜ και να τα κουβαλάνε σπίτια τους, να απειλούν τους υπαλλήλους για τα λεφτά τους, όλα αυτά, μαζί με τις τεράστιες ουρές που σχηματίζονταν τόσο σε τράπεζες, όσο και σε νοσοκομεία, σουπερμάρκετ και καταστήματα, ήταν κάτι που καλούνταν ο ίδιος να αντιμετωπίσει. Και δεν ένιωθε στο παραμικρό έτοιμος για αυτό. Δεν ήξερε πώς να χειριστεί τις καταστροφικές για τη σοδειά πλημμύρες στα νότια της χώρας, ούτε την εξίσου καταστροφική ξηρασία στα βόρεια. Δεν έβλεπε τρόπο για να μειώσει την εγκληματικότητα που επικρατούσε όλη τη μέρα στους δρόμους, τις εικόνες από αστέγους, που ξάπλωναν ακόμα και στις εισόδους κρατικών υπηρεσιών, τα κλειστά πανεπιστήμια και σχολεία.

Ο Χάρυ Τζέφερσον νόμιζε ότι το αξίωμα του Αντιπροέδρου ήταν μια τιμητική θέση, ένας προθάλαμος για την πρωθυπουργία, όπου χωρίς φθορά κι έννοιες θα περίμενε απλώς την κατάλληλη στιγμή. Τις τελευταίες μέρες, τα τόσο εξουθενωτικά εικοσιτετράωρα που είχαν προηγηθεί, άρχισε να συνειδητοποιεί πως αυτή η στιγμή ίσως και να μην έφτανε ποτέ.

Όμως, και παγκοσμίως τα νέα ήταν εξίσου μαύρα: διαδηλωτές να εισβάλλουν σε κοινοβούλια, να γρονθοκοπούν αδιάκριτα κυβερνητικούς και αντιπολιτευόμενους βουλευτές, κυβερνήσεις να παραιτούνται,

οδοφράγματα να στήνονται στους δρόμους. Όλος ο κόσμος φαινόταν να βρίσκεται σε αναβρασμό.

Ο Αντιπρόεδρος δεν μπορούσε καν να δει τα ψυχαγωγικά προγράμματα της πρωινής τηλεόρασης. Ακόμα κι αυτά πρόβαλλαν εικόνες από το συρμό του τρένου που είχε εκτροχιαστεί, δυο μέρες πιο πριν, στο επαρχιακό σιδηροδρομικό δίκτυο, επειδή, εκεί όπου υπήρχε ελλιπής σήμανση, είχαν ξηλωθεί οι ράγες για να πουληθεί το μέταλλο ως ανακυκλώσιμο υλικό. Οι νεκροί ήταν πάνω από δεκαπέντε προς στιγμήν, ακόμα έβρισκαν σορούς σε χωράφια. Τα πλάνα ήταν σοκαριστικά, το ίδιο σοκαριστική ήταν και η οργή του κόσμου που απαιτούσε δικαιοσύνη και φυλακή για τους υπευθύνους. Και οι υπεύθυνοι βρισκόνταν πάντα μέσα στην κυβέρνηση.

«Κύριε Πρόεδρε, δεν μπορούμε να πάμε από αυτόν το δρόμο, είναι κι αυτός κλειστός», είπε ο οδηγός, ο Κλαούντιο, απλώς ενημερώνοντας τον κύριο Τζέφερσον.

Τις τελευταίες μέρες η πρωτεύουσα είχε γεμίσει με πλήθη διαδηλωτών από περιοχές γύρω από την πόλη, με τοπικούς άρχοντες, με χωρικούς που ζούσαν σε χωριά έξω από το κέντρο της χώρας.

«Τα σκουπίδια είναι δικά μας, μη μας τα κλέβετε» έγραφαν τα τεράστια πανό που κρατούσαν. Ούρλιαζαν στις ντουντούκες, διεκδικώντας μερίδιο από τα κέρδη και από τη διαχείριση των απορριμμάτων που παράγονταν στις περιοχές τους.

«Έξω οι σκουπιδοφύλακες!»

Ο Αντιπρόεδρος αναλογίστηκε ότι, κάποιους μήνες πιο πριν, η κατάσταση ήταν πολύ διαφορετική, το εντελώς αντίθετο. Τότε επενέβαινε η Αστυνομία για να ηρεμήσουν οι κάτοικοι και να δεχτούν χωματερές, χώρους υγειονομικής ταφής ή εργοστάσια διαλογής σκουπιδιών στις περιοχές τους. Και τότε οι κάτοικοι είχαν βγει στους δρόμους, διεκδικώντας πάρκα και πράσινο κι ελεύθερες εκτάσεις για να γίνουν χωράφια. Τώρα όμως διεκδικούσαν τα σκουπίδια τους. Η ανεργία ήταν τεράστια, οι μόνοι πόροι που είχαν ήταν τα μειωμένα απορρίμματα που παράγονταν, λόγω της μειωμένης κατανάλωσης.

«Μας κλέψατε τις δουλειές μας, μας κλέψατε τα λεφτά μας, δε θα σας αφήσουμε να κλέψετε και τα σκουπίδια μας!»

Ο κύριος Τζέφερσον έφερε στο μυαλό του τη συνάντηση που είχε κάποιους μήνες πιο πριν με τον καθηγητή Πελεγκρίτι, τότε που ήταν υπουργός.

«Τα σκουπίδια είναι το μέλλον μας!» του είχε πει τότε ο καθηγητής, μετά την παρουσίαση του μοντέλου, που του είχε κάνει, ειδικά σε αυτόν, πιστεύοντας ότι θα εισακουστεί κι ευελπιστώντας να αντιστραφεί η κατάσταση. «Τώρα, αν θα είναι και η καταστροφή μας, αυτό εξαρτάται αποκλειστικά από εμάς», είχε τελειώσει την εισήγησή του.

Ο καθηγητής είχε μιλήσει τότε για κάποια Ώρα Μηδέν, για δυσοίωνες προβλέψεις σχετικά με το αύριο, για κοινωνικές και πολιτικές αναταραχές, για ολική καταστροφή του περιβάλλοντος.

«Σαν μέντιουμ ακούγεται», είχε σχολιάσει ο τότε γραμματέας του Υπουργείου, Τόμπιας, όταν έφυγε ο καθηγητής με τους βοηθούς του.

Ο Τζέφερσον είχε χαμογελάσει εκείνη τη στιγμή.

«Όντως, πολύ σκοτεινά μάς τα λέει».

Έκτοτε δεν υπήρξε άλλη συνάντηση κι επικοινωνία με τον Πελεγκρίτι, ο κύριος Τζέφερσον είχε όμως κρατήσει το κινητό του. Κάτι τον φόβιζε σε αυτά που είχε ακούσει.

Και αν έχει τελικά δίκιο ο καθηγητής; σκέφτηκε κι έβγαλε το κινητό από το χαρτοφύλακα για να επικοινωνήσει μαζί του. Και αν τελικά αυτή είναι η Ώρα Μηδέν;

Ο Κλαούντιο είχε στρίψει αναγκαστικά σε ένα στενό για να αποφύγει τη συνάντηση με τους διαδηλωτές.

«Κύριε Πρόεδρε, μου φαίνεται πως έχουμε πρόβλημα», ακούστηκε από τη θέση του οδηγού και ο Τζέφερσον δεν του έδωσε αμέσως σημασία· έψαχνε στα τηλέφωνα του.

«Κύριε Πρόεδρε!»

Ο Αντιπρόεδρος σήκωσε το βλέμμα του και είδε στο βάθος του στενού έναν όχλο να σπεύδει προς το κυβερνητικό όχημα, κραδαινοντας λοστούς και ξύλα στα χέρια. Ο Χάρυ Τζέφερσον πανικοβλήθηκε, γύρισε πίσω το κεφάλι του. Άλλη μια μάζα ανθρώπων έτρεχε προς το μέρος τους. Ήταν όλοι εξαγριωμένοι. Και εξαθλιωμένοι. Ο Τζέφερσον και ο οδηγός του ήταν αποκλεισμένοι.

«Έξω! Τώρα!» φώναξε ο Κλαούντιο και ξεχύθηκε από το αμάξι, αναγκάζοντας τον Αντιπρόεδρο να μαζέψει το χαρτοφύλακά του και να σπεύσει κι αυτός να βγει.

«Εδώ, στο στενάκι», έκανε ο Κλαούντιο κι έτρεξε προς ένα μικρό δρόμο, με κλειστά μαγαζιά από τη μια και την άλλη πλευρά του. Ο Τζέφερσον, έχοντάς τα χαμένα, απλώς τον ακολουθούσε.

Ο Κλαούντιο χώθηκε πίσω από μια συστάδα θάμνων, τραβώντας τον Αντιπρόεδρο από το μανίκι του πουκαμίσου του, τόσο δυνατά που αυτό σκίστηκε. Ο χαρτοφύλακας του έπεσε από τα χέρια.

«Σς!» έκανε ο οδηγός στον κύριο Τζέφερσον κι αυτός υπάκουσε χωρίς άλλη λέξη.

Μέσα από τα κενά που άφηναν τα κλαδιά των θάμνων, οι δυο άντρες είδαν το πλήθος να περικυκλώνει το αμάξι τους. Κάποιοι ανέβηκαν στο καπό, στην οροφή, και το χτυπούσαν με λύσσα με τους λοστούς που είχαν κουβαλήσει. Άλλοι ξεχαρβάλωναν την πόρτα και την έπαιρναν, άλλοι έβγαζαν τους προφυλακτήρες, τους καθρέφτες, την κεραία. Το αμάξι είχε χαθεί από το οπτικό τους πεδίο πλέον. Σε κάποιες φάσεις, έβλεπαν ένα κάθισμα να περνά πάνω από τα κεφάλια του όχλου ή άλλα εξαρτήματα του σαλονιού του αυτοκινήτου.

«Θεέ μου, τι είναι αυτό;» είχε γουρλώσει τα μάτια του ο Αντιπρόεδρος.

«Πάνε να τα πουλήσουν για ανακύκλωση», του απάντησε ο Κλαούντιο κοιτώντας πίσω του για δρόμο διαφυγής.

Οι δυο άντρες άρχισαν να μπουσουλάνε, μέχρι που έφτασαν στη γωνία και το έβαλαν στα πόδια...

Ο Μαξ σταμάτησε να γελά σπασμωδικά με τα μηνύματα στο κινητό του, όταν διάβασε ένα κατεπείγον SMS. Αφού το είδε για δυο τρία λεπτά βλοσυρός, επανέκτησε το γνώριμο στρατιωτικό του ύφος και απευθύνθηκε στους συντρόφους του.

«Φεύγουμε από 'δω, μας ανατέθηκε καινούργια αποστολή».

Ο Πολ τον κοίταξε παραξενεμένος, ενώ ο Ντιέγκο ξέσπασε σε νευρικό γέλιο.

«Επιτέλους, πραγματική δράση. Τέλος το ντάντεμα στους σκατόμαυρους. Τώρα θα είμαστε πραγματικοί στρατιώτες».

Οι άλλοι δυο άφησαν τον Ντιέγκο να ξεθυμάνει.

«Τι πράμα; Πού;» ρώτησε ο Πολ, αρκετά παραξενεμένος.

«Δεν ξέρω πολλά ακόμα. Στην Ευρώπη κάπου. Θα στείλουν άλλους εδώ μάλλον. Αυτά...»

Ο Μαξ ήταν τηλεγραφικός σε αυτά που έλεγε. Κατά βάση, χάρηκε και ο ίδιος που θα έφευγαν από εκείνο το μέρος, είχε βαρεθεί την απραξία. Όσο περνούσε δε η ώρα, τόσο περισσότερο αγαλλίαζε κι ευχαριστιόταν με την προοπτική της αναχώρησής τους.

«Πότε φεύγουμε, αφεντικό; Σήμερα; Αύριο;»

Ο ανώτερος δεν έδωσε σημασία στον Ντιέγκο, γιατί θα τον έπρηζε με τις ερωτήσεις του.

«Πηγαίνετε να ετοιμάσετε, δεν ξέρω, από ώρα σε ώρα φαντάζομαι. Πολύ σύντομα».

Οι τρεις άντρες κατευθύνθηκαν προς το μεγάλο αντίσκηνο και άρχισαν να πακετάρουν τα λίγα πράγματά τους. Οι εργάτες ανασήκωναν δειλά δειλά τα κεφάλια τους από τα σκουπίδια που ξεδιάλεγαν, παραξενεμένοι που δεν υπήρχε κανένας για να τους ελέγχει. Τα μικρά παιδιά σταμάτησαν το τρέξιμο γύρω από τα χαρτόσπιτα και πήγαν προς το «στρατόπεδο», προς το αντίσκηνο, παραμένοντας κάποια βήματα μακριά του. Μόνο η μικρή Τζίμπα ξεχώρισε από την ομάδα των παιδιών και πλησίασε στην είσοδο της σκηνής.

Άρχισε να κοιτά σοβαρή τον Πολ, έχοντας καταλάβει ότι κάτι γινόταν.

«Ναι, μη μας πιάσουν τώρα τα ζουμιά», του έκανε περιπαιχτικά ο Ντιέγκο, με φανερή ανακούφιση που ο φίλος του θα αποχωριζόταν τη μικρή.

Ο Πολ δεν του έδωσε σημασία, κοίταγε κι αυτός με σοβαρότητα την Τζίμπα.

«Τζίμπα, Τζίμπα, έλα εδώ!»

Της έγνεψε να μπει μέσα στη σκηνή.

Το μικρό κορίτσι όμως δεν κουνήθηκε βήμα.

«Τζίμπα, κοίτα τι έχω εδώ για σένα», την ξανακάλεσε, βγάζοντας από το σακιδιό του κάποιες καραμέλες που είχαν απομείνει.

Η Τζίμπα συνέχισε να τον κοιτά σοβαρή, πιο σοβαρή ίσως από κάθε άλλη φορά, αν μπορούσε να το πει κανείς αυτό. Έβλεπε τους άλλους δυο

άντρες που ετοίμαζαν τα σακίδιά τους, δίπλωναν τις κουβέρτες, τις πετσέτες και τα σεντόνια τους και τα στοίβαζαν σε ένα μεγάλο στρατιωτικό λουκάνικο. Κοίταγε τον Ντιέγκο, που την κορόιδευε πίσω από την πλάτη του Πολ, της έβγαζε τη γλώσσα, της τέντωνε το μεσαίο δάχτυλο, της έκανε γκριμάτσες. Η Τζίμπα δεν καταλάβαινε τι σήμαιναν όλα αυτά, απλώς ένιωθε πως γινόταν κάτι, πως ο Ντιέγκο ήταν χαρούμενος, πως ο Πολ ήταν λυπημένος. Η Τζίμπα καταλάβαινε πως οι άντρες θα έφευγαν.

«Τζίμπα», έκανε ο Πολ πλησιάζοντάς την και κουνώντας της τις καραμέλες.

Το μικρό κορίτσι όμως γύρισε την πλάτη του κι έφυγε.

Ο Πολ την είδε να απομακρύνεται από την περιοχή του στρατοπέδου και να χάνεται στο σκουπιδοχωριό...

«Μαμά, δε σου μυρίζει κάτι; Κάτι βρομάει... Μπλιαχ!» έκανε η Νίκυ Τζέφερσον, σηκώνοντας τα μάτια της από το κινητό της, όπου πόσταρε την κατάστασή της, και ρίχνοντας παραξενεμένες ματιές δεξιά κι αριστερά στο χώρο της κλειστής πισίνας.

«Ναι... δίκιο έχεις...» απάντησε η Σουζάνα συνειδητοποιώντας ότι η βρομιά που μύριζε τις τελευταίες μέρες δεν έλεγε να φύγει· απλώς η ίδια την είχε συνηθίσει.

Αλλά η δυσωδία είχε μεγαλώσει, τώρα μύριζε και το εσωτερικό του σπιτιού. Τουλάχιστον το κάτω επίπεδο, όπου βρισκόταν η πισίνα, τώρα μύριζε ακόμα και τις νυχτερινές ώρες.

«Θα προέρχεται από την αποθήκη μάλλον, που είναι εδώ απέξω».

Η Σουζάνα σηκώθηκε κι έβαλε το μπουρνούζι της.

«Κιμ... Κιμ...» άρχισε να φωνάζει και, καθώς δεν έπαιρνε απάντηση, βγήκε στο κυρίως σπίτι.

Η μυρωδιά στην πισίνα ήταν αποπνικτική, το καταλάβαινε εκείνη τη στιγμή που έμπαινε στο σαλόνι. Το σπίτι δε μύριζε τόσο πολύ, ίσως γιατί ήταν κλειστές οι πόρτες του ορόφου της πισίνας.

Άρα, η οσμή προέρχεται από την αποθήκη... έφτασε στο συμπέρασμα η κυρία Τζέφερσον ... επειδή είναι ανοιχτό το παραθυράκι της πισίνας και δίπλα του είναι η αποθήκη.

Η Σουζάνα Τζέφερσον πήγε γρήγορα στο δωμάτιό της κι έβαλε κάτι πρόχειρο για να βγει να ελέγξει. Την παραξένεψε που ο Κιμ δεν άκουγε και δεν κυκλοφορούσε μέσα στο σπίτι, αλλά πιο πολύ την παραξένεψε το γεγονός ότι το μέρος όπου κοιμόταν ο Ασιάτης βρισκόταν ακριβώς δίπλα στην αποθήκη, κι αυτός δεν είχε πει τίποτα. Για κάποιο κλάσμα του δευτερολέπτου πέρασε από το μυαλό της η σκέψη τού να έχει πάθει ασφυξία ο Ασιάτης, να βρίσκεται το πτώμα του εκεί και να βρομά. Ανατρίχιασε με τη σκέψη της αυτή, αλλά αμέσως ηρέμησε γιατί απλώς ο Κιμ τούς είχε θερμάνει λίγες ώρες πρωύτερα την πισίνα για το νυχτερινό μπάνιο που θα έκαναν.

Βγήκε έξω και τυλίχτηκε με το πανωφόρι της. Πριν από λίγη ώρα έκανε καύσωνα, τώρα είχε ψύχρα, αλλά αυτό ήταν πια συνηθισμένο φαινόμενο, δεν προκαλούσε πλέον καμία εντύπωση.

Κατευθύνθηκε προς την αποθήκη, ένα χώρο όπου είχε πάει μόνο κάνα δυο φορές κατά το παρελθόν. Ήθελε να φωνάξει τον υπηρέτη τους, αλλά κάτι την έκανε να σιωπήσει. Φοβήθηκε κάπως όταν είδε κάτω από τη χαραμάδα της εξώπορτας τα φώτα της αποθήκης ανοιχτά, ενώ αυτά του διπλανού δωματίου, εκεί όπου κοιμόταν ο Κιμ, σβηστά. Έφερε το μανίκι της μπροστά στο πρόσωπό της, η δυσωδία ήταν πια αφόρητη. Καθώς πήγε να ανοίξει, είδε δυο τρία βήματα πιο 'κει κάτι τεράστιους αρουραίους.

Η κυρία Τζέφερσον ένιωσε να μην την κρατάνε τα πόδια της. Ήθελε να φωνάξει από το φόβο και την αηδία, αλλά φωνή δεν της έβγαινε. Οι αρουραίοι την πλησίαζαν, ένιωσε στο πόδι της να τη μυρίζει ένας από αυτούς.

«Ααα...» ούρλιαξε και άνοιξε την εξώπορτα της αποθήκης.

Η Σουζάνα Τζέφερσον αντίκρισε ένα θέαμα που ίσως μόνο σε ταινίες να το είχε ξαναδεί.

Από την αποθήκη ξεχύθηκαν προς τα έξω δεκάδες ποντίκια· περνούσαν πάνω από τα πόδια της, τη μύριζαν και συνέχιζαν να φεύγουν προς τον κήπο. Ο χώρος ήταν γεμάτος σκουπίδια, απορρίμματα παντού· είχαν στοιβαχτεί όπως όπως, σε τεράστιους σωρούς από το πάτωμα μέχρι την οροφή, και στη μέση του δωματίου, κάτω από τη λάμπα που έφεγγε, ο Κιμ, με γυμνά χέρια, ξεδιάλεγε τα άχρηστα.

«Ααα... ααα...» είχε κοπεί η ανάσα της Τζέφερσον.

Ο Κιμ την κοιτούσε αιφνιδιασμένος, αλλά σύντομα το πρόσωπό του πήρε μια εχθρική έκφραση.

Όρμησε πάνω στην κυρία Τζέφερσον και την τράβηξε προς τα μέσα. Η Σουζάνα άρχισε να κλαίει, βοηθούσαν και οι αναθυμιάσεις σ' αυτό.

«Βοήθεια! Βοήθεια!» ούρλιαζε καθώς ο Κιμ την είχε ρίξει κάτω και τη χτύπαγε.

Η Σουζάνα προσπαθούσε να αμυνθεί όπως μπορούσε, τίναζε τα χέρια και τα πόδια της να πετύχει τον Ασιάτη, αλλά ο Κιμ την είχε σχεδόν ακινητοποιήσει. Ο υπηρέτης πήρε από δίπλα του ένα ελεεινό κομμάτι ύφασμα, το τσαλάκωσε με το ένα του χέρι και προσπαθούσε να κλείσει το στόμα της Τζέφερσον. Αυτή τίναζε το κεφάλι της δεξιά κι αριστερά, έβλεπε τα ποντίκια να ξετρυπώνουν απ' όλες τις μεριές, έβλεπε κατσαρίδες να πλησιάζουν στα μαλλιά της, μαλλιά που είχαν μαζέψει από το πάτωμα όλη τη βρόμα και τα υγρά των σκουπιδιών που είχαν χυθεί.

«Βοήθεια! Φρουρέ!» έβαλε τις τελευταίες της δυνάμεις και ξεφώνισε για να την ακούσει ο φύλακας που είχε βάρδια έξω από το σπίτι του Αντιπροέδρου.

Ο Κιμ τρόμαξε στο άκουσμα του φύλακα, χαλάρωσε την προσπάθειά του να φιμώσει τη γυναίκα και της έδωσε την ευκαιρία να φωνάξει ακόμα πιο δυνατά.

«Φρουρέ! Φρουρέ! Εδώ! Βοήθεια!»

Τότε ο Κιμ, εμφανώς πανικοβλημένος, άρχισε να τη χτυπά με μπουνιές. Η κυρία Τζέφερσον δεν μπορούσε να αμυνθεί πλέον.

Σε λίγη ώρα είχε λιποθυμήσει στο πάτωμα. Ο Ασιάτης άρπαξε ένα σάκο με σκουπίδια που είχε ξεδιαλέξει κι έτρεξε έξω από την αποθήκη, πεδώντας το μαντρότοιχο που βρισκόταν πίσω από αυτήν.

Δε γύρισε πίσω του να κοιτάξει, από το φόβο μη χάσει ώρα και τον πιάσει ο φρουρός.

Ο Κιμ όμως δεν ήξερε πως ο φρουρός δεν ήταν στη θέση του, δεν ήταν καν στο σπίτι. Ο φρουρός είχε παρατήσει τη βάρδια του και το είχε σκάσει.

Από ώρα...

Ο Τζο ο νεότερος έτρεχε, χωρίς να υπολογίζει το φόβο, χωρίς να μετρά την κούρασή του. Έτρεχε μόνος του. Τζο ηλικιωμένος δεν υπήρχε πια.

Εύπναγε τα βράδια, μόνος του, νομίζοντας πως οι σκουπιδοφύλακες θα πέταγαν κι αυτόν στην καρότσα του απορριμματοφόρου, λουσιμένος από τον ιδρώτα του εφιάλτη που ζούσε. Εύπναγε κι έτρεχε να βρει άλλη είσοδο, άλλη πολυκατοικία, ένα άδειο παγκάκι. Κατόπιν, έπειτα από μια εξουθενωτική περιπλάνηση, γύρναγε τα ξημερώματα στη γωνιά του. Συνέχιζε να μη νιώθει ασφαλής, παρόλο που φώτιζε η μέρα. Αλλά δεν είχε και πού αλλού να πάει, τι άλλο να κάνει.

Τις πρώτες μέρες περπατούσε ώρες ολόκληρες, μέχρι τις υπό ανέγερση εγκαταστάσεις στο βουνό, εκεί όπου παλιότερα υπήρχε το πυκνό δάσος. Προσπαθούσε να ξεγλιστρήσει από τους άντρες ασφαλείας, να μπει στη χωματερή, να ψάξει για το φίλο του. Δυο τρεις φορές τα κατάφερε, η έκταση όμως ήταν τεράστια, δεν μπορούσε να ελεγχθεί από ένα άτομο. Συνηθισμένος όπως ήταν στα σκοτάδια, έβλεπε πιο μακριά, προσπαθώντας να διακρίνει κάποιο χέρι να ξεχωρίζει από τους σωρούς. Εξοικειωμένος καθώς ήταν και με τον παραμικρό θόρυβο, πάσχιζε να ακούσει κάτι που να ηχούσε ως «βοήθεια». Μάταια, όμως. Κάποιοι γλάροι που ανακάτευαν τα σκουπίδια ακούγονταν, κάποιο κλαδί που προεξείχε φαινόταν, και τότε η απόγνωση και η απογοήτευσή του μεγάλωναν ακόμα πιο πολύ. Ο φίλος του ήταν πια παρελθόν. Τελικά, δεν είχε πεθάνει μόνος του, όπως φοβόταν ο Τζο ο ηλικιωμένος. Αντιθέτως, είναι πιο φρικτό να μένει κανείς ζωντανός και μόνος, όπως τώρα ο Τζο ο νεότερος.

Τις τελευταίες μέρες η ανησυχία του μεγάλωνε όλο και πιο πολύ· ήταν ένα άγχος, που δεν είχε πού να το στηρίξει, ότι κάτι θα γινόταν. Το διαισθανόταν πιο πολύ, το έπιανε στον αέρα, το «μύριζε» στην πόλη. Ο Τζο είχε μάθει να ερμηνεύει τα σημάδια που έβλεπε, τους ήχους που άκουγε, τις οσμές που μύριζε. Ένα φως λιγότερο ή περισσότερο σε κάποιο διαμέρισμα, ένα παράθυρο κλειστό, εκεί που άλλοτε ήταν μισάνοιχτο, όλα αυτά ήταν σημάδια που κάτι έδειχναν. Και που σε λίγες μέρες επιβεβαιώνονταν, είτε γιατί πέθανε κάποιος νοικάρης είτε γιατί υπήρξε κάποια απρόβλεπτη χαρά στο σπίτι. Ο Τζο είχε γίνει ένα με τις σκιές της πόλης.

Αλλά αυτό που ένιωθε εκείνη τη στιγμή δεν το είχε ξανανιώσει. Σαν τα σκυλιά που αισθάνονται το σεισμό πολύ προτού αυτός εκδηλωθεί και

αρχίζουν να γρυλίζουν ανήσυχα, έτσι κι αυτός έβλεπε την καταστροφή να πλησιάζει. Αλλά ποια καταστροφή;

Είχε σηκωθεί από νωρίς το βράδυ και τριγύριζε στους δρόμους. Προτιμούσε να βαδίζει σε στενά, παράλληλα με τις κεντρικές αρτηρίες, να βλέπει χωρίς να τον βλέπουν, να παρατηρεί χωρίς να φαίνεται.

Κι όταν άκουσε το θόρυβο να δονεί την άσφαλτο, τότε ήξερε πως οι φόβοι του γίνονταν πραγματικότητα. Έχοντας παγώσει στη θέση του, περίμενε να δει στην κεντρική λεωφόρο το πεπρωμένο της πόλης, της πρωτεύουσας, να αγκαλιάζει τη χώρα.

Η πρώτη κάννη του τανκ που αντίκρισε δεν τον τρόμαξε τόσο πολύ, τουλάχιστον όσο θα περίμενε. Αυτό που τον έκανε να πανικοβληθεί ήταν η μακριά ουρά από τανκς και στρατιωτικά καμιόνια γεμάτα φαντάρους, που ακολουθούσε. Αυτό το θέαμα το είχε δει μόνο σε κάτι πεταμένες εφημερίδες που μάζευε, και πάντα για άλλες χώρες, πιο τριτοκοσμικές, πιο απολίτιστες. Όχι για τη δικιά του. Η περιέργεια όμως υπερνικούσε κάθε του φόβο. Πλησίασε με χίλιες προφυλάξεις τον κεντρικό δρόμο, είδε τους φαντάρους να παρατάσσονται, να χωρίζονται σε ομάδες, να μπαίνουν σε κάποια κυβερνητικά κτήρια. Είδε το τανκ να γκρεμίζει το μαντρότοιχο ενός Υπουργείου, να στρέφει την κάννη του προς τα γραφεία των ορόφων, να ρίχνει την πρώτη του οβίδα.

Εκεί κάπου ξύπνησε από το λήθαργο που του είχε προκαλέσει το σοκ.

Άρχισε να τρέχει σαν τρελός προς το μέρος όπου ζούσε, προς την πολυκατοικία που επί τóσους μήνες παρακολουθούσε.

Ή τώρα ή ποτέ! σκεπτόταν κι επιτάχυνε ακόμα περισσότερο, να προλάβει τις εξελίξεις, αν κι εφόσον υπήρχε ακόμα ο χρόνος.

Όλοι του οι δισταγμοί και οι φόβοι είχαν φύγει. Προείχε πλέον να χτυπήσει το κουδούνι, να μιλήσει με τον ένοικο. Αψηφούσε τους ρακοσυλλέκτες που βρίσκονταν στο διάβα του, κάποιους περαστικούς που έτρεχαν στα σπίτια τους. Δεν είχε να φοβηθεί τους σκουπιδοφύλακες, κι αυτό ήταν ένα σημάδι που το είχε ερμηνεύσει: οι σκουπιδοφύλακες δε φάνηκαν ούτε εκείνη τη μέρα ούτε την προηγούμενη. Η πόλη είχε μείνει έρμαιο των συμμοριών. Κατόπιν ήρθαν τα τανκς.

Παραξενεύτηκε με τις δυνάμεις που είχε για να διανύσει όλη εκείνη τη διαδρομή τόσο γρήγορα· αυτό το συνειδητοποίησε όταν έφτασε στην

εξώπορτα της πολυκατοικίας. Καθώς έτρεχε, δεν μπορούσε ούτε να σκεφτεί· νόμιζε πως και η παραμικρή του σκέψη θα τον επιβράδυνε.

Η εξώπορτα ήταν ανοιχτή, προφανώς χαλασμένη· δεν υπήρχαν άλλωστε λεφτά για φτιάξιμο ενός αντικειμένου που θα έσπαγε από την πρώτη κλοτσιά. Ανέβηκε δυο δυο τα σκαλιά μέχρι το διαμέρισμα, που τόσο καλά ήξερε να ξεχωρίζει από το δρόμο. Στάθηκε έξω από την πόρτα και πήρε μερικές βαθιές ανάσες, πιο πολύ για να αντλήσει δύναμη. Έβγαλε από την κουρελού που του χρησίμευε ως πανωφόρι το φάκελο που με θρησκευτική ευλάβεια φύλαγε, τον έβαλε μπροστά από το ματάκι της πόρτας και χτύπησε.

Ύστερα από κάποια δευτερόλεπτα που του φάνηκαν αιώνας, άκουσε μια φωνή να ρωτά:

«Ποιος είναι;»

Ο Τζο δεν απάντησε. Ένιωσε τον ένοικο να πλησιάζει στην πόρτα, να σηκώνει το κλείστρο από το ματάκι, να βλέπει το φάκελο.

«Μα τι στο καλό;» μουρμούρισε ο ένοικος, και ο Τζο το άκουσε, εξασκημένος όπως ήταν να πιάνει και τον πιο ανεπαίσθητο ήχο.

Ο ένοικος ξεκλείδωσε την πόρτα κι εμφανίστηκε κοιτώντας παραξενεμένος τον Τζο.

«Ποιος είστε; Και πώς ήρθε αυτό στα χέρια σας;» είπε ο μεσόκοπος άντρας.

Ο Τζο, σαν έτοιμος από καιρό, από πολλά χρόνια πριν, του είπε:

«Η Ώρα Μηδέν είναι τώρα... καθηγητά Πελεγκρίτι. Η Ώρα Μηδέν έφτασε... Μαρίτο!»

Ο καθηγητής Πελεγκρίτι, παραξενεμένος στην αρχή, έκπληκτος μετά που κάποιος άγνωστος ήξερε το παρατσούκλι που είχε να ακούσει πολλά χρόνια, κοίταξε στα μάτια το ζητιάνο. Κάτι άρχισε να του θυμίζει, κάτω από τα βρόμικα γένια του, από τα άπλυτα μαλλιά του· άρχισε να θυμάται. Και τότε, βαθιά σοκαρισμένος, ψέλλισε:

«Ρίτσαρντ... εσύ;»

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ
ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΟ ΜΗΔΕΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η Ώρα Μηδέν

ΟΤΑΝ τα τανκς έβγαιναν στους δρόμους της πρωτεύουσας, αλλά και των άλλων μεγάλων πόλεων της χώρας, ο Αντιπρόεδρος Τζέφερσον το έσκαγε από την έξοδο έκτακτης ανάγκης του μεγάρου του. Κανείς από το διοικητικό και βοηθητικό προσωπικό του δεν του είχε μεταφέρει το παραμικρό· όσοι τουλάχιστον εργάζονταν μέχρι εκείνη τη βραδινή ώρα στο κτήριο, είχαν όλοι φύγει πανικόβλητοι, αφήνοντας ανοιχτούς υπολογιστές, ξεκλείδωτες πόρτες, υπουργικές αποφάσεις και προσχέδια σε κοινή θέα. Το μέγαρο έμοιαζε έρημο τοπίο, με μόνη ανθρώπινη ύπαρξη αυτήν του κυρίου Τζέφερσον. Οι πάντες τον είχαν εγκαταλείψει, αυτόν και τα καθήκοντά τους.

Προσπαθώντας να συνειδητοποιήσει τι συνέβαινε, αλλά και να κρατήσει μια στοιχειώδη ψυχραιμία, ο Χάρυ Τζέφερσον άρπαξε το χαρτοφύλακά του, φόρεσε το παλτό του και ξεχύθηκε προς τα έξω, μη γνωρίζοντας καθόλου τα γύρω στενά, αφού δεν έδινε την παραμικρή σημασία στη διαδρομή κατά την καθημερινή του μετάβαση.

Έμοιαζε σαν χαμένος, κοιτούσε δεξιά κι αριστερά, επιχειρώντας να επιλέξει το δρόμο από τον οποίο θα γύριζε σπίτι του. Εκείνη τουλάχιστον τη στιγμή, το μόνο που σκεπτόταν ήταν πως το σπίτι θα πρόσφερε τη στοιχειώδη ασφάλεια σε αυτόν και στην οικογένειά του.

«Κύριε Πρόεδρε... εδώ...» άκουσε ξαφνικά τον Κλαούντιο κάποιες δεκάδες μέτρα πίσω του να τον καλεί, και ο Χάρυ Τζέφερσον φοβήθηκε ακόμα περισσότερο. Κι αν ο οδηγός του τον σκότωνε; Αν τον παρέδινε στους αρχηγούς του πραξικοπήματος;

Ο Αντιπρόεδρος άρχισε να τρέχει σαν παλαβός, όσο τουλάχιστον μπορούσε να τρέξει ένας άνθρωπος με βαρύ παλτό και χαρτοφύλακα, όσο μπορούσε να κινηθεί ένας μεσήλικας που δεν είχε ασκηθεί ποτέ στη ζωή

του. Ένιωσε αμέσως να λαχανιάζει και να ιδρώνει –σίγουρα θα ήταν και ο φόβος του που τα προξενούσε αυτά–, αλλά παρ’ όλα αυτά συνέχιζε.

Άκουγε πυροβολισμούς να πέφτουν, άκουγε σειρήνες περιπολικών. Τα γύρω σπίτια ήταν ερμητικά κλειστά, δε διακρινόταν ούτε καν φως κάτω από τις χαραμάδες και τις γρίλιες. Κάποια στενά ήταν μισοφωτισμένα, τα περισσότερα εντελώς σκοτεινά. Οι κεντρικές αρτηρίες ήταν ολόφωτες, δίνοντας μια παράξενη εικόνα στην πόλη, καθώς το μόνο πράγμα που λουζόταν στο φως ήταν ο στρατός που καταλάμβανε τη σκοτεινή πρωτεύουσα.

«Απαγορεύεται η κυκλοφορία! Όποιος παραβιάζει την εντολή θα συλλαμβάνεται», ακούστηκε από μακριά, από τα μεγάφωνα των περιπολικών, και σχεδόν ταυτόχρονα έπεσαν και άλλοι πυροβολισμοί.

Ο Αντιπρόεδρος τα ’χασε. Χώθηκε σε μια είσοδο εγκαταλειμμένου μαγαζιού και πήρε το κινητό του. Πώς θα έφευγε από ’κει; Σχημάτισε ένα νούμερο και το άφησε να χτυπήσει πολλές φορές, ασυνήθιστα πολλές φορές, μέχρι να το σηκώσει ο κάτοχος του τηλεφώνου.

«Καθηγητά, είμαι ο...»

«Σας κατάλαβα», τον διέκοψε από την άλλη άκρη της γραμμής ο καθηγητής Πελεγκρίτι.

«Έρθε η ώρα;»

«Ναι. Μη μιλάμε από τα τηλέφωνα, θα βρω τρόπο να σας ειδοποιήσω», τον ξαναδιέκοψε η τρομαγμένη φωνή του καθηγητή, που του έκλεισε το τηλέφωνο.

Ο Αντιπρόεδρος ένιωσε ένα χέρι στην πλάτη του. Πανικόβλητος γύρισε και είδε ένα ζητιάνο να τον τραβά από το παλτό. Ο Χάρυ Τζέφερσον σιχάθηκε, προσπάθησε να τον αποφύγει, αλλά κάποια βήματα πίσω από το ζητιάνο είδε και άλλους να σηκώνονται από το έδαφος της σκοτεινής εισόδου.

«Πάρ’ το, πάρ’ το», του είπε, βγάζοντας το κασμιρένιο παλτό του και δίνοντάς το στο ζητιάνο.

Ο τελευταίος το βούτηξε, αφήνοντας κάτω το λιωμένο πανωφόρι που φορούσε. Ο κύριος Τζέφερσον το άρπαξε και το φόρεσε, ξεπερνώντας γρήγορα την αφάνταστη αηδία που ένιωσε. Έκανε να φύγει, αλλά οι

άλλοι ζητιάνοι τού τράβηξαν το χαρτοφύλακα. Ο Αντιπρόεδρος δεν έφερε την παραμικρή αντίσταση, τον άφησε κι έφυγε τρέχοντας.

Έβλεπε συμμορίες από σκουπιδανθρώπους να διασχίζουν γρήγορα τα στενά, σέρνοντας καροτσάκια, να τους καταπίνει σχεδόν το σκοτάδι και τα γύρω στενά. Έβλεπε ανθρώπους να ξεγλιστρούν από έρημα σπίτια, να τρέχουν στους κάδους, να βουτάνε κάτι και να εξαφανίζονται.

Είχε χάσει εντελώς τον προσανατολισμό του. Ο Αντιπρόεδρος βρισκόταν στη μέση του πουθενά, γιατί για αυτόν η πόλη του ήταν το πουθενά, αφού δεν την ήξερε, δεν την είχε περπατήσει. Στο βάθος του δρόμου είδε μια διμοιρία ενόπλων να στρίβει από ένα στενό και να κατευθύνεται προς το μέρος του.

«Εσύ... εκεί... σταμάτα...» άκουσε να του φωνάζουν από μακριά.

Η διμοιρία επιτάχυνε το βήμα της, ερχόταν σε σχηματισμό προς τη μεριά του.

«Θεέ μου... τι κάνω τώρα;» είπε δυνατά ο Τζέφερσον.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε ένα αμάξι να σταματά πίσω του και σε κλάσμα δευτερολέπτου ένα χέρι τον τράβηξε μέσα.

«Κύριε Πρόεδρε, ευτυχώς, σας βρήκα», τον αιφνιδίασε ο Κλαούντιο, οδηγώντας ένα άγνωστο, μη κρατικό αυτοκίνητο.

Ο Αντιπρόεδρος παρέμενε σαστισμένος, αντικρίζοντας τον οδηγό του και το άγνωστο αυτοκίνητο.

«Το έκλεψα», είπε αυτός βιαστικά.

Το αμάξι σπίνιαρε να φύγει, κάτω από έναν καταιγισμό τυφλών πυροβολισμών...

Όταν ο στρατός παρατασσόταν στους κεντρικούς δρόμους της πόλης και καταλάμβανε όχι μόνο κυβερνητικά κτήρια και τηλεοπτικούς σταθμούς, αλλά και όλες τις χωματερές στα προάστια της πρωτεύουσας και των άλλων μεγάλων πόλεων, ο καθηγητής Πελεγκρίτι προσπαθούσε να βάλει τις χαοτικές σκέψεις του σε μια σειρά.

Τα γεγονότα ήταν πάρα πολλά, ακόμα και για αυτόν που τα είχε προβλέψει κατά κάποιον τρόπο, ακόμα και για έναν άνθρωπο που ήταν προετοιμασμένος για τα χειρότερα. Κι εκείνη τη στιγμή ο καθηγητής δεν ήξερε ακριβώς ποια είναι τα χειρότερα: Η Ώρα Μηδέν που είχε ξεσπάσει σε

όλο τον κόσμο ή ο χαμένος εδώ και χρόνια πρώην συνεργάτης του, ο Ρίτσαρντ Κλάιν, ο διαπρεπής επίκουρος καθηγητής, που μαζί είχαν ξεκινήσει τη θεωρία ανάλυσης των σκουπιδιών; Όχι, αυτό ήταν κάτι που δεν είχε προβλεφθεί, που δεν μπορούσε να προβλεφθεί. Ο Ρίτσαρντ Κλάιν είχε απολυθεί από το πανεπιστήμιο, με το που είχε κατηγορηθεί για κλοπή πνευματικής ιδιοκτησίας από τον Μάριο Πελεγκρίτι, της ίδιας πνευματικής ιδιοκτησίας που κράταγε τώρα ως ζητιάνος Τζο, μπροστά στα μάτια του, μιας πνευματικής ιδιοκτησίας που ήταν και των δυο τους. Γιατί ο κλεμμένος φάκελος περιείχε χειρόγραφες σημειώσεις, τύπους και αναλύσεις μοντέλων, με το γραφικό χαρακτήρα τόσο του Ρίτσαρντ Κλάιν, όσο και του Μάριο Πελεγκρίτι.

«Δεν είναι ώρα για σκέψεις, Μάριο», είπε ο Ρίτσαρντ, ο Τζο ο ζητιάνος, στον πρώην συνεργάτη του. «Ο κόσμος καταστρέφεται. Λέγε πού είναι τα υπόλοιπα στοιχεία για τις μετέπειτα προβλέψεις».

Ο καθηγητής Πελεγκρίτι κατάλαβε αμέσως ότι ο Ρίτσαρντ μιλούσε για το Απόλυτο Μηδέν, τη θεωρία που είχε αρχίσει να αναπτύσσει πριν τον διώξουν από το πανεπιστήμιο, θεωρία που βασιζόταν στο τι θα γινόταν μετά την Ώρα Μηδέν. Ένα έργο που ποτέ δεν είχε ολοκληρωθεί, ούτε καν είχε προχωρήσει ικανοποιητικά, αναγκάζοντας τον καθηγητή Πελεγκρίτι να αναγνωρίσει την ευφυΐα του συνεργάτη του και την αδυναμία του ίδιου να ανταποκριθεί σε κάτι πολύ πιο πολύπλοκο για τις δυνάμεις του. Ο Μάριο Πελεγκρίτι είχε μετανιώσει όλα αυτά τα χρόνια που είχε χάσει τον πρώην φίλο του, ένα φίλο που ζήλευε, αλλά και αναγνώριζε συνάμα. Ίσως όμως να ήταν αυτό το τίμημα του να καρπωθεί τη δόξα μόνος του. Ο καθηγητής είχε γίνει διάσημος, ενώ το όνομα «Ρίτσαρντ Κλάιν» δεν αναφερόταν πλέον πουθενά.

«Στο μουσείο», είπε ο καθηγητής, μην έχοντας άλλη επιλογή.

Ο Ρίτσαρντ, παρόλο που ήταν βρόμικος κι εμφανισιακά άθλιος, παρέμενε νεότερος και δυνατότερος από αυτόν. Επιπλέον, δεν έδινε το παραμικρό στοιχείο για το αν εμφανίστηκε ξαφνικά ως εκδικητής ή ως συνοδοιπόρος.

Μόνο το τηλεφώνημα από τον Αντιπρόεδρο ανάγκασε τον καθηγητή να ξαναβρεί μια στοιχειώδη αυτοκυριαρχία. Ο Χάρυ Τζέφερσον ήταν πολύ

πιο πανικόβλητος από αυτόν· κάποιος έπρεπε να έχει το πάνω χέρι σε αυτή τη συνομιλία, κι αυτός ο κάποιος ήταν ο κύριος Πελεγκρίτι.

«Δεν έχουμε την πολυτέλεια να λύσουμε τα προσωπικά μας τώρα», του είπε αυστηρά ο Ρίτσαρντ. «Ο κόσμος έχει αρχίσει να αποσυντίθεται, είναι ζήτημα λίγου χρόνου να φτάσει στο Απόλυτο Μηδέν».

Ο καθηγητής Πελεγκρίτι ένιωσε άλλη μια απίστευτη έκπληξη, ακούγοντας τον τέως συνεργάτη του να αναφέρεται στην παρατημένη εδώ κι έξι χρόνια θεωρία του. Όμως, ο Ρίτσαρντ δεν του άφηνε το παραμικρό χρονικό διάστημα για να αντιδράσει.

«Πάρε τον Γιόνας και πες του να περάσει από 'δω. Εμείς θα πάμε μετά στο μουσείο. Δεν υπάρχει ώρα για χάσιμο».

Ο καθηγητής ένιωθε σαν ανήμπορος φοιτητής μπροστά σε ένα δυσεπίλυτο πρόβλημα. Ο Ρίτσαρντ Κλάιν φαινόταν να ξέρει τα πάντα για αυτόν και τους συνεργάτες του· τόσα χρόνια τον παρακολουθούσε ως ζητιάνος Τζο. Ο κύριος Πελεγκρίτι ένιωθε ένα ρίγος να τον διαπερνά.

«Γιόνας, έλα αμέσως από το σπίτι». Προσπάθησε να φανεί ψύχραιμος μιλώντας με τον τωρινό συνεργάτη του. «Η Ώρα Μηδέν ήρθε...» συμπλήρωσε και αμέσως συλλογίστηκε αν αυτή η διαβόητη Ώρα Μηδέν, πάνω στην οποία εργαζόταν τόσα χρόνια, αφορούσε τελικά τον κόσμο ή μόνο αυτόν...

Όταν ο Άντονι Τόμπιας ορκιζόταν πρωθυπουργός της χώρας από τον επίσκοπο της πρωτεύουσας, η Σουζάνα Τζέφερσον κοιτούσε εναγωνίως το τηλέφωνό της, τη μοναδική ελπίδα σωτηρίας για αυτήν και την οικογένειά της εκείνη τη στιγμή. Ο Χάρυ Τζέφερσον, μέχρι πριν από λίγη ώρα νόμιμα εκλεγμένος εκπρόσωπος της χώρας και Αντιπρόεδρος της κυβέρνησης που είχε ανατραπεί, έβλεπε με τον οδηγό του από την τηλεόραση την ορκωμοσία της νέας κυβέρνησης. Έκπληκτος παρακολουθούσε σε ταυτόχρονη μετάδοση το ντόμινο των πραξικοπημάτων, που είχε αρχίσει από τις ανατολικές χώρες της Ευρώπης, πριν από λίγες ώρες, για να σαρώσει μέσα σε λίγο χρόνο και τη δυτική Ευρώπη. Δικτατορίες είχαν εγκαθιδρυθεί σχεδόν παντού· ήταν ζήτημα ωρών να πέσουν και οι ελάχιστες εκλεγμένες κυβερνήσεις που είχαν απομείνει. Και ήταν τόση η έκπληξη και ο φόβος που επικρατούσαν

εκείνη τη στιγμή στο σπίτι των Τζέφερσον, ώστε κανείς δεν έδινε σημασία στα ποντίκια που είχαν κατακλύσει την κατοικία, που κατέτρωγαν τις κουρτίνες του σαλονιού, που τριγύριζαν ανενόχλητα από την ανθρώπινη παρουσία. Ήταν τόσοσ ο πανικός, ώστε ακόμα και η δυσωδία στην ατμόσφαιρα, τα ελεεινά ρούχα και η βρόμα του κυρίου Τζέφερσον δε γίνονταν αντιληπτά σχεδόν από κανέναν.

«Κινδυνεύετε», είχε πει πριν από ώρα η Καρολίνα Τόμπιας στη Σουζάνα Τζέφερσον, καλώντας την και προειδοποιώντας την. Η τελευταία είχε ξεσπάσει αμέσως σε λυγμούς, αφήνοντας τη φίλη της να της μιλά βιαστικά και κοφτά για τις διώξεις που θα γίνονταν από στιγμή σε στιγμή.

«Σε παρακαλώ, σώσε μας!» την εκλιπαρούσε η Σουζάνα, αλλά η Καρολίνα της ορκιζόταν πως ο Άντονι δεν ήταν μόνος του, τον στήριζε μια ομάδα. Και κανείς δεν ήξερε τις προθέσεις αυτής της ομάδας.

«Και αν ο Χάρυ δηλώσει υποταγή;»

«Στα μάτια του κόσμου, ο Χάρυ είναι εκπρόσωπος του παλιού», την τρομοκρατούσε ακόμα περισσότερο η Καρολίνα, απαντώντας της ξερά.

Η Σουζάνα άρχισε να της υπόσχεται τα πάντα, ό,τι είχε και δεν είχε, αρκεί να τους εξασφάλιζε λίγες μέρες ακόμα για να οργανώσουν τη φυγή τους.

«Θα δω τι μπορώ να κάνω», της απάντησε με τα πολλά η Καρολίνα, και αφού η κυρία Τζέφερσον της έταξε το σπίτι της, τα υπάρχοντά τους, της τα παραχώρησε όλα. «Έχε μου εμπιστοσύνη».

Η τελευταία πράξη της πολιτικής καριέρας του Χάρυ Τζέφερσον και της μεγαλοαστικής ζωής της οικογένειάς του παίχτηκε με την υπογραφή δήλωσης παραχώρησης του σπιτιού τους για πρωθυπουργική κατοικία και σφραγίστηκε με την αποστολή του φαξ στην Καρολίνα Τόμπιας. Οι Τζέφερσον ανέφεραν πως θα εγκατέλειπαν την κατοικία εντός μιας βδομάδας.

«Καλούμε το λαό να στηρίξει με όλες του τις δυνάμεις τη νέα κυβέρνηση που θα σχηματιστεί...»

Όλα τα κανάλια σε ταυτόχρονη μετάδοση πρόβαλλαν εκείνη τη στιγμή το νέο πρωθυπουργό, Άντονι Τόμπιας, καθώς έβγαινε από τη Βουλή, όπου είχε ορκιστεί λίγη ώρα πιο πριν.

Ο κόσμος που βρισκόταν έξω από το Κοινοβούλιο ολοένα και πύκνωνε, παρόλο που ήταν σχεδόν δύο τα ξημερώματα. Οι πρώτοι πανηγυρισμοί για το νέο καθεστώς είχαν αρχίσει να ακούγονται. Η εικόνα της πλατείας του Κοινοβουλίου, με το στρατό και τα τανκς παραταγμένα τριγύρω και κάποιες εκατοντάδες οπαδών στη μέση, κυριάρχησε για μια στιγμή στην οθόνη.

Ο Χάρυ Τζέφερσον έριξε μια πλάγια ματιά στον Κλαούντιο, τον οδηγό του, για να δει πώς θα αντιδρούσε. Ο τέως Αντιπρόεδρος δεν είχε εμπιστοσύνη σε αυτό τον άντρα, γιατί ο Κλαούντιο δεν είχε κανένα απολύτως συμφέρον να τον στηρίξει και να τον βοηθήσει. Ο σοφός όμως κοιτούσε ανέκφραστος τον τηλεοπτικό δέκτη.

«Τι θα γίνει με τους ανθρώπους του παλιού καθεστώτος;» δέχτηκε μια ερώτηση ο νέος πρωθυπουργός.

Η τηλεόραση έδειξε τον Άντονι Τόμπιας να κοντοστέκεται και να παίρνει μια αγέλαστη έκφραση.

«Όσοι μάς στηρίζουν είναι αυτή τη στιγμή εδώ, στο Κοινοβούλιο. Οι υπόλοιποι είναι εχθροί του έθνους και ως προδότες θα αντιμετωπιστούν. Όλοι τους!»

Ο Χάρυ Τζέφερσον ανατρίχιασε. Γιατί εκείνη τη στιγμή βρισκόταν σπίτι του...

Την ώρα που ο Άντονι Τόμπιας διορίζε την καινούργια του κυβέρνηση, αναθέτοντας Υπουργεία σε όσους είχαν την τύχη να βρεθούν στο Κοινοβούλιο και να τον χειροκροτήσουν, ο Γιόνας βρισκόταν στο χώρο του πανεπιστημίου, προσπαθώντας να οδηγήσει το ημιφορτηγό της έδρας, όπου δούλευε, έξω από τον προαύλιο χώρο. Φοιτητές είχαν αρχίσει ήδη να ταμπουρώνονται στις αίθουσες, να γεμίζουν σακιά με άμμο και χώμα από τους ακάλυπτους χώρους και τα παρτέρια, και να τα τοποθετούν στα παράθυρα και στις πόρτες των κτηρίων, στήνοντας πρόχειρα αναχώματα.

«Γλείφτη! Πάλι με την εξουσία είσαι!» άκουσε κάποιο φοιτητή να του φωνάζει, αλλά ο Γιόνας δεν έδωσε καμία σημασία.

Δεν είχε χρόνο στη διάθεσή του ούτε καν για να επεξεργαστεί τις πληροφορίες που είχε δεχτεί εκείνο το ατελείωτο βράδυ. Εκτελούσε, για

μια από τις ελάχιστες φορές στη ζωή του, μηχανικά τις οδηγίες που είχε λάβει πρωτύτερα: να μαζέψει τα πράγματά του, να πάει στο πανεπιστήμιο, να πάρει φακέλους και σημειώσεις από τα εργαστήρια, να αρπάξει ένα όχημα...

Μέσα σε όλη αυτή την αναταραχή είχε ξεχάσει και την Κορίνα, τη μόνη ίσως σταθερή αξία που είχε εκείνη τη στιγμή.

«Κορίνα, πού είσαι; Φοβάμαι για σένα» της είχε στείλει μήνυμα από τον υπολογιστή του, αλλά η κοπέλα δεν είχε απαντήσει, ούτε είχε κάνει κάποια ανάρτηση εκείνη τη μέρα.

Ήλπιζε να καταφέρει να τη βρει σύντομα, να την έπαιρνε μαζί του, αν μπορούσε βέβαια και ήθελε κι εκείνη. Γιατί ο Γιόνας ακόμα δεν είχε μάθει πολλά πράγματα για τη ζωή της, δεν είχε καταφέρει να συναντηθεί με αυτήν, να τη δει να στέκεται μπροστά του, να ακούσει τη φωνή της. Ντρεπόταν να της πει πράγματα για τον εαυτό του, την άφηνε να φαντάζεται για αυτόν. Ίσως τώρα ήταν η στιγμή να βρεθούνε, ίσως τώρα να ξεπερνούσε κι αυτός τις φοβίες του.

Είδε ξαφνικά μπροστά του συγκεντρωμένους φοιτητές να του φράζουν το πέρασμα προς την έξοδο. Δεν μπορούσε να πάει πιο μπροστά, θα έπεφτε πάνω τους. Οι φοιτητές σήκωσαν πέτρες και άρχισαν να του τις πετάνε. Άναψε τους προβολείς του για να τους στραβώσει. Είδε μια μολότοφ να σκάει κάποια μέτρα πιο μπροστά από το παρμπρίζ. Ο Γιόνας τρομοκρατήθηκε καθώς διέκρινε κι άλλους φοιτητές να κρατάνε μπουκάλια με στουπιά και να τα ανάβουν. Έβαλε γρήγορα την όπισθεν και πάτησε το γκάζι μέχρι εκεί που έπαιρνε, ακούγοντας το όχημα να βγάζει περίεργους θορύβους. Του ήρθε μυρωδιά από καμένο λάστιχο. Οι φοιτητές είχαν τοποθετήσει σε όλο τον προαύλιο χώρο ρόδες από τα αμάξια που βρίσκονταν εντός του πανεπιστημίου και τις έκαιγαν. Άρχισε να κάνει ζιγκ ζαγκ ανάμεσα στις εστίες. Μια πέτρα έσπασε το τζάμι του συνοδηγού. Ο Γιόνας γκάζωσε ακόμα περισσότερο, πέρασε τελικά από όλα τα εμπόδια και κατευθύνθηκε προς την πίσω έξοδο του χώρου.

Ξεχύθηκε στο δρόμο και άκουσε πυροβολισμούς. Είδε μπροστά του ένα τανκ να κατευθύνεται στην κεντρική είσοδο. Ο Γιόνας έστριψε στο πρώτο στενό που βρήκε, ενώ ένα κλάσμα του δευτερολέπτου μετά, το τανκ εκτόξευε την πρώτη του οβίδα.

Έτσι δεν άκουσε το μήνυμα που ήρθε στο κινητό του από την Κορίνα.
Έτσι έχασε την ευκαιρία να τη συναντήσει εκείνο το βράδυ.
Και να τη σώσει...

Την ώρα που ο Άντονι Τόμπιας εκφωνούσε διάγγελμα, ανακοινώνοντας πως θα θεωρούνταν προδότες της πατρίδας όσοι δεν παρέδιδαν τα σκουπίδια τους στους σκουπιδοφύλακες ή στους κατάλληλα διαμορφωμένους χώρους υποδοχής απορριμμάτων, ο Ρίτσαρντ Κλάιν αντίκριζε μαζί με τον Μάριο Πελεγκρίτι ένα σοκαριστικό θέαμα στο μουσείο, μια εξέλιξη την οποία δεν είχε προβλέψει κανένας από τους δυο τους σε κανένα μοντέλο του. Ούτε και θα προέβλεπε ποτέ!

Ένας όχλος από σκουπιδανθρώπους βρισκόταν διασκορπισμένος σε όλες τις αίθουσες του ανακτορικού κτίσματος, γκρεμίζοντας τις προθήκες των εκθεμάτων και λεηλατώντας όποιο μεταλλικό αντικείμενο μπορούσε να μεταφερθεί. Ελληνικά και ρωμαϊκά νομίσματα, φράγκικες ασπίδες, μέρη από σαξονικές πανοπλίες, οθωμανικά σκεύη, βυζαντινά εργαλεία, όλα είχαν γίνει βορά στα χέρια της μάζας που ονειρευόταν να τα πουλήσει ως μέταλλο σε εκείνον που θα έδινε τα περισσότερα. Οι ζητιάνοι δέρνονταν μεταξύ τους, προσπαθούσαν να κλέψει ο ένας από τον άλλο ό,τι μπορούσε. Ο φωτισμός ασφαλείας έκανε το θέαμα ακόμα πιο αποτρόπαιο.

Αλλά δεν ήταν μόνο τα μεταλλικά αντικείμενα που είχαν γίνει έρμαιο στα χέρια του πλήθους. Οι κορνίζες από τους αναγεννησιακούς πίνακες, από σκίτσα και καμβάδες του 20ού αιώνα, από προσχέδια μεγάλων ζωγράφων, στοιβάζονταν σε γωνιές στις διάφορες αίθουσες, για να χρησιμοποιηθούν ως καύσιμη ύλη. Οι μουσαμάδες βρίσκονταν αφημένοι στο δάπεδο, πατημένοι και μισοσκισμένοι, ενώ άλλοι χρησιμοποιούνταν για να τυλιχτούν τα διάφορα μικροαντικείμενα που δεν μπορούσαν να μεταφερθούν. Κάποιοι ζητιάνοι κατέβαζαν τις παλιές κουρτίνες του μουσείου, τυλίγονταν με αυτές, πετώντας τα πανωφόρια τους, άλλοι έσπαγαν τα πήλινα και τα κεραμικά σκεύη στην προσπάθειά τους να ξηλώσουν τις προθήκες.

«Πάμε, βιάσου!»

Ο καθηγητής Πελεγκρίτι στράφηκε στον Ρίτσαρντ, που είχε μείνει άναυδος, και, προσπαθώντας να πάρει το βλέμμα του από τις αφύσικες αυτές καταστροφές και εικόνες, τον οδήγησε μέσω πολυδαίδαλων, υποφωτισμένων διαδρόμων στη βιβλιοθήκη του μουσείου, εκεί όπου φυλάσσονταν μέσα σε σκονισμένους τόμους παλιών βιβλίων, στα πιο πάνω ράφια της βιβλιοθήκης, τα CD και τα DVD του καθηγητή με τις έρευνές του.

Οι δυο άντρες δε δυσκολεύτηκαν να μπουν στην αίθουσα της βιβλιοθήκης, αφού η πόρτα έχασκε ορθάνοιχτη. Το θέαμα όμως που αντίκρισαν και σε εκείνη την πτέρυγα ήταν εξίσου, αν όχι περισσότερο, ντροπιαστικό. Σκισμένοι τόμοι αιώνων βρίσκονταν στο πάτωμα, εκατοντάδες σκόρπια φύλλα, ανάκατα, που δεν τα μάζεψε κανείς, όταν έπεφταν από τα προς συντήρηση βιβλία. Το σύστημα πυρόσβεσης είχε αποτελειώσει την καταστροφή, βρέχοντας όλες τις πεταμένες σελίδες, ενώ υγρές γραμμές από μελάνια αιώνων κυλούσαν αργά. Οι ξύλινες βιβλιοθήκες είχαν εξαφανιστεί, το ίδιο βέβαια και οι μεταλλικές. Στο χώρο δεν υπήρχε κανένα έπιπλο πλέον, μόνο αμέτρητες σελίδες στο πάτωμα, υγρές, σκισμένες και λερωμένες, σελίδες που είχαν ήδη αρχίσει να αποσυντίθενται.

Ο καθηγητής Πελεγκρίτι έπιασε με απόγνωση το κεφάλι του.

«Δεν είναι εδώ, τα DVD δεν είναι εδώ...» μονολογούσε και τα μάτια του είχαν αρχίσει να βουρκώνουν. «Έρευνα μιας ολόκληρης ζωής... η καριέρα μου... όλα... καταστράφηκαν».

Γύρισε στον πρώην συνεργάτη του με απελπισία.

«Εμένα έχουν ήδη καταστραφεί εδώ κι έξι χρόνια», του έκανε ο Ρίτσαρντ και τον τράβηξε να βγούνε από την αίθουσα της βιβλιοθήκης.

Άρχισαν να περπατούν γρήγορα, σχεδόν να τρέχουν στους διαδρόμους του μουσείου, για να φύγουν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν.

Όταν πέρασαν ξανά από τις αίθουσες με τους πίνακες, ο Ρίτσαρντ κοντοστάθηκε.

«Περίμενε!» φώναξε στον καθηγητή και, χωρίς να λάβει απόκριση από αυτόν, έσκυψε και άρχισε να μαζεύει τους μουσαμάδες, να τους τυλίγει σε ρολό για να τους πάρει μαζί του.

Αγνοούσε όλους αυτούς που τον έσπρωχναν για να βουτήξουν τα τελευταία υπολείμματα λείας, τους ζητιάνους που έπεφταν πάνω του, που τον πατούσαν. Αυτός, απόλυτα προσηλωμένος στο έργο του, συνέχιζε να τυλίγει αυτά για τα οποία δε νοιαζόταν κανείς, αυτά που δε χρειάζονταν σε κανέναν εκεί μέσα.

«Ρίτσαρντ, πάμε, δεν έχουμε χρόνο», του είπε ο καθηγητής αγχωμένος.

Και ο Ρίτσαρντ, ο πρώην ζητιάνος Τζο ο νεότερος, σήκωσε το κεφάλι του και, αντικρίζοντας τον πρώην συνεργάτη του, του απάντησε ατάραχος:

«Πάντα θα υπάρχει χρόνος για αυτό...»

Όταν ο Άντονι Τόμπιας διέταζε να συλληφθούν όλοι οι πολιτικοί του αντίπαλοι και η Αστυνομία με το στρατό εξαπέλυαν ένα πραγματικό πογκρόμ στην πόλη, μεταφέροντας στις φυλακές ανώτερους και κατώτερους αξιωματούχους, η οικογένεια Τζέφερσον στεκόταν σε μια γωνιά του δρόμου, ατενίζοντας με λύπη και οδύνη το σκοτεινό πλέον σπίτι που είχαν πριν από λίγο εγκαταλείψει.

Ο Γιόνας είχε οδηγήσει πρωτύτερα μέχρι εκεί το ημιφορτηγό του πανεπιστημίου, με σκοπό να φυγαδευτούν όλοι τους προς άγνωστη κατεύθυνση.

«Δεν είναι δυνατόν! Όχι τώρα, όχι, όχι, σε παρακαλώ, δεν μπορώ να αφήσω εδώ τα πράγματά μου», ούρλιαζε υστερικά η Σουζάνα Τζέφερσον, όταν ο νεαρός λέκτορας της ανακοίνωσε το σχέδιο που είχε κι αυτός ακούσει με τη σειρά του από τον καθηγητή.

«Κύριε Πρόεδρε, κυρία Τζέφερσον, μου φαίνεται κι εμένα πως είναι πιο συνετό να φύγουμε», είχε συμφωνήσει και ο Κλαούντιο, προκαλώντας το ξέσπασμα του Χάρυ Τζέφερσον.

«Σε παρακαλώ πολύ. Δεν είμαι πια Αντιπρόεδρος, μη με προσφωνείς έτσι!»

Ο Κλαούντιο σώπασε και ανέλαβε να ελέγξει τα δωμάτια, βάζοντας σε βαλίτσες κάποια ρούχα της οικογένειας και άλλα πράγματα που του φάνηκαν πως θα χρησίμευαν.

Η Νίκυ Τζέφερσον καθόταν αμίλητη και κουλουριασμένη στον καναπέ, βλέποντας με οδύνη τους φίλους της να την εγκαταλείπουν στο

Διαδίκτυο, στην αρχή δυο τρεις, μετά κατά δεκάδες. Στο τέλος, μέτραγε πάνω από χίλιες διακόσιες απώλειες.

«Είμαι δυστυχισμένη!» πόσταρε, για να δει να ακολουθεί ένα πλήθος χαιρέκακων και ειρωνικών σχολίων, ένας ποταμός χυδαίων βρισιών και απειλών.

«Μπρους, βοήθησέ μας, σε παρακαλώ!» ήταν το τελευταίο μήνυμα που έστειλε από το κινητό της, στον αρχηγό της ομάδας μπάσκετ του σχολείου της και γιο του μεγαλύτερου εκδότη εφημερίδων και ιδιοκτήτη τηλεοπτικών καναλιών της χώρας, στο αγόρι που έδειχνε να του αρέσει.

«Μείνε ήσυχη!» της απάντησε αυτός ύστερα από κάμποση ώρα.

Οι δυο κολλητές της την είχαν εγκαταλείψει κι αυτές, είχαν κλείσει τα κινητά τους, την είχαν διαγράψει από φίλη, δε σήκωναν τα τηλέφωνα των σπιτιών τους.

Και όταν ύστερα από λίγη ώρα η οικογένεια άρχισε να συνειδητοποιεί ότι δε θα λάμβανε ποτέ το τηλεφώνημα που περίμενε τόσες ώρες από την Καρολίνα Τόμπιας, το οποίο θα εξασφάλιζε μια άνεση χρόνου και κινήσεων, όταν είδαν και οι τρεις τους ότι ο Κλαούντιο κατέβαινε τις σκάλες φορτωμένος με βαλίτσες, όταν άκουσαν τον Γιόνας να επαναλαμβάνει για πολλοστή φορά ότι το όλο θέμα ήταν παγίδα, τότε σιγά σιγά, τσακισμένοι ψυχολογικά, άρχισαν και οι ίδιοι να μαζεύουν κάποια πράγματα.

Ο Χάρυ άνοιξε το χρηματοκιβώτιο κι έριξε σε ένα σακίδιο χρήματα κι έγγραφα, η Σουζάνα έβαλε σε μια τσάντα όλα τα χρυσαφικά της, η Νίκυ έφτιαξε ένα βαλιτσάκι με τα αγαπημένα της ρούχα.

«Πάμε...» είπε ο Χάρυ και η ομάδα εγκατέλειψε το σπίτι, τραβώντας λίγα στενά πιο κάτω, εκεί όπου είχε παρκάρει ο Γιόνας το ημιφορτηγό, εκεί όπου σε λίγη ώρα θα ερχόταν ο καθηγητής Πελεγκρίτι για να τους βρει και να διαφύγουν. Εκεί όπου θα συναντούσαν έναν άλλο περίεργο συνταξιδιώτη τους, έναν πρώην ζητιάνο και πρώην επίκουρο καθηγητή του πανεπιστημίου συνάμα, ο οποίος ήξερε όλα τα στενά και όλους τους δρόμους διαφυγής από το κέντρο.

Και περίμεναν εκεί όλοι τους, παρακολουθώντας από μακριά ζητιάνους να εισβάλλουν στο σπίτι του άλλοτε Αντιπροέδρου και να αρχίζουν στα σκοτεινά τις καταστροφές και το πλιάτσικο, και μαζί με αυτούς τον Κιμ,

τον υπηρέτη τους, που είχε ειδοποιήσει τη συμμορία του. Τα δάκρυά τους είχαν στεγνώσει, ο κρύος ιδρώτας που τους είχε κόψει, επίσης. Μόνο που τώρα κρύωναν, ένιωθαν μια υγρασία να τους διαπερνά. Και παρόλο που ήθελαν να αποστρέψουν το βλέμμα τους από το θέαμα, να κλείσουν τα αυτιά τους από το χαμό που γινόταν στην έπαυλη, κάτι τούς τράβαγε και δεν τους άφηνε να το κάνουν, κάτι τούς καλούσε να ζήσουν την καταστροφή της μέχρι εκείνη την ώρα ζωής τους.

Και όταν εμφανίστηκαν οι στρατιώτες ύστερα από κάποιο χρονικό διάστημα, εξοπλισμένοι σαν αστακοί, με γυαλιά νυχτερινής όρασης, και άρχισαν να πυροβολούν όλους, αδιακρίτως, όσοι βρίσκονταν εκείνη τη στιγμή στο περιφραγμένο οικόπεδο του πρώην Αντιπροέδρου, τότε κατάλαβε τελικά η οικογένεια Τζέφερσον ότι είχε προδοθεί με το χειρότερο τρόπο.

«Πάμε τώρα», ακούστηκε μια φωνή από πίσω τους. Ο Ρίτσαρντ, το άγνωστο σε αυτούς άτομο, τους έκανε νόημα να βιαστούν. Δεν υπήρχε ώρα για χάσιμο, οι στρατιώτες θα άρχισαν να τους ψάχνουν.

Έτρεξαν προς το ημιφορτηγό του πανεπιστημίου ακούγοντας πίσω τους φωνές από τους στρατιώτες και τον επικεφαλής.

«Δεν είναι εδώ, το έχουν σκάσει!»

«Ψάξτε τους, βρείτε τους πάση θυσία».

Τότε μόνο κατάλαβαν πλήρως πόσο επικίνδυνη ήταν η κατάσταση, τότε συνειδητοποίησαν πως δεν υπήρχε γυρισμός για αυτούς.

Μπήκαν στο βαν και στριμώχτηκαν· ο Κλαούντιο βρισκόταν στη θέση του οδηγού, ο Ρίτσαρντ δίπλα του. Άνθρωποι και πράγματα στο πίσω μέρος, στοιβαγμένοι ο ένας πάνω στον άλλο, να κάθονται σε βαλίτσες, να κρατάνε σακίδια.

Το φορτηγάκι απομακρύνθηκε με σβηστά τα φώτα. Μερικά στενά πιο πέρα, ο οδηγός πάτησε γκάζι και χάθηκε στα σκοτεινά δρομάκια της πρωτεύουσας.

Ο Ρίτσαρντ γύρισε πίσω και πήρε το κινητό από τα χέρια της Νίκυ.

«Αυτό δε θα το χρειαστείς ξανά. Ποτέ!» της είπε και από το σπασμένο παράθυρο του συνοδηγού το πέταξε στο δρόμο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Ο ΜΑΞ ήταν πολύ νευρικός και ανήσυχος τις τελευταίες μέρες κι αυτό δεν μπορούσε να το κρύψει πια. Είχε το κινητό του συνέχεια ανοιχτό, περιμένοντας ειδοποίηση για το πότε θα έφευγαν για την καινούργια τους αποστολή, μια ειδοποίηση που δεν ερχόταν ποτέ. Τα μηνύματα που λάμβανε από άλλες σκουπιδοπεριοχές της Αφρικής σε άλλα κράτη ήταν πολύ ανησυχητικά. Στο Καμερούν είχαν εισβάλει πολεμιστές μιας τοπικής φυλής και είχαν κατασφάξει όλους τους μισθοφόρους, τους έπιασαν στον ύπνο. Η σκουπιδοέκταση ήταν στα χέρια τους. Κάτι αντίστοιχο πήγε να γίνει και στη Νιγηρία· εκεί οι στρατιώτες σώθηκαν την τελευταία στιγμή, γιατί συμμαχησαν με άλλη φυλή και τους έταξαν μερίδιο από τα κέρδη. Αλλά ενέδρες στήνονταν κάθε στιγμή σε οποιανδήποτε περιοχή της ηπείρου.

«Αφεντικό, πότε φεύγουμε;» τον ρώταγε συνέχεια ο Ντιέγκο, μην μπορώντας να κρατήσει την ανυπομονησία του για δράση.

Ο Μαξ δεν του απαντούσε, δεν είχε νόημα να του λέει συνέχεια «σκάσε», γιατί ο Νοτιοαμερικανός στρατιώτης δεν καταλάβαινε, οι ορμές του ήταν πάνω από τη λογική του. Μόνο στον Πολ μιλούσε, στον παλιό του σύντροφο και συμπολεμιστή, αλλά και σ' εκείνον δεν έλεγε πολλά πράγματα.

«Άμα κάτσουμε και άλλο εδώ, την έχουμε βάψει. Θα μας φάνε οι άγριοι», του είχε πει τις προάλλες, όταν ο Πολ τον ρώτησε για το τι επρόκειτο να γίνει.

Οι τρεις μισθοφόροι δεν καταλάβαιναν τα γεγονότα που εκτυλίσσονταν στην Ευρώπη, αλλά δεν τους ένοιαζε κιόλας. Το μόνο που έκαναν ήταν να κοιμούνται με τα αυτόματά τους αγκαλιά, να κάνουν εξαντλητικές βάρδιες και να κοιτάνε με τα κιάλια τον ορίζοντα, μήπως και παρουσιαζόταν το απορριματοφόρο αεροπλάνο που είχε μέρες να φανεί.

«Με το που θα ξεφορτώσει, μπουκάρουμε μέσα και φεύγουμε», έλεγε ο Μαξ και ο Πολ τον ρώταγε «για πού;» μην τυχόν και μάθει κάτι παραπάνω.

«Για όπου...» απαντούσε ξερά ο Μαξ κι έφευγε.

Ο Πολ δεν τον πίστευε, από την αρχή δεν τον είχε πιστέψει. Ο Μαξ ήταν άντρας που τα υπολόγιζε όλα, δεν ανεχόταν να τον έχουν να κινείται στα τυφλά. Ήθελε ως αρχηγός να ξέρει όλα τα ενδεχόμενα για να προφυλάξει τον εαυτό του, τους άντρες του και την αποστολή τους.

«Χέστηκα τι γίνεται στην Ευρώπη, δεκάρα δε δίνω, να ψοφολογήσουν όλοι τους. Το γαμωαεροπλάνο να έρθει μόνο, να φύγουμε από τους κωλοάγριους».

Τη νύχτα κάθονταν κι έβλεπαν με τα κιάλια στα μακρινά βουνά τις φωτιές που άναβαν κι έσβηναν. Ήξεραν ότι οι φυλές ετοιμάζονταν για πόλεμο, το ένα χωριό ειδοποιούσε το άλλο. Σίγουρα οι πολεμιστές θα βάζονταν, θα φόραγαν αυτά τα κέρατα και θα έσφαζαν ζώα για να πιουν το αίμα τους, αυτό τουλάχιστον τους έλεγε όλη την ώρα ο Ντιέγκο.

«Σκάσε, όλο μαλακίες λες», του απαντούσε συνέχεια ο Μαξ και ο Ντιέγκο το βούλωνε για λίγο.

Αν είχε όμως δίκιο; Αυτές οι συνθηματικές φωτιές δεν είχαν παρουσιαστεί ξανά τόσους μήνες που βρίσκονταν εκεί, μόνο τις τελευταίες μέρες. Σε κάποια μπλογκ στο Ίντερνετ αναφέρονταν ως μέσο επικοινωνίας μεταξύ των αφρικανικών φυλών. Σίγουρα κάτι ετοιμαζόταν και στα μέρη τους...

Το πρωί της όγδοης μέρας αναμονής ο Μαξ αποφάσισε να θωρακίσει την περιοχή του.

«Δε θα κάτσω να με γαμήσουν οι μαύροι. Θα τους γαμήσω πρώτος εγώ».

Έδιωξε όλους τους εργάτες από τη χωματερή και άρχισε με τον Πολ και τον Ντιέγκο να τοποθετούν πυρομαχικά ανάμεσα στα σκουπίδια, εκεί όπου μπορούσαν να στηθούν ενέδρες.

«Είναι επικίνδυνο να δουλεύουν όλοι αυτοί μέσα στα σκουπίδια, μπορεί να ανατιναχτούν», του είπε ο Πολ, βλέποντας τον αρχηγό του να έχει την πρόθεση να σπείρει παντού εκρηκτικά.

«Ε, και; Λίπασμα», τον έκοψε ο Μαξ, αλλά αμέσως συλλογίστηκε ότι αυτή η ανεξέλεγκτη διασπορά ίσως είχε μεγαλύτερους κινδύνους.

Τι θα γινόταν αν έσκαγαν και το αεροπλάνο ήταν κοντά; Τι θα γινόταν αν αχρηστεύονταν τα καλά σκουπίδια, όπως οι πεταμένοι υπολογιστές; Μπορεί και να του κόστιζαν την καριέρα του.

«Επειδή δεν έχουμε πολλά εκρηκτικά, θα τα βάλουμε σε συγκεκριμένα σημεία της έκτασης», αναγκάστηκε να πει και οι δυο άντρες άνοιξαν ένα σχεδιάγραμμα της χωματερής και σημείωναν με σταυρό τα μέρη όπου θα τα τοποθετούσαν.

Κατόπιν οι τρεις άντρες άρχισαν τη δουλειά, έχοντας διώξει όλους τους μαύρους εργάτες. Πού και πού, πυροβολούσαν στα τυφλά για να ακούγονται τα όπλα τους στον καταυλισμό, στο σκουπιδοχωριό των ντόπιων, και για να μην πλησιάζει κανείς. Οι μαύροι εργάτες είχαν κρυφτεί μέσα στα χαρτόσπιτά τους, με τις οικογένειές τους· ήξεραν τι θα σήμαινε να κυκλοφορήσουν χωρίς να τους έχει διατάξει κανείς.

Όταν έπεσε το βράδυ, τότε βγήκε ο Πολ με τον Ντιέγκο και πέταξαν μια σακούλα με αποφάγια και δυο τρία μπουκάλια με νερό στην είσοδο του καταυλισμού. Οι εργάτες ξεχύθηκαν από τα χαρτόκουτα, όρμησαν στη σακούλα και άρπαξαν ό,τι μπόρεσαν, σκίζοντάς την. Ο Μαξ παρακολούθουσε από μακριά, παίζοντας με το κινητό του· ήταν η πρώτη φορά που χαμογελούσε εδώ και μέρες.

«Μου φαίνεται ότι τελειώσαμε για σήμερα», είπε ο Πολ στο φίλο του όταν τον πλησίασε.

Ο Μαξ χαζογελούσε με το κινητό, σοβάρεψε όμως όταν τον πλησίασε ο άλλος.

«Πού είναι ο Ντιέγκο;» ρώτησε ξερά.

Οι δυο άντρες κοιτάχτηκαν σιωπηλά.

«Σςς, άκου...» ψιθύρισε ο Πολ.

Από τη μεριά της χωματερής ακούγονταν κάτι σφυρίγματα, σαν ζώου. Μόνο που δεν ήταν ύαινες, τουλάχιστον όχι αυτή τη φορά.

«Γαμώ το, ήρθαν», έκανε ο Μαξ και οι δυο άντρες όρμησαν στο αντίσκηνο και ζώστηκαν αστραπιαία τον οπλισμό τους.

Κατόπιν, και χωρίς να μιλάνε, μόνο κάνοντας ο ένας στον άλλο νοήματα με τα χέρια, κατευθύνθηκαν προς τη χωματερή, παίρνοντας διαφορετικά σκουπιδομονοπάτια.

«Φσστ... φσστ...» άρχισε να σφυρίζει συνθηματικά ο Πολ, περιμένοντας μάταια μια απόκριση από το νεαρό φίλο του.

Άκουσε από μακριά κάτι να κινείται ανάμεσα στα σκουπίδια. Με τα κιάλια νυκτός όμως δεν έβλεπε τίποτα το ιδιαίτερο. Ο Πολ ήξερε ότι οι ντόπιοι είχαν το πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού, ήταν περισσότεροι και ήξεραν να ελίσσονται όπως τα ζώα. Βρίσκονταν στον τόπο τους, άσχετα αν αυτός είχε μετατραπεί σε χωματερή. Κι επιπλέον, ίσως να μην τους ένοιαζε τίποτε άλλο πέρα από την εκδίκηση.

Και τότε ακούστηκε η έκρηξη, θα ήταν γύρω στα διακόσια μέτρα μακριά του. Και μετά πυροβολισμοί, από αυτόματο, από το όπλο του Ντιέγκο. Ο Πολ ήξερε πολύ καλά τον ήχο του τουφεκιού του όταν εκπυρσοκροτούσε, ήξερε πόσα βλήματα έριχνε το λεπτό. Λάμπεις πετάγονταν δεξιά κι αριστερά, ο Ντιέγκο θα πυροβολούσε προς όλες τις μεριές.

Ο Πολ άρχισε να τρέχει στο μονοπάτι που χώριζε τις δυο περιοχές σκουπιδιών εκείνου του τομέα, χωρίς να υπολογίζει τον κίνδυνο να του επιτεθούν από τους συσσωρευμένους υπολογιστές δεξιά κι αριστερά του οι άγριοι της τοπικής φυλής. Στο σταυροδρόμι σταμάτησε, δεν ήξερε σε ποια κατεύθυνση βρισκόταν ο φίλος του. Με το αυτόματο στα χέρια, πάγωσε στη θέση του, προσπαθώντας να πιάσει και τον παραμικρό θόρυβο.

Και όταν, έπειτα από λίγα δευτερόλεπτα, άκουσε πάλι κάτι να μετακινείται, ο Πολ ήξερε πως έπρεπε να τρέξει αριστερά. Και μετά δεξιά.

«Ααα...» άκουσε μια ανθρώπινη κραυγή να σκίζει την ησυχία της νύχτας και ο στρατιώτης έφτασε στο κατάλληλο σημείο την κατάλληλη στιγμή: όταν ο μαύρος είχε γονατίσει πάνω από τον ξαπλωμένο στο έδαφος Ντιέγκο, είχε υψώσει το δεξί του χέρι με το στιλέτο κι ετοιμαζόταν να το κατεβάσει στο λαιμό του νεαρού μισθοφόρου.

Ο Πολ πυροβόλησε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Η ΧΑΡΑ του Γιόνας ήταν ανείπωτη, για δεύτερη φορά από το προηγούμενο βράδυ, όταν κατάφερε τελικά να χακάρει τους υπολογιστές του πανεπιστημίου, παρακάμπτοντας όλα τα firewalls και τους κωδικούς, και να κατεβάσει τα αρχεία των εργασιών του καθηγητή Πελεγκρίτι και τα δικά του. Τώρα όλη η έρευνα βρισκόταν στα χέρια τους, μαζί με τις σημειώσεις του Ρίτσαρντ Κλάιν για το Απόλυτο Μηδέν. Από 'δω και στο εξής θα μπορούσαν να δουλέψουν οι τρεις επιστήμονες πάνω σε καινούργιες προβλέψεις, με νέα δεδομένα που άλλαζαν σχεδόν καθημερινά.

«Καθηγητά, τα καταφέραμε», αναφώνησε την προηγούμενη νύχτα και ο Πελεγκρίτι έκανε σαν μικρό παιδί από τη χαρά του. Επί μέρες τώρα και με χίλιες προφυλάξεις, μην τυχόν και τον καταλάβαιναν οι τεχνικοί του πανεπιστημίου, εργαζόταν πάνω στην ανάκτηση των δεδομένων. Θεωρούσε δε τον εαυτό του τυχερό, καθώς ήταν ο μόνος που μπορούσε απερίσπαστα να ασχοληθεί με τη δουλειά του σε εκείνο το άθλιο συνεργείο, όπου η ομάδα του είχε καταλύσει τις τελευταίες μέρες. Ήταν ένα από αυτά τα συνεργεία αυτοκινήτων που βρίσκονται στις παρυφές των πόλεων, κατά δεκάδες, το ένα δίπλα στο άλλο, καμιά διακοσαριά χιλιόμετρα από την πρωτεύουσα, σε μια άλλη πόλη, έρημο κι εγκαταλειμμένο, καθώς πλέον τα αμάξια που κινούνταν στους δρόμους σπάνιζαν, και το κυριότερο, είχε νερό και ηλεκτρικό, τουλάχιστον για την ώρα.

«Εδώ θα καταλύσουμε», είχε πει ο Ρίτσαρντ, με φωνή που δε σήκωνε αντίρρηση, και το μόνο που τον ρώτησαν ήταν το «για πόσο;»

«Για όσο χρειαστεί», έκλεισε την κουβέντα και ο Κλαούντιο έσπευσε να συμφωνήσει μαζί του.

Η κυρία Τζέφερσον ξέσπασε σε κλάματα· θεωρούσε αδιανόητο να μείνει σε ένα συνεργείο, η Νίκυ επίσης. Ο Χάρυ Τζέφερσον πήγε να

διαμαρτυρηθεί, αλλά ο καθηγητής επενέβη ευγενικά και του θύμισε πως ο κίνδυνος δεν είχε περάσει ακόμα, ίσως τον έψαχνε όλη η Αστυνομία.

«Κάνε κουράγιο, καλή μου», γύρισε τότε ο πρώην Αντιπρόεδρος και είπε στη γυναίκα του, η οποία του επιτέθηκε λεκτικά.

«Έπρεπε να πας με τα νερά του, έπρεπε εσύ να τον βοηθήσεις να γίνει υπουργός. Σ' εσένα έπρεπε να είναι υπόχρεος», έλεγε και ξανάλεγε, εννοώντας τον Άντονι Τόμπιας.

Οι επόμενες μέρες δεν κύλησαν καθόλου ήρεμα, οι φωνές ήταν συνεχείς, τα νεύρα όλων τεντωμένα.

Οι γυναίκες σιχαίνονταν να κοιμηθούνε στο πάτωμα, αηδίαζαν να πάνε σε αυτό που ονομαζόταν τουαλέτα του συνεργείου, ένα τρισάθλιο μέρος, που βρόμαγε αμμωνία και στο οποίο δεν μπορούσε να σταθεί κανείς πάνω από λίγα λεπτά χωρίς να νιώσει να ζαλίζεται.

Ο Κλαούντιο και ο Ρίτσαρντ είχαν αναλάβει να πηγαίνουν στην πόλη να ψωνίζουν τα αναγκαία. Ήταν οι δυο πιο άγνωστοι, κανείς δε θα τους υποπτευόταν για τίποτα· άλλωστε, ο Ρίτσαρντ είχε ακόμα την όψη του ζητιάνου, παρόλο που είχε ξυρίσει λίγο τα γένια του και είχε κουρέψει κάπως τα μαλλιά του. Στον Χάρυ Τζέφερσον όμως απαγορευόταν να κάνει το ίδιο πράγμα· για αυτόν προείχε να μην τον αναγνωρίσει κανένας, να αλλοιωθεί η εξωτερική του εμφάνιση, για να μειωθεί ο κίνδυνος. Και δυστυχώς, τα αδιάκριτα μάτια υπήρχαν παντού, στα γύρω συνεργεία, όπου κοιμόνταν άλλοι ζητιάνοι, στο δρόμο· ακόμα και όταν έβγαινε στην πίσω πλευρά του οικοπέδου για να κατουρήσει, έπρεπε να φορά τραγιάσκα ή κασκόλ, για να μην τον πάρει είδηση κανείς. Ο Χάρυ Τζέφερσον ήταν πασίγνωστος, αυτό πλήρωνε εκείνες τις μέρες. Αλλά οι προφυλάξεις που έπαιρνε θα ήταν και το τίμημα για τη ζωή του.

Ο Γιόνας τεντώθηκε για να ξεπιαστεί, καθώς έμπαινε στο facebook. Είχε αποφασίσει να δημιουργήσει άλλο λογαριασμό, να κάνει φίλη μόνο την Κορίνα, αρκεί η Κορίνα να υπήρχε ακόμα, να ζούσε, να μην είχε φύγει. Η αλήθεια είναι ότι, με την τρομάρα και την αγωνία των τελευταίων ημερών, η κοπέλα δεν ήταν η πρώτη του προτεραιότητα. Αρχικά προείχε να μείνουν κάπου με σχετική ασφάλεια, μετά να ανακτήσει τα αρχεία με τα δεδομένα και τις προβλέψεις. Το σημαντικό ήταν να μην τον πάρει χαμπάρι ο καθηγητής και του απαγορεύσει την πρόσβαση στον

υπολογιστή ή να μην τον καταδιώξει. Καθώς όμως ξεπέρασε μεθοδικά όλους αυτούς τους σκοπέλους, ο Γιόνας μπορούσε ήρεμος να προσφέρει στον εαυτό του την πολυτέλεια του Ίντερνετ.

Είχε ένα σωρό μηνύματα από την Κορίνα. Αυτό τον χαροποίησε αφάνταστα, η κοπέλα ζούσε και τον σκεπτόταν.

«Πού είσαι; Ανησυχώ».

«Γιόνας, είσαι καλά;»

«Γράψε μου, σε παρακαλώ, εδώ τα πράγματα είναι δύσκολα, συνέλαβαν τον πατέρα μου».

«Φοβάμαι!»

Ο Γιόνας ένιωθε απαίσια· το πρώτο μήνυμα ήταν από το βράδυ της φυγής τους, τότε που βρισκόταν στο πανεπιστήμιο κι έκλεβε το αμάξι. Αν το είχε δει αυτό το μήνυμα, θα είχε προλάβει να πάρει και την Κορίνα μαζί του.

Άνοιξε καινούργιο λογαριασμό και της έστειλε αμέσως μήνυμα.

«Είμαι καλά, έφυγα από πρωτεύουσα, θα σου γράψω αργότερα λεπτομέρειες».

Ο Γιόνας δε φανταζόταν πως είναι δυνατόν αυτός ο καινούργιος του λογαριασμός να παρακολουθείται, αλλά για καλό και για κακό θα έπαιρνε κάθε δυνατή προφύλαξη για να μη βρεθεί προ απροόπτου.

«Άλλαξε, σε παρακαλώ, το λογαριασμό σου, άνοιξε άλλον...»

Δεν περίμενε άμεση απάντηση από την Κορίνα, πέρναγε κι αυτή τα δικά της. Θα το καταλάβαινε ακόμα κι αν έκανε μέρες να του απαντήσει...

«Δεν είμαι υπηρέτρια, και δε θα μου λέει ο οποιοσδήποτε τι να κάνω», άκουσε τη Σουζάνα Τζέφερσον να ουρλιάζει στον άντρα της και τον καθηγητή, που της έλεγαν να βοηθήσει κάπως την κατάσταση συγυρίζοντας και πλένοντας τουλάχιστον την τουαλέτα με την ντουζιέρα. «Και προπάντων αυτοί οι δυο αλήτες», συνέχιζε η Σουζάνα, υπονοώντας τον Κλαούντιο και τον Ρίτσαρντ, που είχαν βγει στην πόλη για να αγοράσουν τα απαιτούμενα.

Ο Γιόνας προσπάθησε να μη δώσει σημασία στις φωνές της γυναίκας· άλλωστε, είχε κι αυτή κάποιο δίκιο, όπως και όλοι τους. Κανένας δεν ήταν προετοιμασμένος, κανείς δεν περίμενε πως θα ζούσαν αυτή την κατάσταση. Ούτε καν ο ίδιος και ο καθηγητής. Είχαν προβλέψει μέσες

άκρες κάτι παρόμοιο με αυτό που βίωναν τις τελευταίες μέρες, αλλά σίγουρα αυτό δεν περιλάμβανε εκείνους. Οι ίδιοι έβγαζαν τον εαυτό τους από το κάδρο, δεν τους είχε περάσει καν από το μυαλό πως θα ήταν μέρος όλου αυτού.

Ο νεαρός λέκτορας προσπάθησε επίσης να αποφύγει και τη Νίκυ Τζέφερσον, που, απελπισμένη και βαριεστημένη, τον είχε πλησιάσει και του είχε ζητήσει να την αφήσει να μπει στο λογαριασμό της.

«Αυτό είναι πολύ επικίνδυνο, εγώ μπαίνω με κωδικούς του πανεπιστημίου».

Τελικά, έπειτα από λίγη ώρα, ο Γιόνας, θέλοντας να κάνει τη χάρη στη Νίκυ, μπήκε πάλι από τους σέρβερ του πανεπιστημίου, πήγε στη σελίδα της και διάβασε μαζί της τα σχόλια που είχαν αφήσει όλοι οι πρώην φίλοι της στον «Τοίχο».

«Καλά να πάθετε, προδότες».

«Σου άξιζε, Νίκυ, αυτό το ξεφτίλισμα...»

Άλλοι την έβριζαν, άλλοι την ειρωνεύονταν, σχεδόν όλοι την είχαν διαγράψει από φίλη.

Η Νίκυ είχε βουρκώσει, βλέποντας την προηγούμενη ζωή της να έχει καταρρεύσει μπροστά στα μάτια της. Και θα ξέσπαγε σε κλάματα, αν εκείνη τη στιγμή δεν έμπαιναν μέσα στο συνεργείο ο Ρίτσαρντ και ο Κλαούντιο, φανερά προβληματισμένοι.

Ο Γιόνας έκλεισε τον υπολογιστή. Όλοι στάθηκαν να τους ακούσουν.

«Δεν έφτασαν τα λεφτά, πήραμε μόνο αυτά», είπε ο Κλαούντιο βγάζοντας ένα πακέτο μπισκότα, κάτι φρυγανιές κι ένα σαλάμι από τη σακούλα.

«Οι τιμές έχουν δεκαπλασιαστεί από χτες», συμπλήρωσε ο Ρίτσαρντ. «Σήμερα μόνο, τριπλασιάστηκαν από την ώρα που μπήκαμε μέχρι να βγούμε από το μαγαζί».

Όλοι κοιτάχτηκαν μεταξύ τους με απορία.

Και ο καθηγητής Πελεγκρίτι τότε, στο άκουσμα των νέων και φέρνοντας το χέρι στο κεφάλι του, είπε με απόγνωση:

«Το χρήμα χάνει την αξία του πιο γρήγορα απ' όσο είχα προβλέψει...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ φορά που βγήκε η Νίκυ απο το συνεργείο, ήταν σαν να ζούσε σε διαφορετικό κόσμο. Δεν ήταν βέβαια συνηθισμένη να βαδίζει, ούτε να περπατά μεγάλες αποστάσεις, καθώς ο Κλαούντιο την πηγαينوέφερνε κάθε μέρα στο σχολείο, στις φίλες της και οπουδήποτε αλλού είχε να πάει. Παρ' όλα αυτά, καμιά εικόνα δεν της ήταν γνώριμη, ούτε καν τις είχε δει στην τηλεόραση. Έρημα σπίτια, ξεχειρωμένα χωράφια, κάτι στον αέρα που την έκανε να νιώθει άβολα, μολονότι δίπλα της πήγαινε ο Γιόνας σαν συνοδός. Ίσως πάλι και να ήταν η ιδέα της, ίσως ο φόβος της, ίσως η κλεισούρα.

«Εγώ άλλο εδώ μέσα δεν κάθομαι», είχε ξεσπάσει στους δικούς της ήδη από το προηγούμενο βράδυ κι εκείνοι αποφάσισαν πως μια μικρή βόλτα θα της έκανε καλό και θα μείωνε τις εντάσεις και τις αντιδράσεις της.

Η Νίκυ όμως αλλιώς την είχε φανταστεί και δεν της έφταιγε γι' αυτό ο νεαρός λέκτορας που τη συνόδευε. Πίστευε πως σε μια άλλη πόλη δε θα έβλεπε όλη αυτή τη μιζέρια και το άγχος της πρωτεύουσας, τα σκουπίδια και τους εξαθλιωμένους. Και καθώς τα περιεργαζόταν αυτά στη διαδρομή τους προς το κέντρο της πόλης όπου είχαν φτάσει, ο Γιόνας πλησίασε κοντά στο αυτί της και της ψιθύρισε:

«Μην κοιτάς γύρω σου και μην αντιδράσεις, νομίζω ότι κάποιος μάς ακολουθεί».

Η Νίκυ, τρομοκρατημένη, κράτησε την περιέργειά της μέχρι που έφτασαν σε μια διασταύρωση, από αυτές που έχουν καθρέφτες για να βλέπουν οι οδηγοί, και τότε σήκωσε το βλέμμα της και είδε, κάποιες δεκάδες μέτρα πίσω τους, κάποιον να τους ακολουθεί, κάποιον που φορούσε καμπαρντίνα.

Ο Γιόνας της έπιασε το χέρι, για να περπατάνε μαζί, και η Νίκυ αφέθηκε να την καθοδηγεί, παρόλο που παραξενεύτηκε κάπως με αυτή του την

κίνηση. Κατάλαβε αμέσως όμως πως δεν έπρεπε να δώσουν λαβή για υποψίες.

«Γιόνας, φοβάμαι! Να γυρίσουμε πίσω».

«Πολύ αργά πια, θα επιστρέψουμε σε λίγο. Τώρα θα κάνουμε πως δεν τρέχει τίποτα».

Κάποια στενά παρακάτω, μερικά παιδιά με κατάμαυρες στολές, μαύρα παντελόνια και πουκάμισα τα αγόρια, μαύρες φούστες και πουκάμισα τα κορίτσια, έπεσαν σχεδόν πάνω τους, αναγκάζοντάς τους να χωρίσουν. Τα παιδιά, από παιδιά δημοτικού μέχρι τέλος λυκείου, λίγο πιο μεγάλα από τη Νίκυ, φαίνονταν πολύ χαρούμενα. Πήγαιναν κι αυτά προς την κεντρική πλατεία. Αναγκαστικά οι δυο τους τα ακολούθησαν.

Έπειτα από λίγη ώρα, φτάνοντας στο κέντρο της πόλης, εκεί όπου υποτίθεται θα βρισκόταν όλη η ζωή των κατοίκων, αντίκρισαν το πιο παράξενο θέαμα που είχαν δει ποτέ τους. Δεκάδες παιδιά, όλα στα μαύρα ντυμένα και παραταγμένα σε σειρές, σαν στρατιωτάκια, στέκονταν προσοχή μπροστά σε μια τεράστια τηλεόραση έξω από ένα εστιατόριο και άκουγαν κάποιον να εκφωνεί λόγο. Τα μεγάφωνα της πλατείας ήταν ανοιχτά, οι κουβέντες αυτού που μίλαγε, ενός με στρατιωτική στολή, μαύρη κι αυτή, ήταν για τη νεολαία:

«Θέλουμε τους νέους κοντά μας... γραφτείτε στη νεολαία του κόμματός μας... ελάτε για ένα καλύτερο “αύριο”».

Η Νίκυ πήγε να φωνάξει, αλλά ο Γιόνας της πίεσε το χέρι. Ο άντρας στην τηλεόραση ήταν ο Άντονι Τόμπιας. Εκείνη τη στιγμή χαιρετούσε τη νεολαία, που είχε μαζευτεί στο κέντρο της πρωτεύουσας, κατά χιλιάδες, με προτεταμένο χέρι. Τα παιδιά της πρωτεύουσας τέντωσαν κι αυτά τα χέρια τους σε χαιρετισμό, το ίδιο έκαναν και τα παιδιά της πόλης. Κατόπιν άρχισαν όλα, κι εκείνα στην τηλεόραση κι αυτά στην πλατεία, να τραγουδάνε στρατιωτικά εμβατήρια. Πολλοί νέοι κρατούσαν λάβαρα.

Στο απέναντι κτήριο κρεμόταν μια γιγαντοαφίσα. Έδειχνε τη ζωγραφιά μιας μητέρας με ένα παιδί να κρατάνε σκουπίδια. Η λεζάντα έγραφε «Ο πλούτος αυτής της χώρας είναι οι άνθρωποί της και τα σκουπίδια της. Ενωθείτε κι εσείς μαζί μας!»

Οι δυο νέοι μάζεψαν από το δρόμο κάποια φειγβολάν: «Οικογενειάρχη, όποιο σκουπίδι βρίσκεις, δίνε το στους σκουπιδοφύλακες». Άλλα

απευθύνονταν σε ηλικιωμένους, σε ανέργους, σε αστέγους, σε μαθητές. Όλοι καλούνταν να συμβάλουν στην οικονομική ανόρθωση της χώρας, στο νέο καθεστώς, στο μάζεμα του πλούτου, στη συσσώρευση των σκουπιδιών.

«Από 'δω, έλα από 'δω», φώναξε ο Γιόνας και τράβηξε τη Νίκυ σε ένα ανοιχτό μαγαζί, ένα μικρό σουπερμάρκετ.

Το κατάστημα ήταν σχεδόν άδειο από προϊόντα, ελάχιστα είδη υπήρχαν προς πώληση. Το κορίτσι που καθόταν στο ταμείο, η μοναδική υπάλληλος του μαγαζιού, έσβηνε κάτι τιμές σε καρτελάκια και πέρναγε από πάνω τους με μαρκαδόρο τις πολλαπλάσιες.

Η ματιά της Νίκυ έπεσε σε μια εφημερίδα. Μια ολοσέλιδη φωτογραφία του Άντονι Τόμπιας στο πρωτοσέλιδο. «Ο ΗΓΕΤΗΣ» έγραφε με πελώρια γράμματα από κάτω. Η εφημερίδα ανήκε στον πατέρα του Μπρους. Η Νίκυ ένιωσε ξανά προδομένη. Πήγε να σκουνητήσει τον Γιόνας, αλλά εκείνη τη στιγμή είδε το μυστηριώδη άντρα με την καμπαρντίνα που τους ακολουθούσε να μπαίνει κι αυτός στο κατάστημα και να κάνει πως χαζεύει κάποια προϊόντα, απορρυπαντικά τα περισσότερα.

«Συγγνώμη, εσένα κάπου σε ξέρω», είπε η πωλήτρια στη Νίκυ και η τελευταία δαγκώθηκε, καθώς η φωτογραφία της έμπαινε σε όλα τα κουτσομπολίστικα περιοδικά τους τελευταίους μήνες: «Η Νίκυ Τζέφερσον στο πάρτι!» «Η Νίκυ Τζέφερσον ψωνίζει...»

Ο Γιόνας κατάλαβε την κρισιμότητα της κατάστασης αμέσως.

«Θα θέλαμε να γραφτούμε στη νεολαία του κόμματος», είπε και, παίρνοντας μια εφημερίδα, φίλησε τη φωτογραφία του Τόμπιας και αναφώνησε: «Για το μεγάλο ηγέτη».

Η πωλήτρια χαμογέλασε. Ο άντρας με την καμπαρντίνα είχε τεντώσει τα αυτιά του κι έριχνε πλάγιες ματιές προς το μέρος τους. Αυτό το είδε φευγαλέα η Νίκυ από την αντανάκλαση στην τζαμαρία.

«Ναι, ναι, οι περισσότεροι έχουμε γραφτεί», άρχισε να μιλάει με ενθουσιασμό η πωλήτρια-ταμίας. «Η συνδρομή είναι δωρεάν, ενώ στολές –δωρεάν κι αυτές– θα πάρετε από το ραφτάδικο, τρία στενά πιο κάτω».

Η Νίκυ κατάλαβε. Ξεχύθηκε με τον Γιόνας έξω, κρατώντας και ανεμίζοντας τις εφημερίδες. Στρίβοντας στο στενό, είδαν τον άντρα να έχει βγει κι αυτός από το μαγαζί. Κατευθύνθηκαν προς το ραφτάδικο,

όπου είδαν στην απέναντι γωνία άλλον ένα παράξενο τύπο με καμπαρντίνα να κόβει κίνηση.

«Νίκυ... φώναξε...»

«Ζήτω ο μεγάλος ηγέτης!» άρχισε να τραγουδά η Νίκυ και μπήκε μέσα στο μαγαζί, κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

Σε είκοσι περίπου λεπτά, ο Γιόνας και η Νίκυ ξεπόρτισαν, ντυμένοι στα μαύρα. Κατευθύνθηκαν προς την πλατεία, όπου εκείνη τη στιγμή διαλυόταν η συγκέντρωση. Όλη η νεολαία παραληρούσε από ενθουσιασμό, παντού έβλεπε κανείς φιγούρες στα ολόμαυρα. Αλλά και άντρες με καμπαρντίνες, διασκορπισμένους ανάμεσά τους.

Ακολούθησαν μια μεγάλη παρέα νεολαίων, που κατευθυνόταν προς την άκρη της πλατείας. Μπλέχτηκαν μεταξύ τους, έτρεχαν όπου κι αυτοί, σήκωναν τα χέρια τους και χαιρετούσαν, τραγούδαγαν εμβατήρια. Και όταν γύρισαν το κεφάλι τους, είδαν, πολύ μακριά πια, δυο τρεις άντρες να κουβεντιάζουν μεταξύ τους και να κοιτάνε δεξιά κι αριστερά.

Έπειτα από λίγα στενά, ξέκοψαν από τους υπολοίπους και, όταν σιγουρεύτηκαν πως δεν τους ακολουθούσε κανείς, επιτάχυναν το βήμα τους, για να βγουν από την πόλη.

Σε λίγη ώρα, βρέθηκαν να περπατάνε μέσα σε χωράφια. Εκεί έκοψαν ταχύτητα, λαχανιασμένοι, και φόρεσαν τις παλιές τους μπλούζες πάνω από τα μαύρα πουκάμισα.

Συνέχισαν να προχωρούν. Η Νίκυ έπιασε δειλά το χέρι του Γιόνας. Περπάτησαν μέχρι λίγο πριν από το συνεργείο, πιασμένοι χέρι χέρι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Ο ΜΑΞ έκανε ένα ανεπαίσθητο νόημα με το κεφάλι του στον Πολ. Ο Πολ έκλεισε το μάτι στον Ντιέγκο. Ήταν η ώρα!

Οι τρεις άντρες άρχισαν να κινούνται προς τις κατευθύνσεις που είχαν συνεννοηθεί: ο Ντιέγκο στο υπόστεγο με τα τζιπ, ο Μαξ στο κατάλυμά τους, ο Πολ προς το αεροπλάνο. Είχαν στη διάθεσή τους το πολύ μισή ώρα –είκοσι λεπτά φάνταζε πιο πραγματικός χρόνος– από την έπαρση της σημαίας μέχρι το τέλος του πρωινού των ξένων στρατιωτών. Και αν είχαν περάσει έτσι οι μέρες, χωρίς να έχει γίνει κάτι από τη μεριά των τριών, ήταν γιατί ο Μαξ χρονομετρούσε τις κινήσεις του αποικιοκρατικού στρατού. Ενός στρατού που τους βρήκε απροετοίμαστους.

Όταν πριν από λίγες μέρες ο Μαξ έβλεπε στο Ίντερνετ ότι καταλυόταν η ανεξαρτησία των αφρικανικών χωρών, ότι περνούσαν ξανά στα χέρια των προηγούμενων Ευρωπαίων κατακτητών τους και ότι αυτοί οι κατακτητές δε θα έφερναν πλέον, αλλά θα διαχειρίζονταν και θα έπαιρναν τα σκουπίδια από την αφρικανική ήπειρο, που επί τόσα χρόνια στοίβαζαν και συγκέντρωναν εκεί, είχε καταλάβει ότι δε θα αργούσε η χωματερή τους να καταληφθεί κι αυτή με τη σειρά της από ξένο στρατό. Και όταν, ύστερα από κάποιες ώρες, οι τρεις μισθοφόροι ατένιζαν στον ορίζοντα τις βόμβες που έπεφταν από τα αεροπλάνα, ισοπεδώνοντας ό,τι υπήρχε όρθιο, με σκοπό να δημιουργήσουν και άλλα σκουπίδια, τότε είχαν συνειδητοποιήσει πως έπρεπε το ταχύτερο δυνατόν να καταστρώσουν ένα σχέδιο διαφυγής τους από την ήπειρο, ένα σχέδιο όμως που θα περιλάμβανε αεροπλάνο.

Οι εικόνες που προβάλλονταν στις ειδήσεις ήταν φρικιαστικές, είχαν ως σκοπό να αναγκάσουν τους ντόπιους φύλαρχους, αλλά και την αφρικανική μαφία, να αποτραβηχτούν, να αφήσουν το πεδίο ελεύθερο στους σκουπιδοπαραγωγούς Ευρωπαίους, που το μόνο που ήθελαν ήταν τα σκουπίδια τους πίσω. Οι τρεις σύντροφοι είδαν με τα μάτια τους ένα

κοριτσάκι, ολόγυμνο, να τρέχει με ανοιγμένα τα χέρια, κλαίγοντας, χιλιόμετρα μακριά από το χωριό του, που είχε ισοπεδωθεί, πάνω στο χωματόδρομο που οδηγούσε στο σκουπιδότοπό τους. Όλο της το σώμα είχε πληγές από θραύσματα. Το κορίτσι, όχι πάνω από οχτώ χρόνων, είχε χάσει όλη του την οικογένεια. Το χωριό του δεν υπήρχε πλέον στο χάρτη. Εκείνη τη στιγμή κατάλαβαν πια ότι ήταν θέμα ημερών, αν όχι ωρών, να εμφανιστεί ο αποικιοκρατικός στρατός.

«Μαξ, είμαστε εγκλωβισμένοι, δεν μπορούμε να φύγουμε», του είχε πει στο κινητό, δυο μέρες πιο πριν, ένας παλιός του συμπολεμιστής, μισθοφόρος ταγματάρχης τώρα, που υπηρετούσε στη Νιγηρία. Και ο Μαξ έστυψε το μυαλό του για να αποσπάσει πληροφορίες από τον ταγματάρχη, δεδομένα που αργότερα θα τους φαίνονταν χρήσιμα.

Αλλά τελικά τίποτα δεν είναι πιο χρήσιμο από την επιτόπια ανάλυση της κατάστασης. Ο ξένος στρατός στεκόταν προσοχή μόνο κατά την έπαρση και την υποστολή της σημαίας, δηλαδή δυο περίπου λεπτά κάθε πρωί και κάθε σούρουπο. Μετά είχε περίπου είκοσι λεπτά στη διάθεσή του να προγευματίσει, μέχρι να ασχοληθεί με τις καθημερινές του εργασίες, δηλαδή την επίβλεψη του σκουπιδότοπου και τη φόρτωση του αεροσκάφους. Περίπου τέσσερα αεροπλάνα έρχονταν κάθε μέρα, το πρωινό ήταν το καταλληλότερο, η φυγή θα γινόταν την ώρα που θα ήταν όλοι οι τακτικοί στρατιώτες αγουροξυπνημένοι.

«Γεια χαρά, τι νέα;» είπε ο Πολ στον πιλότο, όταν ο τελευταίος κατέβηκε και άνοιξε τις αποθήκες του αεροπλάνου για να φορτώσουν οι μαύροι τα σκουπίδια που είχαν ξεδιαλέξει άλλοι μαύροι εργάτες.

Ο Βέλγος πιλότος δεν ήξερε καλά αγγλικά· κούνησε χαμογελαστός το κεφάλι του και άναψε τσιγάρο. Είχε ενημερωθεί, όπως και όλοι οι πιλότοι σε όλες τις χωματερές, ότι οι παλιοί μισθοφόροι θα έμεναν κάποιες μέρες για να παραδώσουν στους ξένους στρατούς και να τους δείξουν τη δουλειά, και δεν παραξενεύτηκε. Ούτε του φάνηκε περίεργο όλο αυτό το πλήθος από παιδιά που δεν καταλάβαιναν τι γινόταν κι έπαιζαν με τα σκουπίδια και φώναζαν και χοροπήδαγαν, μέχρι την τελευταία στιγμή, μέχρι αυτά να φορτωθούν στο αεροπλάνο. Παραξενεύτηκε όμως όταν είδε τον Πολ να του βγάζει πιστόλι και να του λέει στα αγγλικά να φύγει. Παραξενεύτηκε όταν είδε το τζιπάκι να καταφθάνει με άλλους δυο

μισθοφόρους μέσα και οι τελευταίοι να πετάγονται με βιασύνη από αυτό και να τον πλησιάζουν.

«Είπα, φύγαμε τώρα», του φώναζε ο Πολ, αλλά ο Βέλγος πιλότος έκανε πως δεν καταλάβαινε.

Τότε ο Μαξ άρπαξε το πιστόλι από τα χέρια του Πολ, το απασφάλισε και το ακούμπησε στο μέτωπο του πιλότου.

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή...» του είπε χαμογελώντας σαδιστικά και ο Βέλγος άρχισε να τρέμει. «Φεύγουμε».

Ο ξένος πιλότος κούναγε το κεφάλι του πως δεν καταλάβαινε.

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή...» του ξανάπε ο Μαξ και τον χτύπησε με τη λαβή στο μέτωπο.

Αίμα άρχισε να τρέχει.

Ο πιλότος, έντρομος, πήδησε στη θέση του, ενώ κρύος ιδρώτας τον είχε λούσει. Ο Ντιέγκο πέταξε τα πράγματά τους μέσα, καθώς άναβαν οι μηχανές του αεροπλάνου. Ο Μαξ πυροβολούσε στον αέρα. Οι μαύροι εργάτες, πανικόβλητοι, έτρεχαν προς όλες τις κατευθύνσεις.

Το αεροπλάνο κινήθηκε στον αεροδιάδρομο. Οι Βέλγοι είχαν πιαστεί στον ύπνο· άρχισαν να το κυνηγούν από μακριά με άλλα τζιπ, αλλά οι εργάτες, τρέχοντας δεξιά κι αριστερά, εμπόδιζαν την κίνηση των στρατιωτικών οχημάτων.

«Χα χα, τους τη φέραμε!» έκανε ο Μαξ γελώντας. «Επιτέλους, φεύγουμε από την κωλοχώρα!»

Το αεροσκάφος ανυψώθηκε. Κάποιοι σκόρπιοι πυροβολισμοί ακούστηκαν. Ο σκουπιδότοπος άρχισε να μικραίνει, να εξαφανίζεται από το οπτικό τους πεδίο.

Οι τρεις άντρες κόλλησαν τα χέρια.

Ο αρχηγός ξάπλωσε ικανοποιημένος και άρχισε να ασχολείται με το κινητό του, ξαναγυρνώντας στις παλιές του συνήθειες. Οι άλλοι δυο έγειραν λίγο προς τα πίσω, καθιστοί, κι έκλεισαν τα μάτια.

Πέρασε αρκετή ώρα έτσι, μέχρι ένας θόρυβος από πίσω, από την αποθήκη, να τους κινήσει την περιέργεια.

«Ποιος είναι εκεί;» φώναξε ο Μαξ κι έβγαλε το στιλέτο του.

Οι άλλοι δυο πήραν τα πιστόλια ανά χείρας.

Ο αρχηγός τότε, έτοιμος για τα πάντα, τράβηξε την κουρτίνα που χώριζε την αποθήκη από το μέρος όπου κάθονταν, κι έμεινε να κοιτάει άφωνος.

Ο Πολ και ο Ντιέγκο είχαν γουρλώσει κι αυτοί τα μάτια τους.

Μπροστά από τα σκουπίδια στεκόταν και τους κοίταγε ανέκφραστα η Τζίμπα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ Πελεγκρίτι στεκόταν δυο τρία βήματα πίσω από τους άλλους, που παρακολουθούσαν με κομμένη την ανάσα τα νέα που έβλεπαν στην τηλεόραση του λάπτοπ. Αυτό όμως δεν τον εμπόδιζε να παρατηρεί τις εκφράσεις του προσώπου του Κλαούντιο, που ήταν γεμάτος χαρά.

«Έτσι, επιτέλους, ξεσηκώνεται ο κόσμος...» έλεγε ο οδηγός και ο καθηγητής μελαγχολούσε, του ερχόταν μια δυσθυμία, γιατί ο κόσμος δεν είχε συνειδητοποιήσει πως, από την Ώρα Μηδέν και μετά, το ρολόι απλώς γύρναγε πίσω.

«Σε άλλο ένα ανατολικοευρωπαϊκό κράτος οι πολίτες ανέτρεψαν την κυβέρνηση. Το νέο καθεστώς της λαϊκής δημοκρατίας εγκαταστάθηκε και στην Πολωνία...»

Οι εικόνες που προβάλλονταν ήταν αυτές ενός γενικευμένου ξεσηκωμού, όπου πολίτες ανέμιζαν σημαίες των χωρών τους και πανό με συνθήματα όπως «οι εργάτες θα αποφασίζουν για τα σκουπίδια τους...»

Ο κύριος Πελεγκρίτι χαμογελούσε πικρά από μέσα του· όλα τού φαίνονταν μια κωμωδία, μια κακοστημένη φάρσα, μόνο που δεν ήξερε αν το δράμα είχε προηγηθεί ή θα επακολουθούσε. Καθώς ήταν απορροφημένος τις τελευταίες μέρες με τον Ρίτσαρντ και τον Γιόνας στο να τροφοδοτούν με δεδομένα το μοντέλο, πληροφορίες που ποτέ δεν ήταν αρκετές, που ξεπερνιόνταν από τα ίδια τα γεγονότα, δεν είχε συνειδητοποιήσει πως ο κόσμος άλλαζε με ταχύτερους ρυθμούς από αυτούς που μπορούσε να δώσει ως αποτέλεσμα το μοντέλο, σχεδόν αστραπιαίους.

Μέσα στις τελευταίες μέρες, ενώσεις εργατών είχαν πάρει την εξουσία σε όλη σχεδόν την ανατολική Ευρώπη· οι αρχηγοί των συνδικάτων πόζαραν ως Γενικοί Γραμματείς των κρατών στην Κόκκινη Πλατεία και στα κεντρικά σημεία των υπόλοιπων πρωτευουσών. Ένα τείχος είχε

αρχίσει να χτίζεται κατά μήκος των συνόρων της ανατολικής με τη δυτική Ευρώπη, τείχος που, στο όνομα της προστασίας των οικονομικών πόρων της κάθε χώρας, δηλαδή των σκουπιδιών, έκλεινε πίσω από αυτό και όλους τους κατοίκους. Αυτοί που επιχειρούσαν να το πηδήσουν για να φτάσουν στην άλλη πλευρά, τουφεκίζονταν. Τα συρματοπλέγματα είχαν μήκος εκατοντάδων χιλιομέτρων.

«Τα σκουπίδια είναι ο πλούτος μας! Εργάτες, ενωθείτε!» έγραφαν οι αφίσες των καινούργιων καθεστώτων, που απεικόνιζαν σκουπιδιάρηδες να παραλαμβάνουν μια σακούλα σκουπιδιών από μια νοικοκυρά ή από έναν ηλικιωμένο και να τους δίνουν ένα γαρίφαλο.

Η Σοβιετική Ένωση είχε ήδη επανασυσταθεί, με πρόσχημα την αποτελεσματικότερη διαχείριση των οικονομικών πόρων και την αναδιανομή τους σε όλους τους πολίτες, το ίδιο και η Τσεχοσλοβακία. Ουρές σχηματίζονταν έξω από τις χωματερές, εκατοντάδες άνθρωποι στέκονταν υπομονετικά επί ώρες για να ανταλλάξουν τα σκουπίδια τους με λίγα χρήματα, σκουπίδια που μετά θα χρησιμοποιούνταν ως λίπασμα στη γεωργία, ως ζωοτροφή στην κτηνοτροφία, ως πρώτη ύλη στη βιομηχανία...

Και όμως, όλα αυτά θα μπορούσα να τα είχα προβλέψει, συλλογίστηκε με πίκρα ο καθηγητής.

Από το μυαλό του πέρασαν εικόνες από το μακρινό πια παρελθόν του, που ξεκινούσε με το βοηθό του, Ρίτσαρντ Κλάιν, τη θαυμαστή περιπέτεια του να στήσουν το μοντέλο, τα μερόνυχτα που ξαγρύπνησαν πάνω από τους υπολογιστές, τις σαμπάνιες που άνοιγαν όταν μια πρόβλεψη επαληθευόταν, τις απογοητεύσεις τους όταν τα δεδομένα τους πέταγαν έξω από τους στόχους τους, τις διαφωνίες τους. Και αργότερα, όταν μπήκαν και άλλοι στη μέση, άνθρωποι κι εταιρείες που ήθελαν να χρηματοδοτήσουν το πρόγραμμα για τους σκοπούς τους, που μπήκαν αναμεταξύ τους τάζοντας άλλα στον ένα και άλλα στον άλλο. Και κατόπιν, όταν του έβαλαν στο μυαλό ότι ο συνεργάτης του θα τον πρόδιδε. Μα πόσο βλάκας αισθανόταν! Εκεί που έκανε προβλέψεις για όλο τον κόσμο, δεν μπορούσε να προβλέψει πώς θα ενεργούσε ο κοντινότερός του συνεργάτης. Τα υπόλοιπα ακολούθησαν απλώς το δρόμο τους: μια εργασία που παρουσιάστηκε ως αποκλειστικά δικιά του, ένας τσακωμός

με τον Ρίτσαρντ, κάποιες απειλές του τελευταίου, η σκευωρία για να φύγει από το πανεπιστήμιο... Ο Πελεγκρίτι είχε μείνει νικητής και μόνος, ακόμα και η γυναίκα του τον εγκατέλειψε. Ο Ρίτσαρντ Κλάιν καταστράφηκε ολοκληρωτικά· μετά το ποτό, κατέληξε ζητιάνος στο δρόμο. Η θεωρία του Πελεγκρίτι για την Ώρα Μηδέν επαληθεύτηκε για λίγες ώρες, ενώ η ημιτελής θεωρία του Κλάιν για το Απόλυτο Μηδέν ξεχάστηκε, σβήστηκε από όλες τις αναφορές, γελοιοποιήθηκε. Και όμως, εκεί βάδιζαν τελικά τα πράγματα...

Από τις σκέψεις του τον διέκοψαν κάτι θόρυβοι που προέρχονταν από το βάθος του συνεργείου, εκεί όπου η Σουζάνα Τζέφερσον έβγαζε κάτι απόνερα με τους κουβάδες από την τουαλέτα, εκεί όπου είχε στήσει μια πρόχειρη, αυτοσχέδια κουζίνα ψήνοντας σε θράκα τα φρούτα και τα λαχανικά, που είχαν μαζέψει ο Κλαούντιο κι ο Ρίτσαρντ, περασμένα σε ξύλο.

Ο καθηγητής βγήκε έξω, στην πίσω πλευρά του συνεργείου, για να πάρει αέρα. Εκεί βρισκόταν ήδη ο Χάρυ Τζέφερσον.

«Καθηγητά, πώς τα βλέπετε τα πράγματα;» άρχισε ο πρώην Αντιπρόεδρος.

Ο Πελεγκρίτι αναστέναξε. Δεν είχε όρεξη για κουβέντα.

«Γυρνάμε πίσω, κύριε Τζέφερσον. Δεν το βλέπετε; Πάμε όπισθεν ολοταχώς κι αυτό απέτυχα να το προβλέψω...»

Οι δυο άντρες δεν είπαν άλλες κουβέντες. Στέκονταν αμίλητοι, κοιτώντας μέσα στη νύχτα τις σκιές που έριχναν τα δέντρα στο μπροστινό τους οικόπεδο. Σε λίγο βγήκε ο Κλαούντιο και άναψε τσιγάρο, όμως δεν τους πλησίασε. Ο οδηγός ήταν εμφανώς χαρούμενος.

Ο Πελεγκρίτι κοίταξε τον Τζέφερσον, ο τελευταίος του έγνεψε. Όταν ύστερα από πέντε λεπτά μπήκε μέσα ο Κλαούντιο, ήταν σειρά του καθηγητή να ρωτήσει:

«Τον εμπιστεύεστε;»

Απόρησε και ο ίδιος με το θάρρος του να ρωτήσει τόσο άμεσα κάτι τέτοιο.

Ο κύριος Τζέφερσον ύψωσε με απορία τους ώμους του.

«Εννοώ...» συνέχισε ο καθηγητής «... πως μου κάνει εντύπωση που σας ακολούθησε. Ούτε πληρώνεται ούτε είστε πια Αντιπρόεδρος. Φαντάζομαι

πως κάτι θα έχει από οικογένεια, έστω συγγενείς, έστω φίλους... οπότε;»

«Δεν είμαι Αντιπρόεδρος, αλλά δεν είμαι και τόσο βλάκας», τον διέκοψε ο Τζέφερσον. «Αν θέλετε μια απάντηση, αυτή είναι “όχι”. Βλέπω αυτά που μου λέτε. Δεν μπορώ όμως να κάνω και αλλιώς... για την ώρα...»

Η Σουζάνα Τζέφερσον βγήκε έξω, τινάζοντας κάποια κουρέλια που τα χρησιμοποιούσαν για να ξαπλώνουν. Οι δυο άντρες συνέχισαν να κουβεντιάζουν. Η κυρία Τζέφερσον κοντοστάθηκε, προσπάθησε να αφουγκραστεί μέσα στη νύχτα, παράτησε τα κουρέλια.

«Σς...» έκανε στους δυο άντρες που μίλαγαν χαμηλόφωνα, «το ακούτε αυτό;»

Στο βάθος ακούγονταν αμυδρά οι καμπάνες κάποιας εκκλησίας να χτυπάνε ανήσυχα. Μετά προστέθηκαν και άλλες καμπάνες, από άλλη εκκλησία αυτές, και κατόπιν, από μια τρίτη και μια τέταρτη.

Από το συνεργείο πετάχτηκαν έξω ανήσυχα και τα τέσσερα άτομα.

Οι καμπάνες δυνάμωναν, σειρήνες άρχισαν να ακούγονται, ο οξύς τους ήχος προμήνυε κάτι άσχημο.

Όλοι κοιτάζονταν μεταξύ τους, κάτι συνέβαινε ή κάτι θα συνέβαινε.

«Έξω όλοι... στα χωράφια... τρέξτε...» ούρλιαξε ο Κλαούντιο. «Αυτά είναι σειρήνες πολέμου...»

Αρκετά μακριά, πέρα προς το βουνό, φαίνονταν ήδη οι λάμπεις από τις πρώτες βόμβες που άρχισαν να πέφτουν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ εγκατέλειπαν άρον άρον την πόλη, με όποιο μέσο έβρισκαν. Αυτοκίνητα, λεωφορεία, τρακτέρ, ποδήλατα, μηχανάκια, φορτωμένα με ό,τι μπορούσε να κουβαληθεί, σχημάτιζαν ατελείωτες ουρές στην έξοδο της πόλης, καταλαμβάνοντας και τις δυο κατευθύνσεις, ενώ μια λωρίδα κρατιόταν επίτηδες ανοιχτή από την Αστυνομία για να περνάνε καμιόνια και φορτηγά, γεμάτα πρόχειρα ντυμένους στρατιώτες, εφέδρους στην πλειονότητά τους, και παιδιά της νεολαίας, ντυμένα στα μαύρα και γεμάτα ενθουσιασμό. Πολλοί στρατιώτες κρέμονταν ακόμα κι έξω από τις καρότσες, σαν τα τσαμπιά. Το κυκλοφοριακό κομφούζιο που είχε δημιουργηθεί ήταν πρωτόγνωρο, καθώς αρκετά οχήματα έμεναν από καύσιμα ή μπαταρία, λόγω της αχρησίας, έπειτα από κάποιες δεκάδες μέτρα, και οι επιβάτες τους έβγαιναν να τα σπρώξουν.

«... Σήμερα το βράδυ και ώρα 20:00, στρατιωτικές δυνάμεις της Γερμανίας εισέβαλαν στην Αυστρία και Ελβετία, προσαρτώντας τις δύο αυτές χώρες. Οι κάτοικοι δεν πρόβαλαν αντίσταση...»

Βόμβες από αεροπλάνα έπεφταν κάποιες εκατοντάδες μέτρα παρακεί, γκρεμίζοντας κτήρια, ως επί το πλείστον αυτά που βρίσκονταν στις παρυφές της πόλης. Κάποιοι από τον κόσμο, τρομοκρατημένοι, εγκατέλειπαν στη μέση του δρόμου τα οχήματά τους κι έτρεχαν προς τα χωράφια στα τυφλά. Άλλοι είχαν κατέβει και βοήθαγαν να παραμεριστούν τα παρατημένα αμάξια. Μικρά παιδάκια βάδιζαν στη μέση του δρόμου, ανάμεσα στα αυτοκίνητα, αναζητώντας τις οικογένειές τους. Από παντού ακούγονταν κλάματα και φωνές, ενώ οι καμπάνες και οι σειρήνες δεν είχαν σιγήσει ακόμα, ο κίνδυνος δεν είχε περάσει.

«... Στις 21:00, δυνάμεις της Γερμανίας διέβησαν τα σύνορα με την Πολωνία και την Τσεχοσλοβακία, προελαύνοντας στο έδαφος των κρατών αυτών...»

«Πρέπει να ξεφύγουμε από την κίνηση, να πάμε από τα χωράφια», είπε ο Κλαούντιο που οδηγούσε το ημιφορτηγό στο συνοδηγό του, Χάρυ

Τζέφερσον.

«Στρίψε εδώ, τώρα», απάντησε ο τελευταίος και ο Κλαούντιο έκανε έναν ελιγμό, φεύγοντας από τον ασφάλτινο δρόμο και οδηγώντας μέσα από τα λιβάδια, ενώ η υπόλοιπη ομάδα, που είχε στοιβαχτεί πίσω όπως όπως, άρχισε να ταρακουνιέται.

«... Στις 22:00, η Αγγλία και η Γαλλία ανακοίνωσαν την έναρξη των εχθροπραξιών με τη Γερμανία. Γάλλοι στρατιώτες πέρασαν τα σύνορα με το Βέλγιο, επιχειρώντας να δημιουργήσουν γραμμή άμυνας...»

Πολλά αυτοκίνητα είχαν φύγει από την κεντρική αρτηρία και ακολουθούσαν το ημιφορτηγό της ομάδας, οδηγώντας προς το άγνωστο. Αρκετά από αυτά θα ανατινάζονταν αργότερα από τις βόμβες που συνέχιζαν να πέφτουν.

«Οδήγα πιο γρήγορα, πάτα το όσο μπορείς», είπε ο Ρίτσαρντ στον οδηγό και γυρνώντας στην ομήγυρη συμπλήρωσε: «Τουλάχιστον δε θα χρησιμοποιηθούν πυρηνικά, αυτό που τους νοιάζει είναι να δημιουργήσουν περισσότερα σκουπίδια».

Ο Ρίτσαρντ μίλαγε, περισσότερο για να απασχολήσει το μυαλό των άλλων από την κατάσταση, να μετριάσει τον πανικό τους, παρά για να τους αναπτύξει τις σκέψεις του. Έβλεπε τη Νίκυ να έχει πέσει στην αγκαλιά της μητέρας της κλαίγοντας, έβλεπε τον Γιόνας να τα έχει χάσει, τον καθηγητή Πελεγκρίτι να μην πιστεύει αυτά που ζούσε, και αποφάσισε να τους τραβήξει την προσοχή.

«Αν απομακρυνθούμε από αυτή τη ζώνη με τα συνεργεία και τα χαμόσπιτα, θα είναι καλύτερα».

«Τι εννοείτε “να δημιουργήσουν περισσότερα σκουπίδια”;» ρώτησε η Σουζάνα προσπαθώντας παράλληλα να ηρεμήσει την κόρη της.

«Εννοεί πως τα σπίτια έχουν μέταλλο, ξύλο, αλουμίνιο... Αυτές είναι πλέον οι οικονομικές πηγές, αυτά τα υλικά θέλουν οι εμπόλεμοι. Προϊόντα δημιουργούνται πια ελάχιστα, η κινητήρια δύναμη της οικονομίας πλέον είναι τα σκουπίδια και ό,τι βγαίνει από αυτά», παρενέβη ο καθηγητής, φανερά ταραγμένος.

Ο Κλαούντιο έκανε έναν απότομο ελιγμό, για να αποφύγει έναν κρατήρα, που είχε δημιουργηθεί κάποια λεπτά πιο πριν, από τις πρώτες βόμβες που είχαν πέσει. Οι επιβάτες έπεσαν ο ένας πάνω στον άλλο.

«Κύριε Πρόεδρε, προς τα πού πηγαίνουμε;»

Ο Χάρυ Τζέφερσον δεν ήξερε τι να απαντήσει· το μόνο που ήθελε ήταν να τελείωνε όλος εκείνος ο εφιάλτης. Στο μυαλό του γύρναγαν τα πάντα, ό,τι είχε βιώσει τις τελευταίες βδομάδες, τις τελευταίες μέρες, τα τελευταία χρόνια. Σαν σκηνές από ταινία, πέρασαν από μπροστά του το σπίτι του, το γραφείο του, η ορκωμοσία, οι αγανακτισμένοι που είχαν διαλύσει το αυτοκίνητο, η γυναίκα που μάζευε το γιαούρτι με κεσεδάκι από το παρμπρίζ.

«Πάμε... πάμε... προς τα βόρεια. Πάμε... προς το χωριό μου...» είπε τελικά, αναζητώντας με τη σκέψη του την ηρεμία και την ασφάλεια, που είχε ζήσει ως παιδί.

«Χάρυ, τι λες; Αυτό είναι τρέλα, το χωριό σου είναι το πρώτο μέρος που θα σε αναζητήσουν», έσπευσε να παρέμβει έντρομη η Σουζάνα.

«Κύριε Πρόεδρε, αν μου επιτρέπετε, συμφωνώ», συμπλήρωσε ο Κλαούντιο, «αυτό ισοδυναμεί με αυτοκτονία».

Ο Χάρυ δε χρειάστηκε να το ξανασκεφτεί.

«Αν είναι να με πιάσουν, θέλω να δω τους γονείς μου για τελευταία φορά. Αν είναι να πεθάνω, θέλω να είμαι στον τόπο μου...»

Κανείς δε μίλησε, κανείς δεν αμφισβήτησε. Ο Κλαούντιο κοίταξε τον Χάρυ Τζέφερσον και, με το που του έδειξε εκείνος την κατεύθυνση που έπρεπε να ακολουθήσουν, γκάζωσε όσο μπορούσε το ημιφορτηγό...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

Ο ΠΟΛ προχωρούσε προς την πόλη με την Τζίμπα στην αγκαλιά του. Είχε φορέσει ένα τζιν παντελόνι αντί του στρατιωτικού που συνήθιζε, κι αυτό για να μη δίνει στόχο στα εχθρικά στρατεύματα που έκαναν συνέχεια περιπολίες. Στην Τζίμπα είχε φορέσει ένα ύφασμα από σκισμένο σεντόνι στο κεφάλι της, να της κρύβει τα σγουρά μαλλιά, να της κρύβει το μαύρο χρώμα. Την είχε ντύσει πολύ καλά, με ό,τι είχε βρει, βέβαια· η θερμοκρασία είχε πέσει κατά είκοσι βαθμούς τις τελευταίες δυο μέρες, το χιόνι είχε στρωθεί.

«Ξεφορτώσου την γρήγορα», ήταν από τα πρώτα πράγματα που του είχε πει ο Μαξ.

«Πού να την πάω;»

«Σε ορφανοτροφείο, ξέρω 'γω; Πνίξ' τη».

Ο Πολ δεν ήθελε με τίποτα να την πάει σε ορφανοτροφείο, τα σιχαινόταν τα ορφανοτροφεία. Αλλά σε τέτοιες καταστάσεις δεν είχε την παραμικρή εναλλακτική λύση.

Είχαν στρατοπεδεύσει σε ένα μισογκρεμισμένο συνεργείο. Ο Ντιέγκο είχε παραξενευτεί για την επιλογή του χώρου· ένας κουβάς με απόνερα από την τουαλέτα και μια θράκα στο μπετόν του συνεργείου, αυτά μόνο έδειχναν ότι ο χώρος είχε χρησιμοποιηθεί για κατάλυμα, εκτός από επισκευές αυτοκινήτων παλαιότερα. Του έκανε εντύπωση πως δεν επέλεξαν κάποιο άλλο κτήριο, έστω και συνεργείο, μερικά τετράγωνα πιο πέρα, κάποιο κτίσμα που θα ήταν ανέπαφο.

«Ξέρω εγώ!» τον είχε κόψει ο Μαξ και ο νεαρός κατάλαβε πως δεν έπρεπε να ρωτήσει άλλα.

Εδώ και κάποιες μέρες είχαν στήσει ένα πρόχειρο αντίσκηνο μέσα στα χαλάσματα του συνεργείου, κατά τρόπο τέτοιο που να μη φαίνεται από το δρόμο. Από εκεί είδαν να περνάνε τα τεθωρακισμένα και μετά οι μπουλντόζες και οι σκουπιδιάρες του εχθρού και τέλος όλος ο στρατός.

Και όταν κατάλαβαν πως ο εχθρός φόρτωνε από τα βομβαρδισμένα κτήρια τα σίδερα και τα ξύλα, τότε μόνο έβγαλαν κι έστησαν το αντίσκηνο στο πίσω οικόπεδο, πίσω από κάτι δέντρα και κάποιους θάμνους, κατά τρόπο τέτοιο που να μη φαίνεται σχεδόν από πουθενά, να έχει γίνει ένα με τη βλάστηση και το χιονισμένο τοπίο.

Ο Πολ προχωρούσε γρήγορα, μη θέλοντας να δώσει στόχο. Πού και πού, προσποιούνταν πως κάτι έψαχνε, σκουπίδια ή απομεινάρια φαγητού, όπως και όλοι οι κάτοικοι της πόλης που είχαν ξεχυθεί, ψαχουλεύοντας τα μπάζα, για να βρουν κάτι χρήσιμο, και που εξαφανίζονταν αμέσως με το που δινόταν το σύνθημα πως ο εχθρικός στρατός πλησίαζε. Οι Γερμανοί δεν αστειεύονταν, τουφέκιζαν αμέσως από απόσταση και χωρίς προειδοποίηση όποιον κάτοικο έψαχνε στα απορρίμματα, όποιον έβλεπαν να κουβαλά έστω κι ένα καδρόνι για το τζάκι, έστω κι ένα κομμάτι μέταλλο.

«Πού είναι το ορφανοτροφείο;» άρχισε να ρωτά ο Πολ όποιον ντόπιο συναντούσε με το που μπήκε στην κυρίως πόλη.

Οι πιο πολλοί τον απέφευγαν, άλλοι εξαφανίζονταν με το που τον έβλεπαν να τους πλησιάζει, νομίζοντας πως είναι χαφιάς του εχθρού, κάποιοι χαμογελούσαν πικρά.

«Να το, μπροστά σου!» του απάντησε ένας παππούς δείχνοντας με το χέρι του τη μισοκατεστραμμένη πόλη.

Ο Πολ κούνησε συγκαταβατικά το κεφάλι του και δεν επέμεινε να μάθει.

Με τα πολλά, πληροφορήθηκε πως το ορφανοτροφείο είχε σχεδόν ισοπεδωθεί από τους βομβαρδισμούς· τελευταία στιγμή είχαν κατορθώσει να φυγαδεύσουν τα παιδιά για να σωθούν. Προφανώς, στη θέση του πλέον θα υπήρχαν μόνο σοβάδες και μπετά· τα σίδερα και τα αλουμίνια θα είχαν ήδη μαζευτεί.

Ξεχώρισε μακριά μια εκκλησία· το καμπαναριό της είχε πέσει από τους βομβαρδισμούς. Πλησιάζοντας, είδε έναν ιερέα να κρατά στην είσοδό της τον Εσταυρωμένο με το δεξί του χέρι, ενώ με το αριστερό του βάσταγε το κεφάλι του. Από απελπισία.

«Πάτερ, μήπως ξέρετε πού μπορώ να αφήσω ένα ορφανό παιδί;»

Ο ιερέας έκλαιγε με αναφιλητά, άραγε εδώ και πόσες μέρες; Σήκωσε το κεφάλι του και ο Πολ διέκρινε όλη την απόγνωση στα γαλανά, θαμπά μάτια του. Του έγνεψε προς μια κατεύθυνση.

«Στον επίσκοπο», του είπε με δυσκολία.

Ο μισθοφόρος είδε μακριά το κτήριο της Επισκοπής να φαντάζει στην πόλη, σχεδόν ανέπαφο. Εκεί θα ήταν η τελευταία του ελπίδα για την Τζίμπα.

Άρχισε να προχωρά με βαριά βήματα· το χιόνι τον εμπόδιζε λιγότερο από τις εικόνες που έβλεπε, δεκάδες ποντίκια να τρώνε τα ρούχα κάποιου που είχε πυροβοληθεί από τους στρατιώτες, ενώ κάποιος άλλος ανενόχλητος του έβγαζε τα παπούτσια. Δυο γυναίκες πιο 'κει τραβούσαν μια κουβέρτα, κάποια άλλη μάζευε διάφορα φαγώσιμα τρίμματα και ψίχουλα από τους κάδους και τα έριχνε στην ποδιά της. Ο Πολ ήταν στρατιώτης κι αυτός, τις εικόνες τις είχε ξαναδεί, τις είχε ξαναζήσει, πολλές από αυτές ίσως τις είχε προκαλέσει ο ίδιος. Ήταν στρατιώτης και θα παρέμενε στρατιώτης, γιατί πληρωνόταν γι' αυτό. Δεν πίστευε σε κάτι κι αυτό το θεωρούσε μεγάλη τύχη του, το να μη σκοτώνει για την πατρίδα ή για τη θρησκεία ή για τα «πιστεύω» του, αλλά απλώς για το χρήμα. Τώρα όμως κρατούσε την Τζίμπα, της πίεζε το κεφάλι στους ώμους του για να μη βλέπει. Γιατί η Τζίμπα είχε κάθε δικαίωμα να μη δει, να μην τα ξαναδεί...

«Τι θα ήθελες, τέκνον μου;» του είπε ένας ιερέας με πεντακάθαρα, πολυτελή άμφια, όταν του άνοιξαν τις βαριές πύλες της Επισκοπής.

«Πάτερ, θα ήθελα να αφήσω εδώ αυτό το ορφανό...» άρχισε να λέει και, μόλις τράβηξε το κάλυμμα από το κεφάλι της μικρής μαύρης, ο ιερέας γούρλωσε τα μάτια του.

Πίσω από τον ιερέα, στο προαύλιο της Επισκοπής, βρίσκονταν καμιά εικοσαριά αγόρια και κορίτσια στην ηλικία της Τζίμπα πάνω κάτω, που έπαιζαν χιονοπόλεμο. Ήταν όλα τους κατάξανθα και καλοζωισμένα.

«Τέκνον μου, όλα τα πλάσματα του Θεού είναι, αλλά δυστυχώς δεν μπορούμε να το δεχτούμε το παιδί, λυπάμαι».

Ο Πολ αγρίεψε, το βλέμμα του σκλήρυνε και κάρφωσε τον ιερέα.

«Αγαπητό μου παιδί, για να συνεχίσει η Επισκοπή μας απρόσκοπτα το θεάρεστο έργο της, να περιθάλπει φτωχά και ορφανά παιδιά, μας έχει

απαγορευτεί ρητά από το στρατό να δεχτούμε μαύρα παιδιά ή εβραιόπουλα ή παιδιά ζητιάνων».

Ο μισθοφόρος δεν μπορούσε να δεχτεί με τίποτε αυτά που άκουγε.

«Πάτερ, τι μου λες; Εσείς δε λέτε πως η Βασιλεία των Ουρανών είναι για όλους τους ανθρώπους, ανεξάρτητα από χρώμα και θρησκεία; Ότι όλοι έχουν θέση σ' αυτήν;»

Ο ιερέας σταύρωσε τα χέρια του, κρατώντας έναν ολόχρυσο σταυρό.

«Παιδί μου, ναι, αυτό είναι το “πιστεύω” της Εκκλησίας μας. Όμως, όπως είπες κι εσύ, “η Βασιλεία των Ουρανών”. Εδώ βρισκόμαστε στη Γη και, δυστυχώς, δε χωράμε όλοι. Λυπάμαι, κάποια άλλη φορά...»

Έκανε νόημα σε δυο άντρες της ασφαλείας να κλείσουν τη βαριά ξύλινη είσοδο. Ο Πολ θόλωσε, του ήρθε να τραβήξει το πιστόλι που είχε στην κωλότσεπη και να βαρέσει στο ψαχνό, η Τζίμπα όμως είχε αποκοιμηθεί στον ώμο του.

Γύρισε να φύγει τη στιγμή που έξω από το κτήριο της Επισκοπής σταματούσε μια πολυτελής λιμουζίνα, αφήνοντας δυο ξανθά παιδάκια. Οι άντρες που τα συνόδευαν μιλούσαν ρωσικά και κράταγαν όπλα.

Οι πύλες άνοιξαν και τα δυο παιδάκια μπήκαν μέσα να συναντήσουν τους καινούργιους φίλους τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

ΕΙΧΑΝ καταλύσει σε μια γωνιά μιας μισοερειπωμένης εκκλησίας, στη μικρή κωμόπολη όπου βρέθηκαν, οδηγώντας όλη τη νύχτα, και αφού είχαν κάνει πολλές στάσεις αφότου εγκατέλειψαν το συνεργείο. Διανουκτερεύσεις της μιας βραδιάς συνήθως, σε μέρη που από ώρα σε ώρα, από στιγμή σε στιγμή, γίνονταν ολοένα και πιο επικίνδυνα. Από τύχη είχε βρεθεί κι αυτό το μέρος, καθώς η εκκλησία ήταν σχεδόν γεμάτη· μόνο στο ιερό δεν είχαν στρώσει οι άστεγοι πλέον κάτοικοι της πόλης, από σεβασμό. Είχαν κρεμάσει κάτι κουρέλια, όσα ρούχα δε χρειαζόνταν, από μερικά δοκάρια, έτσι που να σχηματίζουν ένα είδος προστατευτικού καλύμματος, για να ξεχωρίζει η ομάδα τους από τους υπολοίπους. Στον καθένα αναλογούσαν λίγα τετραγωνικά, όσα χρειαζόταν για να ξαπλώνει τη νύχτα. Μεταξύ των στρωμένων βρισκόταν μια πυροστιά, την οποία τροφοδοτούσαν με ό,τι έβρισκαν. Και δεν ήταν πολλά πράγματα αυτά που μπορούσαν να βρεθούν. Τουλάχιστον αυτοί είχαν την πολυτέλεια του ημιφορτηγού, εκεί όπου έμεναν πάντα δυο άτομα, σαν βάρδια, για να το φυλάνε, μην τους το κλέψουν.

Η πρώτη δουλειά που έκανε η Σουζάνα, αφού τακτοποίησε την κόρη της, που είχε ανεβάσει πυρετό, ήταν να βγει έξω, ψάχνοντας για λίγη τροφή. Σκέπασε με όλα της σχεδόν τα ρούχα την άρρωστη Νίκυ· η ίδια κράτησε μόνο ένα κασκόλ για να την προστατεύει όχι από το κρύο, αλλά από τις μυρωδιές και τις αρρώστιες. Η επιδημία τύφου και χολέρας είχε ήδη εξαπλωθεί στην πόλη· με το που είχαν μπει σε αυτήν, έβλεπαν τεράστιους αρουραίους να μυρίζουν τα σκουπίδια, να περνάνε πάνω από πεσμένους στο δρόμο ανθρώπους, που βρίσκονταν στα τελευταία τους λόγω αστίας ή λόγω της αρρώστιας. Αλλά η Νίκυ δεν είχε προσβληθεί από αυτές τις αρρώστιες, τουλάχιστον όχι ακόμα. Η Νίκυ είχε να φάει κανονικά εδώ και πολλές μέρες, όπως και όλοι τους άλλωστε· ήταν η πιο αδύναμη.

«Κάνε, Θεέ μου, να σωθεί το κοριτσάκι μου», προσευχόταν η Σουζάνα σε όλη της τη διαδρομή, σε όλη της την αναζήτηση για φαγητό και φάρμακα. Κρατούσε ένα χρυσό σταυρό στην τσέπη του παλτού της. Μόνο την οικογένειά μου έχω πια, τίποτε άλλο, σκεπτόταν συνέχεια, αλλά αυτή της η σκέψη την έκανε ακόμα πιο αποφασιστική, γιατί πλέον δεν είχε τίποτε άλλο να χάσει, παρά μόνο τα σοβαρά.

Έπειτα από κάμποση ώρα είδε μια τεράστια ουρά από παιδιά που περίμεναν υπομονετικά τη σειρά τους, κρατώντας από ένα τενεκεδάκι. Στην κορυφή της ουράς βρισκόταν μια τεράστια κατσαρόλα· ένα νεροζούμι ήταν η ανταμοιβή της αναμονής. «ΜΟΝΟ ΠΑΙΔΙΑ» έγραφε ένα χαρτόνι, στερεωμένο σε ένα ξύλο πίσω από τους ανθρώπους που μοίραζαν το συσσίτιο.

Η Σουζάνα μπήκε στον πειρασμό να κρυφτεί σε κάποια γωνία και να βουτήξει το τενεκεδάκι από κάποιο μικρό παιδί.

Θεέ μου, συγχώρα με! άλλαξε αμέσως τη σκέψη της. Μπορεί κι αυτά να έχουν άρρωστα αδερφάκια.

Δυο τρία στενά πιο 'κει, διέκρινε έναν άντρα και μια γυναίκα να έχουν ρίξει στο δρόμο ένα μικρό παιδί και να του βουτάνε το τενεκεδάκι. Το μικρό παιδί δεν είχε τη δύναμη ούτε να φωνάξει, τους κοίταγε με απελπισία. Το νεροζούμι είχε χυθεί, το περισσότερο, από τον τενεκέ. Οι δυο ενήλικες εξαφανίστηκαν.

Όταν η Σουζάνα Τζέφερσον έφτασε έπειτα από ώρα σε μια άλλη, εξίσου τεράστια ουρά, κατάλαβε ότι εκεί ήταν οι προορισμός της. Θα έπρεπε να περιμένει πολλές ώρες όρθια, με τα ποντίκια να μυρίζουν τα παπούτσια της, με κάποιους ηλικιωμένους –πέντ' έξι άτομα πιο μπροστά– να πέφτουν κάτω και να αφήνουν την τελευταία τους πνοή, με άλλους να τσακώνονται για μια δυο θέσεις στην ουρά. Οι δυνάμεις κατοχής πέρναγαν από δίπλα, αλλά δεν έδιναν σημασία. Καθώς απομακρύνονταν, έριχναν μερικές προειδοποιητικές βολές στον αέρα για να υπενθυμίζουν την παρουσία τους.

Θα είχε πια μεσημεριάσει, όταν έφτασε η σειρά της Σουζάνας. Σε κάτι σκαμνάκια κάθονταν μια γριά κι ένας γέρος, βρόμικοι και ξεδοντιασμένοι, ενώ από πίσω τους στέκονταν δυο ντόπιοι αστυνομικοί. Στην άκρη βρισκόταν ένας σωρός από φαγώσιμα σκουπίδια, καθώς και κάποια άλλα

προϊόντα, ελάχιστα, που δεν είχαν ακόμα καταναλωθεί. Μεταξύ του γέρου και της γριάς έκαιγε μια φωτιά για να ζεσταίνονται τις πάμπολλες ώρες που κάθονταν εκεί.

«Ορίστε, αυτά έχω», είπε η Σουζάνα κι έβγαλε από τις εσωτερικές τσέπες του παλτού της κάποιες δεσμίδες χαρτονομισμάτων μεγάλης αξίας.

Ο γέρος και η γριά κοιτάχτηκαν μεταξύ τους κι έβαλαν τα γέλια. Η γριά άρπαξε τα χρήματα και τα πέταξε στη φωτιά.

«Μόνο γι' αυτό κάνουν», είπε ξερά στη Σουζάνα. «Τίποτε άλλο έχεις; Άντε για να περάσει ο επόμενος».

Η κυρία Τζέφερσον έβγαλε δειλά δειλά το σταυρό από την τσέπη του παλτού της και τον έδωσε.

«Αυτό μάλιστα», είπε ο γέρος και τον βούτηξε.

«Κι αυτό, κι αυτό», συμπλήρωσε η γριά δείχνοντας το δαχτυλίδι και το ρολόι.

Η Σουζάνα πήρε το δρόμο της επιστροφής με δυο λεμόνια, ένα πορτοκάλι, ένα μισοτελειωμένο κουτί με μπισκότα και μια κονσέρβα με υπολείμματα πελτέ. Σε όλο το δρόμο έστριβε το κεφάλι της δεξιά κι αριστερά μην της επιτεθεί κανένας· είχε αρχίσει να φοβάται και τα μικρά παιδιά.

«Κορίτσι μου, εδώ είμαι», έπιασε η Σουζάνα το κεφάλι της άρρωστης κόρης της, με το που έφτασε στη γωνία τους στην εκκλησία.

Της άνοιξε το στόμα και άρχισε να στύβει το πορτοκάλι και τα λεμόνια. Η Νίκυ δυσκολευόταν να καταπιεί.

«Έλα, άλλη μια γουλιά, για το καλό σου είναι».

«Μαμά, κρυώνω», είπε τρέμοντας η Νίκυ.

Η μητέρα της έβγαλε το κασκόλ και την τύλιξε. Το κορίτσι συνέχιζε να τουρτουρίζει.

Τότε ο Ρίτσαρντ, που καθόταν λίγα μέτρα παρακεί, σηκώθηκε, άνοιξε το σακίδιό του και πέταξε το φάκελο με τις σημειώσεις του στη φωτιά. Η Σουζάνα έμεινε άφωνη να τον κοιτάει.

«Δε χρειάζονται, τα έχουμε περάσει στον υπολογιστή», είπε εκείνος και ανασήκωσε τα κουρέλια που τους χώριζαν από τις υπόλοιπες οικογένειες που βρίσκονταν στην εκκλησία, για να βγει έξω.

Η Σουζάνα δάκρυσε.

Η Νίκυ έγχειρε πίσω το κεφάλι της αποκαμωμένη από την προσπάθεια να καταπιεί.

«Μανούλα, σε αγαπώ!» είπε ύστερα από λίγο, μισοκοιμισμένη.

Η Σουζάνα έβαλε τα κλάματα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

«ΑΝ ΓΟΥΣΤΑΡΕΙΣ, μόνο έτσι», είπε απότομα ο Μαξ στον Πολ, δένοντας με μια αλυσίδα την Τζίμπα σε ένα στύλο του συνεργείου και κλειδώνοντάς τη με λουκέτο.

Ο Πολ αναγκαστικά δεν είπε τίποτα. Έβλεπε την οργή του παλιού του φίλου, καθρεφτισμένη στα μάτια του, έβλεπε τη ζήλια του Ντιέγκο, ώρα με την ώρα, μέρα με τη μέρα, να ξεχειλίζει και σκέφτηκε πως το πιο λογικό που θα μπορούσε να κάνει εκείνη τη στιγμή, για να μη φτάσουν τα πράγματα στα άκρα, θα ήταν να δεχτεί την αιχμαλωσία του μικρού κοριτσιού, έστω και για λίγες ώρες.

Άλλωστε, ο σκοπός αγιάζει τα μέσα, ειδικά για ένα μισθοφόρο. Για τον Πολ προείχε να μάθει την καινούργια τους αποστολή· ο Μαξ ήταν όλο μισόλογα για αυτήν. Τη μια, περίμενε οδηγίες, την άλλη, δεν ήξερε τίποτα, την τρίτη, θα περιμένανε άλλες λίγες μέρες. Ο Πολ όμως ήξερε το φίλο του, γνώριζε πως τα είχε όλα καλά βαλμένα στο κεφάλι του, πως ήταν ζωτικής σημασίας να κατέχει και την παραμικρή λεπτομέρεια για την άψογη εκτέλεση της αποστολής, της κάθε αποστολής. Σε αυτή την περίπτωση, το να μη γνωρίζει τίποτα ήταν απλώς αφύσικο, γι' αυτό και του έλεγε ψέματα.

Ο μισθοφόρος όμως κάτι είχε ψυλλιαστεί, όχι βέβαια από τον αρχηγό, ούτε από τον Ντιέγκο –αυτός δε θα μάθαινε ποτέ τίποτα–, αλλά από τις ειδήσεις που κυκλοφορούσαν στο Ίντερνετ. Αυτές τις ειδήσεις που, με τα πολλά, κανείς δεν τους δίνει πια σημασία και καταλήγουν να περνάνε στα ψιλά, και συγκεκριμένα, στις σελίδες με τις κηδείες. Εκεί έβρισκε ο Πολ όλες τις χρήσιμες πληροφορίες που χρειαζόταν για να καταλάβει ότι παιζόταν κάτι πολύ μεγαλύτερο παγκοσμίως και ότι η αποστολή τους θα ήταν απλώς ένα μικρό υποσύνολο του γενικότερου σχεδίου. Ένας Σουηδός υπουργός Εξωτερικών, της προηγούμενης κατάστασης, που είχε δολοφονηθεί, ένας Γάλλος Πρόεδρος Βουλής, που είχε ένα περίεργο

τροχαίο, ένας Γερμανός βουλευτής που πέθανε από τροφική δηλητηρίαση. Οι συμπτώσεις μυστηριωδών θανάτων αξιωματούχων των παλαιών καθεστώτων, εκλεγμένων που δεν είχαν υποκύψει και δεν είχαν συνταχτεί με τις νέες εξουσίες, ήταν αφύσικα πολλές για να εξακολουθούν να παραμένουν συμπτώσεις. Αυτό που δεν ήξερε ήταν ποια θα ήταν η δικιά τους «σύμπτωση».

«Έλα, αργήσαμε», έκανε ο Μαξ στον παλιό του σύντροφο, χωρίς να δίνει την παραμικρή σημασία στο Νοτιοαμερικανό Ντιέγκο.

Βγαίνοντας και οι τρεις από το παλιό συνεργείο, συνάντησαν τη γερμανική φρουρά που περιπολούσε και τη χαιρέτησαν. Ο Μαξ είχε ήδη κάνει τις επαφές του με τον κατακτητή, επαφές που ήταν πάρα πολύ χρήσιμες και για τις δυο πλευρές. Μια κούτα τσιγάρα στην αρχή από τη μεριά των μισθοφόρων, μια πληροφορία για χρυσαφικά σε σπίτια από τους εισβολείς, μοίρασμα κερδών και για τους δυο. Οι Γερμανοί δεν μπορούσαν να κάνουν αυτή τη δουλειά, για άλλα είχαν εισβάλει στις διάφορες χώρες, δεν μπορούσαν όμως να κοιτάνε και αδιάφορα τα χρυσαφικά και αργυρικά, που έμεναν πίσω στα εγκαταλειμμένα σπίτια. Και όχι μόνο στα εγκαταλειμμένα.

Ο Μαξ, με μεγάλη χαρά και ηδονή, είχε αναλάβει να ξαφρίζει τα σπίτια που κατοικούνταν ακόμα. Οι αρχές κατοχής είχαν επικηρύξει το πρόσωπό του για κάποιες δεκάδες κιλά χρήσιμων σκουπιδιών, επικήρυξη την οποία βέβαια είχαν γνωστοποιήσει και στον Μαξ. Έτσι εμφανίζονταν ως εγγυητές της ασφάλειας, ότι τελικά νοιάζονταν για την ηρεμία των κατακτημένων χωρών. Και βέβαια, οι στρατιώτες, γυρνώντας από σπίτι σε σπίτι κι επιδεικνύοντας τη φωτογραφία του καταζητούμενου Μαξ, τσέκαραν ταυτόχρονα τα περιουσιακά στοιχεία των ενοίκων.

«Αφεντικό, άσε με να πάω μόνος μου σε ένα διαμέρισμα», έλεγε και ξανάλεγε ο Ντιέγκο στον αρχηγό κι εκείνος με τα πολλά ενέδωσε για να μην ακούει τις γκρίνιες του μικρού.

Οι τρεις τους ξεχύθηκαν σε μια γειτονιά που είχαν μαρκάρει, ο καθένας ανέλαβε κι ένα διαφορετικό τετράγωνο. Η όλη επιχείρηση ήταν σχετικά ξεκούραστη, οι κάτοικοι έδιναν αμέσως ό,τι τους ζητούσαν από φόβο για τη ζωή τους.

«Είναι το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε περιμένοντας οδηγίες», έλεγε ο Μαξ στους στρατιώτες του, για να συμπληρώσει: «Έτσι, για να μη σκουριάζουμε...»

Κατόπιν εισέβαλλαν στα σπίτια κι έδιναν κάποια συγκεκριμένη ώρα ραντεβού σε ένα προκαθορισμένο σημείο, για να φύγουν όλοι μαζί.

Εκείνη τη φορά όμως ο Μαξ κι ο Πολ, μαζεύοντας τα κλοπιμαία από δυο διαμερίσματα, άκουσαν πυροβολισμούς. Κατάλαβαν ότι ήταν από δικό τους όπλο, τους ήταν γνώριμος ο ήχος.

Παράτησαν τις δουλειές τους μισοτελειωμένες και βγήκαν στον έρημο από ανθρώπους δρόμο. Κοίταξε ο ένας τον άλλο από απόσταση τριών τετραγώνων, ανασηκώνοντας τους ώμους τους. Σε λίγη ώρα είδαν και τον Ντιέγκο να ξεπροβάλλει από τη μεσαία πολυκατοικία.

Ο νεαρός γελούσε μέχρι τα αυτιά. Κράταγε μια τσάντα γεμάτη χαρτονομίσματα, την οποία κι έδειξε στον αρχηγό.

«Δεν ήθελαν να μου πουν πού βρίσκονται τα χρυσαφικά, κι έτσι... μίλησε το αυτόματο», είπε ο Ντιέγκο γεμάτος περηφάνια.

«Είσαι εντελώς ηλίθιος».

Ο Μαξ του έδωσε μια μπουνιά στην κοιλιά και το αγόρι διπλώθηκε, ρίχνοντας κάτω την τσάντα.

«Τι σκατά να τα κάνουμε αυτά;» συνέχισε ο Μαξ εξοργισμένος, αρπάζοντας και πετώντας τις δεσμίδες για να παρασυρθούν από τον άνεμο. «Τώρα ποιος θα μας πει πού τα έχουν κρυμμένα; Είσαι εντελώς άχρηστος».

Το αγόρι ένιωσε πολύ άσχημα, είχε κοκκινίσει από την ντροπή.

«Νόμιζα πως θα σε ευχαριστούσα», είπε στον αρχηγό και ο τελευταίος τον έφτυσε, του γύρισε την πλάτη και σηκώθηκε να φύγει.

Ο Πολ βοήθησε το φίλο του να σηκωθεί.

«Αλήθεια λέω. Νόμιζα πως θα τον ευχαριστούσα», ξανάπε ο Ντιέγκο αυτή τη φορά στον Πολ.

«Σε πιστεύω», του απάντησε ο τελευταίος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

«ΓΙΟΝΑΣ, είμαι απελπισμένη! Φοβάμαι! Πριν από πέντε μέρες ήρθαν στρατιώτες στο σπίτι και πήραν τους δικούς μου, τον πατέρα μου, τη μητέρα μου, τον αδερφό μου, όλους. Εμένα δε με βρήκαν, εκείνη την ώρα γύρναγα έξω, μήπως βρω κάποιο φαγώσιμο να έχει παραπέσει, μήπως μπορέσω να κλέψω τίποτα. Τους φόρτωσαν, μαζί με άλλους από τη γειτονιά, να τους πάνε σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, να δουλεύουν μέρα νύχτα στους σκουπιδότοπους και στα εργοστάσια απορριμμάτων.

»Η πόλη έχει γεμίσει καμιόνια, φεύγουν κατά δεκάδες. Στοιβάζουν τους ανθρώπους σε τρένα, όρθιους, τον ένα πάνω στον άλλο· πολλοί πεθαίνουν στο ταξίδι. Δεν ξέρω τι να κάνω, δεν ξέρω πού αλλού να στραφώ. Οι συγγενείς μου έχουν φύγει όλοι για τα χωριά τους, δεν έχω πια φίλους, ό,τι έχω από άνθρωπο για να με καταλάβει αυτή την ώρα είσαι μόνο εσύ. Κάθομαι όλη μέρα και κλαίω, τη νύχτα δεν μπορώ να κοιμηθώ από το φόβο μην τυχόν έρθουν και αρπάζουν κι εμένα. Τις προάλλες που γύρναγα ψάχνοντας στα σκουπίδια, οι Γερμανοί έβγαλαν όλους τους ενοίκους μιας πολυκατοικίας έξω και άρχισαν να τους τουφεκίζουν· κάποιος είχε βουτήξει σιδερόβεργες από ένα κατεστραμμένο σπίτι, για να τις πουλήσει στη μαύρη αγορά. Θεέ μου, πώς έγινε έτσι ο κόσμος; Πώς ζούμε σε έναν εφιάλτη; Θα τελειώσει αυτό ποτέ; Θα έχουμε τις ζωές μας πίσω; Έστω αυτές που ζούσαμε τα τελευταία χρόνια, με τη μιζέρια και τη δυστυχία, αλλά που τουλάχιστον δε φοβόμασταν για τη ζωή μας. Τώρα είμαστε σαν τα ζώα, ακόμα χειρότερα και από αυτά, γιατί τα ποντίκια τουλάχιστον πάντα βρίσκουν κάτι να φάνε.

»Γιόνας, θα φύγω από την πόλη, δε θα περιμένω να βομβαρδίσουν και το δικό μου τετράγωνο, δεν ξέρω πού θα πάω, θέλω να έρθω να σε βρω, να βρω μια κάποια ασφάλεια, να έχω ένα άτομο να μιλήσω, να κλάψω. Δεν μπορώ να γράφω συνέχεια στον υπολογιστή, φοβάμαι ότι θα με βρουν. Έκλεψα ένα καρτοκινητό, σου γράφω το νούμερο παρακάτω. Δε θέλω να

μιλήσουμε, φοβάμαι. Μόνο μηνύματα θα σου στέλνω. Και να με πάρεις, μην περιμένεις να σου μιλήσω, δεν ξέρω τι είναι ικανοί να κάνουν αυτοί. Σε παρακαλώ όμως, άσε με να έρθω προς εσένα, όπου και να είσαι. Αν δεν έχεις κι εσύ πού να πας, μπορούμε να πάμε μαζί στο χωριό μου, μέχρι να περάσει όλο αυτό.

»Σε χαιρετώ, να ξέρεις ότι είσαι ο μόνος που μου έχει απομείνει. Συγγνώμη αν σε κούρασα, δε θα το ξανακάνω. Σε φιλώ, με πολλή αγάπη, Κορίνα!»

Ο Γιόνας διάβαζε και ξαναδιάβαζε το μήνυμα της φίλης του, καθισμένος στη γωνιά της εκκλησίας, στο στρωσίδι που του αναλογούσε. Είχε πολύ καιρό να μπει στο Ίντερνετ και να μιλήσει με την Κορίνα, με όλα αυτά που είχαν γίνει την είχε σχεδόν παραμελήσει. Και όμως, η Κορίνα τον είχε βγάλει από τη δυστυχία του να μην έχει καθόλου φίλους, να μην του κάνει κανείς like, να μη χαιρέται κανείς για τις επιτυχίες του. Και τώρα τον χρειαζόταν, τώρα του ανοίχτηκε, του μίλησε για την οικογένειά της. Αυτός δεν την είχε ρωτήσει ποτέ τίποτα, από φόβο μην καταλάβει ότι και ο ίδιος δεν είχε τίποτα παραπάνω να της πει πέρα από το πανεπιστήμιο και τις εργασίες. Αλλά κι αυτή ήταν τόσο διακριτική που δεν τον είχε ρωτήσει ποτέ τίποτα παραπάνω· της αρκούσε που μίλαγαν.

Θα της έγραφε, θα επικοινωνούσε μαζί της, θα βρίσκονταν, όσο καιρό και να έπαιρνε αυτό. Η Κορίνα ίσως να ήταν το μέλλον του, το μοναδικό καλό σημάδι σε ένα αβέβαιο και απαίσιο μέλλον. Μαζί θα τα κατάφερναν καλύτερα, μαζί θα ένιωθαν πιο άνθρωποι, δε θα αισθάνονταν μόνοι...

«Την αγαπάς, ε;» άκουσε τη φωνή της Νίκυ από πίσω του.

Ο Γιόνας γύρισε ξαφνιασμένος, το κορίτσι του χαμογελούσε, είχε ξαναπάρει δυνάμεις, παρόλο που ήταν συνέχεια ξαπλωμένη. Το χρώμα είχε αρχίσει να επιστρέφει στο πρόσωπό της.

Ο νεαρός λέκτορας ντράπηκε λίγο, ίσως γιατί με τη Νίκυ τον τελευταίο καιρό άρχισε να κουβεντιάζει, πιο πολύ επειδή αυτή τον προσέγγισε. Ήταν άλλωστε ο πιο νέος από όλους· το κορίτσι δεν μπορούσε να μιλά ούτε για πολιτική ούτε για επιστήμη. Και φυσικά, σε αυτή την ηλικία, δεν την ενδιέφερε ούτε η Ώρα Μηδέν ούτε το Απόλυτο Μηδέν. Την ενδιέφερε να ξανακερδίσει τη χαμένη της ξενοιασιά. Μήπως όμως ένιωθε κάτι για αυτόν; Όσο κι αν αποστρεφόταν αυτή τη σκέψη –η Νίκυ ήταν άλλωστε

δεκάξι στα δεκαεφτά και ο ίδιος σχεδόν δέκα χρόνια μεγαλύτερος-, τον κολάκευε να υπάρχει και μια δεύτερη γυναικεία παρουσία, μετά την Κορίνα, που να δείχνει ενδιαφέρον για το άτομό του.

«Την αγαπώ;» έκανε δήθεν αδιάφορα, ξεπερνώντας την αρχική συστολή του. «Είμαστε φίλοι στο facebook, ούτε που την ξέρω».

«Μμμ... Φαίνεται όμως αρκετά συμπαθητική, για να μην πω όμορφη».

Η Νίκυ άρχιζε να τον φιλοπειράζει· ο Γιόνας το ευχαριστιόταν παρόλο που προσπαθούσε να δείξει πως δεν έδινε σημασία.

Ξεκίνησε να της απαντά στο μήνυμα, αφήνοντας τη Νίκυ να κοιτά. Της έγραφε πως θα τη βοηθούσε, πως ήθελε να βρεθούνε, πως θα έκλεβε κι εκείνος ένα καρτοκινητό, πως θα της έστελνε μήνυμα. Απέφυγε να συμφωνήσει για το χωριό, αλλά της τόνισε ότι η ώρα για να συναντηθούνε είχε φτάσει, για να μην αισθάνονται δυο μόνοι άνθρωποι. Πάτησε το send και το μήνυμα έφυγε.

«Λοιπόν, τι λες; Την αγαπώ;» έκανε περιπαιχτικά στη Νίκυ.

«Δεν ξέρω, αυτό το ξέρεις εσύ. Όμως πιστεύω ότι τελικά δεν έχει και τόσο μεγάλη σημασία η αγάπη. Σημασία έχει να νιώθεις, να αισθάνεσαι κάτι, να μην είσαι παγωμένος μέσα σου», του απάντησε και ξαναξάπλωσε στο στρωσίδι.

Ο Γιόνας παρέμεινε σκεπτικός. Το κορίτσι είχε τελικά δίκιο, ο ίδιος τον τελευταίο καιρό με την Κορίνα άρχισε να αισθάνεται.

Κι αυτό τού έφτανε για την ώρα. Κι αυτό τού γέμιζε κάπως το κενό που είχε για τόσα χρόνια. Ήταν μια κάποια νίκη...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12

Ο ΜΑΞ ήταν σε υπερένταση τις τελευταίες μέρες. Δεν ήταν μόνο το γεγονός ότι οι δουλειές με τα κλοπιμαία είχαν κατά πολύ μειωθεί, αφού είχαν ήδη μπουκάρει στα περισσότερα σπίτια, αλλά κυρίως το ότι οι Γερμανοί είχαν αρχίσει να χάνουν σε όλα τα μέτωπα, εφόσον είχαν πάρα πολλά ανοιχτά, αναγκάζοντας τους υπόλοιπους Δυτικοευρωπαίους να συνασπιστούν μαζί με τους Ανατολικούς. Αποχωρούσαν πλέον, κάποιες διμοιρίες στην αρχή, μεραρχίες κατόπιν, στο τέλος ολόκληρες ταξιαρχίες, αφήνοντας πίσω τους υπολείμματα στρατού για να περισυλλέξουν ό,τι μπορούσε ακόμα να περισυλλεγεί. Εννοείται πως άφηναν πίσω τους και υπολείμματα ανθρώπων. Οι σκουπιδιάρες και οι μπουλντόζες ήταν από τα πρώτα τάγματα που αποχωρούσαν.

Οι δορυφόροι είχαν ελευθερωθεί ξανά από τη στενή παρακολούθηση των στρατευμάτων κι έτσι οι πληροφορίες για τις αποστολές των μισθοφόρων, που είχαν παγώσει πρόσκαιρα, λόγω άλλων στόχων κι εξαιτίας φόρτου εργασίας, άρχισαν να φτάνουν πάλι στα κινητά των αρχηγών των αποστολών, σποραδικά στην αρχή, μαζικότερα κατόπιν.

Ο Μαξ δεν άντεχε τις πολλές ερωτήσεις, ούτε και να βλέπει απορίες ζωγραφισμένες στα πρόσωπα των στρατιωτών του, έστω κι αν με αυτούς μοιραζόταν όλη του την καθημερινότητα. Το έπαιρνε πολύ προσωπικά, ότι δεν τον εμπιστεύονταν, ότι, άμα άρχιζε να τους εξηγεί, ίσως και να προέκυπταν διαφωνίες ή απροθυμίες. Προτιμούσε έτσι να δείχνει αυτός απρόθυμος να απαντήσει παρά οι άλλοι να προβούν σε κάποια ενέργεια.

«Αν δε μας λες τουλάχιστον τι θα κάνουμε, τότε τι μας χρειάζεσαι;» του είχε πετάξει τις προάλλες ο Πολ και ο αρχηγός μετά βίας κατάπιε τα νεύρα του, κυρίως γιατί ήταν και ο Ντιέγκο μπροστά που σιωπούσε και κουνούσε ελαφρά επιδοκιμαστικά το κεφάλι του, σαν να συμφωνούσε με τον άλλο. Και όταν συμφωνούν δύο, ενώ ο ίδιος έχει άλλη άποψη, τότε αυτά είναι σίγουρα επικίνδυνα πράγματα.

«Το πρωί φεύγουμε για βόρεια», τους είπε ένα βράδυ εντελώς στα ξαφνικά, δίνοντάς τους επιπλέον την πληροφορία του τόπου. «Θα παίρνουμε όποτε γίνεται πληροφορίες μέσω δορυφόρου στο GPS για το πού είναι ο στόχος, και όταν φτάσουμε κοντά του, θα πάρουμε τις τελικές πληροφορίες για να χτυπήσουμε... Άρα το πρωί ξεκινάμε κλέβοντας όποιο αμάξι ή μοτοσικλέτα βρούμε με βενζίνη, και μετά, δρόμο...»

Είδε την απορία στο πρόσωπο του Πολ· πάλι δεν τον πίστευε. Τελικά, η μπάσταρδη μαύρη τού είχε κάνει τεράστια ζημιά, πιο μεγάλη απ' όση φαινόταν στην αρχή. Του ξυπνούσε κάτι σαν συναισθήματα, πράγμα ανεπίτρεπτο για ένα στρατιώτη. Οι στρατιώτες έχουν συγκεκριμένη δουλειά, να εκτελούν διαταγές και να ολοκληρώνουν αποστολές. Δεν είναι δυνατόν πάνω στη δουλειά να έχουν αισθήματα. Όπως δεν είναι δυνατόν κι ένας μηχανικός αυτοκινήτων να δένεται με το κατσαβίδι του και να λυπάται να λύσει τη μηχανή. Τόσο απλά πράγματα, είναι απορίας άξιο πώς δεν τα σκέφτονται όλοι, είναι περίεργο πώς δεν τα σκέφτηκε ο Πολ, που ήταν τόσο ψυχρός εκτελεστής και άψογος μισθοφόρος.

Οι σκέψεις αυτές είχαν φέρει μια δυσθυμία στον Μαξ, δεν είχε όρεξη να τους βλέπει, τρεις δολοφόνους κι ένα μαυρομπάσταρδο να κάθονται και να κοιτιούνται σαν τις γυναικούλες. Αλλά σύντομα θα τέλειωναν όλα αυτά. Αν δεν μπορούσαν οι άλλοι να σταθούν στο ύψος των περιστάσεων, θα το έκανε αυτός!

«Μάλιστα, αρχηγέ! Ό,τι πεις εσύ, αρχηγέ! Ό,τι διατάξεις!» άρχισε να κελαηδά ο Ντιέγκο με ενθουσιασμό.

Πόσο του την έδινε αυτός ο νεαρός, πόσο μαλάκας ήταν, τελικά! Του θύμιζε τον εαυτό του στα νιάτα του, όταν δεχόταν διαταγές από τους άλλους αρχηγούς μισθοφόρων. Ευτυχώς που τώρα πια ήταν αυτός αρχηγός, ενώ από τους άλλους δε ζούσε κανείς...

Ο Πολ ήταν εξασκημένος στο να απομονώνει όλους τους εξωτερικούς θορύβους και να εστιάζει την ακοή του σε αυτό που ήθελε να ακούσει ή σε αυτό που έπρεπε να ακούσει. Η συλλογή πληροφοριών ήταν ζωτικής σημασίας για ένα μισθοφόρο. Όπως και το να μιλά ψιθυριστά και συνθηματικά, όπως έκανε ο Μαξ εκείνη τη νύχτα, όταν νόμιζε πως ο Πολ και η Τζίμπα είχαν κοιμηθεί από την άλλη μεριά του διαχωριστικού της

σκηνής τους. Ευτυχώς όμως που, στη συγκεκριμένη περίπτωση, το γεγονός ότι ο Ντιέγκο ήθελε να τα ακούει όλα μασημένα, για να τα καταλάβει, κατέστη σωτήριο για τον Πολ.

«Θα το κάνουμε να φανεί σαν ατύχημα, έτσι ο άλλος δε θα καταλάβει τίποτα», άκουσε τον αρχηγό να λέει στον μικρό.

«Ναι, αλλά είναι δεμένος με τη μαύρη, δε θα το χάψει τόσο εύκολα».

«Μη σε νοιάζει για αυτόν. Άμα παραζορίσει το πράμα, τον αναλαμβάνω εγώ... καταλαβαίνεις, έτσι;»

«Ναι».

Ακολούθησαν στιγμές σιωπής.

«Άκου, Ντιέγκο, μόνο εσένα εμπιστεύομαι, πιστεύω πως θα γίνεις τέλειος στρατιώτης, ακόμα πιο καλός από εμένα. Αυτό είναι κάτι που πρέπει να πετύχει, σε παρακαλώ, βάλε τα δυνατά σου».

«Μη σε νοιάζει, αφεντικό. Τη μαύρη τη μισώ, όσο τίποτε άλλο».

Ο Πολ δε σοκαρίστηκε, απλώς έμαθε. Στρατιώτης ήταν, είχε συνηθίσει να περιμένει τα χειρότερα. Κι αυτά που μόλις είχε ακούσει ήταν τα χειρότερα. Όχι ότι δεν τα ανέμενε, απλώς ένιωσε ένα μεγάλο κενό. Μια σκέψη τού καρφώθηκε αμέσως στο μυαλό.

Πρέπει να δράσω!

Προσποιήθηκε πως κοιμόταν. Είχε σκεπάσει την Τζίμπα από δίπλα του, με όποια κουβέρτα είχε πρόχειρη, για να μην κρυώνει, παρόλο που οι θερμοκρασίες είχαν ανέβει. Ο ίδιος άρχισε να ξεκουμπώνει αθόρυβα το φερμουάρ του υπνόσακού του, βαριανασαίνοντας μέχρι να κοιμηθούν οι άλλοι. Το γεγονός ότι δίπλα έκαιγε μια λάμπα πετρελαίου ήταν η τύχη του, το σημάδι πως όλα θα πήγαιναν καλά. Γιατί οι στρατιώτες, στις δύσκολες περιστάσεις που δρουν, με τις καταστάσεις που έχουν να αντιμετωπίσουν, πάντα χρειάζονται ένα σημάδι, κάτι σαφές και καλό, έναν οϊωνό.

Μόλις κοιμήθηκαν οι άλλοι δυο και άρχισαν να βαριανασαίνουν, ο Πολ περίμενε για άλλη μισή ώρα. Για αυτόν η αναμονή δε σήμαινε τίποτα· είχε συνηθίσει να περιμένει και μέρες ολόκληρες, μέχρι να φανεί ο εχθρός και να πιαστεί απροετοίμαστος.

Σηκώθηκε όσο πιο αθόρυβα γινόταν και πέρασε στο μέρος της σκηνής όπου βρίσκονταν ξαπλωμένοι οι άλλοι δυο. Με τα μάτια του καρφωμένα

πάνω τους, πήρε το κινητό του Μαξ, που ήταν ανοιχτό, και μπήκε μέσα στα αρχεία του. Ήξερε μέσες άκρες πού να ψάξει, γιατί ήξερε τον αρχηγό, πώς τα είχε οργανώσει όλα στο μυαλό του. Κάπως έτσι, φαντάστηκε, θα τα έχει οργανώσει και στο κινητό του. Έψαξε τα e-mail του και σταμάτησε σε ένα που είχε ως θέμα τη λέξη «Κωδικοί».

Εδώ είμαστε! σκέφτηκε και τον έπιασε ταχυπαλμία. Μέσα στο μήνυμα βρίσκονταν οι κωδικοί με τους οποίους ο Μαξ έμπαινε στο κεντρικό σύστημα παρακολούθησης δορυφόρων, στην εφαρμογή του GPS. Ο Πολ δεν ήθελε κάτι άλλο, αυτό που βρήκε του ήταν υπεραρκετό. Θα μπορούσε να χακάρει ανά πάσα ώρα και στιγμή το λογαριασμό του αρχηγού, χωρίς αυτός να το πάρει είδηση.

Έκανε να αφήσει το κινητό, όταν το βλέμμα του έπεσε σε έναν άλλο φάκελο που ονομαζόταν «Γουέλς». Από καθαρή περιέργεια τον άνοιξε και είδε ένα σωρό φωτογραφίες ενός κοριτσιού, μιας κοπέλας, με την οικογένειά της, με τις φίλες της, στο πανεπιστήμιο, στις διακοπές, παντού. Κάτι του έλεγε αυτό το όνομα «Γουέλς», κάτι που τελικά το θυμήθηκε όταν έριξε μια γρήγορη ματιά σε όλες τις φωτογραφίες, ιδίως σε εκείνες που απεικόνιζαν τον Μαξ αγκαλιά με την κοπέλα.

Θεέ μου, τι άρρωστος που είναι! ανατρίχιασε ο Πολ, φέρνοντας στο μυαλό του μια από τις πρώτες αποστολές του Μαξ, δεκαεφτά χρόνια πιο πριν, όταν οι μισθοφόροι είχαν απαγάγει την κόρη του Αμερικανού πρόξενου στη Σλοβακία, με αντάλλαγμα κάποια στρατιωτικά μυστικά.

Όταν τελικά εμφανίστηκε ο πρόξενος με το φάκελο, για να τον παραδώσει στους απαγωγείς, εκείνοι τον σκότωσαν, παίρνοντας το φάκελο. Ο Μαξ είχε το ρόλο του «αγοριού» της κοπέλας, της πουλούσε αγάπη και ρομάντζο, για να μάθει τις κινήσεις του πατέρα της. Ήταν κι αυτός που δε δίστασε να τη σκοτώσει, με ιδιαίτερα επώδυνο τρόπο, καθώς αυτή ψυχορραγούσε, γιατί, όπως είχε εκμυστηρευτεί περήφανα ο Μαξ στον Πολ, χρόνια μετά, «δεν υπάρχει μεγαλύτερη ηδονή από το να βλέπεις τα μάτια κάποιου στις τελευταίες του στιγμές, όταν χάνεται...» Αυτή την κοπέλα συνέχιζε να τη βλέπει σε φωτογραφίες ο Μαξ, την κοπέλα του, το θύμα του.

Ο Πολ αηδίασε μονομιάς. Ο φίλος του ήταν ένας ψυχοπαθής, δε σκότωνε για τα λεφτά, σκότωνε γιατί το είχε ανάγκη, ήταν η μοναδική

του ευχαρίστηση. Δε θα δίσταζε να σκοτώσει κι αυτόν και την Τζίμπα και τον Ντιέγκο, όταν δε θα του ήταν σε κάτι χρήσιμοι. Κι αυτός με την Τζίμπα δεν του ήταν χρήσιμοι.

Καθώς κοίταγε τα κοιμισμένα πρόσωπα των άλλων δυο μισθοφόρων, αποφάσισε να ψαχουλέψει λίγο στο σακίδιο του Μαξ, μήπως έβρισκε καμιά πληροφορία για την ταυτότητα του στόχου. Έβαλε μέσα το χέρι του και στα τυφλά άρχισε να πιάνει διάφορα χρυσαφικά, δαχτυλίδια και βραχιόλια, σταυρούς και περιδέραια. Και κάτω κάτω, μια ατζέντα, ένα σημειωματάριο.

Αυτό είναι, σκέφτηκε με αγαλλίαση και άρχισε να το ανασύρει.

Εκείνη τη στιγμή ένωσε ένα πιστόλι στο πίσω μέρος του κεφαλιού του.

«Δε σου έφτασαν τα χρυσαφικά ή οι πληροφορίες που σου έδωσα;»

Ο Μαξ τον βούτηξε και τον γύρισε να τον κοιτά, κολλώντας του το πιστόλι στο μέτωπο. Ο Πολ είχε αιφνιδιαστεί ολοκληρωτικά, προσπάθησε όμως να συγκεντρώσει το μυαλό του στο τι θα έλεγε.

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή. Τι γύρευες στο σακίδιο;»

«Ήθελα να δω πόσα χρυσά πήραμε τις τελευταίες μέρες».

Ο Μαξ του κοπάνησε μια στο πρόσωπο.

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή. Ακούω...»

«Πήγα να...»

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή».

Ο Ντιέγκο είχε ξυπνήσει και παρακολουθούσε σαστισμένος τη σκηνή.

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή. Ήθελες πληροφορίες για το στόχο;»

Ο Πολ δεν έβρισκε νόημα στο να προσπαθήσει να απαντήσει, ο άλλος δεν τον άφηνε. Με την πρώτη του λέξη, τον χτύπαγε. Το πρόσωπο του Πολ είχε ματώσει.

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή».

Ο Πολ άρχισε να βλέπει θολά τις σκιές τους στο μεσοκάλυμμα. Σκέφτηκε την Τζίμπα, που θα έβλεπε για άλλη μια φορά στη ζωή της σκιές να κουνιούνται και μετά θα άκουγε έναν πυροβολισμό. Και μετά θα άκουγε κι ένα δεύτερο πυροβολισμό... προορισμένο για αυτήν.

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή».

Εκείνη τη στιγμή φώναξε ο Ντιέγκο, αγουροξυπνημένος και τρομαγμένος, καθώς η Τζίμπα, έχοντας ακούσει τα πάντα, προσπαθούσε

να περάσει στο άλλο τμήμα της σκηνής και κούναγε το ενδιάμεσο κάλυμμα.

Ο Μαξ, για δέκατα του δευτερολέπτου έχασε τη συγκέντρωσή του, ο χρόνος αυτός όμως ήταν υπεραρκετός για τον Πολ να ανασυνταχτεί, δίνοντας στον αρχηγό μια γροθιά στο πρόσωπο. Ο Πολ σηκώθηκε αμέσως. Χτυπούσε με το άρβυλο τον αρχηγό, ο οποίος πλέον είχε αρχίσει να ζαλίζεται. Έβγαλε όλη του την ορμή, όλο του το μίσος πάνω του. Πηδώντας πάνω από το μισοξαπλωμένο Ντιέγκο, ο Πολ άρπαξε την Τζίμπα και το σακίδιό του, βγήκε έξω από το αντίσκηνο και άρχισε να τρέχει.

«Βλάκα, πιάσ' τους!» ξεχώρισε την ξεθυμασμένη φωνή του Μαξ πίσω του.

Ο Πολ ήξερε πως δεν μπορούσε να φτάσει μακριά κουβαλώντας σάκο, όπλο και το μικρό κορίτσι.

«Σταμάτα! Σταμάτα, αλλιώς πυροβολώ!» άκουσε, καμιά διακοσαριά μέτρα πίσω του.

Άφησε αργά ό,τι κρατούσε στο έδαφος και γύρισε προς τη μεριά του Ντιέγκο που τον σκόπευε.

«Ντιέγκο, θυμάσαι στην Αφρική, στο σκουπιδότοπο, που σου έσωσα τη ζωή; Άσε με, σε παρακαλώ, να φύγω».

«Σκάσε, θα σε πυροβολήσω».

«Ντιέγκο, σε παρακαλώ, δεν είσαι σαν κι αυτόν. Ο Μαξ είναι άρρωστος, σε παρακαλώ, άσε μας να φύγουμε».

Ο Ντιέγκο όπλισε.

Ο Πολ αποφάσισε να τα παίζει όλα για όλα.

«Έλα μαζί μας, Ντιέγκο. Πάντα θα υπάρχει θέση για σένα. Έλα μαζί μου, αγόρι μου».

Είδε το χέρι του στρατιώτη να τρεμοπαίζει.

«Μην κάθεται άλλο μ' αυτόν. Έλα να είμαστε εμείς συνεργάτες. Σε παρακαλώ».

Η ανάσα του αγοριού έγινε πιο ανήσυχη.

Ο Πολ άρχισε να μετακινείται. Ο Ντιέγκο, σαν να ξύπνησε, ξαναφώναξε:

«Σταμάτα!»

«Εγώ φεύγω, Ντιέγκο! Αν θες να μας σκοτώσεις, κάν' το! Αλλιώς, εκμεταλλεύσου αυτή τη διέξοδο που σου δίνω...»

Ο Ντιέγκο δεν ήξερε τι να κάνει.

«Δεν έχει νόημα να δουλεύω με αυτόν. Γεια σου, Ντιέγκο, να θυμάσαι πως, όποτε θες, εγώ θα σε δεχτώ...»

«Σκάσε, είπα», επανέλαβε το αγόρι με φωνή που έτρεμε.

Ο Νοτιοαμερικανός κατέβασε το όπλο. Στο πρόσωπό του έτρεχαν δάκρυα. Έβλεπε το φίλο του να παίρνει από το χέρι την Τζίμπα, να μαζεύει τα πράγματά του από το χώμα και να απομακρύνεται.

Ο Πολ άρχισε να επιταχύνει το βήμα του, από φόβο μήπως σηκωθεί ο Μαξ και τους πάρει στο κυνήγι.

Ύστερα από λίγο, άκουσε δυο τρεις πυροβολισμούς στον αέρα από το όπλο του Ντιέγκο.

Ο φίλος του είχε αστοχήσει επίτηδες...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13

ΚΑΜΠΑΝΕΣ χτυπούσαν παντού χαρμόсуна, σε κάθε χωριό, σε κάθε πόλη. Ο κόσμος είχε ξεχυθεί στους δρόμους, ανεμίζοντας σημαίες, αγκαλιάζοντας ο ένας τον άλλο, χορεύοντας και τραγουδώντας. Στους δρόμους κυκλοφορούσαν ελάχιστα αμάξια, όσα τουλάχιστον υπήρχαν ακόμα και δεν είχαν κατασχεθεί για παλιοσίδερα, όσα είχαν βενζίνη ή δεν είχαν μείνει από μπαταρία, κορνάροντας μανιωδώς. Στα παράθυρά τους κάθονταν οι επιβάτες κουνώντας τα χέρια τους και χαιρετώντας τους αγνώστους που θα συναντούσαν στο δρόμο τους.

Ο πόλεμος είχε τελειώσει, ήταν γεγονός. Τα εχθρικά, κατοχικά στρατεύματα, όσα είχαν απομείνει τις τελευταίες μέρες, αποχωρούσαν ασύντακτα. Στρατιώτες κουρασμένοι και απαυδισμένοι, με σκυμμένα τα κεφάλια, γύριζαν στην πατρίδα τους, με την ελπίδα να τους αναγνωριστεί η πίστη σ' αυτήν και να τους ανταμείψουν με κάποιες δεκάδες κιλιά παλιοσίδερα. Κουβαλούσαν ανόρεχτα τον οπλισμό τους στα σακίδιά τους, έχοντας εξαντληθεί από τις συνεχείς και απρόβλεπτες εναλλαγές του καιρού κι έχοντας ιδρώσει. Ζητιάνευαν για ένα μπουκαλάκι νερό, ο κόσμος τούς χλεύαζε, οι πιο τυχεροί από αυτούς έπιναν το νερό και τσάκιζαν το μπουκαλάκι, κουβαλώντας το μαζί τους ως τη μόνη τους ανταμοιβή, ένα σκουπίδι παραπάνω.

«Δεν μπορούμε να πάμε και πολύ μακριά», είπε ο Κλαούντιο στους συνεπιβάτες του, «η βενζίνη δε μας βγάζει για πολύ».

Σε όλη τη διαδρομή, στο ημιφορτηγό επικρατούσε ένας ενθουσιασμός και μια ελπίδα ότι όλα θα έφτιαχναν, επιτέλους, προς το καλύτερο, ότι οι ζωές τους θα επέστρεφαν στους κανονικούς τους ρυθμούς, αυτούς που είχαν πριν από τρία χρόνια, ότι όλα θα άλλαζαν. Γιατί αυτό που ζούσαν εκείνη τη μέρα έδειχνε πως τα πράγματα είχαν πάψει να παίρνουν την κατηφόρα, πως η κατάσταση μπορούσε να γίνει κάπως καλύτερη.

«Στρίψε εδώ», του είπε ο Ρίτσαρντ, βλέποντας μακριά στα χωράφια έναν αχυρώνα. «Καλύτερα να αποφύγουμε το χωριό, ποιος ξέρει τι θα συναντήσουμε εκεί...»

Η κυβέρνηση είχε ανατραπεί. Όλες οι κυβερνήσεις, η μια μετά την άλλη, έπεφταν, όλες θεωρούνταν υπεύθυνες για τον πόλεμο, καμιά δεν μπορούσε να αναλάβει το βάρος της όποιας ανοικοδόμησης της χώρας της. Οι δικτατορίες είχαν καταρρεύσει μέσα σε μια νύχτα, το ίδιο και τα καθεστώτα της ανατολικής Ευρώπης.

Πίσω στην καρότσα του ημιφορτηγού, ο Γιόνας με το λάπτοπ στα πόδια παρακολουθούσε τις εξελίξεις. Οι υπόλοιποι έβλεπαν χωρίς να μιλούν, ήταν άλλωστε τόσο καταιγιστικά τα γεγονότα, απ' όλη την υφήλιο, που δεν επιδέχονταν άμεσο σχολιασμό, καθώς άλλαζαν από στιγμή σε στιγμή.

«Ω, Θεέ μου!» φώναξε σε κάποια στιγμή η Σουζάνα, βλέποντας τις εικόνες που προβάλλονταν από την κεντρική πλατεία της πρωτεύουσας. Ο Άντονι και η Καρολίνα Τόμπιας είχαν οδηγηθεί σε πρόχειρα στημένες κρεμάλες, στο κέντρο της πρωτεύουσας, έξω από τη Βουλή. Ο κόσμος, συγκεντρωμένος κατά χιλιάδες γύρω από την εξέδρα, περίμενε να παρακολουθήσει το θέαμα.

«Άλλαξέ το, δεν μπορώ να το δω, δε θέλω...» φώναζε η Σουζάνα και ο Γιόνας σεβάστηκε την επιθυμία της. Αλλά και τα υπόλοιπα κανάλια έπαιζαν σχεδόν το ίδιο γεγονός. Κανάλια που ανήκαν πλέον στον Σεμπάστιαν Σεξτόριους, έναν από τους λίγους κερδισμένους των τελευταίων μηνών, καθώς είχε αγοράσει σε όλη την ήπειρο δεκάδες τοπικά κι εθνικά κανάλια, εκατοντάδες εφημερίδες, έντυπες ή διαδικτυακές, αμέτρητους ραδιοφωνικούς σταθμούς. Τον Σεμπάστιαν Σεξτόριους, πατέρα του Μπρους Σεξτόριους, συμμαθητή και «φίλου» της Νίκυ Τζέφερσον.

Τα σώματα των Τόμπιας κρέμονταν άψυχα στο ικρίωμα· ο κόσμος υπομονετικά πέρναγε από μπροστά τους για να τα φτύσει. Η Σουζάνα έβαλε τα κλάματα. Ο Χάρυ είχε σκύψει το κεφάλι του, μην μπορώντας να δει τον πρώην συνεργάτη του να έχει αυτό το τέλος. Αλλά και τον πρώην διώκτη του...

«... Ο κόσμος σε όλες τις χώρες έχει ξεσηκωθεί απαιτώντας αλλαγή και δικαιοσύνη, απαιτώντας τιμωρία για τους υπευθύνους. Αλλά παράλληλα

θέλοντας να υπάρξει μια ισχυρή προσωπικότητα, ένας ηγέτης, κάποιος που θα βγάλει τη χώρα τους από το χάος. Ο κόσμος απαιτεί να δοθεί ένα τέλος στη σάπια τάξη των παλαιών πολιτικών, σε αυτούς που έφτασαν τα πράγματα έως εδώ...»

Στον αχυρώνα βρίσκονταν λίγες οικογένειες, που είχαν χωρίσει αρμονικά το μέρος. Η ομάδα, όταν κατέφθασε, δεν άργησε να βολευτεί, ακουμπώντας στο έδαφος τα λιγοστά πράγματά της και στοιβάζοντας τις αρμαθιές με τα άχυρα για να τις χρησιμοποιήσει ως κρεβάτι, ως τραπέζι, ως κάθισμα.

«Λες τελικά να τελειώσαν όλα; Φτάσαμε στο Απόλυτο Μηδέν;» ρώτησε ο Πελεγκρίτι τον πρώην συνεργάτη του με σκεπτικισμό.

«Δεν ξέρω, Μάριε, είναι ακόμα κάπως νωρίς. Ίσως, αν περάσουν δυο τρεις μέρες, να δούμε πιο ξεκάθαρα τι γίνεται...»

«... Χρειάζεται μια ισχυρή ηγεσία, χρειάζεται μια κοινή προσπάθεια από όλους μας. Δεν είναι ώρα για διαφωνίες, όλοι μαζί πρέπει να δουλέψουμε για τον κοινό σκοπό. Κι εγώ, ενώπιον Θεού και ανθρώπων, σας εγγυώμαι πως θα καταβάλω...»

Η στέψη του Ακίνο ως βασιλιά από τον επίσκοπο της πρωτεύουσας πανηγυρίστηκε έξαλλα από τους συγκεντρωμένους έξω από τη Μητρόπολη οπαδούς, αλλά και από πλήθος κόσμου. Τα πρώτα του λόγια γιορτάστηκαν με μια ελπίδα από όλους, ελπίδα που μετατράπηκε σε ενθουσιασμό, όταν ο νέος βασιλιάς και η βασίλισσα, εγκαθιδρύοντας τη δυναστεία των Ακίνο, εξήγγειλαν τριήμερο εορτασμό, όπου θα μοιράζονταν δωρεάν προϊόντα, φαγητά και άλλα, ή θα δίνονταν σε πολύ χαμηλές τιμές. Οι εικόνες που προβάλλονταν έδειχναν το βασιλιά Ακίνο να χαιρετά από το μπαλκόνι τα πλήθη, ενώ πίσω του έστεκαν ο επίσκοπος και ο Σεμπάστιαν Σεξτόριους, ο ιδιοκτήτης των ΜΜΕ. Ο ίδιος ο βασιλιάς, κάτοχος πολλών εργοστασίων αποκομιδής κι επεξεργασίας σκουπιδιών, αλλά και πολλών χωματερών, θα άνοιγε για λίγες μέρες συγκεκριμένους τομείς των σκουπιδότοπων του, για να μοιράσει επιλεγμένα απορρίμματα στους υπηκόους του.

Καθεστώτα βασιλείας είχαν πλέον τα περισσότερα κράτη, ελάχιστες δημοκρατίες πια υπήρχαν. Ντόπιες δυναστείες, από απογόνους παλαιών

πριγκιπικών οικογενειών, αλλά και από επιφανείς οικονομικούς παράγοντες, είχαν αναλάβει τα ηνία των ευρωπαϊκών κρατών. Και όλοι οι βασιλείς, σε ένδειξη μεγαλοσύνης προς τους κατοίκους των χωρών τους, μοίραζαν δωρεάν τρόφιμα και είδη πρώτης ανάγκης, διοργάνωναν φιέστες και γιορτές σε στάδια για να ξεδώσει ο πληθυσμός, θεατρικές παραστάσεις κι επιθεωρήσεις ακόμα και στα πιο μικρά χωριά.

Ο Κλαούντιο με τον Γιόνας και τη Νίκυ είχαν αναλάβει να προμηθευτούν τα είδη πρώτης ανάγκης, οι υπόλοιποι τέσσερις τα τρόφιμα. Παντού γινόταν τα αδιαχώρητο, ο κόσμος είχε χιμήξει στα καταστήματα, βουτώντας ο ένας από τον άλλο ό,τι ο τελευταίος είχε προλάβει να αρπάξει από κάποιον τρίτο. Οι σκηνές τσακωμού, ξυλοδαμού και ληστειών στους δρόμους ήταν τόσο συνηθισμένες, που κανείς δεν τους έδινε σημασία. Οι εκκλήσεις για βοήθεια που ακούγονταν από μικρά παιδιά και ηλικιωμένους, που είχαν πέσει θύματα ληστειών, έπεφταν στο κενό.

«... Το πρώτο διάταγμα του νέου βασιλέα ορίζει ότι οι κάτοικοι απαγορεύεται να εμπορεύονται και να κατέχουν παραπάνω ποσότητες σκουπιδιών από αυτές που τους αναλογούν. Όποιος βρεθεί παραβάτης του νόμου, θα οδηγείται πάραυτα στη φυλακή. Τα απορρίμματα και η διαχείρισή τους τίθενται υπό την αιγίδα του Στέμματος, είναι βασιλική περιουσία...»

Ο Ρίτσαρντ Κλάιν έβλεπε αραιά και πού κάποιους άντρες, σε ομάδες των δυο ή των τριών, να παρακολουθούν τον κόσμο, να συνηνοούνται μεταξύ τους και μετά να χωρίζουν, ακολουθώντας ο καθένας και από κάποιον κάτοικο. Περπατούσε προσεκτικά μαζί με τον Πελεγκρίτι για να μη δίνει στόχο στους ασφαλίτες, και ήταν φανερό ότι προβληματιζόταν εξαιρετικά για τη συνέχεια της θεωρίας τους.

«Δεν ξέρω, Μάριε, είναι πολύ νωρίς για να πούμε. Ίσως να περιμένουμε κάποιες μέρες ακόμα για να καταλαγιάσουν τα πράγματα».

Ο Πελεγκρίτι κουνούσε συγκαταβατικά το κεφάλι του.

Από την άλλη πλευρά είχε τον Χάρυ Τζέφερσον, ο οποίος έλεγε και ξανάλεγε ότι το ταξίδι τους έφτασε στο τέλος, ότι ίσως έπρεπε να σταματήσουν να τρέχουν σαν κυνηγημένοι, ότι έπρεπε να αρχίσουν να παίρνουν το δρόμο της επιστροφής.

Κανένας τους όμως δεν ήξερε πραγματικά τι θα έπρεπε να κάνουν, όλα τούς φαίνονταν εξαιρετικά ρευστά για την ώρα...

«Λαός: Άμοιρος των ευθυνών του ή συνυπεύθυνος;»

Τα τηλεοπτικά δίκτυα και οι εφημερίδες άρχισαν να εστιάζουν τις τελευταίες μέρες το ενδιαφέρον τους στις καταστροφές και τις λεηλασίες, που γίνονταν σε όλες τις χώρες, ακόμα και μετά το πέρας των εορτασμών: σε βανδαλισμούς και ακρότητες, που δεν έδειχναν να έχουν κάποιο τέλος. Πρόβαλλαν εικόνες από μαζικές φυλακίσεις πολιτών, οι όποιοι κατείχαν περισσότερα σκουπίδια από αυτά που τους αναλογούσαν, εναλλάξ με τις εικόνες των τελευταίων στελεχών των παλαιών καθεστώτων, που συλλαμβάνονταν και με συνοπτικές διαδικασίες τουφεκίζονταν. Αυτονομιστικά κινήματα άρχισαν να ξεσπούν σε όλη την έκταση της ηπείρου, που συγκέντρωναν πολλούς δυσαρεστημένους, οι οποίοι άρχισαν να καταλαμβάνουν χωριά, και που στο τέλος καταστέλλονταν με πρωτοφανή σκληρότητα.

«... Ο βασιλιάς Ακίνο διόρισε το ανακτοροσυμβούλιο, το οποίο παίρνει τη θέση της κυβέρνησης. Με διάγγελμά του, επισήμανε τον κίνδυνο αναρχίας, που υπάρχει σε όλη τη χώρα, ενώ ανέβαλε επ' άοριστον τις εκλογές. Παράλληλα, έχρισε νέους διοικητές στην επικράτεια της χώρας, με σκοπό την τήρηση της τάξης και την προάσπιση του βασιλικού πλούτου. Οι νέοι αυτοί διοικητές, οι οποίοι θα φέρουν τον τίτλο του δούκα, του κόμη ή του βαρόνου, κατά περίπτωση και ανάλογα με το μέγεθος της κάθε περιοχής, είναι οι εξής...»

Το ένα κράτος μετά το άλλο ακύρωνε τα όποια αιτήματα για εκλογές. Οι βασιλείς, σε τηλεδιάσκεψη που είχαν, αποφάσισαν να ακολουθήσουν κοινή γραμμή πάταξης των φαινομένων αναρχίας, που εμφανίζονταν στις περιφέρειές τους. Οι βασιλικοί στρατοί είχαν ξεχυθεί σε κάθε μέρος προσπαθώντας να καταπνίξουν όλες τις εστίες αντίστασης. Οι κατά τόπους πρίγκιπες και δούκες των χωματερών άρχισαν να συγκροτούν τους δικούς τους στρατούς...

Ο Χάρυ Τζέφερσον καταλάβαινε πως κάτι δεν πήγαινε καλά με τον Κλαούντιο. Έλειπε ασυνήθιστα πολλές ώρες, και γυρνώντας, έφερνε μαζί του ασυνήθιστα λίγα πράγματα. Ο οδηγός φαινόταν αρκετά

προβληματισμένος, ταραγμένος αρκετές φορές, σε μόνιμη βάση πλέον. Το βλέμμα του κάπου κάπου έπαιρνε πολύ σκληρή όψη, άλλες φορές αποφασιστική, σαν να πάλευε με κάτι μέσα του και τελικά να ηρεμούσε, να καταστάλαζε σε κάποια σκέψη ή απόφαση. Ο Χάρυ την ήξερε πολύ καλά αυτή τη διαδικασία· κι αυτός σε όλη του τη ζωή πάλευε με πολλές σκέψεις μέσα του, η διαφορά όμως ήταν ότι ποτέ δεν ηρεμούσε, πάντα τον νικάγαν αυτές. Και σχεδόν ποτέ δεν έπαιρνε μια ξεκάθαρη απόφαση...

Το προηγούμενο βράδυ, κι ενώ ο Πελεγκρίτι με τον Κλάιν και τον Γιόνας είχαν μια έντονη διαφωνία σχετικά με το αν τελείωσε το Απόλυτο Μηδέν ή όχι, δεδομένου πως οι πληροφορίες τροφοδοσίας του προγράμματος ήταν λίγες και σχετικά αντιφατικές, η σταθερή και αποφασιστική φωνή του Κλαούντιο τους είχε διακόψει, κάνοντάς τους να ακούσουν με πολλή προσοχή το ξέσπασμα του οδηγού:

«Μα τόσο κοντόφθαλμοι και βλάκες είστε που να μην καταλαβαίνετε τι συμβαίνει;»

Οι τρεις επιστήμονες αιφνιδιάστηκαν ολοκληρωτικά, παράτησαν το πρόγραμμα που έτρεχαν και κοιτούσαν άφωνοι τον Κλαούντιο.

«Χρειάζεστε μοντέλα και δεδομένα για να μαντέψετε τι πρόκειται να γίνει; Δεν έχετε μάτια για να το δείτε; Δεν παρακολουθείτε κάθε μέρα προς τα πού τρέχουν τα πράγματα; Κάθεστε και ασχολείστε μήνες και χρόνια τώρα με βλακείες, αγνοώντας το αυτονόητο, αυτό που όλοι βλέπουν και ζουν;»

Κάποια άτομα από την άλλη άκρη του αχυρώνα είχαν σταματήσει τις κουβέντες τους για να ακούσουν καλύτερα αυτά που λέγονταν. Οι υπόλοιποι της ομάδας είχαν δαγκωθεί· δεν έπρεπε να μαθευτεί η ύπαρξή τους εκεί. Ο Κλαούντιο άρπαξε τον υπολογιστή από τα χέρια του Γιόνας κι έψαξε στα sites κάποιες ειδήσεις οι οποίες δεν είχαν προβληθεί πάρα πολύ.

«Ανεύθυνο πλήθος!», «Συνυπεύθυνος λαός για την κατάντια!», «Όχλος που δε σταματά πουθενά» ήταν κάποιοι από τους κύριους τίτλους.

«... Αναστέλλεται το δικαίωμα ψήφου για τις μικρότερες ηλικίες, τις γυναίκες και τα χαμηλά εισοδήματα, ύστερα από απόφαση των ευρωπαϊκών Αυλών, που ελήφθη χθες στην τηλεδιάσκεψη η οποία έγινε, με θέμα...»

Ο Κλαούντιο το έδειξε στους υπολοίπους, οι οποίοι, μέσα στον καταγιισμό των ειδήσεων, το είχαν δει, αλλά δεν του έδωσαν την πρέπουσα σημασία.

«Να ποιο είναι το μοντέλο, να πού πάνε τα πράγματα. Στο τίποτα, αν ρωτήσετε εμένα. Σήμερα έχουμε τους “άρχοντες των σκουπιδιών” να αποφασίζουν για μας. Αύριο θα είναι ακόμα χειρότερα. Αλλά δυστυχώς, κανένας δεν ήθελε να με ρωτήσει ποτέ για το παραμικρό, τόσο καιρό τώρα, ίσως επειδή είμαι ένας απλός οδηγός, κάποιος που δεν μπορεί να ψηφίζει πλέον, οπότε τι νόημα έχει και να μιλήσω;»

Ο Κλαούντιο πέταξε τον υπολογιστή από τα χέρια του· το λάπτοπ δεν έσπασε επειδή έπεσε πάνω στα άχυρα. Κατόπιν ο νεαρός άντρας έφυγε από τον αχυρώνα, για να ξαναγυρίσει ώρες μετά, περασμένα μεσάνυχτα.

Αυτό είχε στο μυαλό του ο Χάρυ Τζέφερσον, όταν αποφάσισε να τον ακολουθήσει, με όλο το φόβο να τον έχει κυριέψει. Η περιέργειά του όμως ήταν τεράστια. Κυρίως ήθελε να επιβεβαιώσει αυτό που του είχε περάσει τόσες φορές από το μυαλό του, ότι ο Κλαούντιο κάποιον άλλο ρόλο είχε απέναντι στον ίδιο και όχι απλώς του οδηγού. Γι’ αυτό και δε μίλαγε σχεδόν ποτέ, δεν έλεγε τη γνώμη του. Για να τον οδηγήσει, να τους οδηγήσει σε μια σίγουρη παγίδα. Ποια ήταν όμως αυτή;

Ο Χάρυ δεν είχε παρακολουθήσει ποτέ στη ζωή του κάποιον· το να γλιστρά τη νύχτα από δέντρο σε δέντρο, από τοίχο σε τοίχο, ακούγοντας σκόρπιους πυροβολισμούς, ήταν κάτι που το είχε δει μόνο σε ταινίες. Ποτέ δεν είχε φανταστεί ότι θα έφτανε η μέρα να κάνει κάτι παρόμοιο. Αλλά και για πολλά άλλα δεν είχε σκεφτεί ποτέ του ότι θα συνέβαιναν.

Ο οδηγός προχωρούσε αποφασιστικά μεν, αλλά παίρνοντας προφυλάξεις για να μην τον δει κανείς. Ήταν φυσικά πιο νέος από τον Χάρυ, πιο ευέλικτος και φαινόταν να ξέρει τους συνωμοτικούς κανόνες. Πού και πού, έκανε ότι του είχε πέσει κάτι κάτω, για να σκύψει να το σηκώσει και να τσεκάρει το δρόμο πίσω του. Ήταν οι στιγμές που ο Τζέφερσον μετά βίας πρόφτανε να κρυφτεί, να γονατίσει, να κάνει στο πλάι, για να μη γίνει αντιληπτός. Ήταν οι στιγμές που η ταχυπαλμία του ανέβαινε όλο και περισσότερο, που ένιωθε ένα αίσθημα δυσφορίας, που κρύος ιδρώτας κυλούσε στα εσώρουχά του.

Ο Κλαούντιο επιβράδυνε το βήμα του· άρχισε να σφυρίζει, μιμούμενος τα νυχτερινά πουλιά. Ύστερα από λίγη ώρα ακούστηκαν και κάποια άλλα σφυρίγματα. Ο οδηγός κατευθύνθηκε προς την είσοδο μιας εγκαταλειμμένης κατοικίας. Ο Χάρυ δεν μπορούσε να τον διακρίνει. Παρέμεινε κρυμμένος στη θέση του, προσπαθώντας να έχει ένα ευρύ οπτικό πεδίο. Έπειτα από λίγο είδε κάποιον άλλο να βαδίζει με προφυλάξεις προς την είσοδο, προς τον Κλαούντιο. Κατόπιν ακολούθησε και τρίτος, και τέταρτος. Οι άγνωστοι άντρες φορούσαν τραγιάσκα και κρατούσαν τουφέκι περασμένο στον ώμο τους.

Ο Τζέφερσον τρόμαξε, οι υποψίες του επιβεβαιώθηκαν. Ο οδηγός του ήταν ένας συνωμότης. Αλλά ενάντια σε ποιον;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14

Η ΤΑΝ από τις λίγες φορές που ο Πολ προσπαθούσε να καταπολεμήσει τους δισταγμούς του. Ήξερε πως έπρεπε να δράσει, αλλά παράλληλα σκεπτόταν και τις συνέπειες. Τα πράγματα είχαν φτάσει όμως σε τέτοιο σημείο που δεν είχε άλλη επιλογή από το να προχωρήσει όπως το είχε σκεφτεί αρχικά.

Αφήνοντας την Τζίμπα στην αίθουσα του Ίντερνετ καφέ να περιεργάζεται τα πρωτόγνωρα για αυτήν μηχανήματα, τους νέους που μοναδική τους διασκέδαση ήταν δυο τρεις ώρες στο facebook, έναντι λίγων χρημάτων ή σκουπιδιών, ο Πολ έβγαλε πάνω στο τραπέζι, μπροστά από τον υπολογιστή του, κάποιες σημειώσεις που είχε κρατήσει τις τελευταίες μέρες. Έβλεπε το μαύρο κορίτσι, που είχε ψηλώσει και είχε μεγαλώσει πια αρκετά, να τριγυρίζει από πάγκο σε πάγκο, ενώ κανείς δεν της έδινε σημασία.

Δεν ξέρει τίποτε από όλα αυτά, η μίζερη διασκέδαση των άλλων για αυτήν είναι πολυτέλεια, πέρασε σαν αστραπή από το μυαλό του μισθοφόρου, για να αναπολήσει κάπως τις εικόνες των παιδιών στην Αφρική, που, μην έχοντας με τι άλλο να παίζουν και να ασχοληθούν, κλοτσούσαν όλη μέρα ένα τόπι από κουρέλια. Τουλάχιστον αυτά έτρεχαν και γέλαγαν και τραγουδούσαν, ακόμα και όταν είχαν να φάνε ώρες, σαν να χαιρόνταν την κάθε στιγμή της ζωής. Ή σαν να ήξεραν ότι η ζωή τους θα είναι τόσο σύντομη, που δε θα είχαν καιρό για μίζεριες και κλάψες.

Ας μου μίλαγε, έστω μια μόνο λέξη, ας μου χαμογέλαγε, έστω, χωρίς να μιλήσει. Αυτό ήταν το παράπονο και το «θέλω» του Πολ από την Τζίμπα, η οποία εξαρτιόταν από αυτόν· δεν τον άφηνε σχεδόν να κάνει βήμα μόνος του, αλλά και δεν του είχε χαρίσει ούτε ένα φθόγγο.

Ο Πολ ξαναγύρισε στις σημειώσεις του. Ως μισθοφόρος είχε μελετήσει πολύ καλά το μάθημά του, άσχετο αν δεν του το είχε διδάξει κανείς. Ήξερε πως ο στόχος θα ήταν, το πιθανότερο, κάποιος υψηλόβαθμος του

παλαιού καθεστώτος, της δημοκρατίας δηλαδή, αλλά δεν ήξερε ποιος. Οι «τυχαίοι» θάνατοι και ο πόλεμος είχαν αποδεκατίσει όλη την παλιά φρουρά πολιτικών. Κάποιοι που είχαν απομείνει είχαν οδηγηθεί στις φυλακές, ενώ κάποιοι άλλοι –δε θα έφταναν τους δέκα– είχαν εξαφανιστεί από προσώπου γης. Εξαίρεσε τους βουλευτές, καθώς και γενικούς διευθυντές Υπουργείων, διοικητές οργανισμών και πολιτευτές, γιατί δεν του φάνηκε πως κάποιος θα έμπαινε στον κόπο να τους επικηρύξει. Στους διοικητές οργανισμών έβαλε ένα ερωτηματικό, να ξανακοιτάξει, άμα δεν έβγαζε άκρη, ποιοι ζούσαν ακόμα και σχετίζονταν με καίρια Υπουργεία.

Η πρώτη λύση θα ήταν να μπει, πάντα με τους κλεμμένους κωδικούς του Μαξ, στη σελίδα της αντικατασκοπείας και να τσεκάρει τα ονόματα των επικηρυγμένων. Αυτό όμως ήταν υπερβολικά επικίνδυνο, καθώς έθετε σε κίνδυνο όλο το μέλλον των σχεδίων του, αν καταλάβαιναν πως κάποιος είχε χακάρει το λογαριασμό. Ο Μαξ, υποτίθεται, ήξερε την αποστολή, δε χρειαζόταν να μπει στο αντίστοιχο αρχείο των καταζητούμενων για να δει ποιους ή ποιον καταδιώκει.

Έτσι του έμενε η δεύτερη λύση, να χακάρει το GPS του Μαξ, να δει αν γινόταν τις πρώτες συντεταγμένες που του είχαν δώσει οι δορυφόροι. Αλλά και τις τελευταίες. Αυτό ήταν θεωρητικά πιο εύκολο. Κανείς δε θα υποψιαζόταν τον «Μαξ» ότι χακάρει το λογαριασμό του, θα το θεωρούσαν εντελώς φυσιολογικό να επισκέπτεται συχνά το GPS, πέρα βέβαια από τον ίδιο τον Μαξ. Αυτός, αν έβλεπε ότι είχε μπει στο λογαριασμό του κάποια στιγμή που, στην πραγματικότητα, δεν είχε μπει, θα τα καταλάβαινε όλα μονομιάς και θα έβαζε τους δορυφόρους να παρακολουθούν και τον Πολ με την Τζίμπα. Γι' αυτό ό,τι ήταν να γίνει έπρεπε να γίνει αστραπιαία, σε λιγότερο ίσως απ' όσο θα έκανε για να στοχεύσει με το όπλο του.

Ο Πολ έβαλε τους κωδικούς και αμέσως αναζήτησε το ιστορικό του GPS. Ως σημείο αναφοράς έβαλε τη μέρα που ξέσπασαν όλα στην πρωτεύουσα, τότε που είχαν βγει τα τανκς στο δρόμο. Ήλπιζε να βρει ένα μέρος που θα τον βοήθαγε να καταλάβει τον ένοικο, ή ιδιοκτήτη, ή έστω κάτι από την ταυτότητα του προσώπου που αναζητούσαν.

Τα πράγματα εξελίχτηκαν πολύ πιο εύκολα απ' όσο τα περίμενε και ο ίδιος και απ' ό,τι ευχόταν. Το σημείο εκκίνησης για εκείνη τη μέρα έδειχνε ένα συγκεκριμένο σπίτι της πρωτεύουσας· η οδός και ο αριθμός αναγράφονταν στην οθόνη.

Βγαίνοντας αμέσως από το λογαριασμό κι ευχόμενος να μη χρειαστεί να ξαναχακάρει, τουλάχιστον για εκείνη τη μέρα, έβαλε τα στοιχεία σε κατάλογο στο Ίντερνετ και, περιμένοντας ελάχιστα, είδε, επιτέλους, το άτομο για το οποίο γινόταν όλη η φασαρία:

«Χάρυ Τζέφερσον, Αντιπρόεδρος της κυβέρνησης» έγραφε η οθόνη.

Σε τσάκωσα, συλλογίστηκε με ανακούφιση κι ένα χαμόγελο ο Πολ και πιάνοντας την Τζίμπα από το χέρι έφυγε ύστερα από λίγη ώρα από το Ίντερνετ καφέ.

Κανείς δεν τους είχε δώσει σημασία...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15

ΟΙ ΥΠΟΨΙΕΣ του Γιόνας τις τελευταίες μέρες άρχισαν να εδραιώνονται σιγά σιγά ως βεβαιότητα. Στην αρχή, ήταν οι αργές συνδέσεις με τον σέρβερ του πανεπιστημίου, μετά οι διακοπές που τον πέταγαν έξω. Εκείνο όμως που τον έβαζε σε βαθιές σκέψεις ήταν πως ένα ένα τα μπλογκ, από τα οποία αντλούσε ενημέρωση, και τα διάφορα ανεπίσημα –και μη ελεγχόμενα– sites έπαυαν να λειτουργούν, άλλαζαν τις διευθύνσεις τους, έκλειναν. Τα μόνα που παρέμεναν κραταιά και χωρίς κανένα πρόβλημα ήταν τα κανάλια του Σεμπάστιαν Σεξτόριους και τα παρεμφερή με αυτά. Το Ίντερνετ είχε υποστεί λογοκρισία στην Κίνα, τη Νότια Αμερική, τη Μέση Ανατολή. Προφανώς είχε έρθει και στην Ευρώπη η σειρά του. Ο νεαρός λέκτορας είχε ανησυχήσει φοβερά στην αρχή· στην ουσία, είχε αγχωθεί.

Η έκρηξη σε ένα παλαιό κι εγκαταλειμμένο πυρηνικό εργοστάσιο στην Ινδία, που είχε προκαλέσει σεισμική δραστηριότητα στην περιοχή, η οποία με τη σειρά της είχε προξενήσει ένα τεράστιο τσουνάμι, ήταν το γεγονός ή μάλλον η αλυσίδα γεγονότων των τελευταίων ωρών και ημερών. Τα στοιχεία και τα δεδομένα, που θα μπορούσε να αντλήσει ο Γιόνας μέσω του πανεπιστημίου από τα διάφορα ερευνητικά κέντρα, θα του παρείχαν τις απαιτούμενες πληροφορίες που θα υποβοηθούσαν το μοντέλο στην ανάπτυξή του. Φαίνεται όμως πως οι εν λόγω πληροφορίες δίνονταν με σχετική φειδώ, σε μικρές δόσεις· φαίνεται πως το πανεπιστήμιο και τα ερευνητικά κέντρα δεν μπορούσαν να δράσουν πλέον συνεργατικά, καθώς οι σέρβερ τους είχαν πρόβλημα. Ο Γιόνας είχε εστιάσει την προσοχή του στα θαλάσσια κύματα που μετέφεραν τόνους πλαστικών άχρηστων σακουλών από τα βάθη του ωκεανού και που σκέπασαν με αυτές ολόκληρα χωριά και κωμοπόλεις της νοτιοανατολικής Ασίας. Η καταστροφή των γεωργικών καλλιεργειών και των εγχώριων κτηνοτροφιών, μαζί με την ισοπέδωση μεσαίων αστικών κέντρων από τον

ισχυρό σεισμό και τους εξίσου δυνατούς μετασεισμούς, η εξάπλωση μεταδοτικών ασθενειών, οι θάνατοι, οι μεταναστεύσεις, όλα αυτά θα μπορούσαν να δώσουν μια επιπλέον πρόβλεψη για το Απόλυτο Μηδέν, την επιστημονική διαφωνία και το «υπ' αριθμόν 1» ζήτημα για τους τρεις επιστήμονες. Αλλά δυστυχώς, αυτά όλα τα στοιχεία δεν ήταν πλέον προσβάσιμα, δε δίνονταν επακριβώς στη δημοσιότητα.

Το αρχικό άγχος του νεαρού μετατράπηκε γρήγορα σε φόβο, καθώς οι επίσημες κυβερνοσελίδες των ευρωπαϊκών βασιλείων είχαν κηρύξει τον πόλεμο κατά «της τρομοκρατίας και της αναρχίας». Σε αυτό τον πόλεμο βέβαια, τα βασίλεια υπερείχαν, καθώς κρατούσαν τα δίκτυα των τηλεπικοινωνιών και τις τροχιές των δορυφόρων.

Ο νέος αυτός πόλεμος, κατά της καθημερινής αναρχίας, είχε γίνει σημαία πολλών ηγεμόνων, οι οποίοι όλο και πιο συχνά θέσπιζαν αυστηρότερους νόμους, επέβαλλαν επαχθέστερους φόρους, διακινούσαν αντιφατικές πληροφορίες κι έκλειναν μαζικά πολίτες στη φυλακή, απλώς και μόνο με κάποιες ενδείξεις. Ίσως και χωρίς αυτές...

Ο Γιόνας ήξερε πως δε θα μπορούσε πια να περιηγείται τόσο άνετα στο Ίντερνετ και το facebook· ήταν ζήτημα λίγων ημερών να αρχίσουν να παρακολουθούν κι αυτούς τους χρήστες, αν δεν είχε συμβεί ήδη αυτό. Να μαθαίνουν με ποιους μιλάνε και τι λένε, σε ποιες σελίδες μπαίνουν και για πόση ώρα περιηγούνται. Ο Γιόνας ήξερε πως αυτό γινόταν και πιο πριν, αλλά το να παίζει κανείς με τη φωτιά, εκείνες τις μέρες, σίγουρα θα κόστιζε ακριβά.

«Κι αυτό τι σημαίνει; Πως δεν είμαστε σε θέση να προβλέψουμε επακριβώς το σημείο του Απόλυτου Μηδενός; Και όμως, αυτό χρειαζόμαστε σήμερα...» άκουγε τον καθηγητή Πελεγκρίτι να διαφωνεί έξω από τον αχυρώνα με τον Ρίτσαρντ Κλάιν, στις μόνιμες πια συζητήσεις τους τον τελευταίο καιρό.

«Εγώ λέω πως τελικά, όποιο κι αν είναι το Απόλυτο Μηδέν, πρέπει να γίνει πρόβλεψη για το πώς θα ξεπεραστεί», απαντούσε εξίσου έντονα ο Ρίτσαρντ.

Οι δυο άντρες δεν έδιναν σημασία στον οποιονδήποτε παρευρισκόμενο όταν συζητούσαν επιστημονικά· ήταν σαν να είχαν διακόψει απλώς για έξι χρόνια την κουβέντα τους και να τη συνέχιζαν με το ίδιο πάθος από

εκεί που την είχαν αφήσει. Και την ίδια ένταση. Και τον ίδιο ανταγωνισμό. Οι δυο τους φαίνονταν να συμπληρώνει ο ένας τον άλλο, να είναι ο πρώτος το αρνητικό του δεύτερου. Ώρες ώρες, ο Γιόνας είχε την εντύπωση πως αυτοί οι δυο τρέφονταν από τις λογομαχίες τους. Ακόμα και όταν τέθηκε απ' όλους το ερώτημα αν θα έπρεπε να γυρίσουν προς την πρωτεύουσα ή να συνεχίσουν να κινούνται βόρεια, ακόμα και τότε οι δυο επιστήμονες συγκρούστηκαν σφόδρα, με τον καθηγητή Πελεγκρίτι να ονειρεύεται τη συνέχιση της ακαδημαϊκής του καριέρας στο πανεπιστήμιο, και ως εκ τούτου την επιστροφή στην πρωτεύουσα, και τον Ρίτσαρντ Κλάιν να είναι υπέρμαχος της φυγής τους. Κανείς όμως δεν αποφάσιζε να τραβήξει το δικό του δρόμο· ήθελε να πείσει πανηγυρικά και τον άλλο για την ορθότητα της άποψής του.

Ο λέκτορας σηκώθηκε να κάνει μια βόλτα γύρω από τον αχυρώνα, να ξεμουδιάσει. Είδε την πόλη να απλώνεται αριστερά από εκεί όπου είχαν καταλύσει, μια σκοτεινή μάζα από κτήρια, με ηλεκτροδότηση που κοβόταν αρκετές ώρες τη μέρα, με πολλά σπίτια χωρίς ρεύμα, αφού το είχαν κόψει για οικονομία και χρησιμοποιούσαν πλέον φωτιστικές λάμπες για να βλέπουν, καυσόξυλα για τη θέρμανση, πάγο για την ψύξη, σκάφες για το πλύσιμο. Έριξε μια ματιά στο εσωτερικό του αχυρώνα, εκεί όπου οι διάφοροι «ένοικοι» είχαν ανάψει μια φωτιά στη μέση του για ζέσταμα, για μαγείρεμα, για φως, γνωρίζοντας ότι, μια σπίθα να πεταγόταν, θα λαμπάδιαζε όλο το μέρος. Αν μη τι άλλο, είχαν οριστεί κάποιες βάρδιες τη νύχτα, ανά ώρα να φυλά κάποιος τη φωτιά, για το φόβο πιθανού ατυχήματος.

Και ξαφνικά, εκεί που συλλογιζόταν όλα αυτά ο Γιόνας, από το μυαλό του πέρασε σαν αστραπή μια είδηση που είχε δει πριν από δυο μέρες σε ένα μπλογκ, ένα ιστολόγιο που είχε εξαφανιστεί την επομένη, όπως και πολλά άλλα. Το άρθρο ονομαζόταν «Επιζώντες χωρίς ταυτότητα» και ανέφερε πως χιλιάδες άνθρωποι που είχαν μεταφερθεί κατά τον πόλεμο στους σκουπιδότοπους της Γερμανίας επέστρεφαν με τα πόδια στην πατρίδα τους, ενώ οι περισσότεροι εγκλωβίζονταν από τους ντόπιους ηγεμόνες στις περιφέρειές τους, για να δουλέψουν στις εκεί χωματερές. Ειδικά στο βασίλειο του Ακίνο, η βόρεια περιοχή ήταν το κέντρο αναγκαστικής εγκατάστασης των δυστυχημένων αυτών.

Κορίνα! σκέφτηκε αμέσως ο Γιόνας, ενώ οι τύψεις τον κατέκλυσαν. Οι γονείς και ο αδερφός της Κορίνας θα βρίσκονται τώρα εκεί.

Ο Γιόνας είχε μέρες να επικοινωνήσει με τη φίλη του. Άρχισε να νιώθει απαίσια καθώς η κοπέλα τον είχε εκλιπαρήσει σχεδόν για βοήθεια, του είχε δώσει το κινητό της, κι αυτός την είχε παραμελήσει. Τη μοναδική κοπέλα που του είχε κάνει like, το μοναδικό άνθρωπο με τον οποίο αντάλλαζε μηνύματα.

Απομακρύνθηκε όσο μπορούσε από τους καθηγητές κι έβγαλε από την τσέπη του ένα καρτοκινητό, που είχε πάρει με την ευκαιρία των τριήμερων εορτασμών ενθρόνισης της δυναστείας Ακίνο. Όταν το αγόραζε, σε εξευτελιστική τιμή, είχε γελάσει κι αυτός και ο πωλητής, καθώς ήταν ο μοναδικός πελάτης του μαγαζιού, εδώ και βδομάδες. Όλος ο κόσμος έπαιρνε δωρεάν φαγητά και είδη πρώτης ανάγκης· μόνο αυτός είχε επιλέξει ένα καρτοκινητό, έναν ηλιακό φορτιστή για το λάπτοπ κι ένα μικρόφωνο.

«Παράξενα είδη πρώτης ανάγκης διαλέγετε», του είχε πει ο πωλητής.

Να όμως που ο φορτιστής ήταν ζωτικής σημασίας για τον υπολογιστή, να που το κινητό χρειάστηκε.

«Τι κάνεις; Είσαι καλά; Μου έχεις λείψει, συγγνώμη» έγραψε βιαστικά στην Κορίνα, προσέχοντας να μην τον δει κανείς, για να πάρει ύστερα από πέντε περίπου λεπτά την απάντηση.

«Πάω προς τα βόρεια... Θέλω να βρεθούμε...»

Ο Γιόνας κατάλαβε, το κορίτσι είχε αρχίσει κι αυτό τη δικιά του περιπέτεια, τη δικιά του περιπλάνηση. Η διαφορά τους όμως ήταν πως αυτή ήταν μόνη, ολομόναχη, δεν είχε κανέναν να φροντίσει για αυτήν, δεν είχε άνθρωπο να μιλήσει. Κι όμως, πήγαινε να ψάξει και να ανταμώσει τους δικούς της, όσο χρόνο και να της έπαιρνε αυτό. Ο νεαρός τη θαύμασε. Αυτός δε θα είχε ποτέ τα κότσια να κάνει κάτι τέτοιο, πάντα δρούσε συμπληρωματικά κάποιου, ποτέ μόνος του.

«Αχ, Κορίνα!» βαραναστέναξε.

Εκείνη τη στιγμή είδε τον Κλαούντιο να επιστρέφει ύστερα από ώρες στον αχυρώνα. Κουβαλούσε ελάχιστα τρόφιμα μαζί του. Οι δυο καθηγητές σταμάτησαν την κουβέντα τους και τον κοίταξαν παράξενα. Ο οδηγός δεν ήταν πια ένας από αυτούς...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16

ΚΑΤΙ τράβαγε τον Πολ να κάνει μια στάση στην εκκλησία όπου είχε καταλύσει ο Χάρυ Τζέφερσον, χωρίς να ξέρει ακριβώς τι. Ήξερε πως ο χρόνος ήταν πιεστικός· δε θα άφηνε τα γεγονότα να τρέξουν πριν από αυτόν, ενώ ο ίδιος θα τα παρακολουθούσε ως απλός θεατής. Και γνώριζε πολύ καλά ότι η έρευνα που είχε κάνει στο Ίντερνετ καφέ θα είχε γίνει, ίσως και πολύ πιο πριν, από τον Μαξ. Άλλωστε, δε χρειαζόταν και μεγάλη φιλοσοφία, ούτε βαθιά σκέψη για να καταλάβει κανείς πως ο πρώην Αντιπρόεδρος της κυβέρνησης θα πήγαινε στα μέρη όπου γεννήθηκε, εκεί όπου ζούσαν ακόμα οι γονείς του. Είναι στοιχειώδη αυτά τα πράγματα· ιδίως αν βλέπει κανείς στο GPS την πορεία του φυγά, καταλαβαίνει προς τα πού τραβάει και τι βρίσκεται εκεί.

Παρ' όλα αυτά όμως, ήθελε να συλλέξει περισσότερες πληροφορίες, αν αυτό ήταν δυνατόν. Ο Χάρυ Τζέφερσον ταξίδευε μόνος ή με την οικογένειά του; Τον ακολουθούσαν σωματοφύλακες; Κινιόταν με αυτοκίνητο, έστω ένα από τα λιγοστά που κυκλοφορούσαν, και άρα θα είχε τρόπο διαφυγής αν στράβωνε κάτι; Όλα αυτά ίσως τα μάθαινε στην εκκλησία, αν βέβαια υπήρχε κανείς που να είχε δώσει σημασία ή να είχε αναγνωρίσει τον πολιτικό. Γιατί ο Πολ θεωρούσε σχεδόν βέβαιο πως ο Αντιπρόεδρος είχε αλλάξει την εξωτερική του εμφάνιση· ενδεχομένως να είχε βάψει τα μαλλιά του ή να είχε αφήσει γένια. Πάντως, θα φαινόταν ένας εντελώς διαφορετικός άνθρωπος από αυτόν που είχε γνωρίσει στις φωτογραφίες και στην τηλεόραση.

Πήδηξε από το κάρο, παίρνοντας αγκαλιά την Τζίμπα για να κατέβει, και χαιρέτησε τον αγρότη που, παρ' όλους τους φόβους του γιατί πήρε αγνώστους μαζί του, εντέλει τους μετέφερε. Ο Πολ έβγαλε από το σακίδιο του ένα χρυσό σταυρό και τον έδωσε στον αγρότη· ήταν από τα κλοπιμαία του πολέμου.

«Για να σε προσέχει», του είπε, «ή για να τον πουλήσεις».

Ο αγρότης δεν πίστευε στα μάτια του.

Η Τζίμπα ήταν ντυμένη σχετικά αφύσικα για την εποχή. Κρύο δεν έκανε, τα γάντια και το μαντήλι στο κεφάλι δε δικαιολογούνταν. Ούτε το μακρύ παλτό που της έφτανε μέχρι κάτω. Ο Πολ όμως ήθελε να προστατέψει το μαύρο κορίτσι, τόσο από τα αδιάκριτα μάτια των περιοίκων, όσο και από ενδεχόμενο κυνηγητό. Οι μαύροι, οι μετανάστες, οι ζητιάνοι ήταν εδώ και καιρό ανεπιθύμητοι· όχι ότι υπήρξαν ποτέ επιθυμητοί, αλλά πλέον τους μισούσαν ακόμα και σε σκουπιδότοπους να τους έβλεπαν να δουλεύουν. Ο κόσμος πίστευε ότι του έπαιρναν τις δουλειές, όσο δουλικές και να ήταν αυτές. Ήταν πάνω απ' όλα δουλειές, καλύτερες από το τίποτα.

Μέσα στην εκκλησία επικρατούσε αναστάτωση. Ο ναός βρισκόταν σε φάση ανοικοδόμησης και συντήρησης· ο ιερέας επέβλεπε τις εργασίες που γίνονταν προφανώς από τους ντόπιους που κατέλυαν σε αυτόν. Το βράδυ κοιμόνταν στο ναό και το πρωί –ή όσο υπήρχε ακόμα φυσικό φως– δούλευαν για να χτιστούν κάποια μέρη του. Αυτό το κατάλαβε ο Πολ από κάποιες κουβέντες που έκαναν οι χωρικοί, όταν περνούσε από δίπλα τους, χωρίς να του δίνουν σημασία, χωρίς να προσέχουν καν το αφύσικα ντυμένο κορίτσι που τους πλησίαζε. Ο ιερέας, εξουσιοδοτημένος από τον τοπικό άρχοντα, μαρκήσιο ή βαρόνο, κράταγε τα κλειδιά ενός μεγάλου κουτιού, εκεί όπου οι πιστοί θα έριχναν το υστέρημά τους. Ήταν παχουλός και ροδαλός κι έκανε μεγάλη αντίθεση με τους εξαθλιωμένους χτίστες και τις οικογένειές τους, που ήταν βρόμικοι και αποστεωμένοι.

Ο Πολ βρήκε μια γωνιά, πίσω από κάποια στασίδια, κοντά σε υλικά που θα χρησιμοποιούνταν για το χτίσιμο διαφόρων μερών του ιερού. Έβαλε την Τζίμπα να κάτσει, έκατσε κι αυτός δίπλα της, προσπαθώντας να παρατηρήσει το χώρο, να δει ποιον θα προσέγγιζε και πότε θα τον ρώταγε τι. Κάποια ηλικιωμένη γυναίκα που θα έκανε συνέχεια το σταυρό της ή ένα μικρό παιδί θα ήταν οι κατάλληλες πηγές πληροφοριών του. Έβγαλε από το σακίδιό του άλλον ένα χρυσό σταυρό για να δωροδοκήσει κάποιον, με το πρόσχημα ότι θέλει να βοηθήσει κι αυτός με το υστέρημά του στην ανοικοδόμηση του ναού. Αυτονόητο ήταν πως αυτός ο κάποιος μετά θα κράταγε το χρυσαφικό για τον εαυτό του.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε κάποιες μοτοσικλέτες να μαρσάρουν στον περίγυρο της εκκλησίας. Δεν καταλάβαινε τι μπορεί να σήμαινε αυτό. Όταν όμως είδε έντρομους τους χτίστες, κάποιες γυναίκες που έπλεναν έξω και τα παιδάκια να τρέχουν μέσα στην εκκλησία, τότε κατάλαβε πως κάτι σοβαρό έτρεχε.

Η φωνή του Μαξ, σε λιγότερο από ένα λεπτό, τον έκανε να παγώσει. Από τα χωρίσματα μεταξύ των στασιδιών, από κάτι χαραμάδες, είδε τους δυο μισθοφόρους να μπαίνουν στην εκκλησία, με τα αυτόματα στραμμένα προς τα πάνω, και να κατευθύνονται προς το ιερό, μπροστά από την Ωραία Πύλη.

Ο Πολ έπιασε το κεφάλι της Τζίμπα και το κατέβασε.

«Σςς... μη μιλήσεις», της ψιθύρισε στο αυτί.

Ακούστηκαν πυροβολισμοί και αμέσως μετά φωνές γυναικών. Ο Ντιέγκο πυροβόλαγε όλα τα βιτρό, όσα τουλάχιστον είχαν μείνει άθικτα. Πυροβόλαγε και γέλαγε συνάμα.

«Για ακούστε εδώ!» άκουσε τον Μαξ να φωνάζει. Τον είδε να βγάζει το κινητό του και να δείχνει μια φωτογραφία στους χωρικούς.

«Θα περνάτε ένας ένας από μπροστά και θα μου λέτε αν έχετε δει αυτό τον άντρα. Για να το συντομεύω, έμενε εδώ πριν από κάποιες μέρες. Θέλω να μου πείτε τα πάντα για αυτόν, ό,τι είδατε».

Ο Ντιέγκο άρχισε να πυροβολεί και τις εικόνες.

«Τέκνο μου, θα βοηθήσουμε αν μπορούμε. Σας παρακαλώ, εδώ είναι εκκλησία».

«Θα βοηθήσετε μπορείτε δεν μπορείτε», απάντησε χαιρέκακα ο Ντιέγκο, τονίζοντας τις λέξεις σαν να το ευχαριστιόταν.

Ο Πολ ήξερε πως ο νεαρός το ευχαριστιόταν. Από την αντίδραση του Μαξ, που δεν είπε απολύτως τίποτα, κατάλαβε πως και ο αρχηγός το ευχαριστήθηκε. Ο Πολ λυπήθηκε για το αγόρι, για το δρόμο που τελικά επέλεξε.

Μια μακριά σειρά από χωρικούς, άντρες, γυναίκες, παιδιά, όλων των ηλικιών, ακόμα και ηλικιωμένους με μαγκούρες, που υποβαστάζονταν, πέρναγε μπροστά από το κινητό. Κανείς δεν είχε πει τίποτα.

Ο Πολ κουνήθηκε για να δει καλύτερα και κάποια ξύλα έτριξαν. Ο στρατιώτης πάγωσε στη θέση του. Το τρίξιμο ξύλου είναι πάντα ένας από

τους χειρότερους εφιάλτες των μισθοφόρων, αυτών που παρακολουθούν, αλλά κι αυτών που κρύβονται. Πήρε μια βαθιά ανάσα, έκλεισε τα μάτια του, και όταν τα ξανάνοιξε, είδε από την άλλη μεριά του στασιδιού τον Ντιέγκο, με το αυτόματο, να τον στοχεύει. Μια αυτόν και μια την Τζίμπα. Οι δυο άντρες κοιτάχτηκαν για αρκετά δευτερόλεπτα, αιφνιδιασμένοι και οι δυο τους από αυτή την εξέλιξη. Κοιτάζονταν στα μάτια, προσπαθώντας ο ένας να ανιχνεύσει τις προθέσεις, τις σκέψεις, τα συναισθήματα –αν υπήρχαν– του άλλου. Και πού θα οδηγούσαν όλα αυτά. Αρκούσαν λίγα δευτερόλεπτα για να ψυχολογήσεις τον αντίπαλό σου σε καταστάσεις κρίσης, αυτό ήταν από τα πρώτα που μάθαιναν οι μισθοφόροι.

Πήρε τα μάτια του από τον Ντιέγκο, έστρεψε το κεφάλι του στην Τζίμπα να βεβαιωθεί πως τουλάχιστον αυτή δεν έβλεπε.

«Κάν' το με μια βολή, μία για τον καθένα, κάν' το να κρατήσει λίγο».

Ο Πολ περίμενε να ακούσει τον πυροβολισμό, δεν ήξερε αν του ήταν γραφτό να ακούσει και τον δεύτερο. Το μίσος του Ντιέγκο προς αυτόν και την Τζίμπα τού προκαλούσε το φόβο πως δε θα τους αποτελειωνε μονομιάς.

«Τι σκατά κάνεις εκεί πίσω; Τι είναι εκεί;» άκουσε τον Μαξ να ουρλιάζει.

Έπειτα από λίγο άκουσε τον Ντιέγκο να απομακρύνεται.

«Τίποτα, αφεντικό, κάτι ποντίκια».

Ο Πολ ένιωσε εξουθενωμένος, το κορμί του βάρυνε ξαφνικά. Όμως, έπρεπε να συνεχίσει να βρίσκεται σε επιφυλακή.

Είδε πως η σειρά τελείωνε· όσοι πέρναγαν τελευταίοι κουνούσαν αρνητικά το κεφάλι τους, πως δεν είχαν δει τίποτα. Οι περισσότεροι από αυτούς που γύρναγαν εκεί όπου έστεκαν είχαν κατεβασμένο το κεφάλι για να μη δίνουν στόχο.

«Πολύ ωραία!» φώναξε ο Μαξ όταν και ο τελευταίος είδε τη φωτογραφία του κινητού.

Άρπαξε τον παπά από το λαιμό, του πέρασε ένα μαχαίρι με το αριστερό, ενώ με το δεξί συνέχιζε να δείχνει τη φωτογραφία στους πιστούς.

«Παναγιά μου!» έκαναν κάποιες γυναίκες και άρχισαν να σταυροκοπιούνται.

«Ακούστε 'δω, ψωριάρηδες. Αν θέλετε τον κωλόπαπά σας, μου λέτε τώρα ό,τι ξέρετε, αλλιώς, ύστερα απ' αυτόν, σας πιάνω έναν έναν».

Κάτω από τα ράσα του παπά είχε αρχίσει να σχηματίζεται μια λιμνούλα, το κάτουρο έτρεχε από τα σκαλάκια που χώριζαν το Ιερό από την κύρια αίθουσα. Ο ιερέας έστρεψε τα μάτια του στον ουρανό. Ο Πολ ασυναίσθητα πήρε το κεφάλι της Τζίμπα στην αγκαλιά του.

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή», επέμενε ο Μαξ σαδιστικά, δείχνοντας τη φωτογραφία στο κινητό του.

«Ήτανε εφτά άτομα», είπε ένας έφηβος στα δεκαπέντε πάνω κάτω. «Πέντε άντρες, δυο γυναίκες...»

Ο Μαξ έσπρωξε βίαια τον παπά, που έπεσε από τα σκαλιά και σωριάστηκε στο πάτωμα της εκκλησίας. Πλησίασε τον έφηβο.

«Έτσι μπράβο, τώρα μιλάμε σαν άνθρωποι», του είπε, φέρνοντας το πρόσωπό του κοντά σ' αυτό του νεαρού...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17

Ο ΧΑΡΥ Τζέφερσον είδε μέσα στη νύχτα τον Κλαούντιο να γυρνά στον αχυρώνα. Άφησε από την αγκαλιά του τη Σουζάνα και τη Νίκυ αποκαμωμένες και απελπισμένες, και σηκώθηκε να μιλήσει στον οδηγό του. Οι υπόλοιποι τρεις, ο Πελεγκρίτι, ο Ρίτσαρντ και ο Γιόνας, έκλεισαν τον φορητό και περίμεναν να ακούσουν αυτά που θα έλεγε ο πρώην Αντιπρόεδρος στο σοφέρ. Όλοι τον υποπεύονταν πλέον, όλοι τον απέφευγαν, όλοι τον φοβόνταν. Ο Κλαούντιο έβγαινε κάθε βράδυ, τη μια για βόλτα, την άλλη για ξύλα, την τρίτη για φαγητό· χρησιμοποιούσε όλα τα προσχήματα για να επιστρέφει ώρες μετά, χωρίς να φέρνει τίποτα στην ουσία, μόνο λίγα εφόδια.

«Πού ήσουν;» τον σταμάτησε ο κύριος Τζέφερσον απότομα, καθώς έκανε να μπει στον αχυρώνα.

«Ορίστε, κύριε Πρόεδρε, έφερα φαγώσιμα», έκανε ο Κλαούντιο και του έδειξε τη σακούλα.

Ο Χάρυ Τζέφερσον του τη βούτηξε και την αναποδογύρισε. Από μέσα έπεσαν μισό καρβέλι ψωμί, δυο μήλα κι ένα βρόμικο κομμάτι μισοχαλασμένου τυριού.

«Τόσες ώρες για αυτά;»

Ο Κλαούντιο δεν απάντησε.

«Λέγε!» ακούστηκε ο Τζέφερσον όπως ίσως δεν είχε ακουστεί ποτέ μέχρι εκείνη την ώρα.

Η Σουζάνα του έπιασε τρυφερά το χέρι, να μιλήσει πιο σιγά για να μην ακουστούν στους μέσα.

«Κύριε Πρόεδρε, σας εξήγησα», έλεγε και ξανάλεγε ο Κλαούντιο, χωρίς να γίνεται πιστευτός.

«Ωραία, αύριο φεύγουμε», τον έκοψε ο Τζέφερσον, «χωρίς εσένα. Σε ευχαριστούμε για το μέχρι στιγμής κόπο σου, δεν οφείλεις να μας ακολουθείς άλλο».

Ο οδηγός στεκόταν σκεπτικός μπροστά στον ανώτερό του, βαριανάσαινε. Έπειτα από κάμποσες στιγμές σιωπής, αποφάσισε να μιλήσει.

Είπε για την επαναστατική ομάδα στην οποία έγινε μέλος, για την προσπάθεια να ανατραπεί αυτή η κατάσταση που όλοι ζούσαν, για το φόβο που βίωναν όλοι οι πολίτες, τους φόρους, τα σκουπίδια, τους διάφορους «άρχοντες των σκουπιδιών» και τη βαναυσότητά τους, για το σχέδιο που κατέστρωναν να βρεθεί κάποιος ηγέτης και να μπει μπροστάρης, να σταματήσει η κατηφόρα.

«Κύριε Πρόεδρε, είστε εκλεγμένος, είστε από τους τελευταίους εκλεγμένους που επιζούν ακόμα. Ο λαός σας ψήφισε γιατί πίστεψε σε εσάς, τώρα δεν μπορεί να ψηφίσει κανέναν πια, του τα έχουν στερήσει όλα».

Ο οδηγός μίλαγε ασταμάτητα. Μίλαγε με παράπονο.

«Σκεφτήκαμε να ηγηθείτε εσείς, κύριε Τζέφερσον, αυτής της προσπάθειας ανόρθωσης. Θα σας υποστηρίξουμε με όλες μας τις δυνάμεις, θα αγωνιστούμε για εσάς, για όλους μας, για το δίκιο...»

«Σταμάτα... σταμάτα... μου λες να στασιάσω;» έκανε ο Τζέφερσον πιάνοντας το κεφάλι του κι έχοντας φόβο μην ακουστεί αυτή η συζήτηση από τρίτα αυτιά.

«Σας λέω, Πρόεδρε, να βγείτε μπροστά και να διεκδικήσετε τα αυτονόητα. Για αυτούς που σας ψήφισαν, αλλά και για αυτούς που δε σας ψήφισαν, που ψήφισαν κάποιον άλλο, έστω, που άσκησαν αυτό το δικαίωμα. Πού θα πάει ο κόσμος, κύριε Πρόεδρε; Θα τον βλέπουμε να βαδίζει στην καταστροφή;»

Ο Τζέφερσον τα είχε χάσει, δεν περίμενε αυτή την εξέλιξη. Νόμιζε πως ο Κλαούντιο συνωμοτούσε εναντίον του, να τον παραδώσει, να τον προδώσει. Δεν ήξερε τι να κάνει, τι να πει. Στράφηκε στη γυναίκα του.

«Χάρυ, έχουμε τραβήξει πολλά. Ας ζήσουμε μια κανονική ζωή, απλή και ήρεμη, αλλά κανονική. Ας μην είμαστε πια σαν τους κυνηγημένους. Να ηρεμήσουμε θέλω, τίποτε άλλο», είπε η Σουζάνα κρατώντας τη Νίκυ που κι αυτή με τη σειρά της κουνούσε καταφατικά το κεφάλι της.

Οι τρεις επιστήμονες σιωπούσαν. Ήξεραν ότι εκείνη τη στιγμή δεν είχαν το δικαίωμα να πουν το παραμικρό, να επηρεάσουν. Άλλωστε, ούτε

και οι ίδιοι είχαν κάποιο πλάνο στο μυαλό τους, αφού όλες τις ώρες ασχολούνταν με το μοντέλο τους.

Ο Αντιπρόεδρος το ήξερε, δεν ήταν για εκείνον αυτά τα πράγματα. Φοβόταν, στην κυριολεξία έτρεμε για το μέλλον του και το μέλλον της οικογένειάς του. Το να κάνει τέτοιο πράγμα θα σήμαινε σίγουρο θάνατο, ήταν πια επικηρυγμένος, ήταν από τους λίγους εκλεγμένους ζωντανούς – σε αυτό είχε δίκιο ο Κλαούντιο– κι αυτό από μόνο του αποτελούσε κίνδυνο για τους καινούργιους ηγεμόνες.

«Σε παρακαλώ, μέχρι αύριο να έχεις φύγει, σε παρακαλώ να μη μας ξαναενοχλήσεις», είπε μετά κάποια ώρα στον οδηγό του.

Ο Κλαούντιο έδειχνε φοβερά απογοητευμένος.

«Πολύ καλά, κύριε Πρόεδρε. Σας ευχαριστώ πολύ. Να ξέρετε ότι όλη μου τη ζωή σας εμπιστευόμουν, σας ψήφισα όλες τις φορές, σας στάθηκα πιστός. Εσείς δε με εμπιστευτήκατε ούτε μία φορά, όλοι σας δε με εμπιστευτήκατε, νομίζετε πως δεν καταλαβαίνω το πώς με κοιτάζετε; Δεν πειράζει, όμως...»

Έσκυψε το κεφάλι και μπήκε στον αχυρώνα. Η Νίκυ έτρεξε και αγκάλιασε τον πατέρα της, οι υπόλοιποι στέκονταν βουβοί και σκεπτικοί.

Έπειτα από λίγο ο Κλαούντιο βγήκε από τον αχυρώνα, κρατώντας το σακίδιό του.

«Δε θα με ξαναδείτε», τους είπε. «Νόμιζα τόσον καιρό ότι έκανα το σωστό με το να είμαι πάντα υπάκουος και να υπομένω. Τώρα νομίζω ότι θα κάνω το σωστό, με το να αγωνιστώ...»

Γύρισε την πλάτη του κι έφυγε. Λίγα λεπτά μετά, είχε εξαφανιστεί μέσα στη νύχτα. Οι υπόλοιποι έξι γύρισαν με σκυφτά κεφάλια πίσω στον αχυρώνα και πήγαν κι έκατσαν στη γωνιά που τους αναλογούσε.

Στα σκοτεινά...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18

Ο ΕΠΙΣΤΑΤΗΣ άνοιξε όσο πιο αθόρυβα μπορούσε την πόρτα του κοιτώνα των αγοριών και κατευθύνθηκε στο κρεβάτι του εφήβου. Κάθισε στο προσκεφάλι του κι έβαλε τα χέρια του μέσα από την κουβέρτα, μέσα από την πιτζάμα του παιδιού, μέσα από τη φανέλα του.

«Αχ, μα τι αγόρι είσαι εσύ!» έλεγε μουρμουρίζοντας στον εαυτό του, ενώ το χάιδευε.

Το αγόρι είχε ανοίξει τα μάτια του, κοίταζε το απέναντι παιδί με κενά μάτια. Και το απέναντι παιδί τον κοίταζε με φόβο, γιατί ήξερε πως τις επόμενες μέρες θα ήταν η σειρά του. Ο επιστάτης ανασήκωσε λίγο τα σκεπάσματα κι επιχείρησε να βάλει το χέρι του μέσα από το παντελόνι της πιτζάμας του αγοριού. Ο έφηβος κουνήθηκε.

«Έλα, έλα τώρα», είπε πιο δυνατά ο επιστάτης, φροντίζοντας να μην ξυπνήσουν τα υπόλοιπα παιδιά: ορφανοί έφηβοι που ήταν ήδη ξύπνιοι, ίσως θέλοντας να δώσουν κουράγιο στο παιδί, ίσως θέλοντας να ξορκίσουν το κακό.

«Έλα, έλα σου λέω», άρχισε και τράβαγε προς τα κάτω το παντελόνι ο επιστάτης.

Το αγόρι άρπαξε από το κομοδίνο δίπλα του τη δερματόδετη «Βίβλο» και, με όση δύναμη είχε, την αμόλησε στο πρόσωπό του.

«Σε σκότωσα!» ούρλιαξε ο επιστάτης κάνοντας πίσω από τον πόνο.

Το αγόρι σηκώθηκε και άρχισε να τρέχει. Κατέβαινε τρία τρία τα ξύλινα σκαλιά της στριφογυριστής σκάλας μέχρι το ισόγειο.

«Θα σε πιάσω, Πολ. Θα σε πιάσω και θα σου τσακίσω τα κόκκαλα!» ούρλιαξε ο επιστάτης από την κουπαστή.

Ο μικρός Πολ άνοιξε την πόρτα και ξεχύθηκε έξω, στη μαύρη νύχτα, χωρίς να κοιτάξει καθόλου πίσω του. Έτρεχε ξυπόλυτος...

«Ααα!»

Ο Πολ τινάχτηκε από τον εφιάλτη που έβλεπε. Είχε ιδρώσει, παρόλο που κοιμόταν έξω, δίπλα από ένα θάμνο για να κρύβεται και να του κόβει

τον αέρα.

«Ω, Θεέ μου, τι ήταν αυτό;» είπε και γύρισε να δει μήπως είχε ενοχλήσει την Τζίμπα.

Η μικρή μαύρη δεν ήταν εκεί.

«Τζίμπα! Τζίμπα!» άρχισε να φωνάζει ο Πολ και να αναρωτιέται αν ο εφιάλτης του δεν είχε τελειώσει ακόμα, αν συνέχιζε να ονειρεύεται. Μέχρι εκεί που έφτανε το μάτι του, δεν έβλεπε τίποτα να κουνιέται. Γύρισε και ψαχούλεψε μέσα στο θάμνο· το σακίδιό του και τα όπλα ήταν εκεί. Τα χρυσαφικά, τα κιάλια, το κινητό ήταν μέσα στο σακίδιο.

Την Τζίμπα, έκλειψαν την Τζίμπα! σκέφτηκε αμέσως και τινάχτηκε όρθιος.

Είχε δει εδώ και μέρες να μεταφέρουν παιδιά, ορφανά ή μη, στους σκουπιδότοπους, να τα δένουν από τα πόδια, να τα βάζουν να ξεδιαλέγουν σκουπίδια. Κάποιοι, πιο θρασείς, τα απήγαν, γιατί τα χρειαζόνταν. Τα παιδιά έχουν λεπτά χέρια, μπορούν να τα χώσουν σε άχρηστες συσκευές, να πάρουν τα εξαρτήματά τους, χωρίς να χαλάσει τίποτε άλλο. Τα παιδιά μπορούν να δουλεύουν πολλές ώρες για ένα πιάτο φαΐ, δε θα σκέφτονταν τίποτε άλλο πέρα από το φόβο που τα κυρίευε. Τα παιδιά είναι οι τέλειοι εργάτες. Γι' αυτό και πολλά από δαύτα παρατούσαν τα σχολεία τους και άρχιζαν να πιάνουν δουλειά στο σκουπιδότοπο, για ένα πιάτο φαγητό για αυτά και τις οικογένειές τους. Όσα βέβαια είχαν ακόμα οικογένειες.

Ο Πολ κοντοστάθηκε μέσα στη νύχτα για να προσανατολιστεί. Ήξερε πως ο κοντινότερος σκουπιδότοπος απείχε έξι χιλιόμετρα από το σημείο που βρισκόταν. Υπολόγιζε πως, αν έτρεχε κάπως, και με όλα αυτά που κουβαλούσε, σε τρία τέταρτα θα ήταν εκεί.

Χωρίς να χάσει ώρα, μάζεψε τα πράγματά του κι έφυγε· ήθελε να πάει στη χωματερή πριν από το χάραμα. Πριν αρχίσουν να έρχονται τα κάρα και τα όποια αμάξια των κατοίκων, φορτωμένα με τις ηλεκτρικές συσκευές τους, που τις πούλαγαν έναντι μικρού αντιτίμου. Τα σπίτια άρχισαν να απογυμνώνονται από τα ηλεκτρικά τους, δεν είχαν να πληρώσουν το ρεύμα, υπήρχαν μεγάλες διακοπές ηλεκτροδότησης· οι ένοικοι θεωρούσαν πως καλύτερα θα τα κατάφερναν με πάγο αντί για ψυγείο, με σκάφη αντί για πλυντήριο. Τα πουλούσαν όλα για μέταλλα. Στην τελευταία μεταφορά που έκαναν προς τη χωματερή, πούλαγαν και

το αμάξι ή το κάρο. Ήταν άλλωστε αρκετά επικίνδυνο να έχουν έστω κι ένα ακινητοποιημένο αμάξι στο σπίτι τους. Κάποιος άλλος θα έβρισκε τον τρόπο να το βουτήξει και να το πουλήσει για πάρτη του. Κανείς δε θα ζητούσε χαρτιά.

Έτρεχε δίχως σταματημό, έτρεχε βασανισμένος από τις τύψεις και τις ενοχές. Πώς μπόρεσε να αφήσει τον εαυτό του να αποκοιμηθεί; Πώς δεν κατάλαβε αυτούς που ήρθαν και βούτηξαν την Τζίμπα; Διέπραξε ένα μοιραίο λάθος για μισθοφόρος: πιάστηκε κυριολεκτικά στον ύπνο. Έβλεπε με τη φαντασία του τα μάτια του μικρού κοριτσιού να τον κοιτάνε, εκλιπαρώντας για βοήθεια, μάτια που ζούσαν τον εφιάλτη τους, την ώρα που αυτός έβλεπε τον δικό του. Και αν τελικά η Τζίμπα δεν ήταν εκεί; Αν την είχαν μεταφέρει αλλού, σε άλλη χωματερή; Αν δε ζούσε πλέον;

Φτάνοντας έξω από το σκουπιδότοπο, είδε πως ήταν περιφραγμένος με συρματοπλεγμα, μια τεράστια έκταση χιλιάδων ίσως στρεμμάτων. Υπήρχε μια κεντρική πύλη που τη φύλαγαν δυο σκοποί. Έβγαλε τα θερμικά κιάλια του και είδε πως έκαναν τσιγάρο. Πλησίασε όσο πιο αθόρυβα γινόταν, οι φρουροί δεν τον είχαν πάρει είδηση. Όταν άρχισαν να υποπτεύονται κάτι, τότε ήταν πολύ αργά.

«Αλτ! Ποιος είναι εκεί;» πήγε να πει ο ένας σκοπός, μη γνωρίζοντας από πού ερχόταν ο θόρυβος φύλλων που πατιόνταν, αλλά στη στιγμή πετάχτηκε ο Πολ και τον έπιασε από το λαιμό. Έφερε σαν τανάλια το δεξί του χέρι γύρω από το φρουρό. Ο άλλος πήγε να οπλίσει, αλλά ο Πολ έβγαλε με το αριστερό το σαρανταπεντάρι του και τον σημάδεψε πρώτος.

«Αν δε θέλεις να πνίξω το φίλο σου τώρα, μου λες αν έφεραν πριν από λίγη ώρα ένα μαύρο κοριτσάκι και πού το έχουν».

Ο φρουρός τα είχε χάσει· προσποιήθηκε πως σκεπτόταν για να κερδίσει χρόνο. Ο Πολ έσφιγγε περισσότερο το λαιμό του άλλου, που είχε πια γονατίσει από τον πόνο, γούρλωνε τα μάτια του, του κοβόταν η αναπνοή.

«Έχεις πάνω κάτω είκοσι δεύτερα για να γλυτώσεις το φίλο σου από τον πνιγμό».

Ο άλλος είχε αρχίσει να έχει σπασμούς.

«Τομέας Δ, στη θέση 135, εκεί τους πήγαν».

Ο Πολ παράτησε αυτόν που κρατούσε κι έριξε μια με τον υποκόπανο του αυτόματου στον άλλο.

Θυμήθηκε το σκουπιδότοπο στην Αφρική, όταν είχε σώσει τον Ντιέγκο. Ήταν η μοίρα του φαίνεται να σώζει άτομα από χωματερές. Ήξερε πώς να ελιχθεί, πού να κρυφτεί, πόσο γρήγορα να τρέξει από σωρό σε σωρό. Είχε το νου του να μη γίνει αντιληπτός από τις περιπόλους και παράλληλα να μη χάσει τους τομείς και τα νούμερα.

Ύστερα από δέκα λεπτά περίπου περιπλάνησης στη χαοτική έκταση, είδε τα παιδιά. Ήταν δεμένα με αλυσίδες, το ένα πόδι του ενός παιδιού με το ένα πόδι του άλλου. Έσκυβαν και ξεδιάλεγαν σκουπίδια, πέταγαν τα πιο χρήσιμα σε σωρούς πίσω τους. Ένας επιστάτης τούς έδειχνε χτυπώντας τα, φωνάζοντάς τους και απειλώνοντας τα. Τα παιδιά είχαν έρθει όλα εκείνο το βράδυ. Είχαν απαχθεί πριν από λίγες ώρες κι έπρεπε να έχουν ήδη μάθει τη δουλειά.

Ο Πολ εμφανίστηκε μπροστά του σκοπεύοντάς τον.

«Τζίμπα!» φώναξε, ενώ ο επιστάτης είχε σταθεί έντρομος και τον κοίταζε.

Το μικρό κορίτσι σήκωσε το κεφάλι του. Έκανε να τρέξει προς τον Πολ, αλλά οι αλυσίδες το κράταγαν. Έπεσε κάτω.

Ο Πολ πυροβόλησε τους χαλκάδες και το κορίτσι ελευθερώθηκε.

«Πάμε», του είπε πιάνοντάς το από το χέρι.

Κάνοντας να φύγει, είδε τα θλιμμένα πρόσωπα των άλλων παιδιών. Θυμήθηκε τα θλιμμένα πρόσωπα των άλλων αγοριών, των φίλων του στο ορφανοτροφείο. Αυτός είχε φύγει, οι άλλοι είχαν παραμείνει.

Άρχισε να πυροβολεί σαν μανιακός τις αλυσίδες στα πόδια των παιδιών κι εκείνα το έσκαγαν προς όλες τις κατευθύνσεις, πανικοβλημένα, φοβισμένα, κουρασμένα και ξυπόλυτα, αλλά ελεύθερα.

Όταν τέλειωσε, πήρε την Τζίμπα αγκαλιά κι έφυγε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19

ΟΤΑΝ άκουσαν τις καμπάνες να χτυπάνε χαρμόσυνα και πετάχτηκαν όλοι έξω από τον αχυρώνα, βλέποντας μακριά, στο κέντρο της πόλης, καπνούς να ανυψώνονται από κάποιο κτήριο που καιγόταν, τότε κατάλαβαν ότι είχαν καθυστερήσει πάρα πολύ την αναχώρησή τους, ότι τα γεγονότα για άλλη μια φορά τούς είχαν προλάβει.

«Δεν ξέρουμε τι είναι ακόμα, αλλά είναι πάλι κάτι εκτός ελέγχου», είπε ανήσυχος ο Ρίτσαρντ Κλάιν, επιτείνοντας το αίσθημα του φόβου στην ομάδα του, αλλά και στους υπολοίπους που είχαν καταλύσει στον αχυρώνα.

«Τι να κάνουμε;» ρώτησε γεμάτος αγωνία ο Χάρυ Τζέφερσον.

Ο Ρίτσαρντ θεώρησε πως δε θα ήταν συνετό να πέρναγαν με το ημιφορτηγό από την πόλη, θα ήταν σίγουρος στόχος, αυτή τη φορά δύσκολα θα τη γλυτώνανε.

«Θα πάω από τον εσωτερικό δρόμο, θα βρεθούμε στο άλλο άκρο της πόλης. Εσείς θα πάτε με τα πόδια. Κύριε Τζέφερσον, θα έρθετε μαζί μου, αλλιώς κινδυνεύετε».

Στο άκουσμα της λέξης «κίνδυνος» ο Χάρυ Τζέφερσον ανατρίχιασε. Δεν είχε όμως πολλές επιλογές, έπρεπε για την ώρα να αποχωριστεί την οικογένειά του. Συγκινημένος τους υποσχέθηκε πως θα ξανασμίγανε σε λίγη ώρα. Φόρτωσαν στο ημιφορτηγό τα πράγματά τους και ξεκίνησαν.

Οι υπόλοιποι, με επικεφαλής τον καθηγητή Πελεγκρίτι, άρχισαν να βαδίζουν προς την πόλη. Είδαν άντρες να τοποθετούν οδοφράγματα, ξύλα, σακιά με άμμο. Είδαν πράγματα να ρίχνονται από μπαλκόνια σπιτιών. Καθώς πλησίαζαν, διέκριναν πως οι φωτιές τελικά δεν ήταν μία, αλλά πολλές. Η μεγαλύτερη είχε ανάψει στο Δημαρχείο της πόλης. Το κτήριο είχε παραδοθεί σχεδόν ολόκερο στις φλόγες. Κάποιες άλλες πυρκαγιές είχαν ξεσπάσει στην εκκλησία και την Εφορία.

Δε διέκριναν όμως κόσμο πανικόβλητο και φοβισμένο. Αυτό που έβλεπαν ήταν ένα πλήθος που είχε επαναστατήσει, μια τεράστια μάζα ανθρώπων γεμάτη ενθουσιασμό.

Από δίπλα τους πέρασε μια μοτοσικλέτα, ο πίσω αναβάτης ανέμιζε μια σημαία που πάνω της έγραφε «Δικαιοσύνη-Ελευθερία-Ισότητα».

Ο καθηγητής άρχισε να συνειδητοποιεί τι ζούσαν εκείνη τη στιγμή.

«Από 'δω, πάμε από 'δω», τους φώναξε η Σουζάνα και οι υπόλοιποι έσπευσαν να υπακούσουν χωρίς να ρωτήσουν.

Καμιά εκατοστή μέτρα μπροστά τους, βρισκόταν ένα φορτηγό όπου οι πολίτες έσπρωχναν με το ζόρι τον επίσκοπο, το δήμαρχο και άλλους αξιωματούχους να ανέβουν. Τους έσκιζαν τα επίσημα ρούχα, τους έφτυναν, τους χλεύαζαν.

Η ομάδα πέρασε από ένα καφενείο. Έξω είχαν στήσει ένα πανί, το είχαν συνδέσει με οθόνη τηλεόρασης. Εκείνη τη στιγμή πρόβαλλαν, για πολλοστή φορά απ' ό,τι φαινόταν, τα γεγονότα που είχαν ξεσπάσει στην πρωτεύουσα.

«Θεέ μου, δεν μπορώ να βλέπω», ούρλιαξε η Νίκυ κι έπεσε στην αγκαλιά της μητέρας της βάζοντας τα κλάματα. «Δεν το αντέχω πια άλλο αυτό».

Ο Γιόνας έσπευσε δίπλα της για να την ηρεμήσει.

Ο βασιλιάς και η βασίλισσα Ακίνο οδηγούνταν, με πρόχειρα ρούχα, σε ένα ικρίωμα που είχε στηθεί στην κεντρική πλατεία, έξω από το Κοινοβούλιο. Λαϊκοί στρατιώτες έσπρωχναν το βασιλιά να γονατίσει και να βάλει το κεφάλι του σε ένα στενό πάγκο. Από πάνω του στεκόταν ένας δήμιος, φορούσε κουκούλα, κρατούσε ένα τσεκούρι. Το πλήθος από κάτω είχε ξεσπάσει σε αλαλαγμούς. Ο βασιλιάς πήγε κάτι να πει· οι στρατιώτες του πίεσαν το κεφάλι στον πάγκο. Ο δήμιος ύψωσε το τσεκούρι και το κατέβασε με δύναμη στο σβέρκο του βασιλιά. Ο ενθουσιασμός του πλήθους ήταν ανυπέμβλητος, δε συγκρινόταν με τίποτα που είχε ζήσει η πρωτεύουσα μέχρι εκείνη τη στιγμή. Ο δήμιος συνέχισε με τη βασίλισσα. Η γυναίκα στάθηκε πιο άτυχη από τον άντρα της, καθώς χρειάστηκαν τρία χτυπήματα για να αποτελειώσει ο δήμιος το έργο του.

Μετά τις εικόνες αυτές, τα κανάλια πρόβαλλαν άλλη είδηση: έδειχναν αφηνιασμένους πολίτες να ορμάνε στο κεντρικό κρατητήριο της

πρωτεύουσας, να του βάζουν φωτιά, να ελευθερώνουν όλους όσοι είχαν κλειστεί μέσα για χρέη, και μαζί με αυτούς να δραπετεύουν κι εκατοντάδες κακοποιοί.

«Η κατάσταση είναι εκτός ελέγχου», έλεγε η ρεπόρτερ, στην οποία είχαν φορέσει οι πολίτες ένα σκουφάκι με το σύνθημα της επανάστασης «Δικαιοσύνη-Ελευθερία-Ισότητα». «Μας ειδοποιούν ότι ταραχές έχουν ξεσπάσει και σε άλλες περιοχές της χώρας, από στιγμή σε στιγμή θα έχουμε εικόνες...»

Κάρα και φορτηγά, στα οποία στοιβάζονταν οι καινούργιοι ευγενείς, βαρόνοι και δούκες, μαρκήσιοι και κόμητες, επίσκοποι και δήμαρχοι, τραπεζίτες και στελέχη επιχειρήσεων, γραμματείς, βρίσκονταν σε όλες τις κεντρικές πλατείες των πόλεων. Οι μεγαλύτερες επιχειρήσεις της χώρας, αφού είχαν λεηλατηθεί, είχαν αφεθεί στις φλόγες να καούν· ολόκληρα οικοδομικά τετράγωνα λαμπάδιαζαν. Η Αστυνομία, ο Στρατός, η Πυροσβεστική, που είχαν βγει στους δρόμους να βάλουν μια κάποια τάξη, ενώθηκαν τελικά με τους διαδηλωτές. Σε κάποιες τράπεζες είχαν υπάρξει θύματα από τις πυρκαγιές και τις αναθυμιάσεις. Ένα κύμα ληστειών είχε εξαπλωθεί σε όλη τη χώρα: οι διαδηλωτές, απλοί πολίτες, χωριάτες, αγρότες, εργάτες, μαθητές, έμπαιναν σε όποιο κατάστημα έβρισκαν κι έκλεβαν ό,τι υπήρχε ακόμα και ήταν χρήσιμο. Άλλοι περίμεναν να καταρρεύσουν τα κτήρια που φλέγονταν για να μαζέψουν τα σκουπίδια που θα έμεναν κάπως ανέπαφα ή τα οικοδομικά υλικά.

«Μη χασομεράμε, κινδυνεύουμε», είπε έντρομος ο καθηγητής Πελεγκρίτι, με το που είδε να προβάλλονται εικόνες από τον ξεσηκωμό στα πανεπιστήμια. Διέκρινε μετά βίας κάποιους συναδέλφους του καθηγητές, τον πρύτανη, τους κοσμήτορες· τους είχαν όλους φορτώσει σε ένα ξεσκέπαστο ημιφορτηγό, σαν κι αυτό που είχε και η ομάδα του, και τους πετούσαν διάφορα αντικείμενα. Στο προαύλιο είχαν ανάψει μια τεράστια φωτιά· έριχναν πανεπιστημιακά συγγράμματα για να τη συντηρήσουν.

Άρχισαν να περπατάνε γρήγορα ανάμεσα σε πλήθος κόσμου. Είχαν ξαναβγεί στον κεντρικό δρόμο, αυτόν που θα τους οδηγούσε μέχρι το άκρο της πόλης, εκεί όπου θα συναντούσαν τον Ρίτσαρντ και τον Χάρυ Τζέφερσον, εκεί όπου έπρεπε να τους βρουν. Αν τους έβρισκαν.

«Έλα μαζί μας, συντρόφισσα».

Κάποια γυναίκα βούτηξε τη Σουζάνα από το μπράτσο και την τράβηξε στο πλήθος. Η Σουζάνα ούρλιαζε, γύρναγε εκλιπαρώντας για βοήθεια. Οι υπόλοιποι τρεις προσπαθούσαν να παραμερίσουν τον κόσμο, να φτάσουν στη γυναίκα, να την τραβήξουν, αλλά η ορμή της μάζας τελικά τους κατάπιε.

«Από 'δω», είπε ο Γιόνας κρατώντας το χέρι της Νίκυ.

Έστρεψε το κεφάλι του για να δει τον καθηγητή, αλλά κι αυτός είχε χαθεί μέσα στους επαναστάτες.

Έτρεξαν και μπήκαν σε ένα στενό.

Ο Γιόνας έβγαλε το κινητό του και άρχισε να τηλεφωνεί στην Κορίνα.

«Τι κάνεις εκεί; Είσαι τρελός;» του έβαλε τις φωνές η Νίκυ.

Ύστερα από λίγο ο νεαρός λέκτορας έκλεισε το κινητό και το έβαλε στην τσέπη του.

«Τίποτα, ακούω μόνο φωνές στην άλλη άκρη της γραμμής», ήταν το μόνο που είπε στη Νίκυ, προτού την ξανατραβήξει για να τον ακολουθήσει. «Τα γεγονότα έχουν εξαπλωθεί παντού».

Οι δυο νεαροί προσπάθησαν να τρέξουν στον παράλληλο προς την κεντρική λεωφόρο δρόμο, επιχειρώντας ταυτόχρονα να μη δώσουν την εντύπωση πως ήθελαν να το σκάσουν από κάπου. Το πλήθος που ερχόταν από την αντίθετη πλευρά έπεφτε πάνω τους και τους προσπέρναγε, δεν τους έδινε σημασία. Ο Γιόνας βούτηξε από έναν περαστικό ένα σκουφάκι και μετά άλλο ένα από κάποιον άλλο. Δεν του έδωσαν σημασία, μέσα στην οχλοβοή ούτε που το κατάλαβαν.

«Δείξε χαρούμενη», έκανε στη Νίκυ φορώντας της το σκούφο.

Έκαναν διάφορα ζιγκ ζαγκ από στενά, προσπαθώντας να αποφύγουν τον κόσμο, τις πυρκαγιές, τους ληστές που έβλεπαν να εισβάλλουν στα σπίτια. Από ένα σημείο και μετά, καθώς πλησίαζαν σε μια πιο αραιοχτισμένη περιοχή, άρχισαν να τρέχουν με όλη τους τη δύναμη.

«Πόσο ακόμα;» φώναζε η Νίκυ λαχανιασμένη.

Σε είκοσι περίπου λεπτά είχαν φτάσει στο άκρο της πόλης. Σταμάτησαν αποκαμωμένοι να ανασάνουν. Δεν έβλεπαν κανέναν από τους δικούς τους και ανησύχησαν.

«Τι θα κάνουμε τώρα;» έλεγε σε κατάσταση πανικού η Νίκυ.

Ο Γιόνας δεν ήξερε τι να της απαντήσει, απλώς της κράταγε το χέρι.

Ύστερα από λίγη ώρα είδαν ένα αμάξι να τους αναβοσβήνει τα φώτα και διέκριναν δυο φιγούρες να βγαίνουν από τα δέντρα και να τρέχουν προς αυτό, από διαφορετικές κατευθύνσεις.

«Τρέχα!» φώναξε ο νεαρός και οι δυο τους άρχισαν να τρέχουν προς το ημιφορτηγό τους, βλέποντας από την κεντρική λεωφόρο να πλησιάζει ένα κονβόι οχημάτων κι εξεγερμένων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20

Ο ΜΑΞ ήταν έξαλλος με αυτά που συνειδητοποιούσε τις τελευταίες μέρες και δεν έχανε ευκαιρία να ξεσπά στον Ντιέγκο. Και όσο ο νεαρός έπαιρνε μια έκφραση απορίας, άλλο τόσο εξαγριωνόταν ο Μαξ και τον ταπείωνε. Βέβαια, αναγνώριζε πως στη συγκεκριμένη περίπτωση ο Νοτιοαμερικανός δεν έφταιγε σε τίποτα· απλώς το παρατράβαγε το σχοινί με τις ερωτήσεις του και την ανυπομονησία του.

Βασικά, ο αρχηγός είχε καταλάβει πως η «παραγγελία» καθυστερούσε σκόπιμα. Δεν είχε ακριβή εξήγηση για τους λόγους, αλλά μια σειρά από γεγονότα τον έκαναν να πιστεύει ακράδαντα πως όλες οι κωλυσιεργίες και οι καθυστερήσεις κάθε άλλο παρά τυχαίες ήταν.

«Θα προχωρήσουμε, να είσαι βέβαιος για αυτό. Μόνο που θα προχωρήσουμε όποτε σου πούμε εμείς».

Περίμενε από μέρα σε μέρα το πράσινο φως για να κινηθεί πιο γρήγορα, αλλά το μόνο που κέρδιζε ήταν και άλλες δικαιολογίες. Τη μια, ήταν απασχολημένοι οι δορυφόροι με άλλες παρακολουθήσεις, την άλλη, υπήρχαν προβλήματα στους δρόμους, απ' όπου θα περνούσε, και αυτά καθιστούσαν επισφαλή την επιχείρηση –ο Μαξ δεν καταλάβαινε το «γιατί» και δεν έπαιρνε καλές εξηγήσεις όταν ρωτούσε–, την τρίτη είχε αλλάξει ο επιχειρησιακός διευθυντής κι έπρεπε να ενημερωθεί. Ο σύνδεσμός του όμως στο τέλος δεν παρέλειπε πάντα να του εκφράζει την εμπιστοσύνη του προς το πρόσωπό του, τις ικανότητές του και τον επαγγελματισμό του.

«Θα πληρωθείς ακόμα καλύτερα όταν πραγματοποιήσεις την αποστολή. Απλώς δεν είναι ακόμα η ώρα, δεν μπορώ να σου πω περισσότερα, κι εμένα δε μου λένε και πολλά, κάνε υπομονή...»

Έτσι κατέληγαν σχεδόν όλες του οι συνεννοήσεις με τους εργοδότες του· κάθε φορά ή κάθε δυο φορές μιλούσε και με ένα διαφορετικό σύνδεσμο.

«Άλλαξε λίγο ο επιχειρησιακός σχεδιασμός».

Σκατά! Αυτός τον είχε κάνει τον επιχειρησιακό σχεδιασμό, είχε πει το πλάνο του στους παραπάνω κι αυτοί είχαν συμφωνήσει με τη μία. Πώς λοιπόν άλλαξε και δεν το ήξερε ο ίδιος ο εμπνευστής του;

Όταν είχε κάνει τις έρευνές του στο εγκαταλειμμένο συνεργείο και στην εκκλησία, διαπίστωσε, προς μεγάλη του έκπληξη, ότι ο στόχος του είχε βρεθεί εκεί αρκετές μέρες πριν του δοθεί αυτή η πληροφορία από τους δορυφόρους στο GPS. Επίσης, κανείς δεν του είχε κάνει κουβέντα για άλλα άτομα – κι εντάξει, τις γυναίκες τις κανόνιζε με το μικρό του δαχτυλάκι, θα ήταν καμιά σύζυγος, καμιά κόρη, καμιά αδερφή, καμιά μητέρα. Οι υπόλοιποι τέσσερις άντρες όμως τι ακριβώς ήταν; Σωματοφύλακες; Και γιατί του το είχαν αποκρύψει αυτό από τα Κεντρικά; Και όταν τους το επισήμανε, γιατί του έδωσαν μια φτηνή δικαιολογία, του τύπου «ναι, δίκιο έχεις, νομίζαμε ότι είχες ήδη ενημερωθεί»;

Μήπως τελικά τον έστειλαν στο δικό του θάνατο; Μήπως όλο αυτό ήταν μια καλοστημένη παγίδα για τον ίδιο και για άλλους μισθοφόρους, ο ένας να βγάζει από τη μέση τον άλλο, σε ένα καινούργιο μοίρασμα της τράπουλας, σε ένα διαφορετικό παιχνίδι εξουσίας;

Κοίταξε τον Ντιέγκο που καθόταν και άκουγε μουσική από ένα MP3. Ο νεαρός τού χαμογέλασε· του Μαξ του φάνηκε κάπως περίεργα. Μήπως ο μικρός τελικά δεν ήταν και τόσο ηλίθιος, όσο τον νόμιζε ο Μαξ; Και άραγε, υπήρχε πιθανότητα να είναι αυτός ο εκτελεστής του αρχηγού;

Όχι, δε θα καθόταν με σταυρωμένα χέρια να την πάθει σαν πρωτάρης. Δεν είναι ο τύπος του να δικαιολογεί τους πάντες, ούτε καν τον Πολ· τόσα χρόνια συνεργασίας τούς έδεναν και δεν είχε κανέναν ενδιασμό να τα σβήσει μονομιάς. Ο στρατιώτης είναι πάντα στρατιώτης, δεν του αρμόζει να δένεται, ούτε να ασχολείται με συναισθηματισμούς. Ο στρατιώτης ασχολείται μόνο με όπλα. Μόνο!

Η απόφαση δεν ήταν και πολύ δύσκολη για τον Μαξ. Με όλη αυτή την αναταραχή θα έκανε δικό του παιχνίδι. Ευτυχώς, είχαν διαλυθεί τα πάντα, ο ένας μισούσε τον άλλο και αυτός θα μπορούσε να πουλήσει εκδούλευση στον καθένα, να υποδαυλίσει και να συντηρήσει το μίσος και τον ανταγωνισμό.

Θα πρόσφερε την αποστολή του σε όποιον δούκα ή βαρόνο, πρίγκιπα ή ηγεμόνα τον διευκόλυνε, σε όποιον τσιμπούσε και τον ενδιέφερε μια τέτοια εξέλιξη. Θα γύρναγε από κομητεία σε κομητεία, προχωρώντας μέχρι τον τελικό του στόχο, και θα έκλεινε εμπορικές συμφωνίες με όποιον τού πρόσφερε τα περισσότερα σε χρήμα και διευκολύνσεις. Θα έβγαζε το συμβόλαιο θανάτου, που του είχε ανατεθεί, στο σφυρί. Μόνο έπρεπε να προσέχει τα νώτα του. Ίσως τελικά και να μην ήταν μόνος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21

«**Ε**ΝΕΔΡΑ, καλυφθείτε!» φώναξε ο Ρίτσαρντ, που οδηγούσε το ημιφορτηγό, στους υπολοίπους. Όλοι κοιτάχτηκαν μεταξύ τους, καθυστερώντας να συνειδητοποιήσουν τι ακριβώς συνέβαινε. Όταν όμως άκουσαν τα λάστιχα του αμαξιού να σκάνε το ένα μετά το άλλο, από τις πρόκες που ήταν διάσπαρτες στο δρόμο, τότε κατάλαβαν ότι ήταν πολύ νωρίς ακόμα για να αισθανθούν ότι είχαν ξεφύγει από τον κίνδυνο. Ο Ρίτσαρντ, μαθημένος τα τελευταία χρόνια στους ήχους και στις οσμές των δρόμων, ένιωθε αμέσως πως κάτι δεν πήγαινε καλά. Ύστερα από μέρες ολόκληρες ατελείωτης περιπλάνησης στους επαρχιακούς δρόμους – χωματόδρομους στην πλειονότητά τους– των βουνών, διανύοντας άπειρα για αυτούς χιλιόμετρα, με σκοπό να αποφύγουν τις κακοτοπιές, να που τελικά, με το που είχαν επανέλθει εδώ και λίγη ώρα στον κεντρικό δρόμο, οι κακοτοπιές τούς περίμεναν. Ο δρόμος ήταν γεμάτος λακκούβες, τρύπες που είχαν ξεμείνει από τον πόλεμο και άλλες που είχαν ανοιχτεί τις τελευταίες μέρες, για να εξαναγκάσουν τους οδηγούς –τους όποιους, έστω κι ελάχιστους, οδηγούς– να λοξοδρομούν συνεχώς, μέχρι να πέσουν στα δίκτυα του υπομονετικού εχθρού. Τι κι αν είχαν διασχίσει νεοανακηρυχθέντα δουκάτα και κομητείες ανενόχλητοι, τι κι αν είχαν δει εργάτες να σβήνουν από τις ταμπέλες τις ονομασίες «Νομός», «Περιφέρεια», «Επαρχία» και να γράφουν από πάνω «Μαρκιωνία», «Πριγκιπάτο», «Βαρονία», χωρίς κανείς να τους δίνει σημασία, τι κι αν πέρασαν από συρματοπλέγματα που τοποθετούνταν, από κορμούς δέντρων που πλανίζονταν για να αποτελέσουν τα νέα, φυσικά σύνορα μεταξύ των διάφορων φέουδων, όλα αυτά δεν τους προξένησαν κανένα φόβο, μέχρι εκείνη τη στιγμή που έπεσαν στην ενέδρα η οποία είχε στηθεί στον κεντρικό δρόμο, κομμάτι της κεντρικής λεωφόρου που ένωνε το Νότο με το Βορρά.

Ο Ρίτσαρντ άρχισε να χάνει τον έλεγχο του αυτοκινήτου, έστριβε το τιμόνι από τη μια κι αυτό πήγαινε από την άλλη. Στο τέλος, δεν υπάκουε καθόλου, μέχρι που το όχημα βγήκε από την άσφαλτο και διανύοντας κάποια μέτρα έπεσε πάνω σε ένα δέντρο.

«Καλυφθείτε», φώναξε ο Ρίτσαρντ στους συνεπιβάτες του, που είχαν χάσει την ισορροπία τους και είχαν πέσει ο ένας πάνω στον άλλο και μερικοί από αυτούς στο δάπεδο του αυτοκινήτου.

Ένα βέλος έσπασε το παρμπρίζ του αυτοκινήτου και καρφώθηκε στο προστατευτικό για τον ήλιο, λίγα εκατοστά από το κεφάλι του Ρίτσαρντ. Ακολούθησαν πέτρες που εκτοξεύονταν στα πλαϊνά του αμαξιού, στην πίσω πόρτα, σε όλες τις μεριές, έτσι ώστε να μείνουν όλοι εγκλωβισμένοι μέσα σε αυτό.

Και μετά σταμάτησαν όλα!

Οι επιβάτες, έχοντας σκύψει τα κεφάλια τους για να μην τους πετύχει τίποτα, άκουγαν απέξω διάφορες φωνές, ανθρώπους να κατεβαίνουν την πλαγιά και να τρέχουν προς το όχημα.

Ύστερα από λίγο, άνοιξε η πίσω πόρτα, δυο τρεις όρμησαν μέσα και τους έσυραν όλους έξω.

Η Νίκυ ήταν τρομοκρατημένη· δεν ήταν και η μόνη, άλλωστε. Ο καθένας ήταν τρομοκρατημένος για τους δικούς του λόγους. Ο Γιόνας κράταγε σφιχτά στην αγκαλιά του το σακίδιό του με το λάπτοπ μέσα. Ο Χάρυ κοιτούσε δεξιά κι αριστερά φοβισμένος, νομίζοντας πως τον βρήκαν, πως τελικά ήρθε η δικιά του ώρα.

Το πλήθος θα ήταν καμιά πενηνταριά χωρικοί, άντρες οι περισσότεροι, όμως υπήρχαν και λίγες γυναίκες μεταξύ τους. Κάποιοι κρατούσαν τόξα. Οι πιο πολλοί είχαν προτάξει τσουγκράνες, φτυάρια, τσάπες και όποιο άλλο γεωργικό εργαλείο είχαν. Κάνα δυο είχαν πιρούνες για τα άχυρα και άρχισαν να κεντρίζουν τον καθηγητή Πελεγκρίτι και τον Ρίτσαρντ γελώντας. Όλοι τους ήταν βρόμικοι, με κάτι άθλια ρούχα, αλλά αυτό πλέον ήταν ο κανόνας, ίσως θα ήταν αρκετά παράξενο να συναντούσε κανείς το αντίθετο.

«Τι θέλετε;» είπε με τρεμάμενη φωνή ο Χάρυ Τζέφερσον.

Κάποιος από το πλήθος πετάχτηκε και φώναξε:

«Έχετε αμάξι με πρώην κρατικές πινακίδες. Ποιοι είστε;»

Το πλήθος, όταν αντιλήφθηκε πως οι φυλακισμένοι του ήταν ίσως κάποια σημαντικά πρόσωπα, άρχισε να μιλά και να γελά μοχθηρά.

«Να τους σκοτώσουμε», έλεγε μια γυναίκα.

«Όχι, να τους κρατήσουμε, να τους ανταλλάξουμε», διαφωνούσε κάποιος άλλος.

Διχογνωμούσαν όλοι μεταξύ τους για το τι θα τους έκαναν.

Αυτοί με τα φτυάρια τα ακουμπούσαν στην ομάδα, θέλοντας να δείξουν τι τους περίμενε.

Από την πλαγιά, αλλά και από την απέναντι πλευρά του δρόμου, κατέφθαναν και άλλοι. Η διχογνωμία μεγάλωνε.

«Το αμάξι θέλουμε μόνο, τίποτε άλλο», ακούστηκε μια φωνή από μακριά και ο Χάρυ Τζέφερσον γύρισε αιφνιδιασμένος για να αντικρίσει τον Κλαούντιο, που είχε στον ώμο του μια καραμπίνα, να καταφθάνει, ενώ οι χωρικοί τού άνοιγαν δρόμο για να περάσει ανάμεσά τους.

«Κλαούντιο!» είπε ο Χάρυ Τζέφερσον, όταν ο οδηγός του τον πλησίασε, αλλά ο τελευταίος δεν του έδωσε σημασία, ούτε καν τον κοίταξε.

Οι χωρικοί άρχισαν να εκφράζουν τις αντιρρήσεις τους.

«Είναι κρατικοί υπάλληλοι, να τους φυλακίσουμε για αντάλλαγμα».

Άλλος μίλαγε για λύτρα, άλλοι για παραδειγματική τιμωρία, κάποιοι μάλιστα έφτασαν στο σημείο να προτείνουν τις χειρότερες τιμωρίες για αυτούς.

«Αυτοί μας κατάντησαν έτσι», πέταξε ένας αγρότης και οι υπόλοιποι συμφώνησαν.

«Είναι προδότες», έλεγαν κάποιοι από τις πίσω σειρές.

Η οχλοβοή μεγάλωνε. Ο Κλαούντιο πήρε την καραμπίνα κι έριξε μια στον αέρα, να σωπάσουν όλοι.

«Είπα, χρειαζόμαστε μόνο το αμάξι. Τους άλλους αφήστε τους ελεύθερους. Έτσι κι αλλιώς, δε μας χρησιμεύουν σε τίποτα, πιστέψτε με, μας είναι εντελώς άχρηστοι», κατέληξε κι έριξε μια περιφρονητική ματιά στον Χάρυ Τζέφερσον, που κατέβασε το βλέμμα του στο δρόμο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22

ΤΡΕΙΣ ομάδες, τρεις πορείες, ένας προορισμός. Έξι άτομα –μια οικογένεια και τρεις επιστήμονες–, δυο μισθοφόροι, ένας στρατιώτης με ένα μικρό μαύρο κορίτσι διέσχιζαν τη χώρα κατευθυνόμενοι προς το Βορρά. Μια χώρα που άλλαζε, μέρα με τη μέρα, ώρα με την ώρα, σε έναν κόσμο ραγδαία μεταβαλλόμενο. Πότε με κάρο, πότε με ποδήλατα, πότε με τα πόδια, όλοι αυτοί περνούσαν από πόλεις και χωριά, που ζούσαν στο φόβο. Οι συμμορίες είχαν εξαπλωθεί, η εγκληματικότητα είχε χτυπήσει κόκκινο, ληστείες, αρπαγές, ξυλοδαρμοί ήταν πλέον στην ημερήσια διάταξη, δεν προβάλλονταν καν από τις Ειδήσεις.

Οι κάτοικοι ταμπουρώνονταν στα φέουδά τους, ύψωναν ξύλινα, προσωρινά τείχη στην αρχή, που αργότερα άρχισαν να τα ενισχύουν με μπετόν, έκλειναν μέσα σε αυτά τις κοινωνίες τους, προσπαθώντας να προφυλάξουν τις οικογένειές τους και τα σκουπίδια τους. Οι χωματερές μετακόμιζαν πλέον μέσα στις πόλεις· τα σκουπίδια, αν κι ελαττώνονταν μέρα με τη μέρα, αποτελούσαν αγαθό του άρχοντα, έπρεπε να προστατευτούν. Εργάτες και δημότες των πόλεων έσκαβαν τάφρους γύρω από τις καινούργιες περιφράξεις των οικισμών τους, διοχέτευαν εκεί τα νερά που προορίζονταν για το πότισμα των χωραφιών τους, άνοιγαν πηγάδια στις κεντρικές πλατείες των δήμων τους. Τα πιο μεγαλοπρεπή κτίσματα κάθε οικισμού ήταν πλέον τα ανάκτορα της πόλης· εκεί έμενε ο κόμης ή ο δούκας, ο επίσκοπος ή ο γενικός στρατιωτικός διοικητής της περιοχής. Τα άλογα των γεωργών και των κτηνοτρόφων αποτελούσαν πια περιουσία του φεουδάρχη· τα αγόραζε δίνοντας μια περιοχή σκουπιδιών στους πρώην κατόχους τους, για να την εκμεταλλεύονται, να μαζεύουν και να πουλάνε τα σκουπίδια.

Και οι τρεις ομάδες, καθώς προχωρούσαν, μέσα από βουνά και λαγκάδια, σπάνια από τον κεντρικό δρόμο, έβλεπαν, κρυμμένες πίσω από θάμνους και δέντρα, μικρούς έφιππους στρατούς να βαδίζουν κατά της

γειτονικής βαρονίας, στρατιώτες, που πριν από λίγους μήνες ήταν δημόσιοι υπάλληλοι ή στελέχη επιχειρήσεων, να κρατάνε τσουγκράνες και αξίνες για όπλα. Οι ταραχές και οι μικροπόλεμοι αναφέρονταν πλέον περιστασιακά κι αυτοί στις Ειδήσεις.

Τα κανάλια του Σεμπάστιαν Σεξτόριους είχαν ρίξει το βάρος τους στις φυσικές καταστροφές που άρχισαν να πυκνώνουν. Δεν ήταν μόνο οι κατακλυσμιαίες βροχές και το χαλάζι, που ακολουθούνταν από έναν ανυπόφορο καύσωνα, ήταν περισσότερο τα γεωτεκτονικά ρήγματα που άρχισαν να ενεργοποιούνται, οι σεισμικές δονήσεις που ήταν αισθητές αρκετές φορές τη μέρα, ιδίως όταν βρισκόταν κανείς ξαπλωμένος, και που προέρχονταν από την καταστροφή του υποστρώματος της επιφάνειας, του φλοιού της Γης, λόγω της τοξικότητας των σκουπιδιών. Το ρήγμα της Ανατολίας είχε ήδη ενεργοποιηθεί ξανά· ο καταστροφικός σεισμός στην Τουρκία στάθηκε ικανός να προκαλέσει τόση αναταραχή του Εύξεινου Πόντου, ώστε τα ευρωπαϊκά παράλια της Νέας Οθωμανικής Αυτοκρατορίας γέμισαν με σακούλες σκουπιδιών. Οι διαπραγματεύσεις μεταξύ των Ευρωπαίων φεουδαρχών και του Σουλτάνου για την αναδιανομή των σκουπιδιών δεν είχαν καταλήξει πουθενά, πέρα από διπλωματικές αντιδικίες. Οι Τούρκοι ισχυρίζονταν ότι ο ατελείωτος πλούτος των σκουπιδιών που είχαν πλημμυρίσει την Κωνσταντινούπολη και την ανατολική Θράκη ήταν δικαιωματικά δικός τους. Οι Ευρωπαίοι αντέτειναν πως μεγάλο μερίδιο των σκουπιδιών έπρεπε να δοθεί σε αυτούς, αφού ήταν τα ευρωπαϊκά φορτηγά πλοία αυτά που είχαν συντελέσει στο μεγαλύτερο βαθμό στη μετατροπή του Εύξεινου Πόντου σε σκουπιδοθάλασσα.

Ο απλός όμως λαός άρχισε να πιστεύει πως όλες αυτές οι φυσικές καταστροφές, που διαδέχονταν η μια την άλλη, δεν ήταν παρά μόνο το θέλημα του Θεού, η τιμωρία του πάνω σε μη εκλεκτούς λαούς και ανθρώπους. Οι πρώτες φωνές για «απίστους» άρχισαν να ακούγονται εντονότερα από ποτέ. Οι ξένοι και οι μετανάστες είχαν ήδη εκδιωχθεί από τα νέα κράτη που σχηματίζονταν. Όσοι δεν είχαν φύγει για τις πατρίδες τους, οδηγούνταν στην παρανομία.

Και όλα αυτά ενώ η παραγωγή σκουπιδιών άρχισε να ελαττώνεται...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23

«ΠΑΡΑΜΕΡΙΣΤΕ! Στην άκρη όλοι!» φώναζαν οι φρουροί ανοίγοντας τις πύλες και τα συρματοπλέγματα των τειχών της μικρής κωμόπολης.

Ο Πολ τράβηξε την Τζίμπα πίσω του, να κρυφτεί, βλέποντας τους άλλους χωρικούς να βγαίνουν στην άκρη όσο πιο γρήγορα μπορούσαν, και να κουκουλώνονται σκεπάζοντας τα πρόσωπά τους με μαντήλια και σκούφους.

Ένα καμπανάκι ακούστηκε, κάτι σαν κουδούνι, ενώ και οι σκοποί έστρεψαν τα πρόσωπά τους από την άλλη. Μια σειρά από καμιά ντουζίνα περίπου άτομα, το ένα να κρατά το άλλο από τα ρούχα του, το πρώτο να οδηγεί τα υπόλοιπα, χτυπώντας ταυτόχρονα το καμπανάκι, έβγαιναν από την πόλη. Ήταν καλυμμένα έτσι ώστε να μη φαίνεται το παραμικρό από αυτά.

Ο Πολ κατάλαβε τι συνέβαινε.

«Κουράγιο!» είπε μια ηλικιωμένη στον οδηγό της σειράς κι αυτός κατέβασε την κουκούλα από το κεφάλι του και της έστειλε ένα φιλί. Το πρόσωπό του ήταν σιχαμένο, σαν να έλιωνε σιγά σιγά.

«Σ' αγαπώ!» ξανάπε η ηλικιωμένη και ο λεπρός φόρεσε με βιάση το κάλυμμα για να μην κολλήσει τους υγιείς.

Η σειρά των ανθρώπων άρχισε να απομακρύνεται στα χωράφια, τραβώντας προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση, εκεί όπου διακρίνονταν κάτι τρύπες στο βουνό, σπήλαια που θα κατοικούνταν πλέον από τους αρρώστους.

Οι πύλες άρχισαν να κλείνουν, ο κόσμος που είχε αποτραβηχτεί μπήκε όλος μέσα.

«Σκεπάσου καλά», είπε ο Πολ στην Τζίμπα, τραβώντας της το μαντήλι να μη φαίνεται το κεφάλι της και τακτοποιώντας το ύφασμα μπροστά από το πρόσωπό της, για να μην εισπνέει όλη αυτή τη δυσωδία.

Τα σκουπίδια ήταν στοιβαγμένα δεξιά κι αριστερά, φυλασσόμενα από ένοπλους φρουρούς, ενώ ποντίκια αλώνιζαν πέρα δώθε, πάνω κάτω το δρόμο, χωρίς να ενοχλούνται από τους περαστικούς.

Η εξάπλωση των επιδημιών ήταν πλέον καθολικό γεγονός. Δεν ήταν μόνο ο τύφος, η λέπρα, η χολέρα, η δυσεντερία, που επανεμφανίστηκαν. Ήταν πως οι ιοί τους είχαν πια μεταλλαχθεί, είχαν τροποποιηθεί κατά τρόπο τέτοιο που να είναι πιο ανθεκτικοί. Κι αυτό γιατί πλέον το πλαστικό των συσκευασιών είχε επηρεάσει τη δομή τους κάνοντάς την πιο ανθεκτική.

Ο μισθοφόρος είχε διαβάσει πάρα πολλές αναφορές στο Ίντερνετ τις τελευταίες μέρες. Απλώς, νόμιζε ότι δε θα συναντούσε αυτά τα περιστατικά τόσο γρήγορα. Τα ερευνητικά κέντρα, που υπάγονταν πλέον στη δικαιοδοσία των δυνατότερων αρχόντων και του βασιλιά, δούλευαν πυρετωδώς για την εξάλειψη αυτών των πανδημιών, με πενιχρά αποτελέσματα μέχρι εκείνη την ώρα. Τα εμβόλια ήταν ανεπαρκή, τόσο σε αριθμό, όσο και σε ποσότητα. Τίποτα δε φαινόταν ικανό να αναστρέψει αυτή την κατάσταση. Οι πολίτες στις διάφορες πόλεις γελούσαν και ειρωνεύονταν τους ντελάληδες που γύρναγαν με ποδήλατα, ή άλογα, ή με κάποιο πρώην κρατικό αμάξι –στα μεγάλα αστικά κέντρα– και διαλαλούσαν τα μέτρα προστασίας: «Να πλένετε καλά τα λαχανικά!» «Να τρώτε πολλά φρούτα!» «Να κλείνετε αεροστεγώς τα παράθυρα!» Οι οδηγίες κυκλοφορούσαν σε όλο το Ίντερνετ και αναφέρονταν σε ανθρώπους που είχαν να φάνε φρούτα και λαχανικά, καθαρό νερό να τα πλύνουν, κατοικίες που είχαν αεροστεγή παράθυρα...

Περνώντας από τον κεντρικό δρόμο της πόλης, η Τζίμπα κοίταγε δεξιά κι αριστερά τους εργάτες που στοίβαζαν πτώματα πάνω σε κάρα, ενώ τεράστιοι αρουραίοι ανέβαιναν πάνω σε αυτά, τρώγοντας ό,τι μπορούσαν. Ένα πλήθος που σπρωχνόταν έβγαζε από τα σωρευμένα πτώματα τα παπούτσια τους, όσα υπήρχαν τουλάχιστον, τα ρούχα τους, όποιο κουρέλι μπορούσαν να σκίσουν και να πάρουν μαζί τους. Κάποιος πιτσιρικάς τράβαγε μια μπλούζα από τη μια μεριά, ενώ από την άλλη ένας ογκώδης αρουραίος είχε βουτήξει το ύφασμα και τράβαγε κι αυτός.

Ο Πολ έπιασε το κεφάλι της Τζίμπα, ώστε να κοιτάει μόνο μπροστά. Αυτές τις σκηνές τις είχε ζήσει κι αυτός αρκετές φορές, στην Αφρική, τη

Μέση Ανατολή, τη Νότια Αμερική, σε πολέμους με αντάρτες και κυβερνητικά στρατεύματα, παντού...

«Μην κοιτάς! Πρέπει να προχωρήσουμε, να φύγουμε από 'δω», έλεγε στη μικρή του φίλη, ξέροντας ότι αυτή δε θα του απαντούσε, ούτε εκείνη τη στιγμή ούτε ποτέ. Τουλάχιστον, ήξερε από διαίσθηση ότι τον καταλάβαινε...

Ο Πολ απόρησε με τον εαυτό του, πώς κι έμπλεξαν με όλη αυτή την κακοτοπιά, πώς και δεν παρέκαμψαν την πόλη να πάνε περιφερειακά, αφού έτσι θα γλύτωναν και χρόνο, τελικά. Ήταν όμως αυτό το «κάτι», η περιέργεια που τον έτρωγε να δει ζωντανά πώς εξελίσσονταν τα πράγματα ή, έστω, να βρεθεί σε καταστάσεις κινδύνου, σαν αυτές που ζούσε όλα του τα χρόνια, αυτές που του έδιναν τη θέληση και το πείσμα να τις παλέψει για να επιβιώσει...

«Εδώ κερδίζετε τη Βασιλεία των Ουρανών» έγραφε μια ταμπέλα στην κεντρική πλατεία της πόλης, ενώ ένα βέλος έδειχνε προς την κατεύθυνση όπου βρισκόταν ένας παπάς με το βοηθό του. Ο ιερέας καθόταν σε μια καρέκλα, μπροστά του ένα καφάσι με χαρτιά, πίσω του ένα κιβώτιο. Οι συγκεντρωμένοι είχαν σχηματίσει ουρά, περίμεναν υπομονετικά να έρθει η σειρά τους, να δώσουν ό,τι πιο πολύτιμο τους είχε απομείνει, ένα ασημένιο πιρούνι, ένα χρυσό φυλαχτό, μια ταμπακιέρα, και να πάρουν υπογραμμένο από τον παπά το συγχωροχάρτι, που είχε διάφορα χρώματα, ανάλογα με το είδος και την ποσότητα που πλήρωναν. Ο βοηθός έδινε πληροφορίες για τον τιμοκατάλογο: πόσο κόστιζε ο Παράδεισος, τι θα έδιναν για τον προθάλαμο, τι ποσό χρειαζόταν για την άφεση αμαρτιών. Τα μετρητά έμπαιναν σε ένα σάκο που βρισκόταν πιο πίσω, οι εικόνες και τα χρυσαφικά στο κιβώτιο. Ο Πολ διέκρινε δυο παπαδοπαίδια που κουβαλούσαν το κιβώτιο όταν γέμιζε, που έφερναν και άλλα συγχωροχάρτια από το φωτοτυπικό μαγαζί το οποίο βρισκόταν στην άλλη άκρη της πλατείας, που έκαναν μια πρόχειρη διαλογή των αντικειμένων. Ο κύριος βοηθός του ιερέα είχε μια ντουντούκα και φώναζε: «Είμαστε όλοι αμαρτωλοί, η ώρα της Κρίσης πλησιάζει! Φροντίστε να κριθείτε επιεικώς!», ενώ ο παπάς υπέγραφε, μέτραγε πρόχειρα τα μετρητά κι έδινε μια ευχή με ένα αντίδωρο. Ο κόσμος το έτρωγε με αγαλλίαση αυτό

το κομματάκι ψωμιού· για αρκετούς ισοδυναμούσε με το μεσημεριανό τους...

Ο Πολ αναγκάστηκε να κοιτάξει τι συνέβαινε στο κέντρο της πλατείας, όταν η Τζίμπα έφυγε από τα χέρια του και πλησίασε σε ένα μεγάλο πάσσαλο που βρισκόταν μπροστά από το μισοσπασμένο σιντριβάνι.

«Τζίμπα, έλα 'δω. Τζίμπα, μη φεύγεις!» φώναξε ο Πολ κι έτρεξε να την προλάβει.

Η μικρή είχε χωθεί ανάμεσα στον κόσμο· ο στρατιώτης δυσκολεύτηκε να περάσει ανάμεσά τους, έσπρωχνε και σπρωχνόταν, καθώς όλοι ήταν μαζεμένοι κι εκστασιασμένοι κοιτούσαν τη σκηνή του θεάματος που θα εξελισσόταν σε λίγο. Κανείς δεν είχε δώσει προσοχή στο μικρό κορίτσι· άλλωστε, και άλλα πιτσιρίκια πέρναγαν κάτω από τα πόδια τους ή ανάμεσα από τα σώματά τους· όλοι έβλεπαν εκστασιασμένοι τον τεράστιο σωρό στοιβαγμένων ξύλων, που περιέκλειε τον πάσσαλο.

Όταν εμφανίστηκαν οι φρουροί, με οδηγό έναν άλλο ιερέα, το πλήθος άρχισε να αλαλάζει. Οι στρατιώτες έσερναν με αλυσίδες μια κοπέλα που φορούσε ένα κουρελιασμένο φουστάνι· τα μαλλιά της έπεφταν στο πρόσωπό της, ήταν μπλεγμένα. Η ίδια ήταν ξυπόλυτη, δεν μπορούσε να περπατήσει, όμως οι φρουροί την έσπρωχναν και την έδερναν για να βαδίζει γρηγορότερα. Ο κόσμος παραμέρισε και άρχισε να φωνάζει: «Μάγισσα! Μάγισσα! Καταραμένη να 'σαι!» Πολλοί την έφτυναν, άλλοι της πέταγαν πέτρες. Οι φρουροί παραμέριζαν τον κόσμο, βίαια τις περισσότερες φορές, γιατί οι πέτρες πετύχαιναν και τους ίδιους.

Την έδεσαν στον πάσσαλο και ο παπάς είπε δυο τρεις ευχές, κάτι σαν εξορκισμό. Ο επικεφαλής της φρουράς άναψε έναν πυρσό και στη συνέχεια τα ξύλα γύρω από το κοντάρι που είχαν δέσει την κοπέλα. Αυτή σε λίγο άρχισε να ουρλιάζει, καθώς η φλόγες έγλειφαν τα πόδια της και οι καπνοί την έπνιγαν.

«Λυπηθείτε με! Δεν είμαι μάγισσα! Κάποιος να με σώσει! Βοήθεια!»

Ο Πολ είχε μείνει άφωνος· ομολογουμένως, αυτό το θέαμα δεν το είχε ζήσει σε καμιά τριτοκοσμική χώρα όπου είχε αποστολή. Είχε ζήσει ένα σωρό βαρβαρότητες, αλλά κάτι τέτοιο δε φανταζόταν πως θα το έβλεπε.

Τράβηξε την Τζίμπα να φύγουν από το σημείο. Η κουκούλα του παιδιού έπεσε. Κάποιος φώναξε: «Και άλλη μάγισσα!» δείχνοντας το μικρό

κορίτσι.

Ο Πολ πήρε το αυτόματο και πυροβόλησε στον αέρα. Μια ριπή που αντήχησε σε όλη την πλατεία σκέπασε για μια στιγμή τις κραυγές της κοπέλας. Ο κόσμος άρχισε να σκορπίζεται έντρομος, χωρίς να απομακρύνεται πολύ, καθώς η περιέργειά του τον καλούσε να μείνει στην πλατεία, να δει τη συνέχεια.

Ο μισθοφόρος γύρισε προς τον πάσσαλο, όπου οι φλόγες είχαν τυλίξει όλο το σώμα της κοπέλας. Εκείνη άρχισε να κραυγάζει ακατάληπτα, οι καπνοί της είχαν πνίξει την ομιλία. Ο Πολ τη στόχευσε και πυροβόλησε. Μετά ακολούθησε σιωπή. Μόνο οι φλόγες ακούγονταν για κάποια δευτερόλεπτα.

Πήρε την Τζίμπα από το χέρι και κατευθύνθηκε προς τον ιερέα που μοίραζε τα συγχωροχάρτια. Άνοιξε το σάκο του, βούτηξε το χέρι του μέσα κι έβγαλε ό,τι χωρούσε η χούφτα του από χρυσαφικό.

Ο παπάς τα 'χασε, το ίδιο και ο βοηθός του.

Ο Πολ έβγαλε το πιστόλι του και το ακούμπησε στο μέτωπο του παπά.

«Αν δε θες να δεις την Κόλαση σήμερα, υπογράφεις ένα κωλόχαρτο ότι το κορίτσι είναι ευλογία κι έχει τη Βασιλεία των Ουρανών. Και ότι μπορεί να περνά από όλες τις πόλεις».

Ο ιερέας έτρεμε, κοίταγε δεξιά κι αριστερά, δεν ήξερε τι να κάνει.

Ο Πολ όπλισε.

«Τώρα είπα», ούρλιαξε και η φωνή του ήχησε σε όλη την πλατεία.

Με τρεμάμενα χέρια ο παπάς υπέγραψε.

Σε όλη την πλατεία επικρατούσε νεκρική σιγή.

Το μόνο που ακούστηκε ήταν ο πάσσαλος που γκρεμιζόταν από τη θέση του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24

«ΣΚΑΣΕ, μας άκουσαν», γύρισε στον Ντιέγκο ο Μαξ, όταν ο πρώτος πάτησε ένα κλαδάκι στο δάσος κι έκανε θόρυβο.

Είχε ξημερώσει, ο ήλιος είχε ανατείλει, αλλά η φωτιά σιγόκαιγε ακόμα. Γύρω από αυτήν ήταν ξαπλωμένοι καμιά εικοσαριά άντρες, με τα όπλα τους δίπλα, τόξα, τσουγκράνες, πιρούνες. Οι σκοποί άκουσαν το τρίξιμο από το κλαράκι και, συνηθισμένοι καθώς ήταν στους ήχους του δάσους, κατάλαβαν ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Άρχισαν να ξυπνούν τους υπολοίπους.

«Άσε κάτω από το θάμνο τα πράγματα, μη μας βρουν μ' αυτά».

Ο Μαξ έπρεπε να σκεφτεί κάτι γρήγορα, να ενεργήσει ακόμα γρηγορότερα. Ο Ντιέγκο υπάκουσε χωρίς να ρωτήσει «γιατί».

«Ποιος είναι εκεί;» ακούστηκε η φωνή ενός χωρικού που πλησίαζε προς το μέρος των δυο μισθοφόρων με προτεταμένη την τσουγκράνα του.

Ο Μαξ αποφάσισε πως έπρεπε να δράσει πρώτος. Άρπαξε τον Ντιέγκο από το λαιμό και τον έσυρε μπροστά, ξεπροβάλλοντας από τις φυλλωσιές.

«Τον έπιασα αιχμάλωτο, σας παρακολουθούσε», ήταν το πρώτο που σκέφτηκε ο αρχηγός για να ξεγελάσει τους άντρες που είχαν σηκωθεί κι ετοιμάζονταν να αρπάξουν τα όπλα τους. «Μου ξέφυγε στο δάσος, αλλά τελικά τον κατάφερα».

Ο Ντιέγκο δεν έλεγε τίποτα, δεν ήξερε άλλωστε πού το πήγαινε ο Μαξ.

Πίσω από τους χωρικούς ήταν στοίβες τα σκουπίδια, μέταλλα στην πλειονότητά τους. Οι τύποι ήταν συμμορία που λυμαινόταν τα φέουδα και κατέκλεβε όσους έβρισκε απροστάτευτους. Και τα σκουπίδια ήταν η λεία τους.

«Κι εσύ ποιος είσαι;» ρώτησε ένας μεγαλόσωμος, κάπως πιο μεγάλος στην ηλικία από τους άλλους, που φαινόταν να είναι ο αρχηγός τους.

Ο Μαξ ήξερε πώς να χειρίζεται δύσκολες καταστάσεις και να αποπροσανατολίζει τους εχθρούς. Έσπρωξε τον Ντιέγκο που έπεσε κάτω,

γδέρνοντας το πρόσωπό του, ενώ παράλληλα έβγαλε το πιστόλι του για να δείξει στους ληστές ότι έπρεπε να τον ακούσουν, αφού το δίχως άλλο υπερτερούσε σε οπλισμό.

Άρχισε να τους εξιστορεί ό,τι του κατέβαινε στο μυαλό τονίζοντας επίτηδες ανούσια περιστατικά και αναφέροντας άχρηστες πληροφορίες για να τους εξαπατήσει. Σύμφωνα με αυτά, ο Ντιέγκο ήταν Νοτιοαμερικανός κατάσκοπος που είχε πληροφορίες χρήσιμες στους φεουδάρχες· τον πήγαινε από κομητεία σε βαρονία, ενώ παράλληλα εξέταζε το μέρος για να βρει πού θα χτυπούσε ο ίδιος και τι θα έκλεβε.

«Είμαι συνάδελφος, τελικά», κατέληξε ο Μαξ, «που ψάχνω για γεροδεμένους άντρες που θα με βοηθήσουν να πιάσω την καλή. Κι εσείς φαίνεστε ότι είστε από αυτούς».

Οι χωριάτες κοιτάχτηκαν μεταξύ τους, ακούγοντας τα καλά λόγια του Μαξ για τη φυσική τους δύναμη, την αγριωπή τους εμφάνιση, αλλά κυρίως θέλοντας να πιστέψουν στα λόγια του για τον πλούτο που τους περίμενε στα διάφορα φέουδα. Ο Μαξ κούνησε το περίστροφό του και άνοιξε το μπουφάν του δείχνοντας τη ζώνη με τις σφαίρες.

«Εκτός και αν δε σας ενδιαφέρει, οπότε κινούμαι μόνος μου».

Δεν ήθελε να τους αφήσει μεγάλο περιθώριο να σκεφτούν λογικά. Ήξερε πως η ιστορία του δεν έστεκε και πολύ, όμως εκείνη τη στιγμή αυτό ήταν το πιο πειστικό που μπορούσε να πει. Καταλάβαινε πως οι άντρες ήταν άπληστοι και αμόρφωτοι, πως θα θαμπώνονταν εύκολα από τον εξίσου εύκολο πλουτισμό, κι αυτό ακριβώς το σημείο τους τονίζε.

«Θέλω να μπω στη διπλανή κομητεία, να δω την ασφάλεια που έχουν, και το βράδυ να σας ανοίξω τις πύλες... Αν φυσικά είστε μέσα».

Οι άντρες άρχισαν να ξεπερνάνε τη δυσπιστία τους· τα χέρια τους χαλάρωναν, κατεβάζοντας σιγά σιγά τα εργαλεία-όπλα τους. Ο Μαξ ήταν συνηθισμένος στο να ερμηνεύει και την παραμικρή χαλάρωση των μυών ή της προσοχής κάποιου· αυτό πάντα του έδινε το συγκριτικό πλεονέκτημα.

«Μόνο που θα μου αφήσετε τον αιχμάλωτο, είναι το διαβατήριό μου για να μπαίνω στις πόλεις».

Κανείς δεν είπε τίποτα. Ο Ντιέγκο από το έδαφος έριχνε πλάγιες ματιές στους κακοποιούς. Οι ληστές κοιτούσαν τον αρχηγό τους, ο οποίος

παρέμενε αμίλητος.

«Εντάξει, αφού δεν ενδιαφέρεστε, έχει καλώς», είπε ο Μαξ και τράβηξε τον Ντιέγκο από το έδαφος για να φύγουν.

«Πώς θα γίνει η μοιρασιά;» άκουσε τον αρχηγό να τον ρωτάει καθώς απομακρυνόταν.

Ο Μαξ χαμογέλασε.

«Θα σας πω αμέσως», απευθύνθηκε στους άντρες και γυρνώντας προς τον Ντιέγκο πρόσθεσε: «Αυτόν δέστε τον σε κάποιο δέντρο. Κάντε τον ό,τι θέλετε μέχρι να τελειώσουμε, μετά είναι δικός μου».

Ο Ντιέγκο γούρλωσε τα μάτια του κοιτώντας τον αρχηγό του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 25

ΤΑ ΠΟΔΙΑ τους είχαν βγάλει φουσκάλες από την πρώτη στιγμή, είχαν πληγιάσει, είχαν ματώσει, έτσι αμάθητοι όπως ήταν όλοι τους στο περπάτημα. Παρ' όλα αυτά, συνέχιζαν να διασχίζουν δάση και βουνά, κάμπους και φαράγγια, πλησιάζοντας πιο πολύ στο τέλος της διαδρομής τους, στο χωριό του Χάρυ Τζέφερσον. Και ύστερα τι; Δεν υπήρχε απάντηση, κανέναν δεν απασχολούσε αυτό το ερώτημα. Βαθιά μέσα τους ήξεραν όλοι πως οι ζωές τους όπως τις ήξεραν δεν υπήρχαν πλέον· ίσως και να μην είχαν το κουράγιο πια να ελπίζουν ότι θα ξαναυπάρξουν. Έκαναν συνέχεια στάσεις για να ξεκουραστούν, να ξαπλώσουν πάνω στα ξερά χόρτα και τα πεσμένα φύλλα των δέντρων που έβρισκαν, να μαζέψουν λίγους καρπούς για το δρόμο, να πιούνε νερό από κάποια πηγή. Άρχισαν να συζητάνε μεταξύ τους για τη φύση, καθώς κανείς σχεδόν από αυτούς δεν είχε ξαναπερπατήσει για τόσες ώρες σε αυτήν, κανείς δεν είχε δει αστέρια τη νύχτα, δεν είχε ακούσει τους ήχους που κάνει το ξύλο όταν αναπνέει ή πώς περπατάνε και τρέχουν τα ζώα. Όλα αυτά ήταν μια πρωτόγνωρη εμπειρία για όλους τους, ακόμα και για τους επιστήμονες που τα ήξεραν όλα αυτά από την άπειρη βιβλιογραφία που είχαν διαβάσει και τα αμέτρητα ντοκιμαντέρ που είχαν δει.

Ξάπλωναν κάτω από το φως του φεγγαριού, κάνοντας βάρδιες για προστασία, αφού άναβαν φωτιά για να ζεσταθούν, λούζονταν στα νερά που κατέβαιναν από τα βουνά, έκοβαν φρούτα με τα χέρια τους, έπιαναν το χώμα. Μέρα με τη μέρα, το βάρος των σάκων που κουβαλούσαν τους έπεφτε όλο και πιο λίγο. Συνήθιζαν στην ιδέα της περιπλάνησης, συνήθιζαν στην ιδέα του τελικού τους σκοπού.

Άρχισαν να δένονται μεταξύ τους, ο πολιτικός με την κακομαθημένη κόρη του, ο ζητιάνος με τον ξακουστό καθηγητή, ο νεαρός λέκτορας με τη νεόπλουτη σύζυγο, όλοι οι συνδυασμοί· άνθρωποι φαινομενικά

αταίριαστοι και αντίθετοι είχαν βρει το κοινό τους σημείο: την ισοπέδωση της ζωής τους. Τώρα πια ήταν όλοι ίδιοι.

«Άντε, μίλα στον καθηγητή για την Κορίνα», επέμενε να λέει κάθε μέρα η Νίκυ στον Γιόνας, βλέποντας πως ασχολιόταν όλο και περισσότερο με το κινητό του, πως έστελνε και λάμβανε μηνύματα, που υποδείκνυαν ότι και το άγνωστό του κορίτσι, η διαδικτυακή φίλη του, πλησίαζε κι αυτή βόρεια, έφτανε κι αυτή στο τέλος του ταξιδιού της, στο να ψάξει και να βρει τους δικούς της.

Αυτός ντρεπόταν να κάνει τέτοιες κουβέντες με το έφηβο κορίτσι. Κάπου μέσα του ένιωθε ότι, αν αυτή ήταν λίγο μεγαλύτερη ή αν αυτός ήταν κάπως μικρότερος, τότε δε θα είχε την ανάγκη της «άγνωστης» Κορίνας και της όποιας Κορίνας, γιατί θα είχε τη Νίκυ, με την οποία είχε δεθεί σε καταστάσεις που λίγοι άνθρωποι είχαν ζήσει. Αλλά το κορίτσι φαινόταν αρκετά προσγειωμένο στα μάτια του Γιόνας, καμιά σχέση με αυτό που παρουσίαζαν τα κουτσομπολίστικα περιοδικά πριν από μήνες. Αυτή του τη σκέψη της την είπε μια φορά γελώντας.

«Και όμως, είμαι το ίδιο κορίτσι των κουτσομπολίστικων περιοδικών», έκανε η Νίκυ, «αλλά ο άλλος της εαυτός. Χωρίς φίλους, χωρίς κολλητές, χωρίς πάρτι, χωρίς τίποτα. Να σου πω, Γιόνας, την αλήθεια; Δεν ξέρω αν αναπολώ πολύ αυτή την εποχή των πάρτι. Το μόνο που θα μου άρεσε θα ήταν η ασφάλεια και η ηρεμία, τίποτε άλλο. Α, και να είχα κι ένα φίλο, μια φίλη, κάποιον που να μπορούσα να του μιλήσω ελεύθερα», του είπε με παράπονο.

«Έχεις εμένα, μπορείς να βασίζεσαι πάνω μου...» της απάντησε ο Γιόνας δείχνοντάς της ότι εννοούσε αυτά που έλεγε.

«Πρέπει πρώτα να βασιστώ πάνω μου», είπε η Νίκυ και σηκώθηκε να φύγει βλέποντας τον καθηγητή Πελεγκρίτι να πλησιάζει.

Ο Γιόνας είχε συμφωνήσει μαζί της ότι ήταν ώρα να του μιλήσει για την Κορίνα. Η Νίκυ απομακρύνθηκε λίγα βήματα, τόσα όσα να μη φανεί αδιάκριτη πως κρυφακούει, αλλά και να βρίσκεται εκεί, κοντά στο φίλο της, σε περίπτωση που αυτός τη χρειαστεί σε κάτι. Προσποιούνταν ότι μάζευε φύλλα και καρπούς από το δέντρο, ότι έστρωνε κάτω, στα κλαδιά, για να ξαπλώσει. Οι υπόλοιποι είχαν πάει να μαζέψουν οτιδήποτε θα μπορούσε να φαγωθεί. Σε λίγο μεσημέριαζε και θα άναβαν τη φωτιά.

Ο Γιόνας έκλεισε τον υπολογιστή, όπου έτρεχε –off-line, φυσικά– τα προγράμματά του, μην καταλήγοντας σε κάτι συγκεκριμένο και οριστικό, κι έπιασε να μιλά στον καθηγητή. Άρχισε να του λέει αυτό που ήδη είχε καταλάβει· ο Γιόνας θυμήθηκε το περιστατικό στο κατεστραμμένο εργαστήριό τους. Του μίλησε για την Κορίνα, για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, όπου είχαν πάει τους δικούς της, για την αναζήτησή της. Του είπε –κι εκεί δίστασε και δαγκώθηκε κάπως– ότι ανταλλάσσουν μηνύματα, ότι έχει καρτοκινητό και μικρόφωνο που αλλοιώνει τη φωνή και της τηλεφωνα για κάποια δευτερόλεπτα, ότι εκείνη, από το φόβο της μην τυχόν εντοπιστούν οι κλήσεις, δεν του έχει μιλήσει ποτέ και ότι της έχει υποσχεθεί να τη βοηθήσει...

Ο Γιόνας περίμενε την αντίδραση του καθηγητή. Το πρόσωπο του κυρίου Πελεγκρίτι πήρε μια σκοτεινή έκφραση. Η Νίκυ προς στιγμήν φοβήθηκε τις αντιδράσεις του. Κατόπιν όμως, ο καθηγητής άρχισε να χαμογελά πλατιά, να κουνά με κατανόηση το κεφάλι του, να χτυπά φιλικά τον Γιόνας στην πλάτη.

«Ίσως αυτό μάς λείπει από το μοντέλο, Γιόνας: η ελπίδα. Τα έχουμε βάλει όλα εκτός από αυτήν».

Ο νεαρός λέκτορας έβαλε τα γέλια με την επιστημονική παρατήρηση του καθηγητή για αυτό το προσωπικό ζήτημα. Ανάσανε ανακουφισμένος.

«Φυσικά και θα βοηθήσουμε την Κορίνα, όσο μπορούμε. Στην πόλη απ' όπου θα περάσουμε, μαζεύονται όλοι οι πρόσφυγες από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Δε θα πάθουμε τίποτε αν μείνουμε εκεί δυο τρεις μέρες παραπάνω...»

Ο Γιόνας ευχαρίστησε τον καθηγητή του, έκανε να τον αγκαλιάσει, αλλά εκείνη τη στιγμή ακούστηκαν οι υπόλοιποι τρεις, ο Χάρυ, η Σουζάνα και ο Ρίτσαρντ, να έρχονται τρέχοντας προς το μέρος τους. Η Σουζάνα δεν μπορούσε να τρέξει, έχοντας διπλώσει τη φούστα της για να κρατάει τους καρπούς. Τα φρούτα έπεφταν δεξιά κι αριστερά, αλλά κανείς δεν έδινε σημασία.

«Εκεί πέρα, στο δρόμο...» φώναξε ο Ρίτσαρντ και κρύφτηκε πίσω από ένα θάμνο για να μη γίνει αντιληπτός.

Οι υπόλοιποι ασυναίσθητα ακολούθησαν τις κινήσεις του, χωρίς να ξέρουν το «γιατί».

Σε λιγότερο από δέκα λεπτά άρχισε να περνά από μπροστά τους, βαδίζοντας πάνω στον κεντρικό δρόμο, μια τεράστια πομπή από ανθρώπους κάθε ηλικίας, άντρες τους περισσότερους, νέους, εφήβους, ηλικιωμένους, άντρες δυνατούς, χωρικούς και αγρότες, που κράταγαν τα εργαλεία τους. Στην κεφαλή της πομπής βάδιζε ένας ιερέας που κρατούσε ένα λάβαρο με σταυρό. Τον ακολουθούσαν παπαδοπαίδια που θυμιάτιζαν.

«Θάνατος στους απίστους!» φώναζε κάποιος από έναν τηλεβόα.

«Θάνατος!» απαντούσε το τεράστιο πλήθος.

«Εμπρός να καταλάβουμε την Κωνσταντινούπολη!»

«Οι Άγιοι Σκουπιδότοποι είναι δικοί μας!» συνέχιζε το πλήθος με φανατισμό.

Θα ήταν αρκετές χιλιάδες λαού, που ακολουθούνταν από έφιππους, ποδηλάτες, ιατρικές ομάδες, γελωτοποιούς, πόρνες και, στο τέλος, από μηχανοκίνητα, ό,τι υπήρχε ακόμη από αυτά. Έκανε πολλή ώρα για να περάσει όλη αυτή η παρέλαση μπροστά από τα μάτια της έκπληκτης ομάδας. Κανείς δεν τους είχε προσέξει, κανείς δεν κοίταζε πουθενά αλλού πέρα από μπροστά. Το πλήθος τραγουδούσε θρησκευτικούς ύμνους στην κορυφή της πορείας, άλλα τραγούδια προς τη μέση, περιπαιχτικούς και πρόστυχους στίχους στο τέλος.

Ο Ρίτσαρντ κοίταξε σοβαρά τον Πελεγκρίτι. Ο καθηγητής έριξε μια ματιά στον Γιόνας που είχε κάτσει σε έναν κορμό δέντρου και πέρναγε τα δεδομένα αυτού που έβλεπε εκείνη ακριβώς τη στιγμή, για να ξανατρέξει το μοντέλο του.

Εφτάμισι αιώνες περίπου μετά την Ένατη Σταυροφορία, η Δέκατη ήταν πια γεγονός...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 26

Ο ΝΤΙΕΓΚΟ είχε ανασηκωθεί από τα ξερά φύλλα όπου είχε ξαπλώσει εξουθενωμένος και κοίταγε τον Μαξ, καθισμένο σε ένα βράχο, δίπλα από ένα ρυάκι, να παίζει με το κινητό του, να γελάει, αραιά και πού να σηκώνεται και να απομακρύνεται μιλώντας σε αυτό. Ο Ντιέγκο ήταν σχεδόν επί μιάμιση δυο μέρες δεμένος στον κορμό ενός δέντρου, δεν είχε φάει, δεν του έδιναν να πει, είχε κατουρηθεί πάνω του για να ανακουφιστεί. Η συμμορία τον έδερνε, τον έφτυνε, τον κορόιδευε, τον απειλούσε. Κάποιος τον είχε γδάρει με σουγιά, ένας άλλος τού είχε δώσει μια τόσο δυνατή γροθιά στην κοιλιά, που ο νεαρός θα διπλωνόταν στα δυο, αν μπορούσε. Όμως, για αυτόν το μαρτύριο ήταν πως δεν μπορούσε. Τα πόδια του έτσουζαν από την ορθοστασία, τα μάτια του έκαιγαν από την αϋπνία. Και το τίμημα αυτών των βασανιστηρίων ήταν δυο άλογα, δυο άλογα και η συμμαχία του αρχηγού του με τον ντόπιο φεουδάρχη.

«Σε λίγο φεύγουμε, δεν μπορώ να καθυστερώ άλλο», του πέταξε ο Μαξ σε μια στιγμή.

Ο Μαξ ήταν βιαστικός, η αδρεναλίνη του είχε ανέβει στα ύψη. Μόλις το προηγούμενο βράδυ, προσποιούμενος πως θα άνοιγε την πύλη του χωριού για τους ληστές, είχε ειδοποιήσει μπαίνοντας μέσα τον άρχοντα, κι έτσι, με το που άνοιξαν οι πύλες, όλοι οι κακοποιοί βρέθηκαν έρμαιο στα χέρια των στρατιωτών του βαρόνου. Όσοι δε σφαγιάστηκαν πήγαν φυλακή, όπου τους περίμεναν φριχτά βασανιστήρια. Ο Μαξ είχε επιστρέψει περιχαρής στην κρυψώνα των ληστών, οδηγώντας εκεί τους στρατιώτες του βαρόνου, οι οποίοι μετέφεραν τα σκουπίδια στο χωριό. Το δώρο του ήταν τα δυο άλογα με τα οποία θα έφταναν πιο γρήγορα στον προορισμό τους.

«Πονάω», είπε ο Ντιέγκο, μην μπορώντας καν να κουνηθεί.

«Μου έχεις πρήξει τ' αρχίδια από χτες το βράδυ με την γκρίνια σου», ξέσπασε ο Μαξ.

«Με άφησες μόνο μου... με έδερναν...»

«Είχες κάνα καλύτερο σχέδιο για να γλυτώναμε από αυτούς; Έλα τώρα, μην κάνεις σαν γυναικούλα, στρατιώτης είσαι, σκάσε επιτέλους...»

Ο Ντιέγκο άρχισε να βογγά.

Ο Μαξ πήγε από πάνω του και του έδωσε μια κλοτσιά να σηκωθεί.

«Άκου 'δω, και λέγε ό,τι θέλεις. Σε έσωσα, το καταλαβαίνεις; Έσωσα το τομάρι σου και το δικό μου. Όταν μας βρήκαν, τι νόμιζες πως μπορούσα να σκεφτώ για να τους πείσω; Αλλά τόσο αχάριστος είσαι. Έπρεπε να σε άφηνα πριν από δυο χρόνια να σε καθάριζε το καρτέλ της Κολομβίας, αντί να σε σέρνω μαζί μου. Έχεις αρχίσει και μου είσαι βάρος με την γκρίνια σου και την ηλιθιότητά σου».

Ο νεαρός προτίμησε να μην απαντήσει· άλλωστε, δεν είχε και τίποτε άλλο στη ζωή του για να τον περιμένει. Ίσως, αν άφηνε τον Μαξ να ξεσπάσει, να ήταν τελικά καλύτερα, ίσως, αν δεν τον αντέκρουε στα ψέματα που έλεγε, να μην του έσπαγε τα νεύρα. Όχι, ο Μαξ δεν τον είχε σώσει από κανένα καρτέλ, μόνος του σώθηκε, ο Μαξ, απ' ό,τι είχε μάθει στη συνέχεια, ήταν σύμμαχος με το καρτέλ. Αλλά τα δυο τελευταία χρόνια ο Μαξ ήταν όλο του το σόι, και ο Πολ μαζί, αλλά πλέον Πολ δεν υπήρχε. Ο Μαξ ήταν το πλησιέστερό του πρόσωπο, γιατί ήταν το μοναδικό.

«Και σου 'χω καλά νέα, προτού αρχίσεις να μου τα πρήζεις ξανά. Σηκωνόμαστε και φεύγουμε, πήραμε το οκεί για την αποστολή, θα προχωρήσουμε και άλλο...»

Ο Ντιέγκο τον κοίταζε ανέκφραστος.

«Και μη ρωτάς ποια είναι η αποστολή, σου είπα, ούτε κι εγώ ξέρω...»

Ο Ντιέγκο δεν τον πίστευε. Αρκέστηκε στο να κουνήσει καταφατικά το κεφάλι του.

«Μαλάκα», είπε ο Μαξ καθώς απομακρυνόταν από το νεαρό και πήγαινε προς τα άλογα.

Τα χάιδεψε, τους έδωσε κάτι να φάνε και άρχισε σιγά σιγά να τα λύνει από το δέντρο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 27

Ε ΒΛΕΠΕ την Τζίμπα να κλοτσά με τα ποδαράκια της το νερό του ποταμού στις όχθες του, αμίλητη, αγέλαστη, ανέκφραστη όπως πάντα, και αποξεχνιόταν. Ένωθε πως απολάμβανε στιγμές που του ήταν άγνωστες, που δεν είχε ξαναζήσει και ούτε ήξερε αν θα ξαναζούσε ποτέ του. Από τη στιγμιαία ξενιοσιά του τον έβγαζε το πέταγμα κάποιων μαχητικών αεροπλάνων, μακριά, πέρα στα βουνά, αεροπλάνων κακοσυντηρημένων, που έκαναν μόνα τους περιπολίες για τους καινούργιους εχθρούς. Είχε διαβάσει στο Ίντερνετ πριν από μέρες, αλλά δεν είχε δώσει την παραμικρή σημασία, ότι φυλές από τα πέρατα της Ευρώπης, από τα σύνορα με την Ασία, συγκεντρώνονταν και εισέβαλλαν, στην αρχή ειρηνικά, μετά λίγο πιο βίαια, στα φέουδα που πρωτοσυναντούσαν, καταλαμβάνοντας μικρά χωριά και παίρνοντας τα σκουπίδια τους. Είχε διαβάσει πριν από μέρες ότι το εμπόριο σκουπιδιών ανθούσε στην Ευρώπη· τα αεροπλάνα –αυτά τουλάχιστον που υπήρχαν ακόμα κι εκτελούσαν δρομολόγια– συνέχιζαν να μεταφέρουν σκουπίδια από τις αφρικανικές χώρες και να τα αποθέτουν στα πλουσιότερα ευρωπαϊκά κράτη.

Όμως, τις τελευταίες ώρες άρχισε να συνειδητοποιεί πως το πέρασμα των μογγολικών φυλών, των Σελτζούκων, από την Ασία, των Σαρακηνών από τη βόρεια Αφρική στα ενδότερα της ηπείρου κάθε άλλο παρά τυχαίο ήταν. Κακομοιριασμένοι λαοί είχαν ενωθεί σε φυλές και φύλα, ορμώντας βίαια σε όποια πόλη βρισκόταν στο διάβα τους, λεηλατώντας, σκοτώνοντας και ληστεύοντας. Οι κάτοικοι ζούσαν τον απόλυτο τρόμο. Οι εικόνες έδειχναν πολυκατοικίες, των οποίων οι πρώτοι δυο όροφοι δεν κατοικούνταν, που είχαν βάλει σακιά με άμμο ως ανάχωμα στις εισόδους τους, που είχαν φράξει τις μπαλκονόπορτες και τα παράθυρα των σαλονιών τους, αφήνοντας μόνο ένα πολύ στενό άνοιγμα για να βγαίνουν οι κάτοικοι με λεκάνες και να περιχύνουν με καυτό νερό τους εισβολείς. Οι

σκηνές αγριότητας που εκτυλίσσονταν στα χωριά ήταν πρωτοφανείς, οι μικροί οικισμοί ήταν οι πιο απροστάτευτοι, ο στρατός, όσοι τουλάχιστον δεν είχαν φύγει για τη Σταυροφορία, συγκεντρωνόταν και φύλαγε τα μεγάλα αστικά κέντρα, ενώ οι μικρότεροι οικισμοί είχαν αφεθεί στη μοίρα τους, μια μοίρα που δεν ήταν καθόλου καλή. Οι φυλές άφηναν στο διάβα τους καμένη γη· χωριά, χωράφια, σπίτια, κάτοικοι, ζώα γίνονταν στάχτη. Μόνο στα σκουπίδια φέρονταν οι εισβολείς με σεβασμό. Και σε αυτά που έβρισκαν και σε αυτά που δημιουργούσαν.

Ο Πολ ήταν αποφασισμένος να συνεχίσει την αποστολή του, να πάει στον Χάρυ Τζέφερσον. Καλά καλά δεν ήξερε το «γιατί», πάντως κάτι τον έσπρωχνε προς αυτόν το στόχο, έστω κι αν πλέον δεν είχε κανένα σκοπό. Ήξερε ότι διέπραττε το βασικότερο λάθος που μπορούσε να κάνει ένας μισθοφόρος ή ένας επαγγελματίας του είδους: να βρεθεί και να περιμένει στο στενότερο σημείο, εκεί όπου συγκλίνουν τα δυο βουνά και αφήνουν ένα πέρασμα για το δρόμο και κάποιες δεκάδες μέτρα άγριας φύσης αναμεταξύ τους. Ήξερε πως το να περιμένει σε ένα σημείο που είχε κάποιο χαρακτηριστικό, όπως το να είναι το στενότερο ή το ψηλότερο ή το πυκνότερο σε βλάστηση, σίγουρα θα έβαζε σε υποψίες αυτόν που ήθελε να μπει σε αυτό. Αλλά δεν είχε άλλη επιλογή!

Η ομάδα του Χάρυ Τζέφερσον θα περνούσε από 'κει. Σίγουρα θα προτιμούσε να μην πάει από τα βουνά, έτσι αμάθητοι που θα ήταν όλοι τους στις κακουχίες, ιδίως η γυναίκα και η κόρη του. Ήταν ο μόνος «στρωτός» δρόμος, το μόνο πέρασμα για τις τελευταίες μεγάλες πόλεις πριν από το χωριό του Τζέφερσον. Ο Πολ θα μπορούσε να πάει απευθείας στο χωριό του Αντιπροέδρου, δεν ήξερε όμως εκεί τι είδους συμμαχίες είχε ο πολιτικός, κι επιπλέον, το μέρος θα ήταν απροστάτευτο από τυχόν επιθέσεις βαρβάρων. Το μόνο για το οποίο δεν ήταν σίγουρος όλη αυτή την περίοδο ήταν η υπόθεση που είχε κάνει ότι ο Τζέφερσον όντως θα βάδιζε προς τον τόπο του. Το γεγονός ότι χάκαρε με ευκολία το κινητό του Μαξ, βλέποντας στο GPS την πορεία της ομάδας, του επιβεβαίωνε τη θεωρία του. Το μόνο που τον παραξένευε ήταν η αδικαιολόγητη για αυτόν αργοπορία και καθυστέρηση, που έδειχναν ο Μαξ και ο Ντιέγκο στην εκτέλεση της αποστολής. Σαν να προχωρούσαν και να σταμάταγαν, σαν να έκαναν ζιγκ ζαγκ συνεχώς. Ο Πολ κατέγραφε τα διάφορα φέουδα στα

οποία σταματούσαν οι μισθοφόροι πρώην συνεργάτες του, αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει το λόγο.

Βγήκε από τις σκέψεις του βλέποντας την Τζίμπα να κυλιέται στα ξερά χόρτα. Το κορίτσι έπαιζε μόνο του, αλλά δε φώναζε, δε μιλούσε, δε γελούσε. Απλώς ένιωθε το ευρωπαϊκό έδαφος, τη φύση που είχε παρατήσει στην Αφρική και την έβρισκε σε άλλη μορφή σε εκείνα τα μέρη.

Και ύστερα; αναρωτήθηκε ο Πολ, ένα ερώτημα που τον παίδευε όλες τις τελευταίες μέρες. Τι θα έκανε αφού έβρισκε την ομάδα; Τι θα έκανε μετά στη ζωή του;

Ο μισθοφόρος προσπάθησε να διώξει αυτές τις σκέψεις από το νου του, δεν άρμοζαν άλλωστε σε ένα στρατιώτη όπως αυτός. Ένας στρατιώτης δεν πρέπει ποτέ να σκέφτεται το «ύστερα». Γιατί μπορεί και να μην υπάρχει...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 28

Η ΝΙΚΥ, βουτηγμένη στο νερό μέχρι τα γόνατα, χαιρόταν αφάνταστα εκείνη τη στιγμή. Έβρεχε τα μαλλιά της, τσαλαβουτούσε ολόκληρη στο ποτάμι, ξάπλωνε ανάσκελα και άφηνε το ρεύμα να την παρασύρει λίγα μέτρα πιο μακριά, ενώ αυτή πότε έκλεινε τα μάτια της και πότε τα άνοιγε αντικρίζοντας τον ουρανό. Η ομάδα της, καθισμένη στις όχθες, άλλος εδώ και άλλος εκεί, ζούσε για λίγες στιγμές την απόλυτη ξενοιασιά. Ο Γιόνας είχε βγάλει τα παπούτσια του και είχε κάτσει στο έδαφος με τον υπολογιστή στα πόδια του, η μητέρα της έπλενε κάτι τρύπιες κάλτσες, ο Πελεγκρίτι έβαζε σε μια πλαστική σακούλα τα φρούτα που είχαν μαζέψει, για να είναι δροσερά όταν φαγώνονταν αργότερα. Κι επικρατούσε μια πάρα πολύ περίεργη, ειδυλλιακή, εξωπραγματική ηρεμία, που με τίποτα δε φανέρωνε τις ταραχές που είχαν εξαπλωθεί σε όλη τη χώρα, σε όλη την ήπειρο.

«Πάρτε ό,τι θέλετε», τους είχε πει, ώρες πριν, ένας χωρικός με τη γυναίκα του, που είχαν συναντήσει σε ένα μποστάνι. «Έτσι κι αλλιώς, όταν έρθουν, θα τα κάψουν όλα, δε θα μείνει τίποτα όρθιο».

Ο Γιόνας είχε μπει στο Ίντερνετ, στα κυβερνητικά sites και κανάλια, κι έβλεπε τα ρεπορτάζ από τα σύνορα, από την ενδοχώρα, από τα ρημαγμένα χωριά, τους πρόσφυγες που φόρτωναν σε κάρα και ποδήλατα και άλογα και γαϊδούρια ό,τι είχαν και δεν είχαν, ό,τι μπορούσαν να μεταφέρουν, κι έφευγαν πανικόβλητοι, άγνωστο για πού. Άγνωστο για αυτούς, καθώς, όπου και να πήγαιναν, δε θα ένιωθαν στο παραμικρό ασφαλείς. Οι διάφορες φυλές και φύλα εξορμούσαν πλέον και σε μεγάλες πόλεις, τις πολιορκούσαν, έδιναν πραγματικές μάχες με το στρατό. Όσοι είχαν φύγει για τη Σταυροφορία είχαν αποδεκατιστεί, τα καράβια των βαρβάρων εμβόλιζαν τα δικά τους, τα βύθιζαν, άνθρωποι πνίγονταν. Σε ξηρά και θάλασσα άναβαν φωτιές, καράβια πυρπολούνταν, οικισμοί καίγονταν.

Ναι, όλα αυτά που είχε δει η Νίκυ κόντευε να τα ξεχάσει με αυτό το μπάνιο στο ποτάμι. Και η ίδια δεν μπορούσε να θυμηθεί καλά καλά πότε ήταν η τελευταία φορά που είχε μπει ολόκληρη σε νερό, που δεν πλενόταν τμηματικά όπως όλοι τον τελευταίο καιρό, που είχε αφήσει το νερό να τρέξει πάνω της.

«Λίγο ακόμα, σας παρακαλώ», έλεγε στους δικούς της που την πίεζαν να βγει να στεγνώσει, για να φύγουν.

Τους γέλαγε κι έφευγε για λίγο παρακάτω· ήθελε να μείνει έστω και για δέκα λεπτά μόνη της, ολομόναχη. Ήθελε να νομίσει πως όλα αυτά που βίωνε το τελευταίο διάστημα δεν ήταν αλήθεια, πως ίσως αρκούσε ένα μπάνιο στο ποτάμι για να ξεπλυθούν και τα γεγονότα από πάνω της.

«Νίκυ, έλα πίσω», της φώναζε ο πατέρας της, που από την αρχή δε θεώρησε καλή ιδέα να σταματήσουν σε εκείνο το στενό πέρασμα.

Και αν τους επιτίθονταν φυλές που θα κατέβαιναν από το βουνό; Πώς θα δραπετεύαν; Ποιος θα τους βοηθούσε; Πού θα έτρεχαν;

Ξάπλωσε μπρούμυτα στην όχθη, έβαλε κάτω το κεφάλι της και άρχισε να κουνάει τα πόδια της, πάνω κάτω, πάνω κάτω. Άρχισε να γλαρώνει, να χαλαρώνει, έκλεισε τα μάτια της. Είδε πως βρισκόταν στην πόλη της, στο σπίτι της, και πως έκανε μια συγκέντρωση, αλλά δεν είχε καλέσει ούτε τις κολλητές της, ούτε τον Μπρους, ούτε κανένα από αυτά τα παιδιά που είχε γνωρίσει. Ήταν αυτή, ο Γιόνας και κάποια άλλα παιδιά στην ηλικία της, που στην ουσία δεν τα ήξερε, αμυδρά θυμόταν τις φάτσες τους, από τα διάφορα μέρη που είχαν περάσει τον τελευταίο καιρό. Ήταν παιδιά εξίσου βασανισμένα και ταλαιπωρημένα με αυτήν, θα μπορούσε να έλεγε πολλά μαζί τους, θα μπορούσαν να κάνουν παρέα. Αλλά τελικά, δεν είχε μιλήσει με κανένα από αυτά. Ποτέ!

Άνοιξε αργά τα μάτια της, ούτε που ήξερε πόση ώρα είχε αποκοιμηθεί. Μάλλον λίγη, ίσως και να ήταν πέντε λεπτά, γιατί από μακριά άκουγε τους υπολοίπους να μιλάνε, σαν να μην είχε περάσει η ώρα. Ένιωσε μουνδιασμένη και βαριά από τη χαλάρωση. Έστρεψε το κεφάλι της να δει την άλλη πλευρά του ποταμού, μέχρι εκεί που θα έφτανε το βλέμμα της. Και τότε ούρλιαξε.

«Ααα!»

Ανασηκώθηκε αμέσως καθώς λίγα βήματα πιο μακριά της στεκόταν ένας άγνωστος με στρατιωτικά ρούχα και αυτόματο στον ώμο. Και πίσω από το στρατιώτη βρισκόταν ένα... μαύρο κοριτσάκι!

«Βοήθεια! Βοήθεια!» ούρλιαξε η Νίκυ κι έκανε να τρέξει, αλλά σκόνταφτε στις πέτρες.

Ο άγνωστος άρχισε να την πλησιάζει, από το χέρι του κρατούσε το μικρό κορίτσι.

«Μη! Βοήθεια!»

Από την άλλη πλευρά ήρθαν τρέχοντας οι υπόλοιποι. Μόλις είδαν τον άντρα, κοντοστάθηκαν.

Ο Χάρυ και η Σουζάνα Τζέφερσον έτρεξαν να σηκώσουν τη Νίκυ, να τη βοηθήσουν να απομακρυνθεί.

Ο στρατιώτης κοιτούσε τον Χάρυ Τζέφερσον στα μάτια· ο τελευταίος φοβήθηκε μην τυχόν κατεβάσει το αυτόματο από τον ώμο.

«Είστε ο κύριος Τζέφερσον;» ρώτησε τότε ο άγνωστος και ο Χάρυ έμεινε παγωμένος να τον κοιτά.

Οι υπόλοιποι άντρες είχαν πλησιάσει να βοηθήσουν το συνταξιδιώτη τους αν και όποτε χρειαζόταν.

«Ννναι...» είπε αυτός διστακτικά.

«Κύριε Πρόεδρε, κινδυνεύετε!»

Ο Χάρυ Τζέφερσον έμεινε έκπληκτος να τον κοιτά. Από τη μια, ήταν η προσφώνηση «κύριε Πρόεδρε», που είχε μήνες να την ακούσει, από την άλλη, τρόμαξε που τελικά τον αναγνώρισαν και τον προειδοποιούσαν για κάποιον κίνδυνο.

«Κι εσύ ποιος είσαι;» ρώτησε ο Χάρυ προσπαθώντας να ξεπεράσει το σοκ της αρχικής έκπληξης.

«Αυτός που θα σας σκότωνε», του απάντησε ξερά ο Πολ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 29

Ι ΠΠΕΥΑΝ αδιάκοπα, επί ώρες, σταματώντας μόνο για να ξεκουραστούν τα άλογα, να πιουν λίγο νερό, να φάνε, να κοιμηθούν. Σε όλη τη διάρκεια της υπόλοιπης μέρας, βρίσκονταν πάνω στις σέλες, προσπαθώντας να κερδίσουν λίγο από το χαμένο χρόνο κι έδαφος. Ο Μαξ βρισκόταν σε μια παράξενη έξαψη, εδώ και μήνες δεν τον είχε δει έτσι ο Ντιέγκο· σαν να ζούσε για αυτή την αποστολή, μια επιχείρηση για την οποία δεν του είχε πει τίποτα. Ο νεαρός όμως καταλάβαινε ότι επρόκειτο για «πληρωμένο συμβόλαιο», απλώς δεν μπορούσε να φανταστεί το στόχο, ούτε καν ποιος είχε παραγγείλει την αποστολή.

«Χα... επιτέλους! Πήραμε το πράσινο φως», έλεγε και ξανάλεγε ο αρχηγός μετά τα απανωτά τηλεφωνήματα που είχε με το αρχηγείο, με τους συνδέσμους του.

Ο Ντιέγκο έβλεπε πως ο Μαξ δεν τον πολυεμπιστευόταν· αυτό τον πείραζε. Ίσως, αν του αποδείκνυε τελικά την ποιότητά του ως στρατιώτη, ως μισθοφόρου κι εκτελεστή, τότε να κέρδιζε την εκτίμησή του. Ίσως πάλι και όχι.

Πέρναγαν από φαράγγια, λιβάδια και βουνά, ατενίζοντας μακρινά χωριά που καίγονταν, και συναντώντας τον τακτικό στρατό των διάφορων φέουδων, που είχε ενωθεί σε ένα σώμα και είχε χωριστεί σε τάγματα και λεγεώνες. Περνούσαν από περιφέρειες που οι πινακίδες τους άλλαζαν διαρκώς· οι νέες ονομασίες και διοικητικές διαιρέσεις αναγράφονταν πάνω από τις παλαιότερες, σειρές σβησμένων τοπωνυμίων ακολουθούσαν.

Άκουγαν κάποια αεροπλάνα να πετάνε από πάνω τους, μετά να απομακρύνονται και στο βάθος του ορίζοντα να αρχίζουν τους βομβαρδισμούς.

«Μη σε πειράζει, δεν ασχολούνται με εμάς», του είχε πει ο Μαξ, χωρίς να ανακόψει ταχύτητα.

Ο Ντιέγκο γούσταρε όλη αυτή τη φάση, του θύμιζε κάτι καουμπόικες ταινίες που έβλεπε μικρός στην παλιά τηλεόραση, στο καφενείο του χωριού του. Μια τέτοια ταινία έβλεπε και όταν είχαν μπει τα παλικάρια του καρτέλ στον τόπο του και βάραγαν στο ψαχνό όποιον έβρισκαν. Ναι, τελικά, αν δεν ήταν μισθοφόρος, θα ήθελε πολύ να είναι καουμπόης, να βοσκά πάνω στο άλογό του τα γελάδια ή, ακόμα καλύτερα, να είναι οδηγός για ένα κοπάδι άλογα, που να τα περνά από ποτάμια και κάμπους, για να τα οδηγήσει στον ιδιοκτήτη τους. Και να υπάρχει και η κόρη του ιδιοκτήτη, με μαύρα μακριά μαλλιά, που να της αρέσει ο Ντιέγκο και να του χαμογελά όταν φέρνει σώο το κοπάδι στο στάβλο, και να τρέχει για να του δώσει να πιει, και να τον καλέσει σπίτι της να ξεκουραστεί. Ίσως, αν τέλειωνε με όλα αυτά, να είχε το χρόνο να γίνει καουμπόι.

Δυο τρεις φορές είδαν από μακριά ένα λεφούσι από άγριους ξένους να ορμούν σε ένα χωριό και να βάζουν φωτιά στα χωράφια. Τότε είχαν ξεπεζέψει, είχαν δέσει χαλαρά τα άλογά τους στα δέντρα, για να τα καβαλικέψουν αμέσως αν τους την έπεφτε κανείς, και παρακολουθούσαν με τα κιάλια, κανονικά ή θερμικά, την καταστροφή που συνέβαινε κάποια χιλιόμετρα μακριά τους.

«Οι μπάσταρδοι, μας παίρνουν το ψωμί...» έλεγε τσατισμένος ο Μαξ και ο Ντιέγκο συμφωνούσε με τον αρχηγό του.

Όσο όμως πήγαιναν προς τα βόρεια και πλησίαζαν στο στόχο τους, τόσο και αδιαφορούσαν για τους πιθανούς κινδύνους. Για τον Μαξ υπήρχε μόνο η αποστολή και τίποτε άλλο. Έδινε την εντύπωση πως θα ξέκανε ολόκληρο λεφούσι αν κατά τύχη βρισκόταν στο δρόμο του και τον εμπόδιζε.

«Εντάξει, θα σας ειδοποιήσω για το τελικό οκεί», έλεγε και ξανάλεγε ο αρχηγός στο σύνδεσμό του και ο Ντιέγκο σκεπτόταν ότι ίσως ούτε ο σύνδεσμος είχε την απόλυτη εμπιστοσύνη στον αρχηγό, αφού τον έβαζε να επαναλαμβάνει καθημερινά σχεδόν τα ίδια πράγματα.

Σε μια φάση μόνο ο Ντιέγκο ένιωσε απόλυτα περήφανος. Ήταν όταν επισήμανε στον αρχηγό πως, από το σημείο όπου βρισκόνταν εκείνη την ώρα, είχαν περάσει έξι με εφτά άτομα, είχε δει πατημασιές.

«Μπράβο, Ντιέγκο, είσαι φοβερός ιχνηλάτης!» του είχε πει ο Μαξ και ο Ντιέγκο σκέφτηκε πως θα μπορούσε να είναι και Ινδιάνος, αλλά από

αυτούς που ζούνε στο τέλος, όχι από εκείνους που τους σκοτώνουν οι καουμπόηδες.

Ο νεαρός Νοτιοαμερικανός πρόσθεσε πως οι πατημασιές έδειχναν ότι ήταν και γυναίκες μαζί με τους άντρες, λόγω του μεγέθους των παπουτσιών που έβλεπε, αλλά δεν ήταν και τόσο σίγουρος αν όντως έβλεπε τις γυναικείες πατημασιές ή αν ήθελε να τις δει για να εντυπωσιάσει ακόμα περισσότερο το αφεντικό. Ευτυχώς που ο Μαξ δεν είχε πλησιάσει να τσεκάρει και ο ίδιος, γιατί μπορεί να έβλεπε διαφορετικά πράγματα. Επίσης, άλλη μια φορά ο Ντιέγκο ανέφερε πως κάτι κλαδάκια που είδε είχαν σπάσει πολύ πρόσφατα, αλλά πρόσθεσε πως δεν έπαιρνε και όρκο για αυτό, γιατί ο Μαξ είχε το GPS και, αν αποδεικνυόταν το αντίθετο, τότε θα τον κατσάδιαζε.

«Τέλεια, αυτό σημαίνει πως είμαστε κοντά», είπε με ένα χαμόγελο ο αρχηγός.

Ο Ντιέγκο αναθάρρησε.

«Κοντά σε τι;» ρώτησε διστακτικά.

Ο Μαξ στράφηκε αγριεμένος προς το μέρος του.

«Μη μου αρχίσεις πάλι τις μαλακίες, αρκετά σε έχω ανεχτεί», του είπε κι έδωσε μια στο άλογο να φύγει γρήγορα μπροστά.

Ο Ντιέγκο δεν είχε όρεξη ούτε να συναγωνιστεί το αφεντικό ποιος τρέχει πιο γρήγορα.

Αποφάσισε να μην ξαναμιλήσει...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 30

ΠΡΟΧΩΡΩΝΤΑΣ προς την πόλη, συναντούσαν όλο και περισσότερους ανθρώπους, πρόσφυγες που είχαν εγκαταλείψει τα χωριά τους από το φόβο των εχθρικών φυλών, που είχαν φορτωθεί το βιος τους και το κουβάλαγαν, προσπαθώντας να περισώσουν ό,τι μπορούσαν.

Τα μέλη της ομάδας πλησίασαν το ένα το άλλο για να μη χαθούνε στην κοσμοσυρροή. Μέχρι εκείνη την ώρα, περπατούσαν σε κάποια απόσταση μεταξύ τους, μπροστά ο Πολ και ο Γιόνας, μετά οι γυναίκες με την Τζίμπα, έπειτα ο Πελεγκρίτι με τον Χάρυ Τζέφερσον και στο τέλος ο Ρίτσαρντ Κλάιν με ένα σαρανταπεντάρι, που του είχε δώσει ο Πολ, για να τους αναγκάσει να τον εμπιστευτούν.

«Μα στ' αλήθεια μπορούμε να εμπιστευτούμε αυτό τον άνθρωπο;» ρωτούσε ο καθηγητής τον κύριο Τζέφερσον στη διαδρομή και ο πολιτικός απλώς σήκωνε τους ώμους του, μην έχοντας ξεκάθαρη απάντηση.

«Δεν ξέρω, η διαίσθησή μου όμως μου λέει πως δεν έχουμε και άλλα περιθώρια επιλογών».

Ο Πολ είχε αναγκαστεί αρχικά να τους βάλει όλους να προπορεύονται, με αυτόν να ακολουθεί με το αυτόματο προτεταμένο. Όταν είδε όμως πως αυτή του η τακτική δημιουργούσε ολοένα και μεγαλύτερη δυσπιστία, σταμάτησε, έδωσε το πιστόλι του στον Ρίτσαρντ και του είπε να πάει στο τέλος της ομάδας να τους επιβλέπει όλους.

«Δεν μπορώ να σας πείσω με τα λόγια μου, το ξέρω. Πάρτε αυτό το πιστόλι και πυροβολήστε με αν το προτιμάτε».

Άφησε το δικό του αυτόματο στο έδαφος και περίμενε τον Ρίτσαρντ να του ρίξει. Όλοι είχαν κοιταχτεί μεταξύ τους, κανείς δεν προέτρεψε τον πρώην καθηγητή να βαρέσει.

«Ωραία, λοιπόν. Υποθέτω πως κάναμε ένα πολύ μικρό βήμα στο να εμπιστευόμαστε ο ένας τον άλλο», κατέληξε ο μισθοφόρος και άρχισε να προχωρά πρώτος απ' όλους.

Στην είσοδο της πόλης, κανείς δεν έδωσε σημασία σε έναν άντρα που κουβαλούσε ένα αυτόματο, σε ένα μικρό μαύρο κορίτσι και σε ένα νεαρό που κρατούσε λάπτοπ. Οι στρατιώτες της πύλης ήταν απασχολημένοι στο να ετοιμάζουν τα τελευταία οχυρωματικά έργα, στο να δείχνουν στον κόσμο πού να πάει, στο να βελτιώνουν την άμυνα της πόλης. Για κάθε ενδεχόμενο.

Στην είσοδο της πόλης βρίσκονταν, όπως και σε κάθε άλλο οικισμό, τα σκουπίδια. Ατελείωτοι σωροί, με στρατιές ποντικών να μπλέκονται στα πόδια των προσφύγων, οι οποίοι δεν τους έδιναν πλέον καμιά σημασία. Είχαν συνηθίσει τη νέα οικοδομική των πόλεων, με ό,τι αυτό συνεπαγόταν.

Έπειτα από καμιά διακοσαριά μέτρα, ο κόσμος πύκνωνε, καθώς είχαν στηθεί και από τις δυο πλευρές του δρόμου γιγαντοοθόνες που μετέδιδαν συνεχώς ειδήσεις, διαφημίσεις και συμβουλές προς τους νέους αποίκους.

Εκείνη τη στιγμή οι οθόνες έπαιζαν εναλλάξ τα γεγονότα που είχαν συμβεί το προηγούμενο βράδυ. Εικόνες από μια Αθήνα που φλεγόταν, που είχε καταληφθεί από τους βάρβαρους κατακτητές: η Ακρόπολη διαλυμένη, οι κίονες πεσμένοι στο έδαφος να αποστερούνται των συνδετικών μετάλλων που τους συγκρατούσαν και τους προστάτευαν, οι μετόπες να τοποθετούνται σε καταπέλτες και να εκσφενδονίζονται αδιακρίτως προς όλες τις μεριές της πόλης. Εικόνες από το Παρίσι, όπου ο Πύργος του Άιφελ είχε γκρεμιστεί, οι ορδές έκοβαν και βούταγαν τεράστια μεταλλικά κομμάτια από τους πυλώνες του, για να τα χρησιμοποιήσουν ως σιδερένια ανακυκλώσιμα σκραπ. Εικόνες από τη Φραγκφούρτη, η οποία έμοιαζε πλέον με πόλη-φάντασμα: οι περισσότεροι ουρανοξύστες της είχαν καταρρεύσει, ενώ οι ορδές περίμεναν να σβήσουν οι πυρκαγιές και να κρυσώσει το λιωμένο μέταλλο, για να συλλεχθεί.

Οι ειδήσεις όμως πρόβαλλαν παράλληλα και τη νέα πολιτική τάξη της ηπείρου. Ο Σεμπάστιαν Σεξτόριους είχε στεφθεί το προηγούμενο βράδυ αυτοκράτορας της Ευρωπαϊκής Αυτοκρατορίας, ενώνοντας κάτω από το σκήπτρο του όλη την Ευρώπη και πολιτικά, εφόσον αυτή είχε ήδη ενωθεί από πλευράς ενημέρωσης. Όλα τα ευρωπαϊκά κανάλια πρόβαλλαν τον αυτοκράτορα πλέον Σεβαστιανό Α΄, τον επιχειρηματία των Μέσων

Μαζικής Ενημέρωσης, που επί τόσους μήνες προπαγάνδιζαν κάθε τάξη πραγμάτων που εμφανιζόταν.

Η Νίκυ έβγαλε μια κραυγή όταν είδε τον Μπρους Σεξτόριους, τον παλιό συμμαθητή της, αυτόν που τη φλέρταρε στα πάρτι, να προβάλλεται από τα κανάλια ως καίσαρας-διάδοχος Μπρους, έχοντας λάβει μάλιστα και το αξίωμα του στρατηγού. Ο Γιόνας της έπιασε το χέρι για να την ηρεμήσει. Τα κανάλια έδειχναν εικόνες από τη ζωή του αυτοκράτορα και του καίσαρα, τον Σεβαστιανό Α΄ να κλείνει επιχειρηματικές συμφωνίες, να αναγγέλλει έργα, να εγκαινιάζει ιδρύματα, να δίνει διαλέξεις, να ταξιδεύει. Ακολουθούσαν οι φωτογραφίες και τα βίντεο από τη ζωή του Μπρους, να εμφανίζεται ως αθλητής στην ομάδα μπάσκετ του σχολείου του, σε πάρτι, αγκαλιά με τις κολλητές της Νίκυ, σε μια φωτογραφία που φαινόταν μόνο αυτός κι ένα χέρι να τον αγκαλιάζει.

«Αυτή είμαι εγώ, το χέρι, είμαστε σε ένα πάρτι. Θεέ μου, δεν αντέχω να βλέπω άλλο!» είπε η Νίκυ στον πατέρα της κι αυτός, γυρίζοντας στους άλλους, τους προέτρεψε να φύγουν από 'κει το συντομότερο.

«Επιμένω, είναι παρακινδυνευμένο να μένουμε όλοι μαζί σε αυτή την πόλη», παρενέβη ο Πολ.

Ο μισθοφόρος είχε προτείνει στην ομάδα να φύγει γρήγορα για το χωριό του Χάρυ Τζέφερσον. Θεωρούσε άσκοπο να ψάξουν για τους γονείς της Κορίνας σε αυτόν το χαμό.

«Θα καθυστερήσουμε...»

«Εσύ καθυστερούσες όταν κουβάλαγες μαζί σου την Τζίμπα;» του απαντούσε ο Γιόνας σε όλη τη διαδρομή προς την πόλη, μη θέλοντας να ακούσει ούτε λέξη για εγκατάλειψη του κοριτσιού.

Ο στρατιώτης είχε αντιπροτείνει να χωριστούν στα δύο, με αυτόν να οδηγεί την οικογένεια Τζέφερσον στο χωριό και τους άλλους να ακολουθήσουν, όταν έβρισκαν το κορίτσι, αλλά ήταν ο Χάρυ Τζέφερσον που έφερνε αντιρρήσεις σε αυτό το σχέδιο, προφανώς μην έχοντας εμπιστοσύνη στον Πολ.

«Θα μείνουμε όλοι μαζί, μέχρι τέλους», έκλεισε τη συζήτηση ο Τζέφερσον.

Η ομάδα, βγαίνοντας από τον κεντρικό δρόμο της πόλης, περιπλανήθηκε στα στενά της, βλέποντας κατοικίες να σφραγίζονται και

να καρφώνονται σανίδες στις πόρτες και στα παράθυρα. Κάποιοι είχαν κρεμάσει στα μπαλκόνια τους την καινούργια σημαία της αυτοκρατορίας, άλλοι είχαν κολλήσει στα κλειστά παράθυρά τους εικόνες του νέου αυτοκράτορα.

Βρήκαν μια διώροφη κατοικία· οι ένοικοι φαίνονταν να κατοικούν στο δεύτερο, το ισόγειο ήταν σφραγισμένο, ο πρώτος όροφος είχε ανοιχτά παράθυρα, αλλά δε φαινόταν κανείς. Έξω από το σπίτι είχαν δέσει μια ταμπέλα με την επιγραφή «Ενοικιάζεται ο πρώτος».

Η Σουζάνα χτύπησε την πόρτα. Ύστερα από λίγα λεπτά εμφανίστηκε ένα μεσήλικο ζευγάρι που τη μισάνοιξε δειλά.

«Σας παρακαλώ, είμαστε οχτώ άτομα, να μείνουμε για μια δυο μέρες;» άρχισε να εκλιπαρεί η Σουζάνα.

Το ζευγάρι κοιτάχτηκε μεταξύ του.

«Δεν το δίνουμε για τόσο λίγο», είπε ο άντρας και η γυναίκα του κούνησε καταφατικά το κεφάλι της.

Ο Χάρυ άνοιξε το σάκο του κι έβγαλε από μέσα τρεις δεσμίδες με χαρτονομίσματα.

Ο ιδιοκτήτης άρχισε να γελά.

«Από πότε τα 'χεις αυτά; Είναι του παλιού κράτους, τι να τα κάνω; Μόνο για το τζάκι είναι».

Ο Χάρυ τους έδωσε το χρυσό του ρολόι.

«Δε φτάνει», φωτίστηκε το πρόσωπο της γυναίκας κι έριξε το βλέμμα της στο χέρι της Σουζάνας.

Η κυρία Τζέφερσον έβγαλε και το δικό της ρολόι και το έδωσε. Ήταν από τα ελάχιστα που της είχαν ακόμη απομείνει μετά την κατοχή. Η γυναίκα το βούτηξε.

«Ε, και κάτι ακόμα και είμαστε εντάξει για δυο μέρες», είπε ο άντρας ρίχνοντας μια ματιά στον Πελεγκρίτι και στον Γιόνας αν φορούσαν κι αυτοί κάτι χρυσό.

Από πίσω ακούστηκε η φωνή του Πολ.

«Μου φαίνεται πως αυτά είναι αρκετά», είπε κάνοντας μερικά βήματα μπροστά και σημαδεύοντας το ζευγάρι των ιδιοκτητών.

«Όλο δικό σας», έσκυψε δουλικά το κεφάλι του ο άντρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 31

ΟΙ ΩΡΕΣ που κάθονταν στο διαμέρισμα του πρώτου ορόφου φάνηκαν σε όλους παράξενες. Από τη μια, ήταν ότι για πρώτη φορά έπειτα από μήνες είχαν μπει σε κανονικό σπίτι, έστω κι αν θα έμεναν ελάχιστα. Θα ξάπλωναν σε κανονικά στρώματα, θα κάθονταν σε καρέκλες και πολυθρόνες, θα έκαναν μπάνιο σε μπανιέρα, κι ας ήταν οι πετσέτες βρόμικες, τα σεντόνια σκονισμένα, τα έπιπλα παλιά και μισοδιαλυμένα. Αυτό ήταν η πρώτη τους πολυτέλεια που από μια συγκυρία της τύχης τούς έμελλε να απολαύσουν. Από την άλλη, τα νέα που προβάλλονταν στην τηλεόραση ήταν φρικαλέα: ο αυτοκράτορας Σεβαστιανός Α΄ είχε συγκροτήσει άμεσα στρατό, καλώντας από την εφεδρεία όλους σχεδόν τους άντρες από δεκαοχτώ μέχρι πενήντα πέντε ετών, κι εξοπλίζοντάς τους πρόχειρα τους έστελνε κατευθείαν στο στόμα του λύκου. Γιατί τα διάφορα φύλα που είχαν εισβάλει από όλες τις μεριές στην Ευρώπη ήταν ίσως η μεγαλύτερη απειλή έως εκείνη τη στιγμή. Οι απλοί άνθρωποι, απελπισμένοι πιο πολύ από ποτέ, είχαν εγκαταλείψει και το τελευταίο καταφύγιο ελπίδας που είχαν: τη θρησκεία. Ήταν πλέον σύνηθες φαινόμενο η καταστροφή των ναών, το κλέψιμο των επίπλων, χαλιών, εικόνων, πολυελαίων, που βρίσκονταν σε αυτούς, για να χρησιμοποιηθούν ως πρώτες ύλες, ακόμα και για θέρμανση στο τζάκι. Η κατάσταση εξελισσόταν απελπιστικά, με ραγδαίους ρυθμούς.

Το μήνυμα που είχε λάβει πριν από περίπου δυο ώρες ο Γιόνας στο κινητό του, ένα sms από την Κορίνα, «πλησιάζω στην πόλη», τους αναπτέρωσε το ηθικό, ότι τουλάχιστον όλα θα έμπαιναν στη σειρά: θα έψαχναν στα καταφύγια προσφύγων για τους δικούς της και μετά θα έφευγαν για το χωριό του Τζέφερσον. Αυτό όμως κράτησε πολύ λίγο, μέσα στον ορυμαγδό των εξελίξεων που έβλεπαν στην οθόνη της τηλεόρασης, που άκουγαν να προέρχεται από το κέντρο της πόλης, από τις οχυρωματικές προετοιμασίες.

«Δεν έχει νόημα να βλέπουμε άλλο».

Ο Πολ σηκώθηκε από το πάτωμα όπου καθόταν κι έκλεισε τη συσκευή.

Κανείς δε δυσανασχέτησε. Προφανώς, όλοι έβρισκαν πως το να παρακολουθούν τα χειρότερα να έρχονται τους πάγωνε το αίμα, τους ακινητοποιούσε τη σκέψη, τους μούδιαζε τις επιθυμίες.

Ο Χάρυ τράβηξε με τη Σουζάνα να κάτσουν στην πίσω κρεβατοκάμαρα του διαμερίσματος, σύμφωνα με υποδείξεις του Πολ, καθώς εκεί είχαν σφραγιστεί τα παράθυρα. Ο Ρίτσαρντ με τον καθηγητή παρέμεναν στην κουζίνα, έχοντας μια επιστημονική διαφωνία, και οι υπόλοιποι έμεναν στο σαλόνι, η Τζίμπα να περιεργάζεται τα έπιπλα και η Νίκυ να πειράζει τον Γιόνας που αδημονούσε.

«Είμαι περίεργος να δω αυτή την Κορίνα», είπε σε κάποια φάση ο Πολ, προκαλώντας το γέλιο της Νίκυ.

Ο Γιόνας συνειδητοποίησε πως του έκανε ακόμα και ο μισθοφόρος πλάκα και χαμογέλασε.

«Εντάξει, θα σ' τη δείξω», είπε ο νεαρός και άνοιξε το λάπτοπ του. «Την έχω στο facebook. Θα δεις φωτογραφίες, έχω κρατήσει τις σελίδες, δεν είναι ανάγκη να μπούμε online».

Ο Πολ χαμογέλασε, ίσως για πρώτη φορά στην παρέα, ίσως για πρώτη φορά ύστερα από χρόνια.

«Πολ, έλα εδώ να πειράξουμε τον ερωτευμένο φίλο μας», συνέχισε η Νίκυ να τσιγκλά το λέκτορα.

Εκείνη τη στιγμή ήρθε το πολυπόθητο μήνυμα στο κινητό.

«Είμαι στο δρόμο που μου είπες. Πού είστε;»

Ο Γιόνας ένιωσε ταχυπαλμία. Φώναξε τον Πελεγκρίτι από την κουζίνα για να βγούνε στο μπαλκόνι να προϋπαντήσουν το κορίτσι, φόρεσε τα κιάλια του Πολ στο λαιμό, σε περίπτωση που θα βρισκόταν σε πολύ κόσμο, και, με το κινητό στα χέρια, πέρασε στην τραπεζαρία για να βγούνε έξω. Η Κορίνα ήξερε μόνο πως ο Γιόνας ταξίδευε με τον καθηγητή, ο νεαρός δεν της είχε μιλήσει για τα άλλα άτομα.

«Να τη λοιπόν, αυτή είναι η Κορίνα Γ., η φίλη μας», έστρεψε η Νίκυ το λάπτοπ στον Πολ.

Ο Πολ έμεινε με ανοιχτό το στόμα. Το κορίτσι δεν του ήταν καθόλου άγνωστο, κάπου το είχε ξαναδεί. *Κορίνα Γ., Κορίνα Γ.,* παίδευε το μυαλό του

να θυμηθεί, Κορίνα Γ., Κορίνα Γουέλς...

Ο μισθοφόρος πάγωσε. Κορίνα Γουέλς, η κόρη του Αμερικανού πρόξενου στη Σλοβακία, που την είχαν απαγάγει και την είχαν σκοτώσει. Κορίνα Γουέλς, η κοπέλα του Μαξ, την οποία είχε αναλάβει ο ίδιος να σκοτώσει. Ο Μαξ, που έπαιζε συνέχεια με το κινητό του και γέλαγε, ήδη από την Αφρική. Ο Μαξ, του οποίου το κινητό είχε ψάξει στο αντίσκηνο, τότε που έφυγε με την Τζίμπα, και είχε βρει ένα σωρό φωτογραφίες του νεκρού κοριτσιού. Της Κορίνας, που υπήρχε ζωντανή δεκαεφτά χρόνια πιο πριν, της «Κορίνας», που το όνομά της και οι τροποποιημένες και μονταρισμένες φωτογραφίες της παγίδεψαν τον Γιόνας. Ο Γιόνας ήταν εξαρχής ο στόχος, όχι ο Χάρυ Τζέφερσον! Ή ο Πελεγκρίτι και ο Γιόνας ήταν απλώς το δόλωμα!

«Γιόνααας, μηηη!» ούρλιαξε ο Πολ, που τινάχτηκε στη στιγμή όρθιος και, ρίχνοντας κάτω ό,τι βρισκόταν στο διάβα του, έτρεξε από το σαλόνι στην τραπεζαρία και μετά στο μπαλκόνι...

Πριν από δυο τρία λεπτά, ο Γιόνας, έχοντας βγει στο μπαλκόνι, έβλεπε δεξιά κι αριστερά στο βάθος του δρόμου κάποια άτομα, αλλά κανένα από αυτά δεν του φάνηκε να κατευθύνεται προς το διώροφο όπου είχαν καταλύσει. Ο καθηγητής Πελεγκρίτι δίπλα του είχε πάρει τα κιάλια, προσπαθώντας κι αυτός να διακρίνει κάποια κίνηση, αλλά μάταια.

Ο νεαρός δεν άντεξε, πήρε το κινητό του και πάτησε το νούμερο της Κορίνας, το μοναδικό άλλωστε νούμερο που είχε αποθηκευμένο. Δε χρησιμοποίησε το μικρόφωνο αλλοίωσης της φωνής, δεν του χρειαζόταν πια, άλλωστε.

Το κινητό χτύπησε μια δυο φορές.

«Έλα, Κορίνα, πού είσαι;»

Από την άλλη άκρη της γραμμής ακούστηκε μια αντρική φωνή.

«Απέναντί σου, στο διαγώνιο διαμέρισμα, δες με».

Ο Γιόνας παραξενεύτηκε, δεν μπόρεσε να καταλάβει τι συνέβαινε, έμεινε να κοιτά με το στόμα ανοιχτό. Ασυναίσθητα έστρεψε το βλέμμα του στο απέναντι διαγώνιο διαμέρισμα.

«Γιόνααας, μηηη!» άκουσε τη φωνή του Πολ από την τραπεζαρία, αλλά ήταν σαν να την άκουγε από πολύ μακριά. Η σκέψη του είχε μπλοκάρει

από τη φωνή του άγνωστου σε αυτόν άντρα.

Ένας πυροβολισμός ακούστηκε.

Ο Γιόνας ταράχτηκε.

Το κινητό τού έφυγε από τα χέρια κι έπεσε στο έδαφος σπάζοντας...

Βούτηξε με όλη του τη δύναμη τον Γιόνας και τον πέταξε μέσα, την ίδια στιγμή που με το δεξί του προσπαθούσε να συγκρατήσει τον καθηγητή Πελεγκρίτι, που έπεφτε κάτω αιμόφυρτος. Ο νεαρός λέκτορας σωριάστηκε στην τραπεζαρία, παρασέρνοντας τις καρέκλες και χτυπώντας στο τραπέζι.

Ο Πολ τράβηξε το σώμα του καθηγητή δυο μέτρα μέσα, στην τραπεζαρία, τη στιγμή που ξεπρόβαλαν όλοι οι υπόλοιποι, έχοντας ακούσει τον πυροβολισμό. Η Νίκυ άρχισε να ουρλιάζει.

«Έχετε δυο λεπτά, φύγετε τώρα από την πίσω πόρτα. Τώρα!» φώναζε ο Πολ στους υπολοίπους και πίσω από τις μπαλκονόπορτες άρχισε να πυροβολεί.

Η Νίκυ έτρεξε προς τον Γιόνας, ο οποίος από την πτώση είχε χτυπήσει το κεφάλι του και μάτωνε. Ο ίδιος δεν το είχε καταλάβει, βρισκόταν σε κατάσταση πανικού.

Ο Πολ συνέχιζε να πυροβολεί προς το απέναντι διαμέρισμα, ενώ οι σφαίρες από αντίκρου είχαν γαζώσει όλο το μπαλκόνι.

«Τώρα, είπα!» ούρλιαξε ο Πολ και οι μεγάλοι άρχισαν με σπασμωδικές κινήσεις να μαζεύουν τα λίγα πράγματα που είχαν βγάλει από τους σάκους.

Έριξε άλλους δυο τρεις πυροβολισμούς, μπήκε μέσα κι έπιασε τον Γιόνας από την μπλούζα. Του έριξε ένα χαστούκι να συνέλθει από την υστερία.

«Δεν υπάρχει χρόνος, εξαφανιστείτε, θα σας προλάβω», είπε στους άλλους, οι οποίοι έσπευσαν να φύγουν από το διαμέρισμα, τρέχοντας κάτω στις σκάλες, για να βγουν από την πίσω μεριά του σπιτιού.

Μόνο ο Ρίτσαρντ Κλάιν είχε μείνει πάνω από τον ετοιμοθάνατο Πελεγκρίτι.

«Σκατά! Σκατά! Σκατά, ρε πούστη μου! Σκατά!»

Ο Μαξ είχε αφηνιάσει καθώς δεν έβρισκε άλλο γεμιστήρα με σφαίρες· όλες τού είχαν τελειώσει. Από απέναντι και ο Πολ είχε σταματήσει να πυροβολεί.

«Δώσ' μου το δικό σου γεμιστήρα, τώρα», ούρλιαξε στον Ντιέγκο, ο οποίος έσπευσε να τον βγάλει και να του τον δώσει.

«Αφεντικό, είναι μόνο μια σφαίρα», είπε το νεαρό αγόρι στον αρχηγό του. «Μην τη χαλαλίσουμε».

Ο Μαξ έδειξε να αντιλαμβάνεται πλέον ότι δεν μπορούσε να τους κανονίσει όλους εκείνη τη στιγμή. Η λογική του άρχισε να επανέρχεται. Πήρε το γεμιστήρα με τη μια σφαίρα από τον Νοτιοαμερικανό και τον έβαλε στο αυτόματό του.

«Πρέπει να πάμε απέναντι, να πάρουμε ό,τι έχει και δεν έχει αυτός ο σκατόγερος στον υπολογιστή του, USB, φλασάκια, CD, DVD, σημειώσεις, ό,τι βρούμε. Πρέπει να πάρουμε όλο το πρόγραμμα...»

Ο Ντιέγκο του επισήμανε ότι εκεί ίσως τους περίμενε ο Πολ.

«Χέστηκα για αυτόν το μαλάκα. Εδώ είναι η τελευταία σφαίρα, και είναι όλη δικιά του». Σηκώθηκε και άρχισε να απομακρύνεται. «Ή για το άλλο το κωλόπαιδο, τον Γιόνας. Όποιος την προλάβει, σήμερα κληρώνει», είπε στον Ντιέγκο κι έβαλε τα γέλια.

«Μαρίτο, μείνε, μη φεύγεις, θα τα καταφέρουμε», έλεγε ο Ρίτσαρντ στο φίλο του κρατώντας του το κεφάλι.

Από το στόμα του Πελεγκρίτι έβγαινε αίμα, ο καθηγητής προσπαθούσε να πει τις τελευταίες του λέξεις.

«Και... όλα αυτά... για κάτι... που δεν τελειώνει. Τους τη φέραμε, Ρίτσαρντ... δεν υπάρχει πρόβλεψη για... το μέλλον. Κι εμείς... κι αυτοί... αποτύχαμε...»

Ο καθηγητής χαμογέλασε.

Ο Πολ σκούνησε τον Ρίτσαρντ.

«Πάμε, δεν έχει νόημα, δε θα τα καταφέρει».

Ο Ρίτσαρντ δεν έλεγε να σηκωθεί.

«Μαρίτο...» έκλαιγε πάνω από το φίλο του.

«Συγγνώμη, Ρίτσαρντ... για όλα», του είπε με μεγάλο ζόρι ο καθηγητής.

Ο Ρίτσαρντ τον κοίταξε στα μάτια και του ψιθύρισε:

«Αν δε μου την έφερνες εσύ, θα σ' την έφερνα εγώ, τότε· απλώς με πρόλαβες...»

Οι δυο άντρες άρχισαν να γελάνε. Οι τελευταίες δυνάμεις του Πελεγκρίτι ξοδεύτηκαν σε ένα γέλιο.

Γέλασαν όπως τότε, πριν από χρόνια.

Γέλασαν για τελευταία φορά.

Μαζί.

Ο Πολ τράβηξε τον Ρίτσαρντ να ξεκολλήσει από τον άψυχο Πελεγκρίτι και τον έσπρωξε με βιάση να κατέβουν τις σκάλες...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 32

ΜΕ ΤΟΝ παραμικρό θόρυβο, ο Γιόνας και οι Τζέφερσον αναπηδούσαν από το φόβο τους. Θόρυβοι του δάσους, της φύσης, ένα ζώο που σέρνεται ανάμεσα σε κάτι χόρτα, ένα πουλί που πεταρίζει, ένα ξερό φύλλο ήταν αρκετά για να τους αναζωπυρώσουν τους εφιάλτες τους και το φόβο καταδίωξης, που είχαν αποκτήσει. Πίσω από κάθε θάμνο, από κάθε δέντρο, υπήρχε κι ένας δυνητικός Μαξ, ένας Ντιέγκο να караδοκεί για να τους σκοτώσει. Ο Πολ είχε συνηθίσει να ζει σε αυτές τις καταστάσεις. Και ο Ρίτσαρντ ισχυριζόταν πως στη ζωή του είχε δει ανθρώπους να πεθαίνουν ή να σκοτώνονται με αναξιοπρεπή τρόπο στο δρόμο, χωρίς να υπηρετούν καν μια ιδέα, όπως ο καθηγητής Πελεγκρίτι. Ο Γιόνας τους άκουγε όλους αυτούς, προσπαθώντας να κατευνάσει τις φοβίες του, αλλά ήταν ακόμα πολύ νωρίς για να συνέλθει.

«Μην ξεχνάς, Γιόνας: το μοντέλο και η έρευνα είναι η κληρονομιά σας, πρέπει να το συνεχίσεις», έλεγε και ξανάλεγε ο Ρίτσαρντ Κλάιν στο νεαρό λέκτορα που αρνιόταν πεισματικά να ξανανοίξει τον υπολογιστή του και το πρόγραμμα, αυτό που τους είχε κοστίσει τόσο πολύ.

«Και γιατί να σε εμπιστευτούμε εσένα; Πού ξέρουμε ότι εσύ δε μας είχες στήσει την παγίδα;» είχε απευθυνθεί σε κάποια φάση απότομα και αγριεμένα ο Χάρυ στον Πολ. «Ήδη έχουμε ένα νεκρό...»

«Αλλιώς, θα είχατε δυο», είχε απαντήσει χωρίς όρεξη ο μισθοφόρος. «Μη με εμπιστεύεστε, δε σας υποχρεώνω. Αν θέλετε, εδώ χωρίζουν οι δρόμοι μας».

Τότε είχε επέμβει ο Ρίτσαρντ και προσπάθησε να επιβάλει τη λογική. Σιγά σιγά πείθονταν και οι υπόλοιποι ως προς τη χρησιμότητα του στρατιώτη. Αν μη τι άλλο, είχε σώσει τον Γιόνας.

«Αλλά θα ακολουθήσουμε τώρα το δικό μου σχέδιο. Είναι παρακινδυνευμένο να πάμε προς το χωριό».

«Μα οι άλλοι δεν ξέρουν ποιοι συνόδευαν τον Πελεγκρίτι», ύψωνε τη φωνή του ο Τζέφερσον, αλλά τα επιχειρήματα του μισθοφόρου ήταν πιο δυνατά.

«Οι άλλοι μπορούν να μάθουν τα πάντα, να ξεγελάσουν τους πάντες. Άλλωστε, ας μην ξεχνάμε ότι στους ιδιοκτήτες δώσατε το ρολόι σας, με το σειριακό αριθμό. Αν υπάρχουν ακόμη αρχεία ή το μαγαζί από όπου το πήρατε, δεν είναι δύσκολο να βρεθεί ο κάτοχος. Ας ελπίσουμε ότι τίποτε από αυτά δεν υπάρχει».

Οι μέρες της περιπλάνησής τους στα βουνά, τόσο κοντά και τόσο μακριά από τον τελικό τους στόχο, τους φάνηκαν αιώνες. Ήταν ο φόβος, ήταν η άγνοια των γεγονότων –γιατί ούτε ο Πολ χρησιμοποίησε πλέον το κινητό του ούτε ο Γιόνας συνδέθηκε στο Ίντερνετ από το λάπτοπ του ξανά–, ήταν το πένθος που έχασαν ένα συνοδοιπόρο, έναν άγνωστο για πολλούς πιο πριν, αλλά που είχαν δεθεί μαζί του.

Ο Γιόνας ήταν εντελώς απαρηγόρητος· έριχνε συνέχεια το φταίξιμο στον εαυτό του, τον κατηγορούσε για το πόσο ηλίθιος ήταν και πόσο βλακωδώς φέρθηκε.

«Εγώ μας έφερα στο στόμα του λύκου», συνήθιζε να λέει.

«Ο λύκος θα ερχόταν από μόνος του», τον διέκοπτε ο Πολ, «ο Μαξ και οι ανώτεροί του το είχαν σχεδιάσει πολύ πριν αρχίσουν όλα αυτά».

«Και γιατί περίμεναν τόσο πολύ; Γιατί δε μας καθάριζαν αμέσως; Γιατί δε μας έπιαναν νωρίτερα αφού είχαν όλα τα μέσα;»

«Γιατί ήθελαν να προχωρήσει το πρόγραμμα και η έρευνα, Γιόνας», απαντούσε ήρεμα ο Ρίτσαρντ. «Όποιοι το διέταξαν αυτό θεωρούν μεγάλο κέρδος τους να βρίσκονται έστω κι ένα βήμα πριν από τους άλλους, πριν από την ανθρωπότητα. Η πρόβλεψη είναι δύναμη για αυτόν που την έχει».

Ο Γιόνας δεν είχε αντεπιχειρήματα, ενώ τον τυραννούσαν άπειρα «γιατί». Θυμόταν όλες του τις διαδικτυακές κουβέντες με την «Κορίνα», το πώς της ανοιγόταν και της έλεγε πράγματα για τις έρευνές τους, νομίζοντας μάλιστα ότι την κάνει να βαριέται, ενώ αυτό ακριβώς επιζητούσε να μάθει το άλλο πρόσωπο που του μίλαγε σαν κορίτσι.

«Είμαι εντελώς βλάκας», είχε πει ένα βράδυ στη Νίκυ. «Εμπιστεύτηκα ένα άτομο που ούτε καν υπάρχει».

Η Νίκυ είχε γελάσει με αυτό.

«Εγώ έχω εμπιστευτεί ένα σωρό άτομα που υπάρχουν και μετά με πρόδωσαν».

Τότε ήταν που ο Γιόνας άρχισε να χαλαρώνει, όταν τον ηρεμούσε η Νίκυ. Τα βράδια συνήθιζαν να πηγαίνουν λίγο πιο πέρα από τους άλλους, να κοιτάνε τον ουρανό και τα αστέρια ή το φεγγάρι και να συζητάνε. Τη μέρα, τους καταλάμβανε πάλι, όπως και τους υπολοίπους, ο φόβος μην τυχόν διασταυρωθούν με κάποια ομάδα βαρβάρων.

Μια μέρα ο Ρίτσαρντ αποφάσισε να κατέβει σε ένα χωριό που βρισκόταν κάποια χιλιόμετρα πιο μακριά τους.

«Δε θα προκαλέσει υποψίες ένας ζητιάνος, έστω και πρώην», τους είχε πει.

Γύρισε με κάποια κλεμμένα φαγώσιμα και μια εφημερίδα, του συγκροτήματος Σεξτόριους. Κάθισε σε ένα βράχο και διάβαζε τα πολεμικά άρθρα στους υπολοίπους, ενώ ο Πολ φύλαγε τσίλιες, έχοντας από κοντά του την Τζίμπα.

Οι βάρβαροι είχαν αρχίσει να διασπώνται· κάποιοι είχαν τραπεί σε φυγή, άλλοι έμεναν στα χωριά που λεηλατούσαν. Ο στρατός του αυτοκράτορα τους σφυροκοπούσε αδιάκοπα· όσα αεροπλάνα υπήρχαν, όσα κανόνια, όσες βόμβες και χειροβομβίδες, όλα χρησιμοποιούνταν σε αυτό τον πόλεμο. Και από ό,τι φαίνεται, υπήρχαν κάποια ορατά αποτελέσματα. Η εφημερίδα έδειχνε φωτογραφίες από λεηλατημένα χωριά, στα οποία είχε υψωθεί η αυτοκρατορική σημαία. Κάποιοι αξιωματικοί είχαν πιάσει αιχμαλώτους, τους οποίους και οδηγούσαν πεζή μέχρι την πρωτεύουσα. Έξω από το Κοινοβούλιο, καθόταν σε ένα θρόνο ο αυτοκράτορας Σεβαστιανός Α΄ και οι αιχμαλωτισμένοι ξένοι πέρναγαν αλυσοδεμένοι από μπροστά του.

Το κυριότερο όμως γεγονός που φαινόταν να έχει σταματήσει ή τουλάχιστον να έχει ανακόψει την προέλαση των φυλών ήταν η σεισμική δραστηριότητα που είχε εκδηλωθεί τις τελευταίες μέρες, σχεδόν σε όλη την επικράτεια της αυτοκρατορίας, και που ως αποτέλεσμα είχε να κατακρημνίζονται τόνοι από σκουπίδια σε χωματερές που βρισκόνταν σε πλαγιές λόφων και βουνών, θάβοντας από κάτω τους τις βαρβαρικές φυλές.

«Ο Θεός των σκουπιδιών είναι μαζί μας».

«Τα σκουπίδια μάς προστατεύουν».

Οι τίτλοι των άρθρων της εφημερίδας δεν άφηναν περιθώριο για παρερμηνείες. Τα σκουπίδια είχαν ήδη αρχίσει να τιμωρούν τους «απίστους» και τους εχθρούς...

«Ποιος ξέρει τι θα συναντήσουμε στη συνέχεια», μονολογούσε δυνατά η Σουζάνα, ακούγοντας τα νέα.

Πέρα από εκείνη τη φτωχή ενημέρωση δεν είχαν τίποτε άλλο, οι μέρες τους κυλούσαν ίσως δίχως σκοπό. Κάποιες φορές είχαν ακούσει θόρυβο από μακριά και ο Πολ είχε διακρίνει εχθρικές φυλές που οπισθοχωρούσαν. Με τα θερμικά κιάλια του έβγαине για κυνήγι –ήταν άλλωστε ο μόνος που μπορούσε να τους εξασφαλίσει ζωική τροφή– και παρατηρούσε τους γύρω λόφους, τα βουνά, τον κάμπο και τα δρομάκια.

Κάποια άλλη φορά, απέφυγαν την τελευταία στιγμή μια λιτανεία που κατευθυνόταν σε σκουπιδότοπο, θέλοντας να προσφέρει σπονδές στην καινούργια θεότητα των σκουπιδιών. Τα μέλη της ομάδας δεν παραξενεύονταν πλέον με τίποτα. Το μόνο που είχαν στο μυαλό τους ήταν ο τελικός τους προορισμός, το χωριό του Τζέφερσον. Ούτε οι ίδιοι καλά καλά ήξεραν τι θα κάνουν εκεί, πολύ δε περισσότερο τι θα συναντούσαν. Απλώς είχε μπει στο μυαλό τους σαν ένα τέρμα, χωρίς να γνωρίζουν βέβαια τι είδους συνέχεια ήθελαν να έχουν οι ζωές τους, εφόσον έφταναν εκεί.

«Φαντάζομαι ότι θα ήθελα λίγη ηρεμία, τίποτε άλλο», είχε πει μια φορά ο Χάρυ στους συντρόφους του και οι υπόλοιποι συμφώνησαν μαζί του.

«Άραγε, θα τη βρούμε εκεί;» είχε αναρωτηθεί και η Σουζάνα, χωρίς κανείς να της απαντήσει.

Έτσι, όταν ο Πολ αποφάσισε πως ήταν η ώρα να προχωρήσουν, όλοι τους ένιωσαν μουδιασμένοι. Ήξεραν πως η περιπλάνησή τους θα έπαιρνε τέλος, ότι δε θα είχαν πια ένα σκοπό για να δουλέψουν για αυτόν.

Η είσοδος στο χωριό ξύπνησε τις αναμνήσεις στον Χάρυ, αναμνήσεις πολύ μακρινές, από τότε που ήταν παιδί. Είχε πάει μόνο κάνα δυο φορές έκτοτε στο χωριό, δεν του άρεσε η ατμόσφαιρα, δεν ήθελε να συναναστρέφεται με χωριάτες. Προτιμούσε να βλέπει τους δικούς του

στην πόλη, να στέλνει το κρατικό αυτοκίνητο να τους μεταφέρει εκατοντάδες χιλιόμετρα πιο νότια, να τους βγάξει να τρώνε στα καλύτερα εστιατόρια, από το να συχνάζει μαζί τους στο καφενείο. Ο Χάρυ ντρεπόταν παλιότερα για τη ζωή του και την καταγωγή του. Όταν όμως μπήκαν στο χωριό, άρχισε να ντρέπεται επειδή στο παρελθόν είχε νιώσει την αίσθηση αυτής της ντροπής.

«Πόσα έχασα...» είχε στραφεί να πει στον Ρίτσαρντ.

Ο τελευταίος τον χτύπησε φιλικά στον ώμο.

«Σε καταλαβαίνω, δεν είσαι και ο μόνος».

Το χωριό είχε καεί, άγνωστο πότε, άγνωστο από ποιους, άγνωστο σε ποια έκταση. Κανείς δεν κυκλοφορούσε στα δρομάκια του, κανείς δεν είχε εμφανιστεί στην κεντρική πλατεία. Η εκκλησία ήταν κατεστραμμένη, στο προαύλιο της βρισκόταν ένα μικρό κτίσμα σαν βωμός.

«Από 'κει», είπε ο Τζέφερσον στους υπολοίπους που τον ακολούθησαν.

Μπαίνοντας στο πατρικό του, ο Χάρυ άφησε να φανεί η συγκίνησή του. Το σπίτι ήταν κι αυτό μισοκαμένο, τα έπιπλα κατεστραμμένα ή λεηλατημένα. Τους είχε αφαιρεθεί το μέταλλο. Οι γονείς του δε βρίσκονταν πουθενά, σαν να είχαν εγκαταλείψει το βιος τους στην τύχη του. Αλλά και όλο το χωριό έδινε την εντύπωση ενός χωριού-φαντάσματος.

Άρχισε να προχωράει στα δωμάτια, στα λιγοστά δωμάτια όπου έτρεχε κι έπαιζε όταν ήταν μικρός, τότε που το σπίτι τού φαινόταν μεγάλο όσο ένα παλάτι. Κατά λάθος κλότσησε κάτι στο έδαφος κι έσκυψε να το σηκώσει. Ήταν μια σπασμένη κορνίζα, που απεικόνιζε τη γιαγιά του και τη μητέρα του όταν ήταν μικρή. Η γιαγιά φορούσε ένα μαντήλι στα μαλλιά, ήταν φτωχικά ντυμένη, κρατούσε στο ένα χέρι τη μητέρα του και στο άλλο ένα τενεκεδάκι, από αυτά που έβαζαν το γάλα. Η γιαγιά έμοιαζε με εκείνη τη γριά γυναίκα που μάζεψε σε ένα κεσεδάκι το γιαούρτι που είχαν εκσφενδονίσει στον Τζέφερσον όταν ήταν ακόμα υπουργός.

Ο Χάρυ έβηξε για να συγκρατήσει τη συγκίνησή του.

«Πάμε, εδώ δεν έχει τίποτα», είπε ο Πολ κάπως απογοητευμένος, πιάνοντας τον Τζέφερσον για να τον βγάλει έξω.

«Μια στιγμή, δεν τέλειωσα ακόμα», είπε ο τελευταίος κι έσκυψε στο πάτωμα, αγγίζοντάς το, σχεδόν χαϊδεύοντάς το.

Ύστερα από λίγη ώρα βρήκε ένα πιαστράκι που δε φαινόταν στο πάτωμα, και άρχισε να το τραβά.

Μια καταπακτή άνοιξε.

«Η παλιά μεγάλη αποθήκη μας», έκανε ο Τζέφερσον και άρχισε να κατεβαίνει τα σκαλοπάτια.

Από μέσα άκουσε θορύβους. Ο Χάρυ τρόμαξε, αλλά συνέχισε να κατεβαίνει. Ο Πολ τον ακολουθούσε. Άρχισε να διακρίνει κάτι σκιές που κουνιόνταν. Κατεβαίνοντας και άλλα σκαλιά, αντίκρισε ένα θέαμα που τον άφησε άναυδο.

Στη μεγάλη αποθήκη του σπιτιού βρίσκονταν γύρω στα τριάντα άτομα, σχεδόν το ένα πάνω στο άλλο. Στους τοίχους κρέμονταν εικόνες του Χριστού και της Παναγίας, από την οροφή μερικά καντήλια και θυμιατά. Οι γυναίκες άρχισαν να σταυροκοπιούνται και να προσεύχονται καθώς έβλεπαν τον Χάρυ και τον ένοπλο Πολ να κατεβαίνουν.

«Μη φοβάστε, δε θα σας κάνουμε κακό», είπε ο Τζέφερσον και από την άλλη άκρη της αποθήκης ήρθε τρέχοντας μια ηλικιωμένη γυναίκα και στάθηκε μπροστά του.

«Χάρυ, αγόρι μου, γιε μου μονάκριβε!» του είπε και τον αγκάλιασε κλαίγοντας από χαρά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 33

ΜΠΗΚΑΝ όσο πιο αθόρυβα μπορούσαν στο στρατόπεδο, δυο σκιές που γλίστραγαν από σκηνή σε σκηνή, από τέντα σε τέντα, παρόλο που εκείνη ειδικά τη νύχτα τίποτε από το μέρος δε θύμιζε στρατιωτικά καταλύματα βαρβαρικής φυλής. Οι νομάδες στρατιώτες, έχοντας κάψει ένα μεγάλο χωριό κατά την αποχώρησή τους προς τα βόρεια, είχαν μεθύσει και είχαν διασκεδάσει μέχρι τελικής πτώσεως. Οι φρουροί στις σκοπιές είχαν αποκοιμηθεί πάνω στα ξύλινα καφάσια όπου κάθονταν, κρατώντας όρθιο το δόρυ τους, ένα κομμάτι ξύλο με ένα κομμάτι αιχμηρού μετάλλου προσαρμοσμένο μπροστά. Μόνο στη μεγάλη σκηνή του αρχηγού βρίσκονταν ξύπνιοι δυο φρουροί, φύλακες τόσο για τον άρχοντά τους, όσο και για το βωμό που σιγόκαιγε μπροστά από την τέντα. Τρεις μέρες είχαν κρατήσει το πανηγύρι και η γιορτή, μέρες κατά τις οποίες είχαν προσφερθεί σφάγια ζώων και σκουπίδια στο θεό των σκουπιδιών να τον εξευμενίσουν για όλα τα δεινά που είχε προξενήσει στους εισβολείς. Οι σεισμοί και οι κατολισθήσεις, αλλά και οι καθιζήσεις εδαφών από την τοξική διάβρωση είχαν κοστίσει περισσότερο σε ανθρώπινες ζωές παρά οι μάχες με τα στρατεύματα του αυτοκράτορα Σεβαστιανού Α΄.

«Μόνο μην ξοδέψουμε την τελευταία μας σφαίρα», είχε πει ο Ντιέγκο στον Μαξ, προτού εισβάλουν στο στρατόπεδο, στη μέση του κάμπου, και ο τελευταίος απάντησε με ένα «όπως κρίνω εγώ», αναγνωρίζοντας, αλλά μη θέλοντας να παραδεχτεί το σωστό της πρότασης του νεαρού μισθοφόρου.

Οι δυο στρατιώτες βάδιζαν στα τυφλά σχετικά με το θέμα του Γιόνας. Είχαν φέρει τα πάνω κάτω στο διαμέρισμα όπου είχε καταλύσει ο Πελεγκρίτι, είχαν απειλήσει τους ιδιοκτήτες, προσπάθησαν να ακολουθήσουν τις πατημασιές τους, ίχνη από εφτά περίπου άτομα, αλλά δεν έβγαλαν άκρη. Ο Μαξ απειλούσε τους συνδέσμους του, ήθελε

εικοσιτετράωρη παρακολούθηση με ελικόπτερα και δορυφόρους, αλλά οι ανώτεροι έκριναν ανώφελο να δαπανηθούν τόσα ποσά και τέτοιες δυνάμεις και προσπάθειες για «κάτι τελειωμένους», όπως του είχαν πει χαρακτηριστικά.

Ο Μαξ όμως δεν ήταν ο τύπος που θα τα παράταγε εύκολα. Δεν ήταν καν ο τύπος που θα τα παράταγε γενικώς. Το να βρει τον Γιόνας με το πρόγραμμα και μετά να το πουλήσει ή να το τρίψει στα μούτρα όλων των συνδέσμων και των ανωτέρων ήταν κάτι που το ονειρευόταν συνέχεια τις τελευταίες μέρες. Θα έβρισκε το πρόγραμμα και θα το πήγαινε ο ίδιος στον αυτοκράτορα, με αντάλλαγμα το αξίωμα του στρατηγού και κάποια επαρχία για να εισπράττει τους φόρους.

«Δε με νοιάζει αν πάνω βρίσκεται ο Τόμπιας, ο Ακίνο, ο Σεξτόριους ή όποιος άλλος μαλάκας θέλει. Εμείς έχουμε να τελειώσουμε μια δουλειά και θα την τελειώσουμε».

Ο Ντιέγκο δεν είχε παρά να συμφωνήσει σε αυτό.

Το γεγονός όμως πως ο Πολ ήξερε ακριβώς το πώς λειτουργεί ο Μαξ, πώς κινείται, τι σκέφτεται, πώς δρα, ήταν ένα μεγάλο μειονέκτημα, γεγονός που το είπε ο Ντιέγκο στο αφεντικό του.

«Ναι, αλλά κι εγώ ξέρω τα ίδια για αυτό το κάθαρμα, μην το ξεχνάς αυτό», του έκοψε την κουβέντα νευριασμένος ο Μαξ.

Ο Ντιέγκο δε συνέχισε, δεν είπε πως ο Πολ έχει αλλάξει και πλέον δεν είναι δυνατόν να προβλεφθεί, ενώ ο Μαξ όχι.

Όπως και να είχε το πράγμα όμως, ήταν πλέον κουραστικό να περιφέρονται πάνω κάτω στην ίδια περιοχή, ελπίζοντας μην τυχόν και κάνουν το μοιραίο λάθος οι υπόλοιποι, όποιοι και όσοι και να ήταν αυτοί.

«Μην ανυπομονείς», του έλεγε ο Μαξ βλέποντας την κούραση στο πρόσωπό του, το μάταιο της υπόθεσης.

Οι δυο άντρες δεν μπορούσαν να κινηθούν με μεγάλο βαθμό ελευθερίας· συνεχώς έπεφταν πάνω σε φυλές που υποχωρούσαν, σε αυτοκρατορικά στρατεύματα, σε άλλες φυλές που εισέβαλλαν. Οι συμμαχίες άλλαζαν από μέρα σε μέρα και από ώρα σε ώρα. Η μόνη λύση για να δρουν ελεύθερα ήταν να «ενσωματωθούν» κι αυτοί σε μια φυλή· μετά θα έβλεπαν.

«Τώρα», είπε ο Μαξ και οι δυο άντρες έπιασαν από ένα φρουρό και τους οδήγησαν μέσα στη σκηνή του αρχηγού.

Ο άρχοντας και οι δυο του στρατηγοί, που βρίσκονταν ξαπλωμένοι πάνω στα ανάκλιντρα έχοντας γλαρώσει και σχεδόν αποκοιμηθεί, αιφνιδιάστηκαν και πετάχτηκαν αμέσως όρθιοι. Οι γούνες που τους σκέπαζαν έπεσαν στο χαλί που είχε στρωθεί πάνω στο χώμα.

«Πώς τολμάτε; Ποιοι είστε εσείς;» έκανε απορημένος ο φύλαρχος.

Ο Μαξ του χαμογέλασε έχοντας περάσει ένα μαχαίρι στο λαιμό του φρουρού.

«Οι καινούργιοι σου σύμμαχοι, άρχοντα!» του απάντησε κι έσπρωξε το μεγαλόσωμο σκοπό, που σωριάστηκε στα πόδια του ηγεμόνα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 34

Ο ΠΟΛ κράταγε ένα ξυλαράκι και με αυτό έκανε διάφορα σχέδια στο χώμα, ζωγραφίες που δεν έδειχναν σχεδόν τίποτα, αλλά που τον βοηθούσαν να είναι προσηλωμένος στις σκέψεις του. Λίγα βήματα πιο μπροστά, η Τζίμπα έπαιζε κι αυτή με το χώμα, κλότσαγε μια πέτρα, κλότσαγε το χώμα. Αυτό επαναλαμβανόταν σχεδόν με θρησκευτική ευλάβεια κάθε βράδυ από τότε που έφτασαν στο χωριό, με την ίδια θρησκευτική ευλάβεια που προσεύχονταν οι κάτοικοι του χωριού στο υπόγειο του πατρικού του Χάρυ Τζέφερσον.

Ήταν από τις σπάνιες περιόδους στη ζωή του Πολ, που ο στρατιώτης δεν ήξερε τι ήθελε να κάνει, πώς ήθελε να προχωρήσει. Ευχαριστιόταν αφάνταστα να βοηθά τους κατοίκους του χωριού να επισκευάσουν τα σπίτια τους, τα πρωινά, με τη βοήθεια του Χάρυ, ο οποίος είχε βρει ένα καινούργιο νόημα στη ζωή του. Χαιρόταν που βοήθαγε όλους αυτούς τους φοβισμένους και απροστάτευτους ανθρώπους να καταπολεμήσουν το φόβο και τον τρόμο, που βίωναν καθημερινά, να επανέλθουν, έστω και για λίγο, σε συνηθισμένες ασχολίες.

Τι ειρωνεία! Αυτός που είχε σπείρει αμέτρητες φορές το φόβο στη ζωή του να βοηθά άλλους να τον ξεπεράσουν...

Ο Πολ ένιωθε την αλλαγή μέσα του, έβλεπε πως τον χαροποιούσε μια απλή, καθημερινή, βαρετή μέρα παρά το τρέξιμο στα βουνά για μια αποστολή θανάτου. Τουλάχιστον, αυτές τις λίγες μέρες που βρισκόταν στο χωριό, αυτό το μικρό χρονικό διάστημα που έμενε σε έναν τόπο ήρεμος, απαλλαγμένος από το άγχος των οποιωνδήποτε αποστολών. Μπορούσε άραγε να συνεχίσει έτσι; Ήθελε άραγε να συνεχίσει έτσι;

Άλλοι τα κατάφερναν να ενσωματώσουν την κατάσταση, όπως αυτή είχε διαμορφωθεί, στα μέτρα τους. Ο Γιόνας και ο Ρίτσαρντ άρχισαν να ξαναδουλεύουν, offline βέβαια, το πρόγραμμα προβλέψεων. Η Νίκυ είχε να κάνει όνειρα για μια απλή, νεανική ζωή. Οι γονείς του Χάρυ συνέχιζαν

να προσεύχονται, στα κρυφά, μαζί με όλο το χωριό, ενώ στα φανερά να προσφέρουν θυσίες και σπονδές στις θεότητες των σκουπιδιών. Η Σουζάνα είχε προσαρμοστεί στα καθήκοντα μιας γυναίκας που θα φρόντιζε τα του σπιτιού. Όλοι είχαν βρει ένα ρόλο ή συνέχιζαν τους ρόλους που είχαν. Ο Πολ αισθανόταν πως είχε μπει κι αυτός σε έναν καινούργιο ρόλο, μόνο που δεν ήξερε ποιος ήταν αυτός και πού θα κατέληγε. Όχι, δεν του είχε λείψει με τίποτα η περίοδος που είχε περάσει με τον Μαξ, δεν ήθελε να γυρίσει πίσω. Ένωθε παράξενα που τον εμπιστεύονταν ή τουλάχιστον άρχισαν να τον εμπιστεύονται τόσο άνθρωποι, μικροί και ηλικιωμένοι, άνθρωποι ανήμποροι και απελπισμένοι. Κι αυτός είχε υπάρξει ως παιδί ανήμπορος και απελπισμένος, όμως δεν είχε κανέναν να τον εμπιστευτεί.

Τις προάλλες, η μητέρα του Χάρυ του είχε πει: «Ο Θεός σε έστειλε παιδί μου σ' εμάς», βλέποντας πόσο βοηθούσε τον οικισμό, και ο πατέρας του Τζέφερσον είχε σπεύσει να συμφωνήσει. Άραγε, ο Θεός τον είχε βάλει να ζήσει έτσι όπως είχε ζήσει κατά το παρελθόν;

Έβλεπε την Τζίμπα να μεγαλώνει, μόνη της, χωρίς γονείς, όπως κι αυτός, έβλεπε τον Χάρυ Τζέφερσον να βασίζεται πάνω του, να αρχίζει να τον πιστεύει, να παίρνει κι αυτός κουράγιο και θέληση για να βοηθήσει τους δικούς του, το χωριό.

Πώς είναι δυνατόν ένας άνθρωπος που έχει κάνει τόσο κακό στη ζωή του να δέχεται τόση ευγνωμοσύνη από απλούς ανθρώπους;

«Σε θαυμάζω πολύ», του είχε πει τις προάλλες η Σουζάνα, όταν καθόταν τη νύχτα πάλι έξω, φροντίζοντας για την ασφάλεια των ανθρώπων στο υπόγειο, αλλά παράλληλα παλεύοντας και με τις σκέψεις του.

Η Νίκυ είχε τότε κουνήσει καταφατικά το κεφάλι της και συμπλήρωσε τη μητέρα της:

«Δείχνεις να έχεις αλλάξει σελίδα. Να έχεις γίνει άλλος άνθρωπος».

Τότε ο Πολ είχε γυρίσει και τις είχε αντιμετωπίσει με όση ειλικρίνεια διέθετε.

«Μπορεί να φαίνεται έτσι στους άλλους, αλλά πιστέψτε με, δεν είμαι καθόλου περήφανος για αυτά που έχω κάνει. Άνθρωπος είχα γεννηθεί, δεν ήταν ανάγκη να γίνω ζώο για να ξαναγίνω μετά άνθρωπος. Θα μπορούσα να παραμείνω έτσι από την αρχή...» τους είπε και είχε σηκωθεί να πάρει την Τζίμπα για να πάνε βόλτα μέσα στη νύχτα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 35

Η ΤΑΝ ΜΙΑ αποδεκατισμένη ομάδα απο βαρβάρους, που εισέβαλε στο χωριό λεηλατώντας ό,τι έβρισκε, μια ομάδα που γύρναγε στα μέρη της και μάζευε το τελευταίο πλιάτσικο. Και ήταν τελευταία στιγμή σχεδόν που το αντιλήφθηκε ο Πολ και ειδοποίησε όλους τους συγχωριανούς να τρέξουν να κρυφτούν στις αποθήκες τους, να κλείσουν καλά τις καταπακτές και να μην κάνουν τον παραμικρό θόρυβο. Κι αυτοί, υποταγμένοι σχεδόν στη μοίρα τους, χωρίς περιθώριο αντίδρασης, υπάκουσαν στα τυφλά και κλείστηκαν στα υπόγειά τους, ακούγοντας πάνω από τα κεφάλια τους τους νομάδες να καταστρέφουν όλα αυτά που με πολύ κόπο είχαν αρχίσει να κατασκευάζουν τον τελευταίο καιρό, μαζί με τα όνειρά τους και τις ελπίδες τους. Στέκονταν για ώρες αμίλητοι, στα σκοτεινά, προσευχόμενοι στα εικονίσματα που δεν έβλεπαν, κλείνοντας τα μάτια τους για να σκεφτούν την ελευθερία και την ασφάλειά τους, να ικετέψουν και να εκλιπαρήσουν την Παναγιά και τον Χριστό να τους σώσουν και από εκείνη τη δύσκολη κατάσταση που βίωναν.

Αλλά τελικά ήταν ο Χάρυ Τζέφερσον αυτός που, έπειτα από ώρες αναμονής στα σκοτεινά και στα σιωπηλά, ξεμύτισε πρώτος από την καταπακτή, άνοιξε με χίλιες δυο προφυλάξεις κι έλεγξε το χώρο αν είναι ασφαλής, για να δώσει το σύνθημα να βγουν και οι άλλοι.

Η καταστροφή ήταν πια πολύ μεγαλύτερη από την προηγούμενη φορά: οι τοίχοι είχαν όλοι γκρεμιστεί, φωτιές σιγόκαιγαν. Τόσες ώρες άκουγαν οι χωριανοί τους νομάδες να καταστρέφουν και να κατεδαφίζουν, τόσες ώρες άκουγαν τις φλόγες να τυλίγουν τα διπλανά, ακατοίκητα σπίτια. Και δόξαζαν το Θεό που δε βρίσκονταν μέσα σε αυτά, γιατί, αν δεν είχαν καεί, θα είχαν πνιγεί σίγουρα από τις αναθυμιάσεις.

Ο Χάρυ ήταν και ο πρώτος που αντίκρισε την ολοκληρωτική καταστροφή, που έβλεπε τους συγχωριανούς του να βγαίνουν σιγά σιγά

από τις κρυψώνες τους και απελπισμένοι να στρέφονται προς αυτόν κλαίγοντας.

«Πρόεδρε, κάνε κάτι», του έλεγαν.

«Πρόεδρε, εσένα ψηφίσαμε, εσένα εμπιστευόμαστε. Δεν έχουμε πού να πάμε, τι να κάνουμε».

Κι εκείνη τη στιγμή ήταν που ο Χάρυ ένιωσε κάτι μέσα του, κάτι που ποτέ πιο πριν δεν είχε ξαναιώσει, ένα αίσθημα πρωτόγνωρο για αυτόν: το αίσθημα της ευθύνης. Έβλεπε τον ηλικιωμένο πατέρα του και τη μάνα του να τον κοιτάνε βουβοί από απόγνωση, τη γυναίκα και την κόρη του να αποστρέφουν το βλέμμα τους κουρασμένες από όλη αυτή την καταστροφή που βίωναν, τα παιδιά που είχαν ξεμείνει στο χωριό να κλαίνε για τα σπίτια που έχασαν και τα παιχνίδια που δεν είχαν, και τότε αποφάσισε να μιλήσει, έτσι όπως δεν είχε μιλήσει ποτέ στη ζωή του, με πάθος και ειλικρίνεια.

«Είναι η ώρα να φύγουμε από 'δω. Ελάτε μαζί μου να πάμε σε ένα μέρος και να τα ξαναφτιάξουμε όλα από το μηδέν. Ελάτε να ζήσουμε ελεύθεροι πια και χωρίς φόβο».

Μίλησε πολλή ώρα στους συντοπίτες του, που τον άκουγαν αμίλητοι με ένα χαμόγελο να σχηματίζεται στα πρόσωπά τους, χωρίς ακόμα να έχουν στεγνώσει τα δάκρυά τους. Τους μίλαγε και τους υποσχόταν μια νέα πολιτεία, έναν καινούργιο τόπο, μια άλλη ζωή. Τους ανέφερε το αρχαίο θέατρο, αρκετά χιλιόμετρα βορειοδυτικά της μεγάλης πόλης, εκεί όπου δίνονταν παραστάσεις, εκεί όπου συνεδρίαζε η Εκκλησία του Δήμου, εκεί όπου είχε υπάρξει η πρώτη δημοκρατία της περιοχής. Τους προέτρεπε να πάνε εκεί, να στήσουνε το δικό τους χωριό. Κι έβλεπε στα μάτια των δικών του την ελπίδα να γεννιέται ξανά, να γίνεται πείσμα, να φουντώνει, να μετατρέπεται σε αισιοδοξία και θέληση. Τους μίλαγε και δεν πίστευε ότι τα λόγια αυτά έβγαιναν από το στόμα του, ίσως γιατί τελικά έβγαιναν από την καρδιά του.

«Μάνα, φοβάμαι!» είχε πει στη μητέρα του όταν βρέθηκαν μόνοι τους οι τρεις, μαζί με τον πατέρα του.

«Είσαι άνθρωπος, αγόρι μου, φυσικό είναι», του είχε απαντήσει με περηφάνια η μητέρα του.

«Βασιζόμαστε πάνω σου, Χάρυ, σου έχουμε τυφλή εμπιστοσύνη, πάντα σου είχαμε», την είχε συμπληρώσει και ο πατέρας του και ο Τζέφερσον ένωσε μια τέτοια αυτοπεποίθηση, που όμοιά της δεν είχε ξανααισθανθεί. «Πήγαινε μπροστά κι εμείς θα σε ακολουθούμε και θα σε προστατεύουμε».

Και ήταν ακριβώς αυτό, η περηφάνια των γονιών του, η ασφάλεια και το κουράγιο που του έδιναν αυτοί οι ηλικιωμένοι, τσακισμένοι και αδύναμοι άνθρωποι, που τον έκανε να πεισμώνει ακόμα περισσότερο και να θέλει να προχωρήσει.

Ήταν πολύ φορτισμένος, ένιωθε βαριά την ευθύνη πάνω του. Βαριά, αλλά ταυτόχρονα αυτή η αίσθηση τον απελευθέρωνε. Θα τα κατάφερνε άραγε ή θα ξαναδείλιαζε;

Αυτή η σκέψη τον κατέτρωγε τις τελευταίες μέρες, όταν μάζευαν σιγά σιγά τα υπάρχοντά τους οι συγχωριανοί του, ό,τι δηλαδή είχε μείνει ανέπαφο και άθικτο, τις νύχτες που προσευχόταν μπροστά από τα εικονίσματα, τα σούρουπα όταν έκοβε βόλτες μόνος του πάνω κάτω στη γειτονιά, θέλοντας να βάλει σε μια τάξη τις σκέψεις του.

«Δε φανταζόμουν ότι θα άλλαζα, Πολ, ότι θα ενδιαφερόμουν για αυτούς τους ανθρώπους», είπε το τελευταίο βράδυ πριν φύγουν στο μισθοφόρο.

«Ο κόσμος όλος έχει αλλάξει, Πρόεδρε, γιατί όχι κι εμείς;» του απάντησε ο Πολ και χαμογέλασε βλέποντας την Τζίμπα να κυνηγά παίζοντας ένα γατί.

Ο Πολ τον χτύπησε φιλικά στην πλάτη και συμπλήρωσε:

«Κι εγώ τελικά θέλω να βρω κάτι να πιστέψω· ίσως και να 'ναι αυτό...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 36

ΤΟΥΣ ΠΗΡΕ αρκετές μέρες μέχρι να εντοπίσουν και να πιάσουν τρία γαϊδουράκια που είχαν ξεφύγει από τους εισβολείς νομάδες κι έβοσκαν ελεύθερα στις πλαγιές των βουνών. Τους πήρε εξίσου αρκετές μέρες να κατασκευάσουν ένα κάρο από όποια ξύλα ή και μέταλλα ήταν διαθέσιμα, με τα λίγα και φτωχά εργαλεία που είχαν. Όλοι όμως είχαν ριχτεί με τεράστιο ζήλο στη δουλειά· στο μυαλό τους δεν υπήρχε τίποτε άλλο πέρα από τη νέα τους πατρίδα, στα ερείπια της παλιάς αποικίας, του λίκνου της αρχαίας δημοκρατίας στην περιοχή, την προσμονή για μια καινούργια ζωή, γεμάτη ελπίδα και αξιοπρέπεια, δίχως φόβο.

Όλοι δούλευαν όσο μπορούσαν, μικροί και μεγάλοι, άντρες και γυναίκες, όλοι βοηθούσαν την ομάδα, όλοι ένιωθαν –και το εξέφραζαν αυτό– μέλη ενός συνόλου, ότι εργάζονταν για το κοινό καλό. Ο Πολ, ο Χάρυ, η Σουζάνα, η Νίκυ, ακόμα και ο Γιόνας με τον Ρίτσαρντ, που άφηναν κατά μέρος για το χρονικό διάστημα της μέρας το μοντέλο τους, για να συμβάλουν στην κοινή προσπάθεια, όλοι τους είχαν καταληφθεί από έναν πρωτόγνωρο ζήλο. Στα μάτια τους καθρεφτίζονταν η ελπίδα και η προσμονή. Ακόμα και η Τζίμπα έφερνε μικρά κλαδιά και τα έδινε στον Πολ, ο οποίος την αγκάλιαζε επιβραβεύοντάς την.

Και όταν τελικά ήρθε η μέρα της αναχώρησης, κανένας δε λυπήθηκε τόσο πολύ για αυτό που θα άφηνε, αφού υπερτερούσε η χαρά για αυτό που θα συναντούσε και θα δημιουργούσε. Ένα κάρο που το έσερναν τρία γαϊδουράκια, φορτωμένο με όσα υπάρχοντα ήταν δυνατόν να κουβαληθούν, ήταν χρήσιμα ή δεν είχαν καταστραφεί, με γυναίκες, παιδιά, ηλικιωμένους και κουρασμένους να εναλλάσσονται στο λίγο ελεύθερο χώρο της καρότσας που είχε απομείνει για κάθισμα, προχωρούσε επί μέρες μέσα από φαράγγια κι επαρχιακούς δρόμους, αψηφώντας πλέον τις κακές καιρικές συνθήκες –συχνή εναλλαγή υγρασίας και καύσωνα, κρύου και ζέστης–, μη δίνοντας σημασία στις σεισμικές δονήσεις που

τράνταζαν το έδαφος, και περιφρονώντας τους βωμούς και τις θρησκευτικές ακολουθίες, που έβρισκαν στο δρόμο τους.

Ο Γιόνας, με μια μικροσκοπική κάμερα, βιντεοσκοπούσε την πορεία, μέρα με τη μέρα. Τη νύχτα που ξεκουράζονταν, έπαιρνε συνεντεύξεις· μόνταρε το υλικό τα βράδια, όπως μπορούσε. Όταν θα είχαν πλησιάσει στην τελική ευθεία προς τον προορισμό τους, θα το ανέβαζε στο Ίντερνετ, θέλοντας να απευθύνει κάλεσμα σε όσους επιθυμούσαν να ζήσουν μια καλύτερη ζωή να τους ακολουθήσουν. Η Νίκυ σκεπτόταν και σημείωνε κάποια κείμενα που θα εκφωνούσε στο βίντεο.

Δεν ήταν λίγες οι φορές που κάποιοι εξέφραζαν αμφιβολίες για το εγχείρημα, ούτε αυτές που ο φόβος και ο δισταγμός υπερτερούσαν ως συναισθήματα. Υπήρξαν περιπτώσεις που η ομάδα κόντευε να διαλυθεί και να διασπαστεί από κάποιους θορύβους στο πέρασμά της, από τον ήχο του στρατού που ακουγόταν από μακριά, από την κούραση. Τότε όμως ο Χάρυ Τζέφερσον αναλάμβανε το δύσκολο έργο της εμπύχωσης όλων τους, πότε με μια κουβέντα, πότε με ένα χάδι, άλλοτε με μια αγκαλιά. Και όλοι τους βοηθούσαν ο ένας τον άλλο να ξεπεράσει και τις τελευταίες φοβίες του, να αποκτήσει νέα δύναμη και κουράγιο, για να βοηθήσει κι αυτός με τη σειρά του τους υπολοίπους.

Κι έτσι πέρασαν οι μέρες, μέχρι που έφτασαν στη μεγάλη πόλη, στην τελευταία μεγάλη πόλη που θα συναντούσαν πριν από τον τελικό τους προορισμό...

Παρά τους δισταγμούς τους πως θα αποτελούσαν εύκολο στόχο για την περιέργεια του κόσμου, με τις προφυλάξεις που είχαν συνηθίσει να παίρνουν, κανείς από τους κατοίκους της πόλης δεν τους έδωσε την παραμικρή σημασία. Ένα κάρο που το έσερναν τρία γαϊδούρια και καμιά τριανταριά άνθρωποι δεν ήταν τελικά αξιοσημείωτο θέαμα για το κέντρο της πόλης που έσφυζε από ζωή. Αυτοκρατορικά στρατεύματα, μικροί λόχοι από οπλίτες, περιπολούσαν στις κεντρικές αρτηρίες, ενώ η αγορά είχε γεμίσει με λογίων λογίων σκουπίδια, που ανταλλάσσονταν με άλλα υλικά, άλλα σκουπίδια ή και ζωντανά, για όσους τουλάχιστον τα είχαν ακόμα. Άνθρωποι έφερναν κότες και τις αντάλλασαν με τεράστιες σακούλες σκουπιδιών· άλλοι που κρατούσαν μόνο δυο τρεις κονσέρβες έπαιρναν κάτι μικρότερης αξίας. Το παζάρι ήταν τεράστιο· τα νέα φορτία

σκουπιδιών που είχαν έρθει από την Αφρική, αλλά και από άλλες περιοχές της αυτοκρατορίας, είχαν βγάλει τον κόσμο στους δρόμους. Ντελάληδες πάνω σε καφάσια διαλαλούσαν τις προμήθειές τους, τα τελευταία νέα της πόλης, τα διατάγματα και τους νόμους του έπαρχου, ενώ το πλήθος πηγαινοερχόταν αδιάφορο για αυτά που άκουγε και διψασμένο για τα προϊόντα που θα αντάλλαζε.

«Εκεί, εκεί», φώναξε η Σουζάνα, δείχνοντας στο βάθος μια σκηνή, όπου είχε συγκεντρωθεί το μεγαλύτερο πλήθος.

Η ομάδα άφησε τους χωριανούς σε μια γωνιά, μαζί με το κάρο, και πλησίασε προς τη σκηνή. Κανείς δεν μπορούσε να διακρίνει ακριβώς τι γινόταν εκεί, απλώς ακουγόταν ο κόσμος που κραύγαζε και γιουχάιζε εναλλάξ για αυτό που γινόταν κάποια μέτρα πιο μπροστά. Δυο γιγαντοοθόνες που βρίσκονταν αριστερά και δεξιά της σκηνής δεν είχαν συγχρονιστεί ακόμα για να δείξουν το θέαμα στον κόσμο που αδημονούσε. Και όταν, έπειτα από πολλές προσπάθειες επαναφοράς της εικόνας και απαλοιφής των παρασίτων, εμφανίστηκε το ζωντανό θέαμα, ο συγκεντρωμένος κόσμος σώπασε για να ακούσει τον παρουσιαστή που μιλούσε από το μικρόφωνο.

«Εμπρός, καλώ τους προπονητές να διαλέξουν τα καλύτερα κομμάτια και να δώσουν τα περισσότερα σκουπίδια. Οι αγώνες δεν μπορούν να περιμένουν...»

«Θεέ μου!» έκανε ο Χάρυ, όταν αντίκρισε στην οθόνη μια σειρά από ημίγυμνους άντρες, δεμένους με αλυσίδες, να κάνουν ένα βήμα μπροστά, να δείχνονται στους υποψήφιους αγοραστές και μετά να οπισθοχωρούν για να δώσουν τη θέση τους στον επόμενο. Ένας από αυτούς τους άντρες ήταν ο Κλαούντιο!

«Κλαούντιο! Κλα-» άρχισε να πνίγεται η φωνή του Τζέφερσον ανάμεσα στις κραυγές της πλειοδοσίας, πόσα δηλαδή θα έδινε ο ένας προπονητής και πόσα ο άλλος, για να αγοράσει το δούλο.

Ο Κλαούντιο, αδυνατισμένος, με σκυφτό το βλέμμα του να μην αντικρίζει τον κόσμο, έκανε μια στροφή για να τον περιεργαστούν οι αγοραστές.

«Δυο άλογα!» φώναξε κάποιος.

«Ένα άλογο και τρεις κατσίκες!» ακούστηκε από πιο πίσω ένας δεύτερος.

Ο Χάρυ έστρεψε το βλέμμα του στον Πολ, κάνοντάς του νόημα για το κάρο με τα γαϊδουράκια. Ο μισθοφόρος κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

Ο Χάρυ Τζέφερσον άρχισε να σκουντά τον κόσμο, να σπρώχνει, να δέχεται αγκωνιές, για να πλησιάσει στη σκηνή, να δει τον οδηγό του, να του μιλήσει, να τον πάρει από εκεί, να τον αγοράσει, χωρίς να ξέρει με τι.

Όταν κατόρθωσε να φτάσει, ήταν αργά. Ο Κλαούντιο είχε ήδη πουληθεί σε έναν προπονητή, ο οποίος τον κράταγε από την αλυσίδα και τον έσερνε μαζί του.

Οι γιγαντοοθόνες πρόβαλλαν εναλλάξ τη δημοπρασία, ειδήσεις από την αυτοκρατορία και τα τελευταία τοπικά νέα.

«Ελάτε στο κεντρικό στάδιο, ελάτε σε τρεις ώρες στους καλύτερους αγώνες προς τιμήν του αυτοκράτορα. Είσοδος ελεύθερη!»

Ο κόσμος έκανε σαν αφηνιασμένος, φωνάζοντας: «Ζήτω!» και «Τιμή στον αυτοκράτορα!» και πανηγυρίζοντας έξαλλα για το μονάρχη και για το δωρεάν θέαμα.

Οι οθόνες άρχισαν να προβάλλουν το βίντεο από την προηγούμενη νύχτα, προφανώς για πολλοστή φορά, αφού το πλήθος έμοιαζε εξοικειωμένο με το θέαμα που αντίκριζε.

Ο Χάρυ Τζέφερσον έβλεπε στις οθόνες τον αυτοκράτορα Σεβαστιανό Α΄ να κατεβαίνει τα σκαλιά του Κοινοβουλίου της πρωτεύουσας και να δέχεται επίθεση από μια ομάδα αντρών που κρατούσαν μαχαίρια. Η κάμερα ήταν πολύ κοντά στο γεγονός, τα πρόσωπα και οι εκφράσεις των συνωμοτών φαίνονταν ξεκάθαρα.

Όπως ξεκάθαρα ακούστηκε και η φωνή του αυτοκράτορα Σεβαστιανού Α΄ να λέει, δευτερόλεπτα πριν δολοφονηθεί από απανωτές μαχαιριές:

«Μπρους, κι εσύ με αυτούς είσαι, γιε μου;»

«Δόξα και τιμή στον ύπατο-προστάτη Μπρους!»

Το πλήθος σπρωχνόταν, έτρεχε αλαφιασμένο να καταλάβει τις καλύτερες θέσεις, να βλέπει καλύτερα, να είναι πιο κοντά στην αρένα. Ο κόσμος ούρλιαζε από ξέφρενο ενθουσιασμό, ποδοπατώντας σχεδόν ο ένας τον άλλο και τραβώντας τον για να του πάρει τη θέση!

Η Νίκυ, αηδιασμένη από τις σκηνές που έβλεπε στις τεράστιες οθόνες του πρώην ποδοσφαιρικού σταδίου, τον Μπρους να ανεβαίνει στο Κοινοβούλιο, παρέα με μια από τις πρώην κολλητές της, τον Μπρους να εκφωνεί διάγγελμα, τον Μπρους να φορά την κορδέλα της αυτοκρατορίας, ενώ όλοι οι υπόλοιποι, βουλευτές και κόσμος, να υποκλίνονται και να προσκυνούν στο πέρασμά του, άλλοι να θέλουν να τον αγγίξουν, άλλοι να τον ραίνουν με ροδοπέταλα, στράφηκε στον πατέρα της. Και ο Χάρυ όμως είχε την ίδια ακριβώς έκφραση στο πρόσωπό του, ένα μείγμα απορίας και αηδίας.

Ο τέως Αντιπρόεδρος μονολογούσε σχεδόν για τις εκπλήξεις που έβλεπε να διαδέχονται η μια την άλλη. Σε ένα στάδιο, το οποίο αυτός ο ίδιος είχε εγκαινιάσει κάποια χρόνια πριν, όταν ήταν ακόμα υπουργός, έβλεπε να καταλαμβάνει τη θέση του επίσημου προσώπου, του άρχοντα-έπαρχου της πόλης, ο πρώην Πρόεδρος του δημοτικού συμβουλίου, αυτός που τον είχε υποδεχτεί και του είχε παραδώσει το ψαλίδι για να κόψει την κορδέλα στα εγκαίνια. Και πίσω από το άρμα που έμπαινε από τη μια πύλη του σταδίου, ένα μεγάλο ξύλινο φορείο που το έσερναν τέσσερα άλογα και που κουβαλούσε μια τεράστια σύνθεση από σκουπίδια σε μορφή ανθρώπινου σώματος, με ένα κεφάλι που είχε φτιαχτεί πρόχειρα για να μοιάζει στον Μπρους, ακολουθούσε η θρησκευτική και λατρευτική πομπή, με επικεφαλής τον πρώην πνευματικό του, το διάκονο που κοντά του είχε μαθητεύσει ο Χάρυ όταν ήταν ακόμα παιδί, τον κατοπινό δεσπότη που είχε ευλογήσει το στάδιο κατά τα εγκαίνιά του και που τώρα υμνούσε τον καινούργιο ύπατο-προστάτη της αυτοκρατορίας, προκαλώντας το ευλαβικό σκύψιμο των κεφαλιών όλου του κόσμου με το πέρασμά του.

Με ένα νεύμα του έπαρχου, κάθισαν όλοι οι θεατές κάτω. Ο ίδιος ο έπαρχος καθόταν σε ένα θρόνο. Ο ιερέας άρχισε το τελετουργικό των σπονδών για την ανάρρηση στην εξουσία του Μπρους. Ο κόσμος παραληρούσε, προσευχόταν, υμνούσε, άπλωνε τα χέρια του στον ουρανό.

Ο Χάρυ Τζέφερσον, η οικογένειά του, ο Ρίτσαρντ, ο Γιόνας, ο Πολ κοιτούσαν αποσβολωμένοι, μην μπορώντας να πιστέψουν, ούτε και να ακολουθήσουν τα δρώμενα.

Σε λίγο βγήκαν οι πρώτοι μονομάχοι· οι ιέρειες του θεού των σκουπιδιών τούς οδήγησαν στην αρένα. Ήταν ο Κλαούντιο που θα πάλευε

με έναν πολύ πιο σωματώδη από αυτόν δούλο.

Ο έπαρχος άφησε να πέσει ένα λευκό μαντήλι στο έδαφος, δίνοντας το σύνθημα για τον αγώνα. Οι οθόνες έδειχναν το πλήθος να βρίσκεται σε κατάσταση παροξυσμού: Πρόβαλλαν εικόνες από το νέο ηγέτη εναλλάξ με εικόνες από τα διάφορα στρατόπεδα, όπου τα αυτοκρατορικά στρατεύματα διοργάνωναν φιέστες προς τιμήν του Μπρους Σεξτόριους.

Ο μεγαλόσωμος μονομάχος έπιασε τον Κλαούντιο από τη μέση και, σφίγγοντάς τον, τον πέταξε κάποια μέτρα πιο 'κει. Ο τελευταίος χτύπησε οι οθόνες έδειχναν την γκριμάτσα πόνου στο πρόσωπό του. Βοηθοί έφεραν μαχαίρια, λοστούς, δίχτυα και καμάκια και τα έβαλαν στην άκρη, πίσω από κάθε μονομάχο. Ο μεγαλόσωμος άρπαξε το μαχαίρι και το εκσφενδόνισε στον Κλαούντιο, που τελευταία στιγμή έσκυψε και το απέφυγε. Μετά του πέταξε το καμάκι, που τον πέτυχε ξυστά στο πόδι, το έσκισε. Το πλήθος μέσα σε παραλήρημα άρχισε να ουρλιάζει, ενθαρρύνοντας τον μεγαλόσωμο. Ο τελευταίος, κάνοντας θεατρικές κινήσεις προς τους θεατές, άρπαξε το λοστό και όρμησε στον Κλαούντιο, που έτρεχε προς τα δικά του όπλα. Ο όχλος αποδοκίμαζε τον Κλαούντιο βλέποντάς τον να οπισθοχωρεί.

«Δειλέ! Δειλέ!»

Η Νίκυ και η Σουζάνα δεν ήθελαν να κοιτάνε, ο Πολ είχε πάρει την Τζίμπα δίπλα του να μη βλέπει.

Ο μεγαλόσωμος μονομάχος πλησίαζε τον Κλαούντιο κρατώντας ένα λοστό.

«Βάρα τον! Δώσ' του να καταλάβει!»

Και τότε ο τελευταίος, αρπάζοντας το δίχτυ, γύρισε απότομα προς τον αντίπαλό του και του το πέταξε αιχμαλωτίζοντάς τον. Ο μυώδης μονομάχος έχασε την ισορροπία του, προσπαθώντας να ξεμπλεχτεί, κι έπεσε κάτω. Ο Κλαούντιο πήρε ένα ακόντιο κι έτρεξε να σταθεί από πάνω του, πατώντας τον στο στέρνο, ενώ η μύτη του ακοντίου βρισκόταν στο λαιμό του αντιπάλου του.

«Ααα!» έκανε το πλήθος κρατώντας την ανάσα του.

Οι οθόνες του γηπέδου πρόβαλλαν και οι δυο τη σκηνή της αρένας, εστιασμένες πότε στον ιδρώτα που έτρεχε από το πρόσωπο του πεσμένου μονομάχου και πότε στην έκφραση του Κλαούντιο.

Ο πρώην οδηγός στάθηκε μπροστά από τον έπαρχο. Αυτός σηκώθηκε αργά και τελετουργικά, με ένα αχνό χαμόγελο, έχοντας τον αντίχειρά του σε οριζόντια θέση.

Το πλήθος σηκώθηκε κι αυτό, στρέφοντας μετά μανίας τους αντίχειρές του προς τα κάτω. Για λίγα λεπτά ακουγόταν μόνο ο θόρυβος από το πλήθος, οι ιαχές του προς τον Κλαούντιο, οι αποδοκιμασίες του για τον άλλο μονομάχο. Ο έπαρχος έκανε ένα νεύμα και ο θόρυβος άρχισε να καταλαγιάζει.

Και τότε ο Κλαούντιο, χωρίς να περιμένει την ετυμηγορία του άρχοντα, πέταξε το ακόντιο μακριά από τον αντίπαλό του κι έσκυψε να τον βοηθήσει να ελευθερωθεί από το δίχτυ. Ο μεγαλόσωμος μονομάχος είχε αιφνιδιαστεί από την εξέλιξη της κατάστασης· κοιτούσε με ευγνωμοσύνη το μέχρι πριν από λίγες στιγμές εχθρό του.

«Ααα!» έκανε ξανά το πλήθος, αυτή τη φορά απογοητευμένο, και άρχισε να στρέφει πάλι τους αντίχειρες προς τα κάτω.

Ο έπαρχος έδειξε ενοχλημένος. Κοίταξε τους φρουρούς δεξιά κι αριστερά, οι οποίοι άρχισαν να κατευθύνονται προς το κέντρο του γηπέδου, προς τους δυο μονομάχους.

Ο Χάρυ Τζέφερσον κοίταξε τους δικούς του. Ο πατέρας του χαμογέλασε και του ψιθύρισε – ίσα που το κατάλαβε από τα χείλη του:

«Έρθε η ώρα».

Η μητέρα του κούνησε καταφατικά το κεφάλι της.

Ο Χάρυ Τζέφερσον σηκώθηκε από τη θέση του και, με όση δύναμη είχε, άρχισε να φωνάζει υψώνοντας τον αντίχειρά του:

«Κάτω οι τύραννοι! Ελευθερία! Δημοκρατία!»

Ο πατέρας του και η μητέρα του σηκώθηκαν, το ίδιο και η Σουζάνα με τη Νίκυ.

«Κάτω οι τύραννοι!» ούρλιαζαν με υψωμένους τους αντίχειρες.

Και μετά σηκώθηκαν ο Πολ, ο Ρίτσαρντ, ο Γιόνας. Όλοι γελούσαν, ύψωναν τους αντίχειρές τους και ούρλιαζαν:

«Ελευθερία! Δημοκρατία!»

Το στάδιο άρχισε να παγώνει· σιγά σιγά το πλήθος, με πρώτους τους διπλανούς της ομάδας του Τζέφερσον, σταματούσε το θόρυβο κι έστρεφε τα βλέμματά του σε αυτά που γίνονταν στην κερκίδα.

Οι οθόνες έδειχναν πότε τον έπαρχο να κοιτά αιφνιδιασμένος και αμήχανος τη σκηνή που εκτυλισσόταν στις κερκίδες, πότε τους φρουρούς να έχουν σταματήσει μην ξέροντας τι να κάνουν, πότε τον Κλαούντιο και τον άλλο μονομάχο να μη γνωρίζουν τι έχει συμβεί.

«Είναι ο Χάρυ Τζέφερσον!» ακούστηκε μια φωνή από τον κόσμο.

Ένα τεράστιο σούσουρο εξαπλώθηκε σε όλο το στάδιο.

«Είναι ο Τζέφερσον, ο Αντιπρόεδρος».

Ο έπαρχος έδειχνε τρόμο στο πρόσωπό του, ένα φόβο που δειχνόταν από τις οθόνες, όπως προβαλλόταν και ο Χάρυ με τη Νίκυ και τη Σουζάνα να έχουν υψωμένους τους αντίχειρες και να φωνάζουν: «Ελευθερία!» Όπως προβαλλόταν και ο Κλαούντιο να χαμογελά πλατιά και να ακουμπά με το χέρι του την καρδιά, θέλοντας να ευχαριστήσει τους πρώην συνοδοιπόρους του.

Ο έπαρχος έδειξε με τον αντίχειρα προς τα κάτω, αλλά το τεράστιο πλήθος ζητωκραύγαζε τον Χάρυ Τζέφερσον, ύψωνε τελικά τους αντίχειρές του, αντίθετα από τον άρχοντά του, φώναζε για ελευθερία και δημοκρατία. Οι στρατιώτες, χωρίς να λάβουν καμιά διαταγή, άρχισαν να αποχωρούν. Ο έπαρχος έφευγε ντροπιασμένος και τρομοκρατημένος άρον άρον από το θρόνο του, εξαφανιζόμενος πίσω από τους υπόλοιπους επισήμους.

«Ζήτω ο Τζέφερσον! Ελευθερία! Αξιοπρέπεια! Δημοκρατία!» φώναζε ένα γεμάτο στάδιο.

Κάποιοι άρχισαν να τραγουδούν τον Εθνικό Ύμνο, αυτό τον ύμνο που τραγουδούσε και ο Χάρυ όταν ήταν υπουργός και Αντιπρόεδρος, τον ύμνο του πεθαμένου τους κράτους.

Όλοι γελούσαν, όλοι αγκαλιάζονταν, όλοι τραγουδούσαν, όλοι είχαν υψωμένους τους αντίχειρες, έστω κι αν δε χρειαζόταν πια.

Ο Κλαούντιο πλησίασε στην κερκίδα, όπου βρίσκονταν ο Χάρυ, η Νίκυ και η Σουζάνα με τους υπολοίπους, κι έκανε μια τεράστια υπόκλιση για χάρη τους.

«Ευχαριστώ, Πρόεδρε!» φώναξε και η αγαλλίασή του προβλήθηκε και από τις δυο οθόνες του γηπέδου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 37

Ο ΜΑΞ είχε εξοργιστεί στην αρχή βλέποντας τις εικόνες του γηπέδου από το κινητό του. Είχε διακρίνει πίσω από τον Τζέφερσον τον Γιόνας, είχε δει τον Γιόνας που ανέβαζε βίντεο στο Ίντερνετ, έβλεπε την κόρη του Τζέφερσον να τα σχολιάζει, έβλεπε τον κόσμο να τους ζητωκραυγάζει. Τα πράγματα δυσκόλεψαν για αυτόν και για την αποστολή του. Ναι μεν βρήκε το φυγά που έψαχνε, αλλά δε θα ήταν και τόσο εύκολο το έργο του, να του αποσπάσει το πρόγραμμα. Όταν όμως θα το κατάφερνε, ήταν σίγουρος ότι η ανταμοιβή του θα άξιζε όλη αυτή την ταλαιπωρία.

Άρχισε να καλοπιάνει τους φύλαρχους και τους άρχοντες, με τους οποίους τρωγόπινε στη σκηνή. Είχε αφήσει τον Ντιέγκο στην είσοδο να φρουρεί μαζί με τους άλλους· άλλωστε, δεν είχε εμπιστοσύνη στις ικανότητες των υπόλοιπων φρουρών, ούτε των φυλάρχων, ούτε κανενός. Απλώς τώρα όλο αυτό το πλήθος αγρίων τού χρησίμευε, θα εξυπηρετούσε το σκοπό του. Μπορεί να μην είχαν πυρομαχικά και σφαίρες, όπως υπολόγιζε, μπορεί να μην είχαν καν ένα σχέδιο, αλλά είχαν ορμή, αγριότητα κι έλλειψη φόβου. Και ήταν πολλοί, πάρα πολλοί, ένας ολόκληρος στρατός που, άμα έπεφτε πάνω στον Τζέφερσον και στους οπαδούς του, θα τους αποδεκάτιζε όλους.

Όμως, αυτό πρέπει να γίνει πριν φτάσει ο αυτοκρατορικός στρατός, συλλογιζόταν ο Μαξ, φοβούμενος τα αντίποινα από τον Μπρους Σεξτόριους πάνω στους οπαδούς του Αντιπροέδρου.

Ευτυχώς, ο νεαρός ηγεμόνας έδειχνε από καιρό να νοιάζεται μόνο να περνά καλά, να ξενυχτά και να διασκεδάζει. Ίσως αυτό καθυστέρουσε λίγο τις αντιδράσεις του.

Ο Μαξ επεξεργαζόταν και άλλο ένα σχέδιο στο μυαλό του: να συμμαχήσει με τον αυτοκρατορικό στρατό, να τους οδηγήσει στον Τζέφερσον, να τους πουλήσει μια κάποια εκδούλευση, που ακόμα δεν είχε

βρει ποια θα ήταν. Ίσως να έδινε τους φύλαρχους· δε θα ήταν και τόσο δύσκολο αυτό, καθώς οι αρχηγίσκοι το μόνο που έκαναν ήταν να γλεντοκοπάνε και να μεθοκοπάνε κάθε βράδυ, τρώγοντας από ένα μπούτι χοιρινού ο καθένας τους.

«Λοιπόν, θα επιτεθούμε εδώ», άρχισε να λέει στον άρχοντά τους, εκμεταλλευόμενος τη νηφαλιότητά του.

Ο ηγεμόνας έδειχνε να συμφωνεί.

«Θα βαδίσουν στο αρχαίο θέατρο», συμπλήρωσε ο Μαξ ξέροντας πια το πρόγραμμα της ομάδας Τζέφερσον. Το κάλεσμα είχε γίνει από το Ίντερνετ προς όλους. Όσοι ήθελαν να ζήσουν «ελεύθερα» θα πήγαιναν στην πόλη με το αρχαίο θέατρο.

«Ο τόπος είναι γεμάτος σκουπίδια», συνέχισε ο μισθοφόρος κι έδειξε βίντεο και φωτογραφίες της περιοχής στον άρχοντα, του οποίου το βλέμμα έλαμψε για μια στιγμή.

«Θα γίνεις πλούσιος, μόνο άσε εμένα να το σχεδιάσω».

Ο ηγεμόνας σηκώθηκε τρεκλίζοντας και, με όση επισημότητα του είχε απομείνει, ανακήρυξε τον Μαξ αρχηγό της εκστρατείας, μπροστά στους υπόλοιπους στρατηγούς του, οι οποίοι δεν ήταν σε θέση να αντιδράσουν.

Ο Μαξ ευχαριστήθηκε με αυτή την εξέλιξη, είχε πια έναν ολόκληρο στρατό δικό του.

«Ντιέγκο», φώναξε κι έκανε νόημα στο νεαρό μισθοφόρο που στεκόταν στην είσοδο της σκηνής μαζί με τους άλλους φρουρούς.

Ο Νοτιοαμερικανός μισθοφόρος έσπευσε γεμάτος προσμονή στο αφεντικό του, νομίζοντας πως θα του εκμυστηρευόταν τα σχέδιά του.

«Φέρε μου άλλη μια κούπα κρασί», είπε ο Μαξ στο παιδί, χωρίς να το κοιτάξει καν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 38

ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ είχαν φτάσει επτά άτομα. Μετά, στην πολη πήγαν περίπου τριάντα. Από το γήπεδο έφυγαν μαζί, ενωμένοι, τραγουδώντας και χαμογελώντας, καμιά διακοσαριά. Στο δρόμο, καθ' οδόν προς την αρχαία πόλη, προσθέτονταν και άλλα, και άλλα, και άλλα. Άτομα που ζούσαν κοντά σε χωματερές, σε μισογκρεμισμένα σπίτια, άνθρωποι που κοιμόνταν στο δρόμο, επειδή δεν είχαν πού να μείνουν, γυναίκες που είχαν χάσει τις οικογένειές τους, άντρες απελπισμένοι που έβλεπαν ότι όλη τους η ζωή είχε καταστραφεί μέσα σε λίγους μήνες, παιδιά ορφανά. Και η παρέα, η ομάδα, όσο πήγαινε και μεγάλωνε.

Περνούσε από κάθε χωριό, από κάθε μικρή πόλη-κράτος και οι διενέξεις σταματούσαν. Οι εμπόλεμοι συντοπίτες, που πολεμούσαν για δυο μέτρα παραπάνω χωματελής, για κάποια κιλά περισσότερα σκουπίδια, έκαναν άκρη στο διάβα τους και τους άφηναν να προχωρήσουν, δίχως να τους ενοχλούν. Είχαν ήδη μάθει το νέο· κάποιοι το είχαν δει στο Ίντερνετ –όσοι είχαν τις ελάχιστες συνδέσεις που είχαν απομείνει–, κάποιοι το είχαν δει από κοντά, οι περισσότεροι το άκουγαν από στόμα σε στόμα και το διέδιδαν κι αυτοί ακόμα παραπέρα.

Οι δούλοι παρατούσαν τα χωράφια των ιδιοκτητών τους κι ενώνονταν με την ομάδα, ελπίζοντας στο εξής να τους περιμένει καθημερινά κάτι παραπάνω από ένα πιάτο φαγητό από τα σκουπίδια, οι χριστιανοί που κρύβονταν έβγαιναν από τις σπηλιές όπου ζούσαν και από τα υπόγεια, και ψάλλοντας ενώνονταν με τους υπολοίπους, οι άνεργοι, πρώην στελέχη επιχειρήσεων, που είχαν γυρίσει στις πατρίδες τους με σκοπό να καλλιεργήσουν τη λίγη γη που τους αναλογούσε και τη βρήκαν καμένη και ξεχερσωμένη, βάδιζαν δίπλα δίπλα με τους φοιτητές και τους νέους που έψαχναν χρόνια για μια δουλειά και δεν έβρισκαν τίποτα.

Προχωρούσαν με κέρα και μισοχαλασμένα ποδήλατα, με γαϊδουράκια ή με τα πόδια, κουβαλώντας ο καθένας ό,τι είχε για να αρχίσει μια

καινούργια ζωή, τα πιο χρήσιμα πράγματά του, μερικές φωτογραφίες από την προηγούμενη ζωή που έκανε, κάποια γράμματα, αγαπημένα ρούχα, ένα βιβλίο. Διέσχιζαν χωριά που είχαν αυτονομηθεί, βουνά που κατοικούνταν πλέον από φυλές, οικισμούς ημιαυτόνομους. Και η φήμη τους ολοένα και μεγάλωνε, παρόλο που τα κανάλια του ύπατου-προστάτη Μπρους Σεξτόριους δεν το πρόβαλλαν, παρόλο που ο τακτικός στρατός αρνιόταν να τους αντιμετωπίσει, από φόβο μήπως τους ηρωοποιήσει.

Κόντρα στην κατάσταση, ενάντια στην απελπισία, σε πείσμα της ζωής που τους είχε επιβληθεί να ζήσουν, εκείνοι βιάδιζαν επί μέρες, ατελείωτες ώρες, χωρίς να νιώθουν την κούραση να τους βαραίνει, ή και όταν την ένιωθαν, ήταν η ελπίδα που τους ξαλάφρωνε.

Τι κι αν δεν ήταν μιλιούνια; Τι κι αν κάποιοι δίσταζαν και προτιμούσαν στο κάλεσμά τους να κρυφτούν ακόμα πιο βαθιά στα χαλάσματά τους;

Τι κι αν τελικά, έπειτα από τόσο κόσμο που συνάντησαν, παρέμειναν σχετικά λίγοι;

Ήταν μόνο δυο χιλιάδες περίπου.

Αλλά θα γίνονταν πολύ περισσότεροι...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 39

*Λίγο πριν από
το Απόλυτο Μηδέν*

«**Ε**ΙΝΑΙ ΕΔΩ, είναι εδώ, τους είδα, το νιώθω, θα επιτεθούν», είπε ο Πολ ψιθυριστά στον Ρίτσαρντ, καθώς προχωρούσαν στην άνυδρη και ξεραμένη πεδιάδα, προς τον τελικό τους προορισμό, το αρχαίο θέατρο της μικρής πόλης. Αν και απείχαν μερικά χιλιόμετρα από το τέλος του ταξιδιού τους, απόσταση που τους φαινόταν ατελείωτη, ακριβώς γιατί πλησίαζαν στο σκοπό τους, ο λόφος που φιλοξενούσε το αρχαίο θέατρο φαινόταν κατακάθαρα μπροστά τους. Στη μια του πλευρά είχε λαξευτεί, εδώ και χιλιάδες χρόνια, η παλιά Εκκλησία του Δήμου, το μικρό θέατρο.

«Θα προχωρήσουμε, κι ας επιτεθούν, δεν κάνουμε αλλιώς. Εδώ που φτάσαμε, θα πάμε μέχρι τέλους», απάντησε ο Ρίτσαρντ αποφασιστικά, χωρίς να δώσει συνέχεια στο θέμα.

Ο Πολ ξέκοψε, αποφασίζοντας να μείνει πίσω, να προφυλάξει όσο μπορούσε την καινούργια του ομάδα, να περάσουν όλοι από κοντά του και να κατορθώσουν να φτάσουν στο θέατρο. Εκεί θα μίλαγε ο Χάρυ Τζέφερσον, ο οικιστής της νέας τους πατρίδας. Θα τον κινηματογραφούσαν ο Γιόνας και η Νίκυ και θα έβγαζαν το πειρατικό βίντεο στο Ίντερνετ, προσπαθώντας να ξεκλέψουν κάποιες στιγμές ελεύθερης μετάδοσης, προτού τους αλλοιώσουν το σήμα οι δορυφόροι. Λίγες στιγμές χρειαζόνταν μόνο, ελάχιστα λεπτά, και ύστερα οι διάφοροι μανιακοί της τεχνολογίας, που υπήρχαν και δρούσαν ακόμα, θα αναλάμβαναν τη συνέχεια. Ήδη η κίνησή τους είχε βρει μιμητές· και σε άλλες ηπείρους άρχιζαν οι αποικισμοί· στην Αυστραλία, την Αμερική, την Ασία, παντού σχηματίζονταν ομάδες, αλλού μικρότερες, αλλού μεγαλύτερες, και βιάδιζαν προς την τελευταία τους πατρίδα, τη γη της ελευθερίας τους.

Ο Πολ έβγαλε τα κιάλια και είδε μακριά, στο βουνό. Διέκρινε κινήσεις από νομαδική φυλή, από στρατιώτες που ήταν πολύ περισσότεροι από αυτούς και που, όσο περνούσε η ώρα, ολοένα και πύκνωναν, εμφανίζονταν περισσότεροι να κατεβαίνουν την πλαγιά. Η ομάδα έπρεπε πάση θυσία να μπει στο θέατρο, να μεταδώσει το μήνυμα της ελευθερίας, να αμυνθεί από μια κλειστή τοποθεσία. Ο Πολ όφειλε να καθυστερήσει όλο αυτό το λεφούσι που, μολονότι δεν πρέπει να είχε όπλα και πυρομαχικά, εντούτοις ήταν πολυάριθμο, ικανό με την ορμή του και το πλήθος του να ξεπαστρέψει τη μικρή ομάδα απροστάτευτων και ανειδίκευτων ανθρώπων.

«Θα περιμένω κι εγώ μαζί σου», τον χτύπησε στον ώμο ο Κλαούντιο.

«Πήγαινε καλύτερα να προστατέψεις τον Πρόεδρο, αυτή είναι η δουλειά σου, αυτή ήταν από παλιά».

Ο Κλαούντιο έγνεψε καταφατικά κι επιτάχυνε για να προσεγγίσει τον Χάρυ που βρισκόταν στην κεφαλή της πορείας.

Άρχισαν να ακούγονται κραυγές, φωνές που δεν έβγαζαν κάποιο νόημα, ήταν απλώς πολεμικές ιαχές. Άρχισαν να ακούγονται κρότοι από τύμπανα, από χτύπους σε μεταλλικά αντικείμενα. Ο εχθρός προετοιμαζόταν για την τελική του επίθεση.

Το μόνο που χώριζε τις δυο ομάδες ήταν κάποια χιλιόμετρα ξεραμένης πεδιάδας.

«Ααα!» φώναξε ο άγρια ο Μαξ και το βουνό αντήχησε από τις ιαχές του στρατού του.

«Ααα!»

Ο Μαξ ένιωθε τεράστια ηδονή να κραυγάζει σαν άγριος. Ήταν γυμνός από τη μέση και πάνω, είχε βάψει με χρώματα το πρόσωπό του, είχε ζωγραφίσει διάφορα σχέδια στο σώμα του, νεκροκεφαλές, περίεργα σήματα και γράμματα, όλα σε μαύρο και κόκκινο χρώμα. Τα χρώματα του τέλους και του αίματος. Δεν είχε αφήσει τους πολεμιστές του να βαφτούν με τον ίδιο τρόπο, ήθελε να ξεχωρίζει, να είναι ο πιο τρομακτικός από όλους. Ήθελε, όταν έπιανε τον Γιόνας, όταν ο μικρός τον εκλιπαρούσε για τη ζωή του, να βλέπει τον τρόμο στα μάτια του, το φόβο που θα του

προκαλούσε η όψη του. Ζούσε για αυτή τη στιγμή, για τα λεπτά που θα ακολουθούσαν, ζούσε για να χαρεί το τέλος των άλλων.

«Ααα!»

Οι πολεμιστές κουνούσαν ψηλά τα χέρια τους, επιδεικνύοντας τα όπλα τους, ακόντια, τσεκούρια και λιστούς. Ο Μαξ έκανε το ίδιο, μόνο που αυτός είχε κι ένα αυτόματο όπλο να σείει, το μοναδικό όπλο της φυλής, έστω και με μία και μοναδική σφαίρα. Αυτό το όπλο τού είχε δώσει τη θέση που δικαιωματικά του ανήκε, του στρατηγού της φυλής, του άρχοντα της μάχης. Εξαιτίας αυτού του όπλου τον σέβονταν οι υπόλοιποι φύλαρχοι, της κατώτερης ιεραρχίας. Το όπλο ήταν το διαβατήριό του για την εκτίμηση των νομάδων, η ταυτότητα για την επιτυχία του, η κραυγή για να ακολουθήσουν όλοι το κάλεσμά του.

«Ααα!»

Άρχισαν να κατεβαίνουν από την πλαγιά του βουνού· στο πέρασμά τους κατακυλούσαν οι πέτρες. Άρχισαν να βαράνε κάποια τύμπανα που είχαν, κάτι μεταλλικούς κουβάδες, να χτυπάνε κάποια ξύλα, τα ακόντιά τους στο έδαφος. Άρχισαν να συγκεντρώνονται στο κάτω μέρος της πλαγιάς, λίγο πριν ξεκινήσει η άνυδρη πεδιάδα. Άρχισαν να οσμίζονται πλιάτσικο και καταστροφή...

Ο Ντιέγκο κοίταξε τον αρχηγό του, κάποια πράγματα δεν του ταίριαζαν, άλλα τα φανταζόταν αλλιώς. Ο Ντιέγκο δεν είχε κέφι και όρεξη για αυτό που θα ακολουθούσε, δεν ένιωθε την ίδια χαρά, προσμονή και ηδονή, όπως άλλες φορές. Ο Ντιέγκο δεν ένιωθε τίποτα.

«Εκεί είναι ο μπάσταρδος, εκεί είναι το καθοίκι. Θα του δείξω του προδότη», άκουσε τον Μαξ να φωνάζει από δίπλα του κι έφερε τα κιάλια του στα μάτια του για να δει καλύτερα.

Στη μέση της πεδιάδας είδε τον Πολ να στέκεται μόνος, περιμένοντας αγέρωχα πότε θα του χιμήξουν οι αντίπαλοι. Έναν Πολ ήρεμο, έναν Πολ γαλήνιο, σαν το σερίφη σε ένα αμερικάνικο παλιό γουέστερν, που είχε δει πολύ μικρός, να περιμένει τους ληστές του τρένου, ολομόναχος μέσα σε μια πόλη-φάντασμα. Ο Πολ έστεκε σαν ήρωας ταινίας.

«Ορμήστε του», ούρλιαξε ο Μαξ.

Και τότε ο Ντιέγκο, σαν ένας ήρωας κι αυτός από κάποια από τις αμέτρητες ταινίες που είχε δει στο καφενείο του χωριού του, εκεί όπου

βρισκόταν η μοναδική τηλεόραση, εκεί όπου είχε δει την τελευταία του ταινία, πριν εισβάλουν οι μισθοφόροι στον τόπο του και τον καταστρέψουν, χίμηξε μπροστά κι έτρεξε προς την πεδιάδα.

«Πολ... Πολ...» άρχισε να φωνάζει...

«Θα σε φτιάξω εγώ, κωλόπαιδο», άκουσε πίσω του τον Μαξ να ουρλιάζει οργισμένος.

«Πολ... Πολ...»

Ο Ντιέγκο άρχισε να γελά τρέχοντας, να πετά το άδειο όπλο του και, μετά κάποια βήματα, τα κιάλια κι έπειτα το ακόντιό του και το σάκο του, και να τρέχει, να τρέχει με όλη του τη δύναμη στο φίλο του, στο μοναδικό φίλο που είχε ποτέ, τον άνθρωπο που ήταν για αυτόν και πατέρας και αδερφός και φίλος και προστάτης.

«Πολ...» φώναζε με όλη του τη δύναμη, ευτυχισμένος που δεν κρατούσε τίποτα και που μπορούσε να κουνήσει ελεύθερα τα χέρια του, να χαιρετήσει, να γνέψει, να παίξει με αυτά, όπως δεν είχε κάνει όλα αυτά τα χρόνια που είχε πάψει να είναι παιδί.

«Πολ...»

Ο Ντιέγκο έβλεπε από μακριά τον Πολ να του γνέφει, να του κουνά αρνητικά τα χέρια, αλλά ο Ντιέγκο δε σταματούσε, δεν ήθελε να σταματήσει, δεν ήθελε να γυρίσει πίσω πια.

«Όχι, Ντιέγκο, μη, Ντιέγκο, γύρνα πίσω...» άκουσε το φίλο του να του φωνάζει, καθώς τον πλησίαζε, και μετά...

Άκουσε έναν πυροβολισμό, ένωσε την τελευταία σφαίρα να του τρυπά την πλάτη, τη δικιά του σφαίρα, έβλεπε τον Πολ να τρέχει πανικόβλητος προς το μέρος του. Όμως, ο Ντιέγκο συνέχισε να τρέχει, πιο αργά, πιο σιγά, πιο ξέπνοα, χωρίς να κοιτάξει πίσω του. Δεν τον ένοιαζε ο Μαξ, δεν τον πείραξε αυτό που έκανε ο Μαξ, ένωθε ευχαριστημένος κι ευγνώμων που έβλεπε το φίλο του να τρέχει προς το μέρος του, να αψηφά τις ιαχές των πολεμιστών και τις κραυγές του αρχηγού, να τον πιάνει στα χέρια του.

Ο Ντιέγκο αφέθηκε στα χέρια του Πολ.

«Δ... δεν... έχουν... σφαίρες...» είπε και χαμογέλασε γλυκά στο φίλο του που τον κρατούσε σοκαρισμένος.

Του χαμογέλασε και μια γραμμή από αίμα άρχισε να κυλά από το στόμα του.

«Πες... γεια... στην... Τζίμπα... Εγώ... τώρα... θα... γίνω... καουμπόης...» έβαλε τα δυνατά του να πει στο μονάκριβό του φίλο.

Ο Πολ άρχισε να τρέμει καθώς τον κρατούσε. Τα χέρια του έτρεμαν, τα πόδια του δεν τον βάσταγαν, τον ξάπλωσε σιγά σιγά κάτω.

«Γιατί; Γιατί, γαμώ το μου; Γιατί δεν έμεινες εκεί; Γιατί το έκανες αυτό;» ούρλιαζε ο μισθοφόρος, προσπαθώντας να μην τον ταρακουνήσει.

Και τότε ο Ντιέγκο προσπάθησε να δείξει το πιο γλυκό του χαμόγελο, να πει τις τελευταίες του λέξεις, να δει και να χαρεί για τελευταία φορά το μεγάλο του «αδερφό».

«Νόμιζα... πως... θα... σε... ευ-χα-ρι-στού-σα...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 40

Το Απόλυτο Μηδέν

Η ΓΗ ΑΡΧΙΣΕ να τρέμει, το ξερό χώμα να εμφανίζει αυλακιές που πολλαπλασιάζονταν, μικρές πέτρες πήραν να κατακυλούν.

Ο Πολ σήκωσε τα βουρκωμένα μάτια του από τον άψυχο φίλο του, γεμάτος μίσος, λύσσα και οργή. Βούτηξε το αυτόματο από τον ώμο του κι έκανε να πυροβολήσει.

«Ααα!» άκουσε τις ιαχές των πολεμιστών.

Είδε από μακριά τον Μαξ να δίνει το σύνθημα, να κατεβάζει το χέρι του και όλοι οι υποτακτικοί του να ορμάνε προς αυτόν.

Περίμενε εκεί, στη μέση της πεδιάδας, μόνος πάνω από ένα νεκρό παιδί, να τον πλησιάσουν, να τους αντιμετωπίσει όλους, να τον νικήσουν, αφού σκορπίσει κι αυτός με τη σειρά του τον τρόμο σε αυτούς.

«Πολ... Πολ... γύρνα πίσω», άκουσε από μακριά μια φωνή, από το μέρος του λόφου.

Ο Πολ δεν έδωσε σημασία, έβλεπε μόνο το λεφούσι, τον όχλο να τρέχει σαν αφιονισμένος προς το μέρος του, κοίταζε τη βαρβαρότητα να τον πλησιάζει, να περνά πάνω από τον Ντιέγκο, σκοντάφτοντας και ποδοπατώντας τον, χωρίς να σταματά.

Η γη άρχισε να τρέμει ακόμα περισσότερο, ο σεισμός ήταν ασυνήθιστης διάρκειας κι έντασης.

«Πολ... Πολ...» άκουσε ξανά, πιο κοντά του τώρα.

Γύρισε και είδε τον Ρίτσαρντ να τον πλησιάζει τρέχοντας, έχοντας αφήσει πίσω του την Τζίμπα.

«Γύρνα πίσω... δεν μπορείς να κάνεις κάτι για αυτό... σε χρειαζόμαστε».

Ο Πολ έστρεψε το βλέμμα του και προς τις δύο κατευθύνσεις.

«Ααα!»

Διέκρινε την Τζίμπα, μακριά, να σηκώνει το χέρι της, δεν ήξερε αν του έγνεφε ή όχι. Άρχισε να ξεχωρίζει τα χρώματα του πολέμου στα σώματα των στρατιωτών.

«Πολ... σε παρακαλώ... εδώ είναι η θέση σου, με εμάς...»

Ο Πολ έπιασε το αυτόματο στο ένα χέρι και άρχισε να τρέχει με όλες του τις δυνάμεις προς το λόφο. Ο Ρίτσαρντ σταμάτησε να έρχεται προς το μέρος του, έκοψε την ταχύτητά του.

«Φύγετε... φύγετε... γρήγορα...» ούρλιαζε ο Πολ στον Ρίτσαρντ εννοώντας και την Τζίμπα, ενώ κουνούσε πάνω κάτω τα χέρια του για να τον καταλάβουν.

Λίγες εκατοντάδες μέτρα χωρίζαν τις ορδές της φυλής από το μισθοφόρο.

Ο σεισμός δεν είχε σταματήσει.

Το ξερό χώμα άρχισε να χωρίζεται, να σπάει.

Ένα αυλάκι άνοιξε στη μέση σχεδόν της απόστασης μεταξύ των πολεμιστών της φυλής και του Πολ.

«Ααα!»

Οι πρώτες φωνές στρατιωτών που έπεφταν στην τάφρο, που άνοιγε σιγά σιγά, ακούστηκαν φρικιαστικά, σχίζοντας ακόμα και τη βουή που προκαλούσε ο σεισμός.

Η γη άρχισε να χωρίζεται· ο σεισμός, η διάβρωση του εδάφους, τα τοξικά υπόγεια ρεύματα έσπασαν την επιφάνεια· ένα μεγάλο χάσμα δημιουργούνταν, ένα κενό που κατάπινε τους πρώτους στρατιώτες που δεν πρόφταναν να σταματήσουν.

Οι υπόλοιποι μαχητές της φυλής άρχισαν να διασκορπίζονται άτακτα, υποχωρώντας και πέφτοντας ο ένας πάνω στον άλλο. Οι κραυγές και οι προσταγές του Μαξ ακούγονταν γεμάτες οργή· τους κοπανούσε με τον υποκόπανο του όπλου του, τους έβριζε, αλλά αυτοί δεν του έδιναν σημασία, το μόνο που τους ένοιαζε ήταν να γλυτώσουν από την τρύπα που διογκωνόταν.

Ο Πολ δε γύρισε να κοιτάξει πίσω του. Έπιασε την Τζίμπα και τον Ρίτσαρντ και τους έσπρωξε να φύγουν προς την άλλη μεριά του λόφου, εκεί όπου βρισκόταν το αρχαίο θέατρο...

«Δε θα μας φοβίσουν ούτε οι φυσικές καταστροφές ούτε οι άνθρωποι. Είμαστε αποφασισμένοι να ζήσουμε ελεύθεροι και με αξιοπρέπεια...»

Η Νίκυ δυσκολευόταν να κρατήσει σταθερή την κάμερα που της είχε δώσει ο Γιόνας. Ο τελευταίος έπρεπε να μείνει συγκεντρωμένος και απερίσπαστος όσο μπορούσε από τα σκουπίδια που έπεφταν από τις γεμάτες με αυτά κερκίδες, από τον κόσμο που τον έσπρωχνε και τον ταρακουνούσε για να προλάβει να βγει έξω, από τους κίονες που κατακρημνίζονταν πίσω τους.

«... Δε φοβόμαστε! Αυτό φωνάζουμε σήμερα όλοι μαζί...»

Ο Χάρυ Τζέφερσον έδειχνε να μη νοιάζεται για την καταστροφή που συντελούνταν εκείνη την ώρα στην περιοχή, για τους ισχυρούς μετασεισμούς που συνέχιζαν να ταρακουνάνε το έδαφος, για τις κραυγές και τα κλάματα, που άκουγε γύρω του.

«... Τι άλλο κακό θα μας βρει; Τίποτα δεν είναι τόσο μεγάλο που να μην μπορέσουμε να το αντιμετωπίσουμε μαζί».

Οι τελευταίες εικόνες μιας αποικίας που θα μπορούσε και να ζησει ελεύθερη συνέχιζαν να μεταδίδονται, παρ' όλες τις δυσκολίες.

Η πλατεία του θεάτρου ήταν γεμάτη πλαστικές σακούλες σκουπιδιών, οι κερκίδες δεν άφηναν σχεδόν καθόλου κενό για να κάτσουν άνθρωποι, ο χώρος ήταν εδώ και μήνες ή και χρόνια μια τεράστια χωματερή. Οι συγκεντρωμένοι είχαν σκαρφαλώσει και είχαν πιαστεί απ' όπου μπορούσαν. Κόσμος έπεφτε πάνω στις σακούλες, δεν μπορούσε καλά καλά να σηκωθεί για να φύγει πανικόβλητος κι έντρομος. Τα μάρμαρα από τις κερκίδες άρχισαν σιγά σιγά να ξεκολλάνε από τις θέσεις τους, τα σκουπίδια τα συγκρατούσαν μόνο.

«Μέσα, πέστε πρώτοι μέσα, μαζί με τις σακούλες», ούρλιαζε ο Πολ, μπαίνοντας στο θέατρο, σε αυτούς που βρίσκονταν ήδη εκεί και δεν μπορούσαν να βγουν.

«Μην ποδοπατιέστε, μέσα γρήγορα».

Ένα κενό άρχισε να δημιουργείται στην πλατεία, η επιφάνειά της έσπαγε, ένα σχίσμα άρχισε να φαίνεται, χοάνη που ρούφαγε σακούλες και ανθρώπους και σκουπίδια και σακίδια. Μια σπηλιά εμφανίστηκε κάτω από το αρχαίο θέατρο, ένα σπήλαιο που δεχόταν τόνους από απορρίμματα και ανθρώπους και πέτρες από τη σκηνή και κομμάτια από κίονες.

Κραυγές ακούγονταν καθώς άνθρωποι εξαφανίζονταν στο κενό που είχε ανοίξει, καθώς προσπαθούσαν να χωθούν με τις σακούλες μέσα, για να γλυτώσουν, να πέσουν στα μαλακά.

Και όταν τέλειωσε ο ισχυρός μετασεισμός, οι κίονες και τα μάρμαρα των κερκίδων έπεσαν στο σπήλαιο, πάνω από τα σκουπίδια, και το έφραξαν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 41

Το Απόλυτο Μηδέν (:)

ΑΝΟΙΞΕ τα μάτια του προσπαθώντας να συνειδητοποιήσει πού βρισκόταν. Οι φωνές πόνου δίπλα του ή πιο πέρα, φωνές που προέρχονταν από ανθρώπους που βρίσκονταν μισοαναίσθητοι, τον βοήθησαν να καταλάβει τι είχε συμβεί και να επανακτήσει σιγά σιγά τις αισθήσεις του. Προσπάθησε να στηριχτεί στο ένα του πλευρό, τράβηξε κι έσκισε το μανίκι του πουκαμίσου του, έβγαλε από την τσέπη του έναν αναπτήρα και το άναψε. Με τις πρώτες φλόγες, είδε παρακεί ένα ξύλο· το πήρε και τύλιξε προσεκτικά το φλεγόμενο κομμάτι ύφασμα. Έσκισε και το άλλο μανίκι και μετά όλο το πουκάμισο, προσπαθώντας να διατηρήσει τη φωτιά.

Γύρω του, πεσμένα σώματα· άλλοι πόναγαν, άλλοι ανοιγόκλειναν τα μάτια τους προσπαθώντας να συνηθίσουν στο σκοτάδι. Χέρια που πετάγονταν από μια στοίβα σκουπιδιών, επιχειρώντας να γραπωθούν από κάτω και να σύρουν και το υπόλοιπο σώμα προς τα έξω.

«Είστε όλοι καλά;» φώναξε ο Πολ, καταλαβαίνοντας σχεδόν αμέσως το γελοίο της ερώτησής του, αφού κανείς δεν ήξερε πόσοι είχαν πέσει στο σπήλαιο, και αφού όποιος δεν ήταν καλά δε θα μπορούσε να απαντήσει.

Άκουγε φωνές και ψίθυρους κι έσπευδε να βοηθήσει τους άλλους να σηκωθούν, να απεγκλωβιστούν, και οι τελευταίοι με τη σειρά τους βοήθαγαν τους υπολοίπους.

«Βραδιάζει», είπε ο Ρίτσαρντ, κοιτώντας στο λάπτοπ του Γιόνας την ώρα, σε μια οθόνη που φώτιζε κάπως καλύτερα το τέλειο σκοτάδι.

Σκιές άρχισαν να κουνιούνται δεξιά κι αριστερά, άνθρωποι που έβγαιναν λερωμένοι και σκονισμένοι και ματωμένοι από τους σωρούς των σκουπιδιών κι έψαχναν να βρουν ένα μέρος, κάπου να κάτσουν και να περιποιηθούν τις πληγές τους.

Ο Κλαούντιο έφερε και άλλα «ξύλα» στον Πολ· έσκιζε από τους υπολοίπους ένα μανίκι, μια φανέλα, άλλος τού έδινε ένα μαντήλι, μια πετσέτα από το σακίδιο, για να υπάρχει αρκετή πρώτη ύλη για τη φωτιά.

«Μπορούμε να κάψουμε τα σκουπίδια», είπε η Σουζάνα Τζέφερσον, έχοντας αγκαλιά τη Νίκυ, αλλά ο Πολ την απέτρεψε, φοβούμενος τις αναθυμιάσεις ή μια ανεξέλεγκτη πυρκαγιά στο κλειστό σπήλαιο.

«Από κάπου όμως πρέπει να μπαίνει οξυγόνο, αλλιώς δε θα υπήρχε φωτιά», παρατήρησε ο Χάρυ, νιώθοντας παράλληλα πως ο φρέσκος αέρας θα τέλειωνε κάποτε, ίσως όχι και τόσο αργά.

Ο Πολ και ο Κλαούντιο άρχισαν να μετακινούνται με προσοχή, κρατώντας από μια δάδα για να βρύνε κάποιο άνοιγμα. Οι υπόλοιποι τους κοίταγαν με προσμονή κι ελπίδα, θέλοντας να κρύψουν την απελπισία που ένιωθαν εκείνη την ώρα.

Ο πόνος είχε υποχωρήσει, το ίδιο και οι κραυγές. Το μόνο που τους ένοιαζε όλους, καμιά διακοσαριά άτομα σε ένα μεγάλο σπήλαιο, ήταν να βρύνε μια διέξοδο για να φτάσουν στην επιφάνεια, να αναπνεύσουν ελεύθερα.

Και όσο περνούσε η ώρα κι έβλεπαν τους δυο άντρες να ψάχνουν στην οροφή χωρίς αποτέλεσμα, τόσο άρχισαν να μαζεύονται σε μια γωνιά, ο καθένας στη δικιά του, έχοντας κουλουριαστεί για να κάνουν οικονομία δυνάμεων και για να νιώσουν ασφάλεια και ζεστασιά.

«Χαθήκαμε, θα θαφτούμε ζωντανοί», είπε ένας άντρας από το πλήθος.

Κανείς δεν του απάντησε, όλοι έμεναν αμίλητοι αγκαλιάζοντας ο ένας τον άλλο και προσπαθώντας να τον παρηγορήσει για να παρηγορηθεί κι αυτός.

«Τελειώσαμε», είπε και μια ηλικιωμένη γυναίκα, και οι υπόλοιποι άρχισαν ένα βουβό κλάμα.

Οι άποικοι έμειναν εκεί, στις θέσεις τους, μην τολμώντας να σηκωθούν, έχοντας εναποθέσει τις ελπίδες τους όπου μπορούσαν, στο Θεό, στους μεγαλύτερους, στους δυνατότερους της ομάδας.

Και οι ώρες περνούσαν, τα υφάσματα καίγονταν, ο καπνός άρχισε να τσούζει τους λαιμούς και τα ρουθούνια των εγκλωβισμένων.

Όλοι περίμεναν το τέλος...

Η Τζίμπα περιεργαζόταν εδώ και πολλή ώρα τα τοιχώματα του σπηλαίου· έβλεπε τις ζωγραφιές, ένα ελάφι, ένα μικρό άνθρωπο, κάποια περίεργα σχήματα. Την παραξένευαν αυτά που έβλεπε, ίσως και να της θύμιζαν αμυδρά κάτι από τη ζωή της στην Αφρική, ένα λιοντάρι, μια μορφή που κρατούσε ένα ακόντιο.

Πήρε από κάτω μια αιχμηρή πέτρα και άρχισε να χαράζει το τοίχωμα.

«Κουράγιο, τίποτα δεν έχει τελειώσει ακόμα, είναι βράδυ», μονολογούσε ο Χάρυ για να τον ακούσουν οι οπαδοί του. «Με το φως της μέρας θα φανερωθεί η τρύπα απ' όπου μπαίνει το οξυγόνο...»

Κανείς δεν είχε την όρεξη να απαντήσει. Ο Κλαούντιο και ο Πολ κάθονταν σε μια πέτρα, τα κεφάλια τους είχαν χωθεί σχεδόν στα γόνατά τους. Οι γονείς του Χάρυ, η Σουζάνα και η Νίκυ βρίσκονταν μαζί, ο παππούς να χαϊδεύει τη γιαγιά, η μάνα την κόρη. Ο Ρίτσαρντ και ο Γιόνας είχαν παρατήσει το πρόγραμμά τους, έβλεπαν την ηλιακή μπαταρία του λάπτοπ να εκφορτίζεται σιγά σιγά.

«Αυτό είναι το Απόλυτο Μηδέν, λοιπόν», είπε ο Ρίτσαρντ στο νεαρό λέκτορα ψιθυριστά και ο τελευταίος σήκωσε τους ώμους του.

«Αποτύχαμε, δεν μπορέσαμε να προβλέψουμε τίποτα...»

Η Τζίμπα συνέχιζε να χαράσσει τα τοιχώματα, τη μια ώρα μετά την άλλη, τη μια μορφή μετά την άλλη. Ένα πράγμα που έμοιαζε με αεροπλάνο, μια φιγούρα άντρα που κράταγε από το χέρι ένα μικρό κορίτσι, ένα όπλο. Χάραζε κάτω από τις προϊστορικές φιγούρες, προσπαθώντας να γεμίσει όλο τον τοίχο, παρόλο που δυσκολευόταν, δεν είχε τη δύναμη να το κάνει. Έβλεπε στο τοίχωμα σκιές να τρεμοπαίζουν, σκιές που μεταμορφώνονταν ανάλογα με το πώς έπαιζε η φωτιά, σκιές που πλησίαζαν και μάκραιναν, που γίνονταν πιο μεγάλες και μετά μίκραιναν, σκιές που είχε ξαναδεί παλιότερα, σε μια σκηνή στην Αφρική, σε μια εκκλησία, σε μια σκηνή πίσω από ένα συνεργείο. Άρχισε να ακούει αναστεναγμούς και κλάματα πίσω της. Κοίταγε δεξιά κι αριστερά κι έβλεπε άντρες και γυναίκες, μικρούς και μεγάλους, να κοιτάνε στο έδαφος ή στην οροφή βαριανασαίνοντας, ανθρώπους δακρυσμένους και αμίλητους, άτομα απελπισμένα.

Γύρισε και είδε τον Πολ. Ο στρατιώτης καθόταν σε μια πέτρα κουλουριασμένος, τα δάκρυα είχαν ξεχυθεί στο πρόσωπό του, σταγόνες

έπεφταν στο παντελόνι του και στο χώμα της σπηλιάς. Ο Πολ φοβόταν, έκλαιγε, καθόταν μόνος και μαζεμένος.

Η Τζίμπα άφησε την πέτρα κάτω και πήγε να πιάσει τα μαλλιά του Πολ.
«... άε... άι... αα... αή...»

Χάιδευε το κεφάλι του Πολ, ο οποίος είχε σκύψει ακόμα πιο βαθιά, έκλαιγε ακόμα περισσότερο.

«... άε... άι... αα... αή...»

Ο μισθοφόρος σήκωσε το κεφάλι του και είδε το μικρό κορίτσι.

«... άε... άι... αα... αή...»

Ρούφηξε τη μύτη του και σκούπισε τα δάκρυα από τα μάτια του. Η Τζίμπα του χαμογέλουσε, ένα χαμόγελο πλατύ και αθώο, ένα χαμόγελο που φωτιζόταν από τα πλάγια από τη φλόγα που σιγόκαιγε.

Ο Πολ γούρλωσε τα μάτια του.

«... άε... άι... αα... αή...»

«Τττιι;» είπε με φωνή που έτρεμε.

«Πάε... πάι... αααννν... α... αααχχχήηη...»

Δεν πίστευε αυτό που ζούσε. Η Τζίμπα του χαμογέλουσε, προσπαθούσε να του μιλήσει, έβγαζε τους πρώτους της άναρθρους ήχους. Ο Πολ αιφνιδιασμένος την κοίταγε.

«Πά... με... πά... λι... ξανά... αρ... χή», άρχισε να διαβάζει τα χείλη της, να λέει μαζί της.

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή», φώναξε ο Πολ, μην μπορώντας να συγκρατήσει ξανά τα δάκρυά του.

«Πά-με πά-λι, ξα-νά α-πό την αρ-χή», του χαμογέλαγε η Τζίμπα, πιο φωτεινά από πριν, καθώς ο Πολ είχε σηκωθεί και μίλαγε μαζί της.

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή», φώναξε ο Πολ και οι υπόλοιποι άνθρωποι άρχισαν να ξεκουλουριάζονται, να κοιτάνε το θέαμα ενός δυνατού άντρα κι ενός μαύρου μικρού κοριτσιού, που είχαν πιαστεί από το χέρι και φώναζαν μαζί:

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή».

Ο Χάρυ Τζέφερσον σηκώθηκε κι αυτός όρθιος, κάνοντας νόημα στην οικογένειά του.

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή».

Ο Κλαούντιο πήγαινε και βοήθαγε, έδινε κουράγιο στους απελπισμένους, τους χαμογέλαγε, τους παρότρυνε να αρχίσουν κι αυτοί να φωνάζουν, κι ας ήταν σε απόγνωση, κι ας φοβόνταν για το οξυγόνο.

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή».

Ο Ρίτσαρντ και ο Γιόνας κοιτάζονταν μεταξύ τους κουνώντας ρυθμικά τα πόδια τους και κλείνοντας τον υπολογιστή.

«Αυτό δεν είχαμε υπολογίσει τελικά, αυτό μάς διέφυγε», άρχισε να λέει ο Γιόνας με δάκρυα χαράς. «Αυτό είναι το σημείο αντιστροφής».

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή».

Η Τζίμπα άρχισε να χοροπηδά ευτυχισμένη, ο Πολ δεν ήξερε σε ποιον να στραφεί για να μοιραστεί τη χαρά του, όλη η σπηλιά φώναζε: «Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή». Γέροι και νέοι, γυναίκες και άντρες. «Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή».

Ο Ρίτσαρντ έτρεξε στο σακίδιό του, έβγαλε από μέσα κάποια ρολά, τα άνοιξε και άρχισε να απλώνει πάνω στα σκουπίδια τους μουσαμάδες με τα έργα του Πικάσο και του Ρέμπραντ, του Βαν Γκογκ και του Ντίρερ, του Ελ Γκρέκο και του Ντα Βίντσι, έργα που είχε μαζέψει από εκείνη τη νύχτα στο μουσείο, τέχνη από την εποχή της Αναγέννησης και του εξπρεσιονισμού, καμβάδες με κυβιστικές εικόνες και φουτουριστικές και ιμπρεσιονιστικές, και τα στερέωνε στις άκρες για να μην τσακίζονται, με μικρές σακούλες σκουπιδιών, με πέτρες από το αρχαίο θέατρο. Μέχρι που όλος ο σωρός των σκουπιδιών που έφραζε το στόμιο του σπηλαίου έγινε μια τεράστια ζωγραφιά, δεκάδες πίνακες όλων των ρευμάτων, όλων των περιόδων, όλων των χρωμάτων, προσωπογραφίες, νεκρές φύσεις, βασιλιάδες κι ευγενείς, θεοί του Ολύμπου, απεικονίσεις αγίων, όλα βρήκαν τη θέση τους, όλα τακτοποιήθηκαν με προσοχή και αγάπη από τον Ρίτσαρντ πάνω στα σκουπίδια.

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή».

Και η Τζίμπα χόρευε, και ο Πολ γέλαγε με την καρδιά του, ίσως και για πρώτη φορά έπειτα από πάρα πολλά χρόνια, και όλοι αγκαλιάζονταν.

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή».

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή».

Και κανείς πια δεν ένιωθε φόβο μέσα του, οι περισσότεροι είχαν πιαστεί χέρι με χέρι, χτυπούσαν ρυθμικά τα πόδια τους στο δάπεδο, έβλεπαν με

θαυμασμό τα έργα τέχνης, που είχαν απλωθεί μπροστά στα μάτια τους.

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή».

Και πέρασαν έτσι ώρες, μέχρι που οι δάδες άρχισαν να σβήνουν η μια μετά την άλλη, οι σκιές θάμπωναν, αραίωναν και το σπήλαιο βυθιζόταν πάλι στο σκοτάδι.

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή».

Και ο ένας μετά τον άλλο, ξάπλωναν στο δάπεδο του σπηλαίου αποκαμωμένοι από τις φωνές και το χορό, από τα χειροκροτήματα, γεμάτοι όλοι τους από αυτό το ξέσπασμα.

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή».

Και η Τζίμπα συνέχιζε να φωνάζει και να τραγουδά, ακόμα και όταν οι φωνές είχαν λιγοστέψει, ακόμα και όταν ο Πολ την άφησε και ξάπλωσε, ακόμα και όταν έμεινε μόνη της να φωνάζει:

«Πάμε πάλι, ξανά από την αρχή».

Και φώναζε, φώναζε και χαμογελούσε και χόρευε, μέχρι που έσβησαν όλες οι δάδες και το απόλυτο σκοτάδι απλώθηκε ξανά στο σπήλαιο. Και τραγουδούσε, μέχρι που ξάπλωσε κι αυτή κάτω, μέχρι που έκλεισε τα μάτια της και αποκοιμήθηκε.

Απόλυτη σιωπή!

Απόλυτο σκοτάδι!

Ο ήλιος άρχισε να ανατέλλει σε έναν κατακάθαρο ουρανό.

Σε λίγη ώρα η πρώτη ακτίνα του θα τρύπωνε μέσα στο σπήλαιο, σκίζοντας στα δυο το μαύρο της νύχτας...

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ
«ΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΤΩΝ ΣΚΟΥΠΙΔΙΩΝ»
ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΘΗΚΕ ΜΕ GENTIUM ΣΤΟ
ΣΥΣΤΗΜΑ ΨΗΦΙΑΚΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΤΗΣ
[ETYPESSETTING](#) ΤΟΝ ΙΟΥΝΙΟ ΤΟΥ 2012 ΓΙΑ
ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ.



ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Στη διαπασών

Ο Θανάσης αγαπά το μίσος. Επίσης τρελαίνεται για τη μουσική, αλλά εκνευρίζεται με τους καθηγητές του, τους ξένους και τ' αδέρφια του. Δέρνει τους συμμαθητές του, μαλώνει με τον πατριό του, εγκαταλείπει το σπίτι του, μπλέκεται σε ρατσιστικές οργανώσεις. Προτιμά τη βία, και ό,τι κάνει το βρίσκει σωστό. Βγάζει γλώσσα στη ζωή και τη μουντζώνει. Τι θα γίνει όμως όταν και η ζωή αποφασίσει να του βγάλει τη γλώσσα; Όταν ο ίδιος καταλάβει ότι εκείνο που μισεί περισσότερο είναι το είδωλό του στον καθρέφτη;

Το *Στη διαπασών* είναι ένα νεανικό μυθιστόρημα, μελωδικό όσο και η μουσική, σκληρό όσο και η εφηβεία. Μιλά γι' αυτούς που αισθάνονται νικητές, ενώ οι άλλοι τούς θεωρούν χαμένους, ή γι' αυτούς που βλέπουν τον εαυτό τους σαν λούζερ, αλλά θέλουν να γίνουν νικητές. Αφορά τελικά και όλους εκείνους που κάποια στιγμή καταλαβαίνουν ότι το ίδιο πράγμα που τους «αρρωσταίνει» είναι συγχρόνως η ίδια τους η γιατρεία. Κυρίως, όμως, είναι ένα βιβλίο για τους νέους που δεν αρκούνται μόνο στο να φαντάζονται τη ζωή τους μέσα από τα τραγούδια που ακούν, αλλά πατάνε το stop, βγάζουν τα ακουστικά και αποφασίζουν να τη ζήσουν.



ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Άλφα

Μετά την ταραχώδη πορεία στις 17 Νοεμβρίου, ο Αλέξης και οι φίλοι του κλείνονται με εκατοντάδες άλλους νέους στο Πολυτεχνείο. Τις τρεις μέρες που θα μείνει εκεί, θα γνωρίσει το ψέμα και την προδοσία. Αλλά μαζί με αυτά θα γνωρίσει και την ελπίδα.

Η πραγματικότητα θα γίνει ο εφιάλτης του και οι εφιάλτες του θα μετατραπούν στα όνειρά του. Ο Αλέξης τελικά θα μάθει να αγαπά τον εαυτό του και τη ζωή...

Το Άλφα, που έχει βραβευτεί από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά, είναι ένα νεανικό μυθιστόρημα γεμάτο ένταση. Η φαντασία εναλλάσσεται με την πραγματικότητα και οι σκηνές βίας με εκείνες της περισυλλογής. Πάνω απ' όλα όμως είναι γεμάτο συμβολισμούς και αισιοδοξία, ένα βιβλίο που μας δείχνει ότι τρεις μέρες μπορεί να είναι και αρκετές για να αλλάξει κάποιος για πάντα.



ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Οι Εννέα Καίσαρες

Όταν δύο γειτονικά και ανταγωνιστικά σχολεία αποφασίζουν να συνεργαστούν για να λάβουν μέρος σε ένα διεθνή διαγωνισμό με βάση το Internet, κανείς δεν μπορεί να φανταστεί ότι τα παράξενα και μυστηριώδη γεγονότα που συμβαίνουν και στρέφονται κατά των μαθητών κάθε άλλο παρά συμπτωματικά είναι. Περιστατικά που πέφτουν στην αντίληψη μόνο ενός από τους μαθητές, του Μιχάλη, ο οποίος και αναλαμβάνει να ρίξει φως στην υπόθεση. Με τη βοήθεια δύο συμμαθητών του, του Αντρέα και της Νίκης, θα προσπαθήσει να εξιχνιάσει το τι ή ποιος κρύβεται πίσω από όλα αυτά και αν έχουν βάση οι υποψίες του. Οι τρεις συμμαθητές μπλέκουν έτσι σε ένα «παιχνίδι», όπου οι ύποπτοι εναλλάσσονται συνεχώς και οι ίδιοι προσπαθούν ταυτόχρονα να προστατέψουν τους εαυτούς τους και να γίνουν πιστευτοί.

Ένα αστυνομικό μυθιστόρημα με πολλή δράση και μυστήριο πάνω στη χρήση των υπολογιστών και των νέων τεχνολογιών. Μια ιστορία που αποκαλύπτει πως όλα τα πράγματα έχουν δύο όψεις: Μια φωτεινή και μια πιο σκοτεινή – εκεί ίσως που παραμονεύουν οι Εννέα Καίσαρες.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Το μήνυμα



Το 2073, ο Κόσμος, ένα δεκαεφτάχρονο αγόρι που στην καθημερινή του ζωή είναι απόλυτα εξαρτημένο από τον υπολογιστή του –όπως άλλωστε και όλοι οι άνθρωποι εκείνης της εποχής– λαμβάνει μια μέρα ένα μήνυμα από ένα άγνωστο κορίτσι που κινδυνεύει. Ο Κόσμος φοβάται για τις επιπτώσεις που θα έχει αυτή η λήψη μηνυμάτων στον υπολογιστή του και, γνωρίζοντας πως δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να σταματήσει την καταστροφή των προγραμμάτων του, αποφασίζει με ένα φίλο του να κάνουν ένα μεγάλο ταξίδι μέχρι το σπίτι του άγνωστου κοριτσιού. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού τους μαθαίνουν τι είναι πραγματικά η ζωή και η φύση. Όταν φτάνουν όμως στο μικρό χωριό της κοπέλας, συνειδητοποιούν ότι βρίσκονται στο κέντρο μιας συνωμοσίας σχεδιασμένης από την Παγκόσμια Κυβέρνηση και ότι αυτοί είναι οι μόνοι που γνωρίζουν το μεγάλο μυστικό. Μπορούν να σώσουν τη Γη;

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Μια αστεία επιδημία



Στο απομακρυσμένο πριγκιπάτο της Σουρλανδίας, αρχίζει ξαφνικά να εξαπλώνεται μια περίεργη επιδημία... μια επιδημία γέλιου. Οι κάτοικοι γελάνε χωρίς σταματημό και χωρίς να υπάρχει λόγος, προς μεγάλο εκνευρισμό του μοχθηρού πρίγκιπα Οράτιου. Το Παλάτι κάνει τα πάντα για να τους σταματήσει, γιατί νιώθει πως κινδυνεύει. Δεν έχει υπολογίσει όμως πως μετά τα ασταμάτητα γέλια μπορεί να έρθει και... η οργή.

Το καινούριο, ξεκαρδιστικό μυθιστόρημα για παιδιά του Βασίλη Παπαθεοδώρου είναι εμπνευσμένο από ένα πραγματικό γεγονός που συνέβη το 1962 στην Τανζανία.

Ένα μυθιστόρημα που μπορεί και να προξενήσει δάκρυα... από τα γέλια.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Ιπτάμενες σελίδες



Κανείς από τους κατοίκους της Πανδυσίας –Βόρειας και Νότιας– δε θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί ότι οι σκισμένες σελίδες κάποιου βιβλίου, παρασυρμένες από τον άνεμο, θα παρέσερναν τελικά και τις τύχες πολλών από αυτούς. Σελίδες που έφταναν σε παιδιά και μεγάλους και, κατά ένα μαγικό τρόπο, μιλούσαν για τις ζωές τους, τους έκαναν να βλέπουν το μέλλον. Δεν ήταν όμως όλοι έτοιμοι να αναγνωρίσουν και να δεχτούν την αλήθεια που αυτά τα φύλλα χαρτιού τους αποκάλυπταν και η οποία θα τους οδηγούσε σε μια νέα πραγματικότητα. Οι περισσότεροι την αγνόησαν, άλλοι την πολέμησαν με λύσσα. Και ήταν τόσο απλό να την ακολουθήσει κανείς... αρκεί να αφηνόταν στη γοητεία της συγκεκριμένης σελίδας που ο αέρας έφερνε στα χέρια του. Κι αυτή θα του έλυne όλα του τα ερωτήματα.

Ένα μυθιστόρημα γεμάτο δράση και αγωνία, που αποδεικνύει ότι το διάβασμα είναι ένα συναρπαστικό ταξίδι, μια μεγάλη περιπέτεια που όλοι πρέπει να ζήσουμε.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ
Ο Αϊ-Βασίλης στο ραντάρ



Όταν στις 24 Δεκεμβρίου 1955, στην αεροπορική βάση NORAD των Ηνωμένων Πολιτειών, ο σμήναρχος Χάρυ Σουπ σήκωνε το απόρρητο στρατιωτικό τηλέφωνο έκτακτης ανάγκης, δεν μπορούσε να φανταστεί ότι στην άλλη άκρη της γραμμής θα ήταν ένα μικρό αγόρι που θα ζητούσε να μιλήσει με τον Αϊ-Βασίλη. Ούτε πίστευε ότι θα ήταν ποτέ δυνατόν από ένα τυπογραφικό λάθος να ξεκινήσει το πιο παράξενο έθιμο: από τότε, κάθε χρόνο την ίδια μέρα, στην πόλη του Κολοράντο Σπρινγκς οι αξιωματικοί της βάσης απαντούν σε κλήσεις μικρών παιδιών, δίνοντας πληροφορίες για το ταξίδι του αγαπημένου τους άγιου, ενώ μέσω Ίντερνετ (www.noradsanta.org) μπορεί κανείς να παρακολουθήσει την πορεία του Αϊ-Βασίλη σε όλο τον κόσμο.

Το διήγημα *Ο Αϊ-Βασίλης στο ραντάρ* είναι εμπνευσμένο από αυτό το πραγματικό περιστατικό και, μαζί με άλλες τρεις χριστουγεννιάτικες ιστορίες που περιλαμβάνονται στο βιβλίο, αποδεικνύει ότι τα Χριστούγεννα είναι πραγματικά η γιορτή του ονείρου και της μαγείας, μια γιορτή όπου όλα μπορεί να συμβούν...

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Ποιος απήγαγε τον Αϊ-Βασίλη



Ενώ πλησιάζει η Πρωτοχρονιά και ο Αϊ-Βασίλης ετοιμάζει γεμάτος χαρά τα δώρα των παιδιών, κάποιοι εισβάλλουν στο σπίτι του και τον αρπάζουν. Ποιοι είναι αυτοί οι άγνωστοι και για ποιο λόγο απειλούν να καταστρέψουν τη μεγαλύτερη γιορτή των παιδιών; Πού τον μεταφέρουν και γιατί κάνουν διάφορα πειράματα στο γελαστό γεράκο; Θα καταφέρουν τελικά να μη γίνουν αντιληπτοί από τα παιδιά όλης της γης που περιμένουν με προσμονή τα δώρα τους; Θα πετύχει το σχέδιό τους; Ο κακός στρατηγός, ο επιστήμονας και ο μικρός γιος του, ο Γιαννάκης, μαζί βέβαια με τον Άγιο Βασίλη, τους βοηθούς και τα ελάφια του, παίρνουν μέρος σ' αυτή τη χριστουγεννιάτικη περιπέτεια. Αστυνομική πλοκή, αγωνία και μυστήριο, αλλά προπάντων χιούμορ και ξεκαρδιστικές καταστάσεις συνθέτουν μια ιστορία γεμάτη νοσταλγία και τρυφερότητα για τα παιδιά, αλλά και για τους μεγάλους που βαθιά μέσα τους αισθάνονται ακόμη παιδιά.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Το μεγάλο ταξίδι της κινέζικης πάπιας



Το μεγάλο ταξίδι της κινέζικης πάπιας είναι ένα βιβλίο γεμάτο περιπέτεια, μυστήριο, αγωνία, ανθρωπιά και... οικολογικές ανησυχίες το οποίο βασίζεται σε ένα αληθινό γεγονός: Το 1992 στις φουρτουνιασμένες θάλασσες ανοιχτά της Κίνας, το φορτίο ενός εμπορικού πλοίου -28.000 μικρά, κίτρινα, πλαστικά παπάκια μπάνιου- παρασύρεται από τα κύματα και σκορπίζεται στον ωκεανό. Δεκαπέντε χρόνια μετά, τα παπάκια, ξασπρισμένα από τον ήλιο κι έχοντας γυρίσει όλη τη Γη παρασυρμένα από τα θαλάσσια ρεύματα, εμφανίστηκαν στα ανοιχτά της Αγγλίας. Το ταξίδι τους αυτό το παρακολουθούσαν όλα αυτά τα χρόνια ινστιτούτα και επιστήμονες, προσπαθώντας να ανακαλύψουν τα μυστικά των θαλάσσιων ρευμάτων. Στο βιβλίο αυτό ανακαλύπτουμε τα μυστικά της φανταστικής πάπιας που συνόδευε τα παπάκια. Οι ήρωες και τα γεγονότα, αν και μοιάζουν φανταστικά, εντούτοις είναι επίκαιρα αληθινά, σε μια απρόβλεπτη ιστορία που απευθύνεται σε μικρούς, μεγάλους και σε... παπάκια.